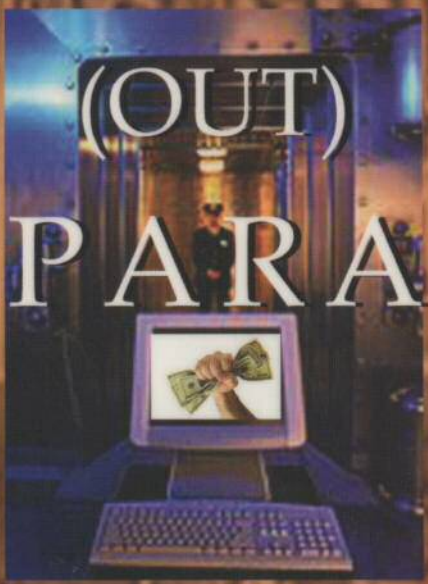
ROMAN

3 700 000 okuyucu

PIERRE REY



(OUT) PARA

çevirmen ATİLLA TOKATLI

ErKO YAYINCILIK

PIERRE REY

PARA

(OUT)

ROMAN

Türkçesi:
Atilla Tokatlı

ErKO YAYINCILIK

Genel Yayın Yönetmeni: Erdal Erkut

Kapak Tasarımı: Nazan Erkut

Dizgi-Sayfa Düzeni: Girişim Dizgi

Baskı: Şefik Matbaası
Marmara Sanayi Sitesi, M Blok
No: 291 İkitelli - İSTANBUL
Tel: (0-212) 472 15 00-01 • Fax: (0-212) 472 15 03

Baskı Tarihi: 2005

ISBN: 975-00297-1-2

© Pierre Rey

© Robert Laffont, S.A.
Kesim Telif Ajansı aracılığıyla
Türkiye'de yayın hakkı:
© ErKO Yayıncılık

Pazarlama Ticaret ve Basım Yayın Dağıtım A.Ş.
Ortaklar Cad. Galipbey Sok. 3/1
34394 Mecidiyeköy - İSTANBUL
web: www.erkoyayincilik.com
e-posta: iletisim@erkoyayincilik.com ve erkoyayincilik@hotmail.com
Tel: (0-212) 275 54 77 – 275 58 31
Fax: (0-212) 266 15 54

"İsviçreli bir bankacının pencereden atladığını görürseniz, siz de atlayınız hemen ardından: Kazanılacak bol para var demektir."

VOLTAIRE

Zincirin bir ucunda
Altına doyamayan;
Öbür ucunda zincirin,
Ölüme dek oyan, oyan.
Hangisi daha önce ölür acaba,
Tanrı şöyle bir gözlerini kapasa?

Pueblo... Pueblo...

Bolivyalı maden işçilerinin türküsü

Öndeyiş

Makastan çıkar çıkmaz gereğinden fazla sert bir fren yapmıştı Roland. Kumanda kaldıracını sımsıkı kavramış olan ellerinde ve aynı zamanda da sırtında, belkemiğinde, yedi yüz elli tonluk kütlenin olanca ağırlığıyla ürperir gibi oldu.

Luciano, "Akşam bizimle misin?" diye sordu.

Lokomotifin o müthiş hızını kesen manivelayı yavaş yavaş indirdi Roland.

"İsterdim, ama..."

"Güzel mi bari?"

"Lâfa bak, anam be!"

"Lozan'dan ayrıldığını ilk kez işitiyorum?"

"Ben Zürih'te olduğum vakit, arada bir gelir."

"Biraz daha indir şunu..."

Trenin raylar üzerindeki kayışı, tatlı bir şırıltı halinde yavaşlamıştı. Yola çıktıkları andan beri ilk kez olarak raylar kesişmiyordu. Geliyorlardı demek ki. Elleri daima sımsıkı manivelada olan Roland, hamal arabaları, koliler ve yolcularla dolu olan beton perona gözlerini dikmişti. Yolcular, tren gara girdikçe birbirlerine sokulmaktaydılar.

"Nesi var bunların?"

"Kimlerin?"

"Suratlarına baksana!"

Lokomotif şimdi çarpma tamponlarının yüz metre kadar berisindeydi. Yalnız, ortada yürümeyen bir şey vardı galiba; çünkü peronu dolduran herkes, Roland'la Luciano'ya acayip gözlerle bakıyordu, aptalca bir şaşkınlık içinde kısacık bir göz atıştı bu bakış. Ve gözler, insanlar lokomotifi izlemek için başlarını otomatik olarak döndürdüklerinde bile, tiksintiyle donuklaşıyordu.

Luciano, çok şaşırmıştı:

"Ne oluyor yahu?" dedi. "Ayı mı oynatıyoruz?"

"Doğrusu ben de anlayamadım..." diye yanıtladı Roland.

Tren, camlı sundurmanın altına girdiğinde, saatte on kilometre hızla ilerliyordu.

On hoparlörün dört bir yana iletip yaydığı bir erkek sesi aygıtlardan yükseldi:

"127 numaralı Cenevre-Zürih treni gara girmiş bulunuyor... Peron kenarlarında kalmayınız!"

Ve tam o anda Roland, yeşiller giyinmiş bir kadının –üstelik de iri kıyım bir kadının– çantasını yere düşürdüğünü ve eğilip çantayı hemen almak yerine avucuyla ağzını örtüp, öbür elinin işaret parmağını suçlayıcı bir jestle ona doğru kaldırdığını gördü.

Dayanamayıp küfürü savurdu:

"Sıçarım bu işin içine! Ne demek oluyor bu yani?"

Ne var ki o kadın, ilk değildi. Peron boyunca herkes, aynı dehşet içinde büyük bir şaşkınlığa düşmüştü. Trenin geçtiği her yerde sessizlik oluşuyordu. Çünkü genellikle peronlar, kendilerine özgü bir gürültüyle dalgalanır. Madeni seslerden çeşitli uğultulardan, çığlıklardan oluşan bir gürültüdür bu.

"Tam sık freni..."

Roland olanca gücüyle freni sıktı. Lokomotif, çarpma tamponlarını adeta okşayarak gara süzüldü. Bu arada Luciano, akımı da kesmişti. Ama peronda hiç kimse yerinden kımıldamıyordu. İki görevli alçak sesle bir şeyler konuştular. Kısa boylu olanı istasyon şefinin bürosuna koşarak daldı. Öbürü ise –ki onu Roland'ın gözü ısırıyordu– lokomotifin yönetim kısmına tırmandı. Sıkıntılı bakışlarla, ama bir süre hiçbir şey söylemeksizin Roland'la Luciano'yu süzdükten sonra genzini temizleyerek sordu:

"Nereden buldunuz onu?"

Roland soruyu saldırgan bir sesle karşıladı:

"Neyi nereden bulduk?"

"Ne demek neyi?"

Görevli alabildiğine şaşkın bir tonla konuşmuştu. Luciano çileden çıktı:

"Bizi büyücü sanıyorsanız, yanılıyorsunuz! Neyi kastettiğinizi açıkça söyleyin!"

"Gelin de görün öyleyse."

Peronda hiç kimse konuşmamıştı. Buharla çalışan cinsten bir eski lokomotifin boğuk sesler çıkararak kesik kesik soluduğu işitiliyordu sadece. Luciano ile Roland, görevlinin ardından bir zıplayışta perona indiler. Ve ancak, büyük bir sevecenlikle Marguerite adını taktıkları lokomotiflerinin önüne gelip bakınca durumu anladılar.

Lokomotifin ön çıkmasında, bir dekoratör tarafından büyük bir özenle yerleştirilmiş gibi duran bir bacak duruyordu. Kasıktan kesilmiş bir bacaktı bu. Bir erkek bacağı, kemiklerin kesildiği yerde pantolonun koyu renk dokusunu büsbütün koyulaştıran küfe çalar bir kan pıhtılaşması görülür gibiydi.

Bir an için, çok ahmakça ve çok zalimce bir sezgiye kapıldı Roland. Çok zarif bir bacaktı bu. Ayağı süsleyen olağanüstü lüks meşinden yapılma siyah ayakkabı ile asorti siyah ipekten çorabın etkisiydi bu, şüphesiz. Biraz daha dikkatli bakınca, çorabın üzerinden sızan bir kan şeridi gördü. Ayakkabının üzerini de aşmıştı kan ve siyahımsı bir birikinti halinde Marguerite'in çelikten ön çıkmasına yayılmıştı.

Ve ne Roland, ne de olayın öbür tanıkları bu birikintinin akıl almaz bir hızla ilerleyip yayılarak tüm kıtaları kaplayacak bir kan gölü haline geleceğini akıllarının ucundan bile geçiremezlerdi.

Birinci Bölüm

ZÜRİH - EKSPRES

1

Morty O'Broin, yaptığı hiçbir işi karısına beğendiremiyordu. Judith onu mahvediyordu. En ustaca makyajın bile yok edemediği alaycı acılıkla dolu bir kıvrıntı vardı dudaklarının ucunda. Hele konuşurken sesinin zaman zaman çatlaması, Morty'ye bir çeşit yok olma arzusu veriyordu. Ama daha da korkunç olanı, Judith'in susuşlarıydı. Açığa vurulmamış havası verilen bir tiksintiyle dolu susuşlardı bunlar. Ya da, acı çeken bir kadına borçlu olduğunuz saygıyı size zorunlu kılan bir baş ağrısının sonucu şeklinde beliren susuşlar.

Yıllardan beri Morty, birlikteliklerinin odalarını ayırmayla başlayıp cinsel ilişkileri ve hatta bir karı koca arasındaki gönül sırdaşlığını dahi yasaklayan bir şekle dönüştüğünü görüyordu. Öyle ki karı koca arasındaki ikili konuşma, çoğu zaman, "başağrısı" sözcüğüyle "gülünç" sıfatından ve "ödemek" fiiliyle "kaça" zarfından oluşan belirli sesler çıkarılmasına dönüşmüştü.

Oysa evliliklerinin başında Morty, kendi işlerine ve başarılarına ilgi duyacağını ummuştu Judith'in umduğuyla kalmıştı!

Çok geçmeden karısının, onun sadece başarısızlıklarını görüp; kazandığı zaferleri ise, bunların dünyanın en normal şeyleriymişcesine suskunlukla karşılamakta olduğunun farkına varmıştı. Zamanla sessiz ve derin bir düşmanlık kurulmuştu aralarında. Kendi düşüncelerinden bir duvar örmüşlerdi her ikisi de kendilerine; Judith şikayet etmek zahmetine bile katlanmıyordu artık, sadece mimiklerle aşağılıyordu kocasını. Morty ise meslek hayatındaki başarılarından karısına katiyen söz etmiyordu; çünkü biliyordu ki Judith o başarıları amansız bir sözcükle ya da tiksinti dolu bir dudak büküşle sıfıra indirecek ve de sıfıra indirmekle mutluluk duyacaktı.

Dört yıl önce –ki o zamanlar New York'un en ünlü ticaret avukatlarından biriydi Morty– bir an gaflete düşüp, Sendika'nın belirli birtakım işlerini yoluna koyma konusunda bir anlaşma yaptığını söy-

leyecek olmuştu karısına. En son anda, bir önseziyle vazgeçmişti, hissetmişti ki bu yeni para kaynağı, hiç değilse şimdilik, Judith'in hayatında en ufak bir değişiklik yapmayacaktı.

Gerçekten de Judith'in dolapları en pahalı kürklerle, çekmeceleri paha biçilmez mücevherlerle doluydu. Ama bütün bu nimetler, beraberliklerini kemiregelen ilişkisizliği ortadan kaldıramıyordu ne yazık ki. Karşılıklı sessizlikleri arasına, kırılabilir cinsten bile olsa, bir köprü atamıyordu.

Ama Gabelotti'nin adı, örneğin Cranach (Leonardo da Vinci'nin ilk adı) adı bir çiftlik yanaşmasına neyi anımsatırsa, ancak onu anımsatabilirdi Judith'e.

Judith, yirminci sabah sigarasını yaktı, kibriti kahvaltı tepsisinin üzerinde duran kahve tasında söndürdü. Zaten kahvaltıya şöyle bir dokunmuştu. Bu arada Morty, valizinin kilidini kenetliyordu.

Judith sordu:

"Gene gidiyor musun?"

"Evet."

"Ama daha henüz döndün Avrupa'dan! Başım da nasıl ağrıyor, yarabbi..."

"Hapını yut."

"Nereye gidiyorsun?"

Afallayıp doğrulmuştu Morty. Karısı, ona karşı daima ilgisiz davranır gözükmek istediğinden, hiçbir zaman böyle bir soru sormazdı. "Sana ne?" diye cevap verecekken son anda kendini tuttu ve homurdanmakla yetindi:

"Nassau'ya."

Judith kahvesinin kibrit çöpleriyle dolu artığını suyla dolu bardağa boşalttı, henüz yakmış olduğu sigarayı da orada söndürdü.

"Şanslısın..."

Morty telaşlanmıştı; karısının gözlerini aradı ve o gözlerde, alışageldiği sıkıntı dolu bakışları görünce rahatladı ancak.

Alay yüklü bir sesle:

"Beş dakika içinde hazırlanabilirsen seni de götürürüm," dedi.

"Anlamsız! Başım müthiş ağrıyor."

Bir bilseydi! Bilebilseydi bir! O ki nasıl büyüyüp yetiştiğini görmemişti Morty'nin ve basit bir stajyerlik elde edebilmek için adıyla sanıyla dilenmek zorunda kaldığı ilk günlerin sersefil avukatı olarak bellemişti kocasını hep! O ki, yatmayı reddederek Morty'yi iktidarsız

kıldığını sanmıştı! Morty yapmak üzere bulunduğu şeyi tutup şu anda açıklasa bile, kavrayabilir miydi?

Zoraki bir öksürüşle öksürdü:

"Eveeet, işte bu kadar..."

Son bir veda davranışı için karısının üzerine eğilir gibi olmuştu ama son anda durmuştu.

"Artık gitmem gerekiyor," dedi.

Aslında, kesin ve acı duygulara kapılıp üzgün olması gerekirdi şu anda. Yirmi yıllık bir beraberliği sona erdiren roman kahramanları gibi... Ama hayır, hiçbir şey duymamaktaydı. Akşam yemeğine eve gelecekmişcesine bir gönül huzuru içindeydi Morty O'Broin. Çocukları olmadığını düşündü birden ve yüreğinde büyük bir serinlik duydu. Hiçbir şey kurmamışlardı Judith'le, demek ki hiçbir şeyi yıkmış olmayacaktı. Yani onu böyle yüzüstü bırakıp gitmekle, işin aslında kendi kendinin bir parçasını, üstelik de –kaçmak cesaretini yıllarca bulamadığı için– anısı bile onu rahatsız eden yapışkan bir parçasını terkediyordu o kadar.

Kırk sekiz saat geçmeden bambaşka bir yerde olacaktı. Öbürü ile... Varlığını dünyada hiç kimsenin bilmediği cennet gibi bir yerde... Ve de bütün gezegenin en zengin insanı olarak. Hiçbir insanın bugüne değin olmadığı ve en delişmen hayalgücünün bile hayal edemediği kadar zengin!

Elinde valizi, kapıyı açmak üzereyken Judith'in sesi yükselmişti:

"Morty! Çıkarken Margaret'e söyleyiver de lütfen benim haplarımı getirsin."

Bir baş hareketiyle "evet" demişti Morty ve karısının ağzından işittiği son sözün "hap" olduğunu düşünmüştü aynı anda. Çıkarken sırtını dönmüştü ve Judith kocasının nasıl gülümsediğini bilmeyecekti. Artık birbirlerini bir daha görmeyeceklerdi.

* * *

Küçük uçak üçüncü kez kıvrılmıştı. Ve yeniden Chiavenna'nın ana caddesine doğru pikeye geçmişti. Sonra da caddeyi eksen olarak alıp aşıboyalı damları müthiş bir titreşimle yalayarak aştı ve kilisenin çan kulesine gelirken yeniden yükseldi. Şaşkınlık ve korku içinde başlarını kaldıran kentliler, bir yığın küçük kâğıdın rüzgârda yalpalanıp fırdöndü gibi dalgalanarak, sonbahar yapraklarına özgü ürkek ve narin

hareketlerle kaldırımlara, arabaların üzerine, balkonlara, işportacıların parlak renkli gölgeliklerine doğru süzüldüğünü gördüler. Vakitlerden öğleydi. Haftada bir gün kuruluyordu pazar. Sokak insan doluydu. Ve hemen yakındaki –biraz güneydeki– Como gölünden kopup gelen bu tatlı nisan perşembesinin hoş esintisi, henüz naftalin kokan yazlık giysilerini kuşanmış genç kadınların vücut çizgilerini daha da belirgin bir hale getirmekteydi.

Kâğıtları, bir prospektüs sanarak, iki üç çocuk eğilip aldı önce. Sonra ürküntüyle çevirdiler ellerinde, gene ürküntüyle birbirlerine baktılar. Gözlerine inanamıyorlardı. Nihayet on iki yaşında bir erkek çocuğu –fırıncının oğlu– herkesin gördüğü ama bir türlü adını koyamadığı şeyi özetledi: Heyecandan ayakları birbirine dolanarak babasının dükkânına, düşen kâğıtlardan bir tomarı sımsıkı göğsüne bastırmış olarak koştu ve uçağın gürültüsüyle kapıya fırlayan ana babasına boğuk bir sesle haykırdı:

"Para bu, baba! Anne, para bu! Koşun! Gökten para yağıyor!"

İşte o vakit, en şüpheciler bile, yani kendilerini "bize madik atılmaz" diye kabul ettirmiş olanlar bile, elektrik akımına kapılmış gibi oldular. Ve herkes bu mucizevi avdan payını almak için ileri atıldı. Bir anda acı fren sesleri, homurdanmalar, küfürler, çocuklara haykırılan öğütler, tehditler, protestolar, teşvik çığlıkları ortalığı kapladı.

Ama bütün bu telaş sesleri, geri dönüp bir kucak dolusu daha para savuran uçağın gürültüsüyle bastırılacaktı.

Çok yaşlı birkaç kadın, bir yandan istavroz çıkarıp bir yandan da dualar mırıldanarak:

"Mucize! Mucize bu!" demişlerdi.

Büyüklerin, eteklerinden tutmayı başaramadığı çocuklar, dallarında çiçek yerine banknotlar açan ağaçlara tırmanmaya koyulmuşlardı. Ve söz konusu banknotlar, Schweizerische Nationalbank tarafından çıkarılan açık mor renkte ve değerleri on franktan elli franga kadar yükselen o güzelim İsviçre banknotlarıydı. Paraya hücum gittikçe biraz daha kızışmaktaydı, yer yer yumruklaşmalar başlamıştı.

Renata uçağı yeniden yükseltti ve bir kahkaha attı. Yukarıdan görüldüğünde sahne, tavukları birdenbire delirip, düşsel arpa tanelerini gagalamaya koyulan bir kümesi andırmaktaydı.

"Rezillik bu senin yaptığın!" dedi Kurt büyük bir hınçla. Motorun gürültüsüyle rüzgârın uğultusunu aşabilmek için var gücüyle bağırmak zorunda kalmıştı.

Aynı anda da Renata, Kurt'un dehşete uğramış bakışları karşısında kola basıp pilot yerinin pleksiglas kapağını ani ve sert hareketle kapatmıştı. Ve uçak birdenbire yön değiştirip büyük bir hızla yana döndü. Renata bir kahkaha daha atmıştı. Sonra da yana dönüp nişanlısına bakarak:

"Bana meydan okumamalıydın!" dedi.

Artık altlarında yer yer köknarların koyu yeşiliyle lekeli, açık yeşil küçük vadiler uzanmaktaydı.

"Sıkı tutun!" dedi Renata. "Pikeye geçiyoruz."

Kurt "Renata!" diye haykırdı.

Uçak Renata'nın nişanladığı manda sürüsünün üzerine bir taş gibi düştü. Mandaların ve iki iri çoban köpeğinin sırtlarını yalar gibi oldu bir an. O an, çobanın kendini yere attıktan sonra uçağa doğru yumruğunu sallayıp küfürü bastığını görmesine yetmişti Kurt'un... Sesine sakin bir ton vermeye çalışarak konuştu:

"Neyi ispatlamak istiyorsun şimdi sen bana?"

Rüzgârın ittiği küçük ve ince bulutlarla birdirbir oynamaya girişmiş olan Renata, cevap vermeden önce daha ciddi bir havaya büründü:

"Tüm alanlarda haksız olduğunu, arzularını açıklama ve hatta adlandırma dürüstlüğünü gösteremediğini... Parayı sallar sallamaz nasıl koşuştuklarını ve nasıl birbirlerine girdiklerini gördün, değil mi? Oysa hiç kimsenin dönüp bakmayacağını, yerinden kımıldamayacağını, yaptığım işin insanlık dışı bir iş olduğunu, emekçi yığınlara düpedüz hakaret anlamına geleceğini söylemekteydin. Hangimiz haklıymışız?"

Kurt sandalyesinde büzüldü. İşitmemiş olma yolunu seçmişti. Belli belirsiz bir bulantı kaplamıştı içini. Kafa tutmaya kalktığı takdirde Renata'yı o aşırı pilotluk gösterilerine büsbütün itmekten korkuyordu. Baştan ayağa bir meydan okuma simgesiydi Renata; özellikle tehlikeli durumlarda onu katiyen kışkırtmamak gerekiyordu. Nitekim Kurt o korkunç günü unutmamıştı ve unutmayacaktı. Ders verdiği fakültede bir akşam yemeğine çağırmıştı Renata'yı. Ve Reneta, bir ara kulağına şöyle bir şey fısıldamıştı: "Yanımda oturan üstat tam bir palavracı. Önümdeki şu makarna tabağını kafasından aşağı boca edebilir miyim?" Dalgınlık ya da ihtiyatsızlık sonucu: "Sıkıysa yap!" demek gafletini göstermişti Kurt ve sınıf arkadaşının tepesinden aşağı bir makarna, İtalyan peyniri ve domates salçası karışımının boşaltılmasına, geç kalmış bir hüzünle tanıklık etmişti.

"Cevap vermeyecek misin?"

Renata, nişanlısının sessizliğine karşılık olarak, dikine bir yükselişe geçmişti. Soluğu kesilir gibi olan Kurt, ufuk çizgisine paralel halde koltuğuna yapıştı. Yükselişin hemen ardından uçak yeni bir pikeye geçti. Ardarda sıralanan bir dizi uçak cambazlığı içinde, gökyüzü ile yeryüzü birbirine karıştı. Baş aşağı uzun bir süzülüş izledi bunu. Ve gene alay dolu bir sesle konuştu Renata:

"Para, eğer senin iddia ettiğin gibi bir pislikten ibaretse, insanların dört ayak üzerine düşüp kapış kapış onu toplamalarını nasıl açıklayacaksın, merak ediyorum!"

Kurt kendine çekidüzen verme çabasıyla dişlerini sıktı. Eğer bu "aklına her eseni hemen yapan" dişi serseri birkaç dakika daha uçağı bir yerlere çivilemeyecek olursa, hareket noktaları olan Zürih'e canlı dönebilme olasılığı vardı. Ve gene aynı Zürih'te üç gün sonra, tamtamına 26 Nisan günü evlilik törenleri gerçekleşecekti...

* * *

Niçin hiçbir film prodüktörünün kendisini caddenin ortasında durdurup da ömür boyu sürecek bir başrol kontratı imzalatmadığını gerçekten ve samimi olarak anlayamıyordu Zaza Finney. Öylesine kusursuz buluyordu ki kendini! Öteden beri olağanüstü güzellikte ve biraz da esrarengiz olarak değerlendirdiği iki açık mavi gözün aydınlattığı düz ve parlak yüzünde en ufak bir kırışık, güzelliğini gölgeleyecek en ufak bir pürüz yoktu.

Kanatlı boy aynasının önünde çırılçıplak duruyordu. Kendini ön cepheden ve profilden uzun uzun hayranlıkla seyretmişti. Bir de sırttan görmek için kanatlardan birini çevirdi. İnce zarif endamıyla dolgun kalçası arasındaki uyumlu oran, bir kez daha gözlerini kamaştırdı. Atlas parlaklığı ile kadife yumuşaklığını kaynaştıran bronz renkteki teni, bacaklarının yumuşak ve düzgün çizgisi, heyecanını arttırdı. Ağlayacak gibi oldu bunca güzellik karşısında. Ve hayatını –geçici olarak da olsa– o silik, ufak tefek adama bağlamakla iyi edip etmediğini tekrar düşündü. Bastığı yerden adetâ para fışkırtan o adamla bundan altı ay önce ve umulmadık bir şekilde karşılaşmıştı...

Zaza'nın görünümüne beslediği hayranlığın yanı sıra, bir de ölçüsüz bir aktris olma tutkusu vardı. Beyaz perdede ya da sahnede şöyle bir gözükme fırsatı bulsa emindi ki, mimiklerinin zarifliği ve yoğun

duyarlılığı ile seyircileri yerine göre kahkahadan kırıp geçirir ya da gözyaşlarına gark ederdi rahatça.

Doğal olarak her mesleğe girmenin kendine özgü birtakım koşulları vardı. Nitekim o da işe bir kuşkonmaz çorbasının kutusunu süslemeye yarayacak fotoğraflar için poz vermekle başlamıştı. Sonra da fotoğrafçıyla –gene doğal olarak– yatmıştı. Yattıktan sonra da fotoğrafçı, daha samimi ve özgür pozlarda resimlerini çekmişti Zaza'nın. Ama söz konusu resimlerin yalnız ve yalnız kendi özel arşivinde kalacağına yemin etmişti.

Ne var ki üç ay sonra Zaza, fotoğraflarının ünlü bir pornografik dergide yayınlandığını görecekti. Sınırsız bir gurur duymuştu o saat; ama gene o saat kavramıştı ki ihanete uğradığını ileri sürme numarasına yattığı takdirde, bu işten hiç beklenmedik yararlar sağlayabilirdi. Neden olmasın? Küçük bir skandal büyük bir skandal haline gelebilirdi pekâlâ. Hele biraz da şansı yâver giderse, iş gazetelerde manşet olmaya ve televizyon haberlerinde boy göstermeye kadar gidebilirdi. Böylece bu "güveni kötüye kullanma" olayını bütün kamuoyunun gururunu kıran bir olay haline getirmeye karar veren Zaza, kentin en iyi avukatının kim olduğunu bir arkadaşına sordu. Ve hemen ertesi günü de kendini Mortimer O'Broin'un bürosunda buldu.

Suratsız bir stajyer:

"Patronun nerede olduğu bilinmez!" demişti ilk seferinde Zaza'ya.

İki kez daha gitmişti büroya; ama gene hiçbir sonuç alamadan dönmek zorunda kalmıştı. Üçüncü gelişinde, stajyerle konuşurken, donuk yüzlü ufak tefek bir adam da girmişti içeriye. Bir kadının, ancak sırtına bir bıçak saplanmış olarak önüne serildiği ya da servetinin tutarını göğsüne astığı bir tabelâyla sergilediği vakit farkına varacağı türden, son derece sıradan bir adamdı bu. Gelgelelim stajyer, bu adamın yaptığı bir el hareketi üzerine hiç umulmadık şekilde müthiş saygılı bir edaya bürünmüş ve Zaza'nın şaşkın bakışları önünde, kölece bir gülümseyişle:

"Sizin işinizle doğrudan doğruya sayın O'Broin uğraşacak..." demişti.

Aralarındaki ilişki böyle başlamıştı işte. Ve çok geçmeden görmüştü ki Zaza, hazretin cılızlığı, akıllara sığmaz cömertliği karşısında kolayca unutulmaktaydı. Bu cömertlik, ilk aşk gecesinin son bulmasıyla ardı kesilmeyen cinsinden bir cömertlikti üstelik.

Zaza o dönemde, üçüncü sınıf bir odada kalıyordu ve kirasını ödeyemediği için, sürekli olarak sokağa atılma tehdidi altında yaşıyordu. Bütün sermayesi, ucuz bir valizin içinde barınan zararsız bir gece giysisi, bir spor giysi ve bir makyaj takımından ibaretti.

Mortimer'in yataktaki beceriksizliği ve yetersizliği –avukatı gene de mistik coşkuya benzer bir bitkinliğe sürükleyen bir tavşan sevişmesiydi bu– karşısında duyduğu umutsuzluk, sonu gelmeyen ikramlarıyla dengelenmekteydi. Sağlığına düşkün olan bütün kadınlar gibi Zaza da, Mortimer'in ziyaretleri arasındaki boşluk elverdiği oranda, geçici ve küçük bazı maceralarla kendini eğlendirmekten geri kalmıyordu elbette. Waldorf Astoria'nın en görkemli dairelerinden birine yerleştirmişti Mortimer onu, Zaza düşünde bile göremeyeceği şekilde, aklından geçen her şeyi isteyebiliyor ve... elde ediyordu: Bir hafta içinde, en ünlü sinema yıldızlarını bile kıskançlıktan çılgına döndürecek bir gardroba sahip olmuştu. Sonra da, âşığını sınavdan geçirmek, onu kendisine bağlayan ilişkinin sağlamlığını ölçmek amacıyla, mücevher istemişti. Hayal edemeyeceği kadar çok ve değerli mücevhere kavuşmuştu o saat.

Hiçbir istek karşısında şaşkınlığa kapılmıyordu O'Broin; tam tersine, Zaza'nın isteklerini o daha bunları dile getirmeden önce ve fazlasıyla yerine getirmekten büyük bir zevk alır gibiydi. Buna karşılık arzu ettiği tek şey de zaman zaman yanında bulunmasıydı. Çoğu zaman Zaza'yı perişan eden kasvetli geceler boyunca birlikte oluyorlardı. Bazen genç kadının elini elinin içine alıyordu ve onu sınırsız bir ahmaklıkla dolu gözlerle seyretmeye koyuluyordu. O zaman Zaza, üçüncü kişilerin onları dikizlediğini sezdiği anda utançtan yerin dibine batıyordu.

Mortimer işlerinden çok az söz etmekteydi. Onu paraya ve armağana boğmakla yetiniyordu sadece. Yalnız bir ay önce bir gün acayip bir şey söylemişti:

"Seninle ikimiz, yalnız sen ve ben birlikte yaşayalım diyorum. Var mısın?"

Onun evli olduğunu bilen Zaza, bu sürekli başbaşalık düşüncesi karşısında tiksinti dolu bir ürperişle sarsılmıştı. Ve hemen ne yapması gerektiği konusunda bir öğüt almak için fotoğrafçı Jimmy'ye koşmuştu. O arada Jimmy'yle de zaman zaman buluşmuştu tabii.

Fotoğrafçı, ona uzun uzun böyle bir ilişkinin avantajlarını anlatmaya çalışmıştı; O'Broin inceliğinde bir adamın böylesine dangalak bir hatuna nasıl tutulabileceğine şaşmıştı için için. Stüdyosu, kendi

kendine aşık bu türden zavallı kokulu dişilerle doluydu. Popolarını hep çok pahalıya satma eğiliminde olan bütün o küçük çaplı yosmalar gibi Zaza da, burnunun ucundan ötesini göremediği için:

"Salatalığı yiyen sen olmadığın için rahatça böyle konuşabilirsin!" demişti.

Jimmy'nin verdiği cevap, belki kesin etkilememişti onu ama doğrusu afallatmıştı:

"Senin o salatalık dediğin üstat, Sendika'nın en karmaşık işlerini çeviren adamdır!"

İlkin bir kahkaha atmıştı Zaza. Mortimer, bir gangster olacaktı ha! Ama gene de zaman zaman, büyük bir çaba harcamak pahasına, Jimmy'nin gözleriyle görmeyi başarabiliyordu O'Broin'u. Ve bir gün önce, işler birdenbire hız kazanmıştı. Gerçekten de, bir ay önce sormuş olduğu soruyu daha da kesin bir tonla yinelemişti O'Broin:

"Var mısın?"

Jimmy'den yediği zılgıtın etkisi altında:

"Evet..." demişti Zaza. "Varım."

Perdeyi aralayıp caddeye dalgın bir göz attı. Bir yığın turist ağır ağır külhana akan bir dalga gibi doldurmuştu kaldırımları.

Nassau'da olmak ve Bay Street'te gezinmek düşünü görmüştü hep. İşte oradaydı şimdi ve bu işten, öldürücü bir sıkıntı duyuyordu.

Morty bir saat sonra gelecekti. Biletlerinin alındığını söylemiş, ama nereye gideceklerini belirtmemişti. Şunu demişti sadece:

"Gideceğimiz yerde, bir çeşit kraliçe olacaksın. Ve sana meydan okuyorum: Ne istersen iste, o saat getirilecek ve senin olacak!"

Zaza tatsız bir sesle sormuştu:

"Örneğin bir fil?"

Çocuksu bir sesle cevap vermişti Morty:

"Fil derken, sanırım som altından yapılmış bir fili kastediyorsun!"

Şimzi Zaza belli belirsiz bir kaygı duyuyordu. Moralini yükseltmek için kendini seyretmek üzere banyoya geçti. Elinden geldiğince kısa süre yaşayacaktı Morty'yle. Sonra da avukatın elindeki paranın okkalı bir kısmını aparıp Jimmy'ye dönecekti.

Mortimer'le ilişkisinde Zaza'yı en fazla tiksindiren numara, yatmak değildi. Avukatın onun elini eline alması ve ondan "sevgi" denilen o iğrenç ve yapışkan şeyi beklemesiydi!..

* * *

Cenevre, Nyon, Morges, Lozan, Friburg, Bern, Lucerne, Zug ve Zürih'ten görevlilerle dolu askeri kamyonlar hareket etmişti. Her görevli, demiryolunun üç yüz metrelik bir kesimini arayıp taramakla yükümlüydü; yanı sıra da yolun iki yanından onar metrelik bir kısmı derinlemesine arayacaktı.

İsviçre polisiyle ordusu, uzun süredir ilk kez aralarında anlaşarak, bir insan cesedinin –sağ bacağı kesilmiş bile olsa– güleç İsviçre kırlarında kargaşalık yaratabileceği kararında birleşmiş bulunuyorlardı. Koğuşturmayı polis yürütmekte, ordu ise asker yardımında bulunmaktaydı. Ceset bulununcaya kadar arama taramayı sürdürme konusunda kesin emir vardı. Nitekim gece bastırdığında istihkâmcı assubaylar, projektörlerin yakılması için askerlerine kumanda verdiler.

Cenevre-Zürih ekspresini çeken lokomotifin ön çıkmasında bulunan bacak da bu arada polise sırlarının bir kısmını açıklamıştı. Ayakkabı, New York'ta "Biasca's" adını taşıyan bir kunduracının markasını taşıyordu. Ve Zürihli polisler, hemen telefona sarılıp Amerikalı meslektaşlarını durumdan haberli kılmışlardı. Nitekim New York polisi de kendi yönünden araştırmalara başlamış bulunuyordu. Ve bu durumda, ayakkabı sahibinin kimliğini öğrenmek herhalde olanak dışı kalmayacaktı.

Pantalonun cebinde ise, beşbin dolarlık bir para demetinden başka, Zürih'te zımbalanmış bir tren bileti vardı. İsviçre polisinin aklını gerçekten kurcalayan noktalardan biri de bu gezgin bacağın, yasal sahibinin öbür bacağı, kafası ve vücudunun geri kalan kısmıyla birlikte Cenevre'ye gelmesi gerekirken nasıl olup da Zürih'e gelebildiği idi.

* * *

Vittorio Pizzu ile Moshe Yudelman'ın arasına iyice yerleşmiş olan İtalo "Bebek" Volpone, toplantı masasının çevresine sıralanmış oturan on bir adamı tek tek gözden geçirdi. Kardeşinin koltuğunda oturmak, güvenli bir otorite duygusu veriyordu ona; ne var ki göz bebeklerinin sürekli gidiş gelişi, bu görünüşü yalanlıyordu. Yarı kapalı göz kapaklarının ardında iki kömür parçası gibiydi gözleri.

Sesine güveni yoktu Italo'nun. Gerçekten de sesinin oturmuş olması gerekmekteydi. Oysa Italo, ancak saldırganlık ya da tehdit anlarında kendine özgü ses perdesine ulaşabiliyordu.

Oynamaya hazırlandığı geçici role yerleşmek için yeni bir çaba gösterdi. Som altından dolmakalemini kurcalayıp durmaktan vazgeç-

melerini emretti ellerine; gözlerine de sağdan sola dansa artık son vermelerini...

Tam rahatlık kazanabilmek için, elini ceketinin sol göğüs cebine attı. Yanından hiç ayırmadığı elli ikilik iskambil takımını parmaklarıyla okşadı. İskambil kâğıtlarının onun gözünde ikili bir işlevi vardı: Hem bir oyun maddesiydiler –oyun, yani kumar yaşatmıştı onu bugüne değin ve o da kumar için yaşıyordu– hem de iyi ve kötü günlerin habercisi, bir kader bildiricisi.

Italo geziye çıktığında, yanında bir de küçük rulet götürmekteydi. Fildişi bilyayı rulete savurduğunda, zamanın en ufak bir hükmü kalmazdı artık. Sadece rakamların egemen olduğu bir evrene giriyordu. Nitekim Las Vegas'ta, kendisi için ayrılmış bir özel salonda, tastamına üç gün dört gecelik bir rekor da kırmıştı. Belirli aralıklarla yiyecek ve içki koyuyordu önüne garsonlar. Cam göbeği renkli halıyı aydınlatan yapay ışıkların çiğ aydınlığında, farkına bile varmaksızın yiyip içiyor ve oyuna devam ediyordu. En son hatırladığı, masadan kalktığı zaman kaslarının uyuşukluğunu gidermek için gerinmeye koyulduğuydu.

Kadife döşemenin üzerinde uyurken bulmuşlardı onu ve hemen dairesine götürmüşlerdi. Tam on dört saat sonra uyanabilmişti ancak.

Parmaklarını cebindeki kartlardan ayırmaksızın konuştu:

"Sizin temsilciniz, bizim dostumuz O'Broin, şu anda Zürih'ten ayrılmak üzeredir. Her şey yolunda. Ayrıca da işte biraz önce Don Genco'dan almış olduğum telgraf."

Ağabeyi tarafından verilen talimatı –ilgilileri çağırmak ve haberi iletmekti talimat– uygulamaya girişmeden önce belki yüz kez okumuş olduğu buruşuk kâğıdı cebinden çıkardı. Ve ilkin konukların en önemlisine uzattı.

Ettore Gabelotti şöyle bir göz attı kâğıda, sonra da telgrafı Simeone Ferro'ya uzattı. O da Joseph Dotto'ya aktaracaktı kâğıdı.

Sırasıyla Carmine Crimello, Vittorio Pizzu, Angelo Barba, Vicente Bruttore, Thomas Merta, Aldo Amalfi, Carlo Badaletto ve Frankie Sabatini de haberi okurlarken gerçekten tarihsel bir olaya tanıklık etmekte olduğunu düşündü Italo. Sendika'nın en kudretli iki "ailesi" olan Gabelottilerle Volponeler, yer yer karşılıklı cinayetlerle süslü yirmi yıllık bir soğuk savaş döneminden sonra ilk kez barış içinde bir araya geliyorlardı.

Bakışları tek tek bütün yüzleri dolaştı. Hepsi de, sosyal bir maske olarak taşıdıkları cilâlı suratlarında irade dışı çizgiler yaratan bir

memnunluk ürpertisi içindeydiler. İçlerinden sadece Carlo Badaletto, küstah bir tonla sordu:

"Başka?"

Nefret ettiği Italo'ya her fırsatta meydan okumaktan geri kalmıyordu Carlo. Beş yıl önce Italo Londra'dan döndüğünde Carlo Badaletto, Volponelerin adamıydı. Ve hoşgeldin makamında, alaylı bir sesle:

"Come va speranzaritu?" diye sormuştu "Bebek"e.

Ödülünü de hemen o saat almıştı. Italo'nun savurduğu delice kafa vuruşu sonucunda çenesi iki yerinden kırıldığı gibi, ön dişleri de uçmuştu havaya. Pardon: Dişlerinden biri Italo'nun alnına takılı kalmıştı!

'Speranzaritu', Sicilya'da yurt dışına kaçan ülke çocuklarını küçümsemek üzere kullanılan bir sözcüktü. Oysa gerçeğe uygun değildi bu; çünkü New York'ta ya da Batı Kıyısında yaşayan bütün büyük aileler çok iyi biliyorlardı ki Italo, sadece ağabeyinin kesin emri üzerine Londra'da iki yıl sürgün hayatına zorla gitmişti. Zorla. Çünkü Zu Genco Volpone, Don'du; dolayısıyla da en ufak bir bakışı dahi vahiy yerine geçerdi ve "aile"de kardeşi de dahil hiç kimse onun kararlarına karşı çıkamazdı.

Badaletto'yu paralarcasına bir bakışla cevap verdi Italo:

"Başka bir şey yok."

Tehdide kaçmaksızın, doğal bir etki gücüyle susturmuş olmak isterdi aslında Badaletto'yu. Ağabeyinin kendiliğinden daima yaptığı gibi.

Italo'ya karşı korku duyulduğu hiç şüphe götürmezdi; ama Genco'nun fazladan bir şeyi vardı, saygı duyulurdu ona karşı. Dış görünüşündeki yumuşaklık, açık kalple gülümsemeyi bilişi, uzlaşıcı ve uzlaştırıcı yetenekleri, aslında son derece amansız olan ve katiyen doymak bilmeyen doğasını, gizlemeye yetmese bile, başarıyla örtüyordu.

Italo ise, tam tersine, içinde durmaksızın kaynayan öfkeyi uzun süre gemleyebilecek yapıda değildi. Üstelik, bilinçli bir gerekçeye de dayanmıyordu bu öfke. Öldürücü içgüdüleri bütün arzularını –söz konusu arzular ister kişisel, ister duygusal, isterse ekonomik türden olsun– hemen doyurmaya itiyordu onu. Konuşmasını pek beceremeyen ve sevmeyen, tutkularının kölesi bir adamdı. Kaba kuvvet yolunu, uzlaşma yoluna daima tercih edişi, ağabeyinin durumu olmasa, onu çoktan ikinci derece bir "punk", en kirli işlerin yüklendiği bir çeşit el ulağı hayatına mahkum ederdi.

Sendika'nın önde gelen yöneticileri, Italo'daki soğukkanlılık yokluğundan, ilkel şiddet metotlarına olan eğiliminden öteden beri kaygı duymaktaydılar. Al Capone'dan bu yana köprülerin altından çok sular akmıştı çünkü. Affetmeyen darbeler azalmıştı, anlamında değil katiyen. Tam tersine, artmıştı. Ne var ki söz konusu darbelerin uygulanması, daha yumuşak ve renk vermeden gerçekleşiyordu şimdi. Ne idüğü belirsiz kimselerdi uygulayıcılar; belirli aracılar tarafından kiralanan ve işlerini kim ve ne için yaptıklarını bilmeyen kimselerdi. Dolayısıyla da kurbanın izini sürerek gerçek cellâda ulaşmak polis için olanak dışıydı. Hiçbiri ilinti, hiçbir zorunlu neden yoktu arada.

Zincirin ucunda bulunan her "capo", Amerikan vergi sistemini, Amerikan polisini ve evrensel rekabet kurallarını gözeterek iş gören kusursuz ve saygın bir iş adamı görünümüne bürünmek zorundaydı. Günümüzde "aile" yatırımları, alabildiğine dallı budaklı bir çok uluslu şirket aracılığıyla yapılmaktaydı. Sözün tam anlamıyla bir "hukukçular ordusu" tarafından yönetilmekteydi bu kuruluşlar. Ve bütün bu becerikli, yetenekli hukukçular, kirli işlerden, şantajlardan, cinayetlerden ve çeşitli büyük çapta suçlardan elde edilmiş o muazzam yasadışı gelirleri her türlü şüpheden arındırılmış işletmelere yatırıyorlardı.

Gerçekten de, uyuşturucu madde ticaretinden sağlanan kazançların esrarengiz ve gizli bir dolaşımın sonunda gelip, sakat çocuklar için yapılan bir hastanenin finansmanına dayandığı çok görülmüştü. Ve ayrıca bu hastane, kentin bütün resmi zevatının hazır bulunduğu alabildiğine parlak bir törenle, hükümet yetkililerinden gelen kutlama ve teşekkür telgraflarının halk temsilcileri tarafından heyecanla alkışlandığı bir törenle açılırdı daima.

Zu Genco Volpone de, bu kurallar çerçevesi içinde tezgâhlanan işlerin başında bulunanlardan biriydi. Elinin altındaki takım, en ünlü Uluslararası Hukuk okullarının en seçkin mezunlarından oluşmaktaydı. Her yılın en iyi öğrencilerini altın pahasına işe almak, Don Genco'nun gözünde, kendisinin on sekiz yaşına dek okuma yazmasız kalışını mazur kılan bir cömertlikti belki de.

Ama bütün bunların, böylesine sınırsız bir gizli zenginlik ağının kuruluşuyla sonuçlandığı gözönüne alınınca, insanın şapkasını çıkarıp eğilesi ve kullanılan metotların yerindeliğini kabul edesi geliyordu.

İtalo'nun sert cevabından sonra Moshe Yudelman söz aldı:

"Operasyonun ilk aşaması sona ermiş bulunmaktadır. İş, üç aya kalmadan ses vermeye başlayacaktır."

New York'un ünlü sefiller mahallesi Bronx'ta yetişmiş olan Yudelman, kendisiyle aynı sokakta oturan öbür hergelelerle birlikte, pazarlardaki sergilerden eşya çalarak yetişmişti. Ve tanrılar tarafından kendisine sunulmuş eşsiz bir yeteneğe sahipti: En büyük bankaların en kurnaz yöneticilerini çabukluk ve etkinlik bakımından yaya bırakabilmek!

Başkaları nasıl mavi gözlü doğuyorsa, o da rakamlara karşı müthiş bir yatkınlıkla doğmuştu. Öğrenmeden biliyor, düşünmeden anlıyor ve aramadan buluyordu. Bunun yanı sıra bir başka hüneri daha vardı: En dolambaçlı dosyanın bile, beş dakika içinde özünü alıp atmak. Gerçekten de herhangi bir sözleşmenin yürümez yanını, altına imza koyduğu yükümlülükleri yerine getirmemesini sağlayacak olan bir en ufak ayrıntıyı, örneğin bir virgül eksikliğini hemen görürdü ve bundan dolayı onu, hiçbir şekilde, kötü niyetli ya da dürüstlük dışı davranmakla suçlayamazdınız.

Bir bilgisayardan farksız kafasında, "Commissione'yi oluşturan rakip "aile"ler tarafından gerçekleştirilmiş tüm kazançların eksiksiz listesini bulabilirdiniz. "Commissione", bütün dünyadaki kirli işler ticaretini yöneten on bir "capo"dan oluşmaktaydı ve bu "on bir"in en önde gelenlerinden biri de, Zu Genco Volpone'ydi.

Yudelman'ın "aile"ye girebilmesi için, Genco kendi takımına karşı eni konu mücadele etmek zorunda kalmıştı. Takımın özünü oluşturan "eski toprak" Sicilyalılar, bir Yahudi'nin aralarına girmesini yalayıp yutamıyorlardı bir türlü. Anayurdun atadan kalma geleneklerine amansızca bağlı olan bu takım, kendisinden olmayan herkese karşı adetâ bedensel bir güvensizlik duymakta ve bu konuda İrlandalıymış, Zenciymiş, Yahudiymiş, Çinliymiş ya da Protestanmış, ayırt etmemekteydi.

Başlangıçta kendini unutturmaya çalışmıştı Moshe Yudelman. Ancak sorulduğu takdirde fikrini söylemiş, hiç kimsenin tarafını tutmamış ve hiç kimse hakkında kötü konuşmamıştı. Belirli bir yerde duruyordu, o kadar. Yavaş yavaş alışılan, ama gerek duyulduğu anda orada bulunacağından emin olunan bir mobilya gibiydi.

"Aile"yi yöneten kimi iç yasaların çoktan modası geçmiş olduğunu hemen görecek kadar kavrayışlı, bunu katiyen açıklamayacak ve hele en ufak bir eleştiride dahi bulunmayacak kadar da zekiydi Yudelman. Ermiş Francesco'nun ünlü sözünü benimsememişti bu konuda: "Dünyayı değiştirmeye kalkışma. Dünya değiştir."

Dünyayı değiştiremeyeceğini biliyordu Moshe Yudelman. Ama dünya değiştirmek de istemiyordu. Kudret açlığını, perde arkasında kalıp da bütün işleri çeviren adam durumuna gelme arzusunu, içinde bulunduğu yeraltı dünyası doyurabilirdi ancak. Nitekim öyle yaptı: Ne dünyayı değiştirmeye kalkıştı ne de dünya değiştirmeye. Durduğu yerde kaldı. Çok geçmeden de, özellikle olağanüstü hesap uzmanı ve yönetici yetenekleri sayesinde hızla yükselecekti.

"Aile"ler, anlamsız prestij sorunları yüzünden birbirlerinin canına kıyarken, Moshe Yudelman sadece yaşamayı başarmakla kalmayacak; aynı zamanda, büyük "commissione" üyelerinin bile ona can ve gönülden lâyık gördükleri onurlu bir yer edinecekti kendine. Onu perperişan ve tam anlamıyla çaresiz bir durumda tanıyıp elinden tutmuş olan Genco'ya borçluydu herşeyi. Ama buna karşılık Don Zu Volpane de onun sayesinde saygınlığını ve otoritesini sağlamlaştırmıştı. Ve şimdi ona ayrılmış olan özel "consigliere" rolü, Sendika'nın tüm etkinlik alanlarını kapsamaktaydı. En nazik işlerin hakemliğini yapan bir çeşit bilge durumuna gelmişti Moshe. Bu muazzam sorumluluk da, isabetli yatırımlar, yerinde ve ani kararlar, Borsa dünyasında neyin ne zaman verimli olacağını sezme gücü –yalnız Borsa dünyasında mı? kumar langırt, besi endüstrisi, ulaşım, konfeksiyon, lokantacılık, barcılık, emlâkçılık, boks turnuvaları, otomatik meşrubat makinaları, kaçak içki, lotarya, şantaj, tefecilik ve muhabbet tellâllığı alanlarında da– sayesinde kendi özel servetini çok büyük boyutlara ulaştırmasını engellememişti. Ancak karnı tok yılanların sokmayacağını çok iyi bildiği için, herşeyden önce kullandığı adamları doyurmaya büyük özen gösterirdi Moshe; sonra da, bir ikinci manevrayla, kendi zenginliğini pekiştirirdi. Gene onun öğütleri sonucundadır ki Genco, bir numaralı rakibi olarak gördüğü Ettore Gabelotti ile –kısa bir süre için de olsa– ittifaka razı olmuştu.

Gabelotti'ye gizlice bir göz attı Moshe. Bakışlarının kıyıcılığını ve dikkatliliğini maskelemeye yarayan göz altı şişkinlikleriyle tam bir sfenksi andıran Ettore, yüz yirmi kilo çeken bir devdi. Babacan ve uysal bir havaya bürünmeye özen gösterirdi hep. Ama bu uysallık, daima geri alınmaz ölüm kararlarıyla donanan amansız öfkelerle yalanlanırdı. Binbir güçlükle dolu ilk yıllarında, kendi hayatı ona katlanılmayacak derecede ağır gelmiş olduğu için mi nedir, başkalarının hayatı alabildiğine hafifti Ettore'nin gözünde. Bazen sudan bir şey için canını sıkmak ya da en sıradan bir kararına karşı çıkmak küstahlığını gösterenleri derhal ölüme gönderebilecek kadar kıyıcı bir adamdı.

Genco Volpone ile güttükleri amaçlar her ne kadar birleşmese de, gelirlerini arttırmak söz konusu olduğunda çıkarlarının birleştiğini Ettore'ye kabul ettirebilmek, Moshe için tam bir diplomatik zafer olmuştu. Çünkü iki büyük arasında, karanlık anlaşmazlıklar sonucu birbirlerine cömertçe armağan ettikleri sayısız ceset vardı. Ama işte bugün inanılmaz görünen anlaşma gerçekleşmiş ve Sendika tarafından girişilmiş olan en akıl almaz finans operasyonu tezgâhlanmıştı.

O ana değin tek söz söylememiş olan Gabelotti; Yudelman'ın kendisine baktığını sezmişti. Amansız bir bakış savurdu ona doğru ve o amansız bakışı, hemen o an bir gülümseyişle örttü. Moshe de gülümsemiş ve hemen başını çevirmişti.

"Bir daha verin bana şu telgrafı!" dedi Ettore.

Masanın öbür ucundan, parmak uçlarıyla ilettiler kâğıdı. Gabelotti alıp şöyle bir göz attıktan sonra, İtalo'ya bakıp bir kahkaha attı. Sonra da:

"Yahu Bebek, dikkat ettin mi?" diye sordu. "Telgraf ücreti konusunda seninki hiç de büyük masrafa girmemişe benziyor!

Bütün herkes basmıştı kahkahayı. Daima sotada bekleyen İtalo da, ancak Ettore'nin sözlerinin kendisi için yaralayıcı bir alay taşımadığını anladıktan sonra katılacaktı gülenler korosuna.

Gerçekten de, sırtında çekilmiş olduğu Zürih Schaffhauserstrasse postanesinin adresinin yer aldığı telgraf, sadece üç harflik bir tek sözcükten ibaretti: "OUT".

Ne var ki bu üç harf, şu toplantıya katılanların 1976 yılı boyunca girişikleri birbirinden kirli işlerin ortak meyvesini dile getirmekteydi.

Ve söz konusu meyve de, akıl almaz ama, tastamına: İki milyar dolardı.

* * *

Ines, bütün çocukluk yılları boyunca sadece süt ve kanla beslenmiş olduğunu iddia ediyordu. Dediğine bakılırsa onun oymağında erkekler iki yirmi, kadınlar bir doksan boyluydu ve "normal boylu" savaşçılarla karşılaştıkları zaman, beden ölçümleri ötekilerinkini öylesine aşıyordu ki, zavallılar bunların karşısında birer cüce görünümüne bürünürlerdi.

Gene iddia ettiğine göre, bir kral kızıydı Ines; her biri birbirinden yakışıklı sekiz erkek kardeşi vardı. Ve bu kardeşler, ergenlik çağına

geçişlerini kutlamak üzere düzenlenen törenlerde, cesaretlerini göstermek için, erkeklik organlarını ciddi şekilde yaralamak zorundaydılar. Böylece de, fallüslerini yaralayarak kabartmalı halkadan yapılma birer totem haline getiren Eski Atinalı gençlerin yaptığını, bilmeksizin sürdürüyorlardı.

Fallüs konusuna ilişkin hiçbir şeyin yabancısı olmayan Lando, palavra olup olmadığına bir türlü karar vermeksizin ve Ines'in anlattıklarında gerçeği yanlıştan ayıran sınırı kestirmeksizin, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık olarak dinliyordu bütün bu hikâyeleri. Dayanamayıp tekrar sordu:

"Yani kardeşlerin, maslahatlarını usturayla yontarlar mı demek istiyorsun şimdi sen?"

Ines kolunu uzattı, Lando'nun yerdeki pantalonunun üzerinde duran tabaktan kendine bir mandalina aldı:

"Tastamam."

"İnsanın bunu yapması için tam fıttırmış olması lâzım," dedi Lando içini çekerek. "Vahşilik diye buna derler!"

Metresinin bitip tükenmez vücudunu göz ucuyla seyretti bir süre. Ayakkabısız olduğu halde kesinkes onun boyundaydı Ines. Gerçi bir de avantajı vardı bu durumun: Ayakta seviştikleri zaman, Orlando'nun baldırına kramp girmesini önlemekteydi. Ama Lando, profesyonel futbol oynadığı yıllarda bile, gerek kendi takımında, gerekse rakip takımlarda, boyu onun boyunu aşan oyuncuya hemen hiç rastlamamıştı.

Ines'e döndü:

"Bir seksen beşti değil mi boyun?"

"Evet."

"İşin matrağı, buna rağmen zürafa gibi görünmüyorsun!"

Gülümseyerek, ama küçümseyerek baktı ona Ines:

"Herşey görece Lancocuğum," dedi. "Bizim orada sen bile cüce kalırsın."

Burundi'den gelmişti. Bujumbura adında bir kentte doğup yetiştiğini söylerdi. Kırmızı boyalı tırnaklı, çikolata etli ince uzun parmaklarıyla ülkesinin yerini birkaç kez haritada göstermişti. Kenya, Kongo, Uganda ve Tanzanya arasında sıkışıp kalmış sinek pisliği gibi bir yerdi bu. Lando için tümüyle soyut bir nokta.

Lando, bir keresinde, dünyaküresindeki aşıboyası toprağın üzerinde uzanan mavi şeridi göstererek sormuştu:

"Peki ya senin ülkenin hemen yanındaki şu ırmak? Büyük müdür?"

"Tut ki bir çay," cevabını almıştı. "Bin kilometre uzunluğunda, yüz kilometre genişliğinde bir çay. Adı, Tanganyika'dır."

"Dalga geçmiyorsun ya benimle?"

"Tut ki geçmiyorum."

Asıl adı Kibondo idi Ines'in. Prenses Kibondo. Tabii bu, onun söylediği bir şeydi. İster inan, ister inanma... Ines adını, İsviçre'ye gelmeden önce birlikte çalıştığı bir İtalyan terzinin taktığını da anlatmıştı Lando'ya. Dediğine göre, Roma'da yıldız mankenmiş; ama Londra, Paris ve New York dergileri için de büyük ücretler karşılığında fotoğrafları çekilirmiş kapış kapış.

Ama gerçekten de öylesine heybetli ve aynı zamanda, tadına doyulmaz bir görünüşü vardı ki, hiç çekinmeden –haklı olarak!– on santim topuklu ayakkabılar giyebiliyordu. Her girdiği yerde farkedilen ender kadınlardan biriydi. Ama üzerine dikilen kartal bakışlarında en ufak bir alay ya da küçümseme olmaksızın farkedilen kadınlardan biri! Sadece hayranlık dolu bir şaşkınlık içinde; sanki başka bir gezegenden gelme, bilinmeyen ama güzel, yürürlükteki hiçbir estetik kuralına uymadığı halde alabildiğine güzel olduğu, yani "bambaşka bir şey" olduğu daha ilk bakışta kavranan bir yaratık nasıl farkedilirse öyle farkedilen bir kadın.

Ines'in, denizin bin yıllardan beri yuvarlayıp perdahladığı bir kaydırak taşı gibi ele yumuşak gelen, sıcak, sımsıcak, sert ama ince bacağını okşamaya koyuldu Orlando. Böyle bir yaratığın onun yaşamına katkıda bulunmasından belli belirsiz bir gurur duymuştu. Yaşamak için ona ihtiyacı olduğu için değil katiyen –gizli mesleği rahatça karşılamaktaydı giderlerini–, prensip bakımından gurur duymuştu.

Yosmalık yapmaya başladığından beri Lando'yu paraya ve armağana boğuyordu Ines. Ama bütün verdiğini, buyruğu altındaki bir uşağa bahşiş verir gibi veriyordu. Hiçbir küçülme duygusuna kapılmadığını, hiçbir karşılık beklemediğini açıkça belli ederek veriyordu. Sadece ve sadece, öyle istediği için buna tenezzül ettiğini belli ederek...

Lando'nun elini yavaşça tutup ayırdı bacağından:

"Vaktim yok," dedi. "Saat 7'de randevum var."

"Senin ihtiyar mı yine?"

"Ayakta karşılıklı geçip durduğumuz zaman, gözlükleri ancak göğsüme geliyor."

"Peki yattığınızda?"

"Yatakta herkes eşittir. Yani, aşağı yukarı eşittir..."

"Koyuver beklesin biraz."

"Olmaz. Dakiklik konusunda tam bir manyaktır. Öte yandan ben de kaytarmadan çalışmayı severim."

Bunları söylerken tüm vücuduyla açılıp gerinmiş ve esner gibi olmuştu.

Ines'in göğüs uçlarını adetâ taçlandıran açık mor parçalara bakınca iştahı kabaran Orlando ısrara yöneldi:

"Fazla değil, tam bir dakika. Ne dersin?"

Rezillikti bu yaptığı aslında! Gerçekten de... Maslahatı bugüne kadar karşılaştığı tüm dişiler tarafından eşsiz bir bağış olarak kabul edilen Orlando Baretto, bir Zenci kızdan ürke ürke evet demesini dilenmekteydi!

Ines düşünceli bir edayla konuştu:

"Bir Beyaz olarak, kötü seviştiğin söylenemez."

"Zenci olmamı mı isterdin yoksa?"

"Önemli olan rengin değildir, Lando."

"Ya nedir?"

"Pantalonunun içindeki."

Dineldi Lando. Uzun süreli erotik gösterilerle perişan ettiği, tükettiği, ihtiyarlattığı, sonunda da daima terkettiği yüzlerce kadının övgüsüne ermiş olmanın dipsiz gururu içindeydi. Ama gene de Ines, onun kimi olursa olsun orgazma ulaştırma konusundaki kendine sınırsız güvenine rağmen, böyle iki anlamlı sözlerle, zaten tedirgin olan ruhunu perişan ediyordu. İlk seviştikleri gece ona tam sekiz saat boyunca aralıksız sahip olduktan ve tam beş kez kendisi! –Kadını varın siz düşünün!!– geldikten sonra, ondan hayranlığın normal sonucu olan büyük iltifatı beklemişti. Ama hayal kırıklığına uğramıştı. Susmuştu Ines. Bunun üzerine Orlando dayanamamış ve iltifat avına çıkmıştı:

"Hoşuna gitti mi?"

"Pek fena sayılmaz."

"Ne demek o?"

Sonuna dek boşalmış duyuyordu kendini; harcadığı gücü toplayabilmek için, en az on yıl uyuması gerekli gibi geliyordu ona.

Oysa Innes, kapkara ve ipiri gözlerle süslü başını sallayarak, adeta fısıldar gibi:

"Bir beyaz için pek de fena sayılmaz," demişti.

Apaçık bir blöf olarak kabul etmişti bunu Orlando. Çünkü dünyada hiçbir kadının böylesine bir gösteriye bir hastanede reanimasyona girmeyi göze almadan direnemeyeceğinden emindi. Ve bu korkunç vefasızlık karşısında adetâ midesi bulanarak, derin bir uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah, Vacheron'dan alınma olağanüstü güzel bir platin saat armağan etmişti ona Ines. Bütün ünlü markalardan yüze yakın saati vardı zaten; cinsel başarılarıyla almıştı bunları ve birtakım hatunlar, Lando onlarla yeniden buluşmaya yanaşsa, çok daha büyük fedakârlıklara hazır beklemekteydiler.

Ve kendisini kral kızı prenses Kibondo olarak tanıtan Ines'in, o masallara lâyık vücudunu büyük zenginlere satarak kazandığı paraları nasıl olup da ona verdiğini bugün bile anlayamıyordu. Küçük bir çocuk gibiydi onun karşısında. Ines'teki esrarengiz yanın anahtarını bir türlü eline geçirememişti. Bütün ısrarına rağmen...

Yatağın kenarına oturdu Ines ve yavaş yavaş mor çizmelerini giydi. Kafesteki dişi papağanlardan biri o sırada öttü.

"Parayla mı aldın bu hanımları?"

"Hayır, armağan ettiler. Kuşları sevmez misin?"

Bir yandan da doğrulmuştu Orlando Baretto. Fazladan bir tek gram yağın dahi yer bulamadığı atlet vücuduyla gerinerek. Gerçekten de sporu bırakmasından sonra tükettiği belli başlı besin –gününe göre bir ya da iki şişe olarak, ama hiçbir zaman sarhoş olmaksızın içtiği– alkoldü.

"Ben bayılırım."

Yaklaşıp kaslı elleriyle okşadı kafesi. Sonra kapağı açtı, parmaklarını içeri doğru uzattı. Papağanlar birer köşeye sinmişlerdi. Büyük bir sevgiyle ve çırpınmasına aldırmaksızın, hayvanlardan birini çekip aldı Orlando ve avucunda sımsıkı tuttuğu papağanın tüylerini üfleyip dudaklarını boynuna adeta yapıştırdı. Ines'e gülümsedi.

"Hayvan delisiyim ben," dedi.

Sonra da hiç durmaksızın dişlerini geçirip, papağanın başını kopardı.

2

Sekreter içeri giren yeni müşteriye yol açmak için yana çekilmişti. Konuğunu her zamanki kibarlığıya karşılamak üzere ayağa kalkmış olan Homer Kloppe, kendisine uzatılan eli görmezden gelerek, "hoş geldiniz" anlamına hafifçe başını eğdi; sonra da zarif bir el işaretiyle maroken koltuklardan birini işaret etti. Adam gösterilen koltuğa ilişti. Bunun üzerine Homer Kloppe de kendi koltuğuna geçip oturdu. Önündeki masada sadece ve sadece bir tek kartvizit vardı: "Andre Levain, şirket yöneticisi."

Levain önce aksırdı, sonra da gülümsemeye çalıştı.

Altmış yaşlarında, son derece zarif giyimli bir adamdı. Bakımlı beyaz saçlarındaki açık mavi dalgalar, usta bir berberin damgasını taşımaktaydı.

Homer yeni müşteri adayına belli belirsiz bir gülümseyişle baktı. Bu, aslında bir teşvik anlamına geliyordu. Adam gene konuşmayınca Homer Kloppe tombul ellerini masanın üzerine koydu ve saatına belli belirsiz gibilerden bir göz attı.

İster istemez söze girdi Levain:

"Beni kabul buyurduğunuz için size teşekkür borçluyum. Aslında randevu almam gerekiyordu ama alelacele geldim; ve öylesine nazik bir iş için geldim ki, sizi rahatsız etme kabalığına ister istemez katlanmak zorundayım."

Bunları söylerken pantalonunu hafifçe yukarı çekmiş, zaten düzgün duran siyah kravatını düzeltmiş ve bilinçaltı bir davranışla, elini saçlarına götürüp okşar gibi yapmıştı.

Kısa bir duraksamadan sonra:

"Şey," diye başladı. "Bir miktar param var ve bunu sizin bankanıza yatırmak istiyorum."

Konuşurken, ayaklarının ucuna, halının üzerine bırakmış olduğu siyah valizi okşamıştı ve Homer Kloppe'nin zarif altın çerçeveli gözlüklerinin gerisinde pusuya yatmış, uyanık ve donuk mavi miyop göz-

lerinin kendisini bir an bile terketmeyen sabit bakışları karşısında birdenbire tuhaf bir tedirginlik duyarak terlemiş, hemen ardından da ceketinin iç cebinden çıkardığı mor ipek mendiliyle alnını kurulamıştı.

Bu ısrarlı sessizlik karşısında artık ne demesi gerektiğini pek kestiremeyen Levain, şöyle bir kıpırdandı koltuğunda, bacak bacak üstüne attı ve elini yavaşça valizinin üstüne koydu. Aslında, odanın görülen göreve hiç mi hiç uygun düşmeyen tekdüzeliği afallatmıştı onu. Kendisine büyüklerin en büyüğü diye tanıtılmış olan bir bankanın yönetim salonunu böyle hayal etmemişti.

Döşeme boz, duvarlar saman rengi halıyla kaplıydı; ve pencereden bakınca Stampfenbachstrasse'nin damları üzerinden gar binaları görünmekte ve parkın çiçekleri altında kaybolan Limmat ırmağı sezilmekteydi.

Levain uzun uzun soluk aldı:

"Sekizmilyon Fransız frangı söz konusu," dedi.

İşitmemiş gibiydi Kloppe. Levain hemen atılıp ekledi:

"Yani birmilyonaltıyüzbin dolar."

Banker, "evet, doğru" anlamına hafifçe başını sallamıştı. Levain devam etti:

"Tam yirmi beş yıllık emeğimin ürünü bu. Anlarsınız, umarım... Başıma bir şey gelirse, bütün bu servetin vârisler arasında uçup gitmesini istemem."

Gene hafif bir baş işaretiyle onaylanmıştı Kloppe. Levain bir parça rahatlamıştı:

"Şimdi size açıklayacağım bazı şeyler var."

Kloppe müşterisinin konuşmasını küçük bir el işaretiyle kesti. Aynı zamanda da garip bir sıkıntı dalgası geçer gibi olmuştu yüzünden. Sordu:

"Birkaç şirketin yöneticisi durumundasınız, değil mi bay Levain?"

"Elbette! Bir an müsaade ederseniz..."

Bunu söylerken siyah timsah derisi bir portföy çıkarmıştı cebinden. Çeşitli kimlik kartları ve belgeler çekti portföyden ve özür dileyen bir sesle:

"Aslında işe buradan başlamam gerekirdi," diyerek uzattı.

Kloppe, uzatılan kartları kapar gibi alıp, her birini dikkatle inceledikten sonra:

"Ziyaretiniz bana şeref veriyor" dedi. "Ama sayın Levain, sizi benim bankamı seçmeye sürükleyen nedenleri öğrenebilir miyim?"

Levain kekeledi:

"Anlamadım?"

Bir bankacının, kendisine tam sekizmilyon frank getiren bir adamı böyle bir güvensizlikle karşılaması afallatmıştı onu. Daha bir saat önce havaalanına inerken, dünyanın efendisi sanıyordu kendini. Parayı getiren, kararlaştırıldığı gibi onu Wasserwekstrasse'de barda beklemekteydi. Ve değerli valizi –hangi yoldan ve nasıl getirildiğini bilmiyordu ama– getiren hazrete getirilen paranın yüzde ikisini, yani tastamına yüzyetmişbin frankı teslim etmişti. Şimdi de –parasını kabul etmekten duyulacak onur karşılığında onu zafer kazanmış bir kumandan gibi karşılayıp ayaklarının altına kırmızı halılar sermek gerekirken– niçin Trade Zurich Bank'ı tercih ettiği sorulmaktaydı.

Bir an, valizini alıp bu buz gibi herifi yüz üstü bırakarak çıkıp gitmek geçti içinden. Ne yani! Şu kent, kendisini kurtarıcı gibi karşılamaya hazır yüzlerce ve yüzlerce bankayla doluydu!

Gene de tuttu kendini ve terbiyeli bir edayla:

"Paris'te..." dedi, "bazı yakın dostlarım bana sizden söz ettiler."

Kloppe kızıl kaşlarını kaldırarak sordu:

"Dostlarınızın adlarını öğrenebilir miyim, sayın Levain?"

"Lombard. Edouard Lombard."

"Sayın Lombard'ı tanıyorum, evet. Şimdiiii sayın bay Levain, paranızı nasıl nemalandırmak istersiniz? Size bir tahvilât mı bulalım arzu ederdiniz? Yoksa döviz üzerine mi iş görelim? Ya da, Borsa'da mı çalıştıralım?"

"Şimdilik hiç biri. Ben başlangıçta üç aylık bir süre için bu para sizde yatırılmış kalsın isterdim. Acaba bana ne kadar faiz getirir bu durumda?"

"Üç ay için dediniz?"

Hemen bir düğmeye bastı:

"Garnheim, üç ay bizde kalacak Fransız franklarının faizi? Teşekkür ederim."

Levain'e döndü:

"Yüzde 9,25."

Levain'in biraz canı sıkılmıştı.

"Biraz az değil mi?" dedi suratını asarak. "Ben daha fazlasını ummuştum, ne yalan söyleyeyim."

"Elinizdeki sermayeyi bir başka kurda değerlendirmek isterseniz belki de?"

"Örneğin?"

"Dolar olabilir, mark ya da İsviçre frankı da olabilir."

"Faizler daha mı yüksek olur, diyorsunuz?"

"Tam tersine. Ama belki dolarda bir fark olabilir. Onu da kesin kur şu an yayınlanmamış olduğu için güvenerek söyleyemiyorum."

"Mark için durum nedir?"

"Yüzde dört buçuk. Bilirsiniz ve söylemek bile gerekmez ki frankın kurundaki değişmeleri öbür etkenlerle birlikte göz önüne almak gerekir. Yani şunu belirtmek istiyorum size: Değeri yükselen bir dövizden küçük bir yüzde almak, değeri düşen bir dövizden yüksek bir yüzde almaktan daha iyidir.

"Siz benim yerimde olsanız ne yapardınız, sayın Kloppe?"

"Ben sizin yerinizde değilim ki, sayın Levain."

"Vâdeli bir hesabım olsun isterdim ben."

"Nasıl arzu ederseniz! Hesabınızın numarasını, sizin dışınızda tanıyacak olan kimsenin adını rica edeceğim."

Şaşırmıştı Levain. Şaşırmanın ötesinde, afallamıştı. Kloppe ekledi hemen:

"Biz insanlar ölümlü yaratıklarız, sayın Levain. Bilemem, ama siz öldüğünüz takdirde paranızı kime teslim etmem gerekeceğini bilmeliyim."

"Evet, ben de size o konuda bazı bilgiler vermek istiyordum. Bir kere ben evliyim."

Kloppe çekmeceden bembeyaz bir kâğıt çıkardı ve not almaya hazırlandı:

"Öyle sanıyorum ki," dedi, "sayın bayan Levain'e?"

Müşteri, bankacının sözünü hemen kesti.

"Yo, yo! Ona değil!"

Homer bu karşılık üzerine belli belirsiz bir şekilde surat astı ve ısrarla sordu!

"Peki kime efendim!"

"Evlâtlığıma."

"Adı?"

"Lily Yani... Eliane: Eliane Gournay."

"Yani madam Gournay'i mirasçı atamaktasınız?"

"Matmazel Gournay'i, evet."

"Adresini rica edeyim."

"118, Grenelle Sokağı, Paris."

"Bölge numarası?"

"Sanıyorum altıncı bölge... Ama emin değilim."

"Mesleği?"

"Yönetim sekreteri."

"Doğum tarihi?"

"27 Aralık."

"Yılı?"

Levain boğulacak gibi olmuştu birdenbire:

"1953."

Onaylanmadığını belirten kısa bir bakış dalgalandı gözlerinde bankacının. Sorguya devam etti:

"Çalıştığı firmanın adı?"

"Bayan Gournay benim özel sekreterimdir."

"Yaa... Şu halde, sizden hemen evlâtlığınızla bir ortak hesap açmanızı isteyeceğim, efendim."

"Ortak hesap mı, dediniz?"

Sabırla açıkladı Kloppe:

"Yani bayan Gournay sizin hesabınızı kullanabilmeli."

Levain kekelemeye koyulmuştu:

"Evet ama, şey... evet ama..."

"Evet ama, ne... sayın Levain?"

"Yani... eğer aramız bozulsa. O zaman nasıl yaparız? Yani nasıl engeleyebiliriz ki? Kadınları tanımaz mısınız efendim?"

"Bundan, matmazel Gournay'nin sizin tam ve kesin güveninize sahip bulunmadığı anlamı mı çıkarmam gerekiyor?"

"Sekiz milyon frankı rahatça ona bırakabilecek kadar değil herhalde!"

Birdenbire ayağa kalktı Homer Kloppe. Ve buz gibi bir sesle konuştu:

"Bu durumda, benim ya da ortaklarımın söz konusu küçük hanıma herhangi bir güven besleyebilmemiz için en ufak bir neden göremiyorum!"

Bu sefer müthiş afallamıştı Levain:

"Evet, ama, sayın bayım..." diyecek oldu.

Hemen onun sözünü kesti Kloppe ve sesini çok hafifçe yükselterek:

"Özür dilerim, sayın bayım," dedi. Ve "bankamızı düşünmüş olduğunuz için size teşekkür ederim."

"Birmilyonaltıyüzbin dolarlık bir meblağı reddedecek değilsiniz herhalde!"

"Güle güle, efendim. Kentimizde sizi kabul buyurmaktan onur duyacak birçok başka kuruluş var!"

Ve konuşmanın bittiğini kesinlikle belirtmek için, üzerine not almış olduğu kâğıdı yırttı. Levain doğruldu, valizini aldı, son bir kere daha Homer Kloppe'ye baktı, ama bankacının gözlerinde okuduğu, onu yeniden diyalog kurmaya sürükleyecek cinsten bir şey değildi. Acıklı bir halde, ceketinin yakasındaki –aslında olmayan– tozları silkeledi ve kapıya doğru yürüdü.

Homer adam çıktıktan sonra gidip pencerenin önüne dikildi. Hayatı, bu tür tipleri sepetlemekle geçiyordu hep. Yakışıklı ihtiyarların sekreterlerine duydukları aşk, adına lâyık bir bankacı için daima sonsuz bir sıkıntı kaynağı olmuştu.

İsviçreli çoğu meslektaşları gibi Homer Kloppe de, hayatta en büyük değer verdiği işini ne bir meslek olarak kabul ediyordu, ne de bir tanrı vergisi: Kutsal bir şeydi onun gözünde bankacılık, bir dindi ve o, yandaşlarıyla birlikte, bu dinin rahipliğini yapıyordu.

Gerçekten de para, adı saygıyla anılan bir şeydi. Bir tapınakta dua ederken Tanrı'nın adı nasıl kısık sesle anılırsa, parayı işletmek, çoğaltmak, yöneltmek, yatırmak, saymak ve denetlemek, ancak ve ancak büyük ahlâk sahiplerinin yerine getirebilecekleri kutsal işlerdi onun gözünde. Ve bu işlerin yapıldığı kutsal mekân, iyi niyetli ama politikaya da iyice bulaşmış havarilerin –ki bunlar, öteden beri, İsviçre'yi bir çeşit evrensel "kasa" haline getirmek istiyorlardı-, artık günü gününe yapılagelen hükümet darbelerinin ve bir ayağı çukurda pinponların yaydığı bütün ahmakça sözlere rağmen, sonradan görme servet sahiplerine katiyen açılmazdı.

Yapılan işlerin sayısı göz önüne alınırsa, arada sırada elbette birtakım kusurlar olacaktı, kaçınılmaz bir şeydi bu. Nitekim zaman zaman; Yahudi sermayeleri öyküsü sürülürdü ortaya. Aslında yalan da değildi. Hitler tehditlerini savurmaya başladığında ürküp numaralı hesaplara yatırdıkları paralarını, savaş bitince çok zor geri almışlardı Yahudiler. Toplama kamplarından kurtulabilmiş birkaç Musevi ile bazı mirasçıların bu konudaki anlaşmazlıkları hâlâ sürüyordu. Sonra tabii Trujillo işi de vardı; ve çok çirkin bir karşı propagandaya yol açmıştı. Gerçekten de eski diktatörün oğulları tarafından altın ve döviz halinde Cenevre'ye transfer edilen beşyüzmilyon doları geri alabilmek için,

Santo Domingo hükümeti yıllardan beri çırpınmaktaydı. Hele Cezayir Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin savaş hazinesi? Sormayın gitsin! Tam elli milyon İsviçre frankı... Bir de 1962'den bu yana faizlerini de katın üstüne! Ve bütün bu varlığın izine rastlanmamıştı Muhammet Hıdır'ın ölümünden sonra...

İlk bakışta aykırı gibi gözükmesine rağmen, İsviçre'yi lekeleyen bütün bu talihsizlikler, gerçekte ülkenin ilk ve en büyük erdemi olan "susmayı biliş"in bir çeşit "negatif"iydi: "Bankalar ve Emniyet sandıkları federal yasası"nın 47. maddesinin de belirttiği gibi bu "sususş", her türden parasal işlemin temeli halindeydi ve söz konusu maddeyi, başta Homer Kloppe olmak üzere bütün İsviçre bankacıları ezbere bilirdi.

"Bir kuruluşun üyesi veya görevli vekili veya geçici yürütücüsü veya banka tasfiye memuru veya Bankalar Komisyonu denetimcisi veya belirli kuruluşun yetkili üyesi veya gözlemcisi durumunda olan her kimse, kendisine emanet edilmiş bulunan bir sırrı, ister sorumluluğu, ister görevi dolayısıyla öğrenmiş olsun, ifşa eder veya bir başkasını bu sırrı ifşaya kışkırtırsa 6 aya kadar hapse ve 50 bin franka kadar para cezasına çarptırılır. Yukarıda sıfatları belirtilen kimseler, kendilerine emanet edilmiş bulunan sırrı, görev ya da sorumluluk süreleri sona erdikten sonra ifşa ettikleri takdirde de aynı cezalara çarptırılırlar."

Ne var ki –ve ne yazık ki!– yasallık ahlâkının gerçekliğine karşılık, bir para ahlâkı yoktu insanlarda. Nitekim, kendisine işletmesi ya da koruması için emanet edilmiş bir paranın nereden geldiğini bilmekle hangi Tanrı kulu övünebilirdi. Para –ki ölümsüzdür– Tarih'in cilveleri, politikanın hep bilinen sürekli dalgalanmaları ile insanların maymun iştahlılığı karşısında, nereden geldiğini, kaynağını niçin ele verecekti?

Buna karşılık, bunca çekiştirilen, yerden yere vurulan o "susmayı biliş"e, o "sususş"a karşılık, yapılan hizmetlerden, düşmekten kurtarılan hükümetlerden, ödev duygusundan, verilen direktiflere kesin bağlılıktan ve dürüstlükten –nedense– hiç söz edilmiyordu.

Homer Kloppe, meslektaşlarının niçin öyle davranmış olduklarının anlaşılmamış kalmasından dolayı, için için acı çekmekteydi ama gizlilik yemini, bu konuda herhangi bir açıklamada bulunmasına izin vermiyordu.

Meslektaşlarının çoğu gibi o da bir protestandı, iyi bir protestan. Ve protestan kilisesinin beş tarikatine de, hiçbir ayırım gözetmeksizin –kudret helvası yağdırır gibi– para yağdırmaktaydı. Kongreganistlere, Metodistlere, Reformistlere, Baptistlere ve Lüteryenlere... Oysa kendi-

si Kalvinizmin en katı mezheplerinden biri olan Ulrich Zwingli'nin mezhebine bağlıydı.

İşler iyi gittiğinde –ve işler, her geçen gün biraz daha iyi gidiyordu– kendisine gönül rahatlığı sağlamak için, papaz evlerine –o da zaten bir papaz kolejinde ilk öğrenim görmüştü– ve kilise yönetim meclislerine cömertçe yardım eder, ayrıca kendisi de, alabildiğine değerli zamanını hiçe sayarak çeşitli toplantılara koşar ve gerek Kutsal Kitap'tan, gerek Jean Calvin'in eşsiz yapıtlarından, kendi tinsel hayatının ilkeleri doğrultusunda yorumlar yapardı.

Elbette ki bunca erdem –geleneksel kurumlar, aile, genel ahlâk anlayışı ve mesleksel etkinlikler zarar görmemek koşuluyla– ufak tefek (ve tabii, tümüyle kişisel planda) bazı ödülleri hak ediyordu. Yaşı nedeniyle ölçülü, sağlam bir adam, tutkulara oyuncak olmayacağından artık emindi; dolayısıyla da, kendi kişisel yapısına ters düşmeyen bazı yenilikleri tehlikesizce atlatabilirdi.

Nitekim en saygıdeğer meslektaşlarından birinin, ünlü Credit Suisse'in murahhas üyesi Dr. Reinhardt'ın birkaç yıl önce söylemiş olduğu gibi: "Hiçbir şey kendiliğinden zehirli değildir; zehri yapan, dozdur."

Bunun Paracelsus'a ait bir özdeyiş olduğunu bilmiyor değildi Kloppe; aşırıya kaçmaksızın bu dünyada her şeyin yapılabileceğini öğrenmek için Paracelsus'un özdeyişini de beklememişti. Sofradan kalkmak için tıkabasa doymayı katiyen beklemez, günde bir puro –ama gerçekten bir tek puro: Davidoff'ta yapılan Punch Culebraslar'dan bir tek tane– içer, en son olarak da, eşi, sevgili eşi Chimene Kloppe'nin artık kendisine sağlayamadığı geçici hazları belirli başka yollardan kendisine sağlardı.

Zamanında ve gerektiğinde durmasını bilen bir adamdı, sözün kısası. Ve vicdanı daima rahattı. Gerçi; gönül çelici bir adam değildi. Tombul vücutlu, dazlak kafalı, kısa bacaklıydı, evet, ama şuna inanıyordu ki –ve bu inanç zamanla kesin bir fikir haline gelmişti onda– para, bütün o eksikliklerin bir eşdeğeriydi. Tanrı'nın ona vermek cömertliğinde bulunmadığı sevimliliğin, konuşkanlığın, yakışıklılığın ve hazırcevaplığın yerini fazlasıyla tutan bir büyük nimetti.

Ama bütün o kusurlara karşılık aynı Tanrı onu öylesine kusursuz bir diş yapısıyla donatmıştı ki, özellikle kârlı bir bilançonun açıklanmasına rastlayan ender gülümseyişlerinden birine tanıklık eden bazı iş arkadaşları, dişlerinin takma olduğunu sanırlardı hep. Homer Kloppe dişlerine ancak bir sevgiliye gösterilebilecek kadar kıskançça bir özen

gösterirdi. Onlar uğruna, Zürih'in en büyük –ve tabii, en pahalı– diş hekimi olan ünlü Pr. Strohl'e haftada iki kez gitmekten sakınmazdı. Ayrıca, bir önceki fırçalamadan bulaşabilecek bir pislik tehlikesine karşı, aynı fırçayı asla iki kez kullanmazdı. Ve daima paketler dolusu yedek fırça bulundururdu. Üstelik de, kullanımlarında öyle her önüne gelenin farkedemeyeceği nüanslar bulunan çeşit çeşit fırçalardı bunlar. Sekizgen biçimliler, sadece kenarları temizlemeye yarayanlar, resim fırçasını andıranlar, dümdüz olanlar, kıllarının yükseltisi gitgide alçalanlar, parodontal aralıkları temizlemek için kullanılan ve sivri ve sert olmak üzere sadece on kıl taşıyanlar, geniş ve yumuşak olup da parlatmaya yarayanlar, bitkisel ipliklerden, naylondan, belirli hayvanların yele ve kuyruk kıllarından yapılmış olanlar ve ayrıca, özel olarak yapılmış, hızı ve gücü ayarlanabilir ilaç fışkırtıcılar...

Ama dişlerinizi göstermek için ağzınızı açmak neye yarar ki? Ve kimin önünde açacaksınız ağzınızı?

Oysa Homer'in çek defteri, sosyal durumu ve mesleğindeki saygınlığı, tüm kapıları, kasaları ve apışaralarını, en korkunç dolandırıcıdan ve en yalancı Don Juan'dan çok daha rahatça ve kolayca açmaktaydı. Parayı çıkarıp ödemek. Hoşa gitmek için çırpınıp durmaktan çok daha basit değil miydi? Elli ikisindeydi Homer. Hayatta başarı kazanmış bir adamın, dünyanın anlamını üzerinde düşünmeyi artık bir yana bırakıp sadelik içinde zevk almaya yöneldiği bir yaştaydı.

Ve zaman, bundan böyle onun için sıfıra doğru sayılı olan zaman, Homer'e para yağdırmaktaydı. Daha önceki gün, eski bir müşterisi tarafından kendisine emanet edilen sermayenin muazzamlığı karşısında nasıl afalladığını gizleyebilmek için bütün soğukkanlılığını seferber etmek zorunda kalmıştı.

Söz konusu müşteri, Genco Volpone adında İtalyan asıllı bir Amerikalıydı. Ve Trade Zurich Bank'ın New York'taki ajanları, uzun ve gizli bir araştırmadan sonra, Bay Volpone'nin –son derece dürüst işler çevirir görünmekle birlikte– aslında, Sendika'nın perde arkasındaki en kudretli şeflerinden biri olduğunu bildirmişlerdi Homer'e. Kloppe, belleğine gömmüştü bu bilgiyi ve unuttuğunu sanıyordu. Ama işte sekiz yıl sonra, yani iki gün önce o bilgi tam bir yumruk gibi patlamıştı kafasının içinde.

Sahneyi heyecanla ürpererek yeni baştan yaşadı:

"İsteğinizi öğrenebilir miyim, Bay Volpone?"

"Bana numaralı bir hesap açmanızı istiyorum."

"Bankamızdaki eski numaranızı kullanmayacaksınız demek?"

"Hayır."

"Tamam."

"Bir saate kalmaz Nassau şubenizden bir virman ilanı alacaksınız. Para bu sabah oraya yatırıldı."

"Söz konusu paranın miktarı?"

"İki milyar dolar."

Rakamı işitir işitmez Homer, hiçbir şekilde renk vermemek için gözlüklerini çıkarmış ve camlarını silme pozuna bürünmüştü. Mesleği sonsuza uzanan sayılara çoktan alıştırmıştı onu; ama bunlar, koca birer kıta çapında ve belirli süreler içinde toparlanan işlere ilişkin sayılardı. Oysa burada söz konusu olan, bir çırpıda ve bir tek adam tarafından kullanılan bir koca bloktu.

Genco Volpone eklemişti sakin bir sesle:

"Bu fonun sizde kalacağı süre boyunca işletilmesini de istiyorum."

"Elbette!"

"Ne kadar faiz verebilirsiniz bana?"

"Paranın kalacağı süreye göre değişir."

"Günü gününe faiz oranınız nedir? Para, en az yirmi dört, en çok da kırk sekiz saat sonra elinizde olacak."

"Yüzde 6."

"7."

"Günü gününe faiz yüzde 6'dır."

"Bana ne? Ben yüzde 7 istiyorum."

"Kabul. Daha sonrası için talimatınız."

"Parayı, Panama'da Chemical Inter Trust'e transfer edeceksiniz. İkimiz de yetkiliyiz bu konuda."

Genco Volpone'nin yanındaki ellilik cılız adama işte o vakit bakmıştı Homer Kloppe. Volpone adamı, ortağının mali danışmanı ve tam yetkili temsilcisi olarak tanıtmıştı. Kloppe, pek doğal olarak, sözü geçen "ortak"ın kimliği hakkında hiçbir şey sormamıştı. Buna karşılık O'Broin'in uluslararası iş çevrelerinde çok değer verilen bir danışman olduğunu gayet iyi biliyordu. Ve bu büyük şöhret sahibinin alabildiğine silik oluşu, doğrusu bu ya, şaşırtmıştı bankacıyı.

"Bana talimat verirken kullanacağınız şifre nedir, Bay Volpone?"

" 'Mamma'."

"Not ettim. Baylar, daha el yazılarınızın bir örneğini vermenizi rica edeceğim... yani... 'Mamma' için demek istiyorum..."

"Gereği yok ki bunun," dedi Volpone. "Biz size telefonla haber vereceğiz."

"Bunu sizden sadece bizim kendi iç yönetimimizin bir basit formalitesini yerine getirmek için istiyorum."

Kloppe bunu söylerken, beyaz bir kâğıtla bir de dolmakalem uzatmıştı müşterilerine.

O'Broin ve Volpone, yan yana "Mamma" sözcüğünü boş kâğıda yazdılar.

Kloppe kâğıdı kapar gibi aldı.

"Virman emrini bana hanginiz verecek, Baylar? Bay Volpone mi, Bay O'Broin mu?"

Görüşmenin başından beri ilk kez gülümsemeye tenezzül etmişti Volpone:

"Ben," dedi. "Ama bunun da herhangi bir önemi yok; çünkü siz artık sadece Mamma'yı tanıyorsunuz."

"Çok haklısınız. Bu durumda bana kalan, size bir hesap numarası vermek."

"Zahmet etmeyin. Nassau'da aldım onu."

"Öğrenebilir miyim?"

"828384."

"Mükemmel."

"Bilmiyorum söylemeye gerek var mı: Paramızın faizini elbette ki ayrı bir hesaba aktaracaksınız."

"Elbette."

"Bu, işin bizi ilgilendiren yanı. Hizmetiniz karşılığında size ne kadar faiz ödeyeceğiz?"

"Yatırılan sermayenin yüzde 0,125'i."

"Hiç de fena değil doğrusu! Bankacı olmalıymışım."

"Bizim mesleğimizin de kendine özgü zorlukları vardır, Bay Volpone."

"Büyük bir ihtimalle size yarın telefon ederim."

"Hizmetinizdeyim."

Müşterileri ayağa kalkınca eklemişti Homer:

"Sizlere İsviçre'de iyi günler dilerim."

"Kendi adıma teşekkürler. Ben ülkenizde iki gün daha kalacağım Ama O'Broin hemen Amerika'ya dönecek."

Ve işte o anda, son derece hızlı ve son derece garip bir şey olmuştu: Şapkasını başına geçirmiş bulunan Volpone, Homer Kloppe

ile burun buruna gelmişti birdenbire. Ve ikisi de birbirinden sakınmak için yana doğru bir adım atmışlardı. Ama tesadüf bu ya, ikisi de aynı yöne doğru atmışlardı adımlarını. Ve şaşkınlığa uğrayan bankacı, Amerikalının kendine "bağışlayın" gibilerden gülümsediğini, sonra da dostça bir uzanışla omuzlarını kavradığını gördü, en sonunda da Sicilya usulü bir "abbraccio" ile sarmalanmış buldu kendini. Aynı anda Volpone, yanaklarını onun yanaklarına dokundurmuş ve kucaklayışı bir süre uzatmıştı. Ve ne yapacağını bilmeyen Homer, adeta kendiliğinden, garip müşterisinin omuzlarına koymuştu ellerini.

Bu Latince sıcak dostluk gösterisi karşısında bir Kalvenci nasıl afallarsa öylesine afallamış olan bankacı, kapısını kapadıktan sonra kendini hemen toparladı. Ve hemen Eugene Schmeelbling'i telefonla aradı. Schmeelbling, dünya finans aleminin en kudretli perde arkası yöneticilerinden biriydi.

Liechtenstein'da, Vaduz yakınlarındaki Schaan'da, tamamıyle sıradan ve soğuk bir bina vardır. Bu binanın giriş kapısında hiçbir tabelâ göremezsiniz. Kısacası, dört katlı yapıyı yanındaki binalardan ayırt eden en ufak bir özellik yoktur. Her iş günü saat 17'de görevliler, herhangi bir büro işi görmüş gibi binadan ayrılırlar. Gerçekteyse, öteki memurlarla aralarında bir tek fark vardır: Olağanüstü büyük paralarla iş görmeleri...

Schaan'daki bu silik yapı, "bankacıların banka'sıydı aslında. Nitekim bütün büyük sermayeler, günün birinde mutlaka dönüp dolaşıp Schaan'a gelir ve orada, gerek kaynaktaki, gerekse gezileri sırasındaki pisliklerinden arınırlar, paklanırlar bir çeşit, sonra da yeni yatırımlara doğru yol alırlar. İşte Homer Kloppe de, bütün öbür meslektaşları gibi, Genco Volpone tarafından kendisine emanet edilen parayı, "günü gününe" Schaan'a yatırmıştı. "Yatırmak," şu anlama geliyordu: Schaan'daki bellibaşlı sorumlulardan biri olan Schemeelbling'e, Trade Zurich Bank'ın elinde iki milyar dolarlık bir sermaye bulunduğunu bildirmek. Telefonla, "sözlü olarak" yapılan bu bildirme hemen somut bir parasal operasyona yol açacaktı. Yani Schmeelbling, Homer Kloppe'ye yüzde 9 faiz ödemek üzere, iki milyar doları "çalıştıracaktı." Tabii sadece kendi bildiği yollardan ve tabii Kloppe'ye ödediği faizin üstünde bir faizle! "Yüzde kaç alır acaba?" diye düşündü bir an Homer Kloppe. Şöyle bir gelişigüzel değerlendirme yaptı, göğüs geçirdi ve "Canı sağolsun!" dedi içinden...

Sonra hesaba girişti. Zihinsel bir hesaptı bu. Yüzde 7 vermişti Genco Volpone'ye... "Mamma", diye mırıldandı gülümseyerek. Yüzde 7 faizle yatırılan 2 milyar dolar için günde tastamına 383.561,643 dolar ödeyecekti. Volpone'ye; yani, yuvarlak hesap 383.562 dolar. Aynı 2 milyar, yüzde 9 faizle Schaan'a yatırılınca günde 493.150 dolar gelir sağlamaktaydı yaklaşık olarak. Demek ki ona kalan net kâr, 109.588 dolardı ki, büyük bir finans adamının cep harçlığı olarak bile azımsanacak bir rakam değildi bu! Üstelik de bu kazanca –tabii sadece bankanın muhasebe defterlerinde boy göstermek üzere– söz konusu parayı aktarma ücreti olarak alınacak 0,125 tutarındaki hizmet karşılığı da eklenmekteydi. Ve söz konusu karşılık, tastamına, 2,5 milyon dolar tutuyordu!

Bazı günler insanoğlu kendini Tanrı'nın sevgili kulu olarak görür! Nitekim Volpone ya da öbür yetkiliden herhangi bir haber çıkmamıştı henüz; ve yasal gün sona ermek üzereydi. Böylece bir günlük net kâr olan 109.588 dolar iki katına çıkıyordu kendiliğinden. "Ne olursun, bir ay daha bende bıraksınlar bu parayı!..." diye içinden geçirdi Homer. Belirsiz bir yüce kudrete sesleniyordu. Dolar söz konusu olduğu vakit, düpedüz Tanrı'nın adını anmaya cesareti yoktu.

Arkasında, kapının şiddetle çarpıldığını işitti birdenbire. Ve tanıdığı bir ses:

"Bahse girerim ki bir kadını düşünmekteydin!" diye çınladı.

Adeta hopladı Homer. Suçüstü yakalanmış gibiydi.

"Kapıya vurabilirdin girmeden önce."

"Bu sözlerini olduğu gibi anneme tekrarlayacağım!"

Ve hemen sarıldı genç kız babasına, yarım dakika süren bir vals gösterisine girişti. Bir yandan da konuşuyordu:

"Müthiş bir numara buldum biliyor musun?"

Şüphe dolu bir sesle Homer: "Anlat bakalım," dedi.

Kızının arada bir kapıldığı geçici hevesler, için için mutlu kılıyordu aslında onu. Oysa çoğu zaman tehlikeli sonuçlar doğurabilecek cinsinden heveslerdi bunlar. Homer, biraz da rahatsızlık duyarak, Renata'nın kendisi üzerinde tam ve kesin egemenlik kurmuş olduğunu ve kızının bütün kaprislerine eninde sonunda boyun eğeceğini bilmekteydi.

Nedendi bu, peki? Belki Renata, annesinin tam karşıtı olduğundan. Belki de karşı konulmaz bir fiziğe sahip olduğundan: Gerçekten de Renata, koyu kızıl saçları, incecik endamı –onun gibi bir babadan

nasıl olur da bu kadar uzun ve güzel bacaklı bir kız çıkabilirdi? –ve karşısındakileri her bakışta tedirgin eden menekşe rengi gözleriyle, alabildiğine çarpıcı bir kızdı. Ama kendisine kur yapan bunca erkeğin arasından kendi çevresinden olmayan tek erkeği neden seçmişti?

Renata'nın nişanlısı Kurt Heinz'ın babası bankada veznedardı. Dürüstlüğüne diyecek yoktu ama gene de bir banka veznedarından ibaretti işte, tam otuz beş yıl boyunca üstelik! Ve bir hafta sonra bugün Homer, Joseph Heinz'ın soru işaretini andıran eşi Utte Heinz'ı dansa kaldırmak zorunda kalacaktı. Gaugin ve Fragonardlarına layık bir şekilde son derece parlak olmasını istediği biricik kızının düğünü, böylece, damadının ana babasının sıradan ve silik varlığıyla lekelenmiş olacaktı bir çeşit...

Bütün bunlar yetmemiş gibi, Renata insanın aklını başından alacak cinsten bir evlenme töreni saptamıştı. Öyle bir tören ki üç yüz yıl boyunca sözü edilebilirdi –İsviçre Konfederasyonu üç yüz yıl sürdüğü takdirde tabii– o törene de ister istemez "Evet" demişti Homer Kloppe.

"İlkel, ama gene de harika bir numara bu! Adını da ben koydum: Gökten para yağdırmaca!"

Bankacının birdenbire kaşları çatılmıştı. Mekanik bir sesle tekrarladı:

"Gökten para yağdırmaca mı dedin?"

"Canım biliyorsun, Kurt'un o ahmakça teorileri var ya: Yok para kötülüğün ta kendisiymiş de, çürümüş ve kokuşmuş da, falan filan..."

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Kocam olmaya hazırlanan sevgili aptal da hiçbir şey anlamıyordu! Aldım onu, atladım uçağıma, Chiavenna'da tarımcılar toplantısı vardı, oraya uçtum ve banknot yağmuruna tuttum soylu emekçi halkımızı! Paraya nasıl saldırdıklarını görmeliydin!

Renata babasının trajik bir görünüm alan yüzü karşısında gevrek bir kahkaha savurdu:

"Bırak şu surat asmayı, ne olursun!" dedi. "Kurt'un bolluğa alışması gerekiyor. Biraz da gırgır geçemedikten sonra para ne işe yarar?"

* * *

Pietro Biasca'nın bir tek büyük üzüntüsü vardı hayatta: Babasının onun zaferini görmeden önce ölmüş olması. Başarısını ihtiyar Guiseppe'ye borçluydu Pietro. Onun öğütlerine, sabrına, sarsılmaz çalışma azmine borçluydu. Ailenin tek oğluydu ve babası, bir ayakkabıya

tıpkı sevilen bir kadına bakılır gibi özenle ve dikkatle bakılması ve bütün yönlerinin öyle incelenmesi gerektiğini öğretmişti ona. "Göreceksin... derdi hep. Bugün sıkıntı duyarak öğrendiğin şeyler, ilerde sana büyük bir servet kazandıracak!" Haklı çıkmıştı babası. Pietro, işte şimdi zengindi ve bütün çocukluğu boyunca açlık çekmiş bir insan için, kırk sekizinde de olsa zenginliğe kavuşmak hiç de kötü sayılmazdı her halde! Zenginlikten de ötesine sahipti üstelik: Ünlüydü, saygı görüyor ve her çifti bir sanat yapıtı olarak kabul edilen ayakkabılarını ancak onları giymeye layık diye değerlendirdiği kimselere satıyordu. Prömiyerlere, kokteyllere, çağrılıydı daima. Sözün kısası, New York sosyetesinin önde gelen simalarından biri olmuştu.

En ünlü yıldızlar ona küçük adıyla seslenmekte, büyük finansçılar dostça omuzunu sıvazlamaktaydı. Ve onun kendisine lütûfta bulunmasını isteyen birinci sınıf bir tiyatro ya da sinema oyuncusunun, ilkin ona lütûfta bulunduğu da çok görülmüştü.

Biasca, başarısının sırrını iki temel ögeye borçluydu. Birincisi: Ancak sanayi devlerinin yaşamayı başarabildiği bir çağda, zanaat geleneğini sürdürmek. İkincisi ise –ki asıl bundan büyük gurur duyuyordu–, dahice bir fikre dayanmaktaydı: Ayağı da el kadar onurlu ve yüce kılmak.

Gerçekten de Biasca'nın atölyesinde ayakkabı yapılmazdı; en yumuşak ve en pahalı meşinlerden, Biasca'nın büyük ününü yapan deyimiyle –tıpkı "eldiven" gibi– "ayakdiven"ler yapılırdı. Yıllar geçtikçe Biasca da metodunu yetkinleştirmişti ve başlangıçtaki arayışlar, şimdi yerini tam bir ustalığa bırakmıştı. Öyle ki Altıncı Avönü'deki dükkânı bir çeşit özel kulüp gibiydi artık. Hiçbir üyesinin fahiş fiyatlarına itiraz etmeyi aklının ucundan bile geçirmediği bir özel kulüp.

Zaten Pietro, fiyattan söz etmezdi hiç. Bir müşteri, ürke ürke faturasını istediği zaman, "para" sözcüğünün ağzından çıkmamasına özellikle dikkat eder ve bir "edep-i kelâm"la geçiştirirdi. Koyu esmer yüzünü aydınlatan bir gülümseyişle, "biraz vakti olur olmaz" bunu düşüneceğini söylerdi. Hatta bu konudaki havailiğini, nihayet tenezzül buyurup da çek tutarını mırıldanana dek, müşterisinin kendisine beşaltı kez yalvarmasına kadar vardırdığı oluyordu.

Tuhaftır, ama hiçbir zaman para sözü etmemesi daima eksiksiz ödenmesini sağlamıştı bugüne değin. Bir tek istisnası olmuştu bunun: Birtakım haplar içip intihar ettiğini öğrendiği –ve çok şaşırdığı, hiç

kimsenin borçlarını ödemeden intihara hakkı olmadığını söylerdi çünkü babası– bir sinema yıldızı.

Ne var ki Biasca'nın hayal kırıklığı ancak üç ay sürmüştü. Söz konusu yıldızın veraset durumu ortaya çıktığında, kendisine iki otantik Renoir miras kaldığını öğrenmişti Biasca. Ve şimdi o iki başyapıt, prova salonunda, ünlü müşterilerine içki ve –hayvar dahil- meze sunmakla yükümlü bir uzmanın emre hazır beklediği barın üstünü süslemekteydi.

Yaptığı kunduraların fiyatı beş yüz ile bin dolar arasında oynamaktaydı. Ama bazen bu fiyatı çok aştığı da oluyordu. Bazı hevesli müşteriler ayakkabı tokalarının on sekiz ayar altından dökülmüş olmasını istiyorlardı örneğin. Tuzu kuru, iltifatlara boğulan, en hararetli dostluklarla kuşatılmış ve artık perdeyi yırtmış bir adam olan Pietro, son bir lüks olarak, alçak gönüllü adam rolü oynamakta ve kendisine "kunduracı" denmesini istemekteydi. Bu konuda sık sık söylemekten hoşlandığı bir de söz vardı. "Birleşik Devletler'in Renoir sahibi tek kunduracısı benim!"

Biasca, çıraklardan birinin deneme yapmakta olduğu atölyeye girdi. Kıvırcık saçlı bir İtalyan delikanlıydı bu, arkadaşının ayak ölçüsünü alıyordu.

Bir düzine işçinin çalıştığı atölyeyi tıpkı bir Rolls Royce içinin hafif kokusu gibi kaplayan tadına doyulmaz meşin kokusunu ciğerlerine doldurarak ilerledi ve delikanlının yanından geçerken bir an durup kendine özgü hikmetlerinden birini savurdu:

"Çizginin bir hiç olduğunu unutma sakın! Önemli olan, hacimdir. Ayağı daima bir hacim olarak tasarlayacaksın. Mikelanjelo da aynı şekilde hareket ediyordu, inan bana."

Ancak iki çift ayakkabı satın almış olan müşterilerinin kalıplarıyla dolu raflara hayranlıkla bakarak yürüdü sonra. Ve gene çırağa döndü. Gurur taşıyan bir sesle:

"Bak," diye başladı. "Bu ayakkabıları ben sahiplerinin yüzlerinden daha iyi tanırım. Gözlerimi bağlasalar bile, sadece okşayarak, her birinin kime ait olduğunu rahatça söyleyebilirim!"

Gülümsemişti çırak. Aynı anda, iş giysisine bürünmüş iri yarı bir sarışın başını uzatmıştı kapının aralığından:

"Signore Biasca..."

İş saatlerinde Pietro, işçilerinin kendisine "signore" diye seslenmelerini zorunlu kılıyordu. Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

"Sizinle görüşmek isteyen iki bay var," dedi genç kadın.

Pietro dükkâna geçti. Daha ilk bakışta, söz konusu "iki bay"ın iki aynasız olduğunu anlamıştı. Birisinin seçkin bir havası vardı ve Pietro biraz da acılıkla: "Şimdilerde polis olmak için bile Harvard'ı bitirmek gerekiyor..." diye geçirdi içinden.

"Buyrun efendim?"

"Size bir soru yöneltebilir miyim, Bay Biasca?"

Seçkin havalısı söylemişti bu sözleri. Ve elinde bir paket vardı.

İkinci polis, kendisine gizlice müfettiş kartını gösterirken Pietro, dünyanın en yumuşak sesiyle:

"Size herhangi bir yardımım olursa, onur duyarım," dedi.

"Bir müşterinizi, ayakkabısına bakarak tanıyabilir misiniz?"

"Ayakkabıyı gerçekten ben yapmışsam, elbette."

"Siz yapmışsınız."

Ve polis, ayakkabıyı sarmış olduğu fuları açmıştı.

Biasca, gösterilen kundurayı eline almak zahmetine bile katlanmaksızın:

"Bu ayakkabı, dostum Genco Volpone'ye aittir," dedi.

Üzerine iyice basarak söylemişti "dostum" sözcüğünü.

Polisler bir an bir elektrik akımına kapılmış gibi ürpermiş ve birbirlerine bakmışlardı inanmayarak. Ve seçkin havalısı, yutkunarak sormuştu:

"Kim dediniz, Bay Biasca?"

Sihirli ismin, karşısındaki zavallılarla kendisi arasında bir uçurum açmış olduğunu çok iyi bilen Pietro, lütfedip tekrarlayacaktı:

"Volpone. Genco Volpone."

"Emin misiniz, Bay Biasca?"

"Aşağı yukarı on yıldır dostum Volpone'nin kunduralarını ben yapmaktayım. Bu ayakkabılar tam üç ay önce kendisine teslim edildi. Hatta size şunu da söyleyebilirim ki..."

Meslek sırrını açıklamak zorunda kalan bir hekimin sıkıntısı çökmüştü yüzüne birden.

"Evet, Bay Biasca?"

"Müşterimin topukları, görünürde dört santimetre olduğu halde, aslında dokuz santimetre yüksekliktedir. Bu, benim buluşumdur. Ve buluşumun beratını da almış durumdayım. Ayrıca, dilerseniz ayaklarını da gösterebilirim size."

"Ayaklarını?"

"Ayaklarının kalıplarını. Tam iki bin altı yüz ayak kalıbı var atölyemde. Bin üç yüz sol, bin üç yüz de sağ ayağın kalıbı."

Soğuk bir sesle dalga geçmekten kendini alamayacaktı ikinci polis:

"Tek bacaklı yok mu içlerinde hiç?"

Arkadaşı sözünü kesti:

"Kesinlikle emin misiniz?"

"Adım gibi!" dedi Biasca.

Ve birdenbire ayılıp sordu:

"Peki ama niçin bunları öğrenmek istediniz?"

"Size çok teşekkür ederiz, Bay Biasca. Sanırım, bir saat sonra gene ziyaretinize geleceğiz."

Ve hemen paketlerini alıp yola koyuldular. Biasca birbirlerini adeta ite kaka kapıdan çıktıklarını gördü. Ne demekti bu? Nasıl olurdu da koskoca Genco Volpone'nin ayakkabısı polisin eline düşerdi?

Telaşlanmıştı Pietro. Hızlı adımlarla bürosuna yöneldi, sert bir hareketle kapıyı açtı, çarparak kapadı ve telefonu kavradı.

Homer Kloppe saatinin saniye göstergeci 7'nin üzerine geldiği an, işaret parmağıyla, cebindeki elektronik kontaktöre bastı. Servis kapısı kendiliğinden açıldı. Trade Zurich Bank'ta çalışanlar, her sabah saat tam 8.30'da buradan girerlerdi içeri. Konfederasyon sınırları içinde herhangi bir bankanın soyulduğunu hatırlayan hiçbir İsviçreli yoktu aslında. Nereye gideceklerdi ki soyguncular, soygunlarını yaptıktan sonra? Bütün halk, kendiliğinden ve o saat polisle işbirliğine hazır beklerken, nerede saklanacaklardı. Hadi onu da başardılar diyelim, nasıl çıkabileceklerdi ülkeden? Pratik bakımdan, olanak dışı bir işti bu.

Ama bu böyle diye, finans kuruluşları da altınlarını, sırlarını ve nakitlerini yeni teknik buluşlarla korumaktan geri kalmıyorlardı. Nitekim Bern'de Cenevre'de, Lozan'da, Friburg'da, Zürih'te, banka koruma konusunda uzmanlaşmış şirketler büyük paralar kazanmaktaydılar. Uzmanlar tarafından, bu konuda, en karmaşık ama bir o kadar da güvenli korunma yolları önerilirdi zaman zaman ve laboratuvar deneyinden geçmiş olan bu teknik buluşlar, alıcıların önünde bir kez daha sergilenir, ispatlanırdı. O an yürürlükte olan sistemden daha yetkin bulundukları takdirde de, hiç duraksamaksızın –ve her ne pahasına olursa olsun– hemen yürürlüğe konulmaktaydılar.

Zırhlı kapı sessizce açıldığında İnes, sadece bir an durmuştu eşikte. Sadece ve sadece, şu sefil bankacının onu bütün görkemiyle görebilmesi için. Ve bu görkem, yerleri süpüren bir siyah vizon mantonun ön yırtmacından adeta fışkıran mor meşin çizmelerle daha bir yücelik kazanmaktaydı.

Bu siyah güneş karşısında gözleri kamaşan Homer Kloppe, İnes'in buz gibi bakışlarını görünce hemen başını eğmiş ve geçmesi için kenara çekilmişti. Bütün çıkış kapılarını kilitleyen kontaktöre bastı, sonra da uygun adım İnes'i izlemeye koyuldu.

Raksedercesine yürüyen bir maralın ardında iri bir kaplumbağayı andırmaktaydı. Ve neyine daha çok hayran olmak gerektiğini kestiremiyordu bir türlü İnes'in. Akıl almaz biçimde ince uzun endamına mı, daima ve kendiliğinden dimdik kalan başına mı, yoksa bir çiçek sapı gibi omuzlarından fışkıran boyuna mı...

En son kapının önüne geldiler. Ellerinin titremesini gizlemek için büyük çaba harcayan Homer, beş harflik bir sözcüğü kurmak üzere kontaktörünü harekete geçirmişti. Bu beş harfin bir araya gelişi sonucunda kasaların bulunduğu salona girebileceklerdi; aynı zamanda tüm alarm sistemleri de geçici olarak duracaktı.

Girdiler. Yirmi metre uzunluğunda, sekiz metre genişliğinde büyük bir dikdörtgen odaydı burası. Tavan, taban ve duvarlar, bir atom patlamasına bile rahatça direnebilecek cinsten som çelikten yapılmıştı.

İnes'in parfümü yayılmıştı odaya, madenin ölümcül soğukluğunu adetâ dindiren sıcak ve canlı bir esinti gibi...

İnes emredici bir sesle konuştu:

"Yatağımı yap!"

Homer Kloppe cebinden iki anahtar çıkardı ve 829 numaralı kasayı açmaya girişti. Kendi kişisel kasasıydı bu.

Bir heykel gibi mağrur, heybetli ve hiç kımıldamaksızın seyrediyordu İnes. Adamda yarattığı ürpertiyi seziyor ve bununla eğleniyordu. Ve o ürperti, çok geçmeden onu da kavrayacaktı. Bir kadın için, karşısındaki erkek kim olursa ve nasıl olursa olsun, kızıştırmaktan daha kızıştırıcı hiçbir şey yoktur!

Kekeler gibi sordu bankacı:

"Dolar mı olsun?"

İnes, soğuk bir sesle ve gene emreder gibi cevap verecekti:

"Dolar, mark, İsviçre frangı ve biraz da külçe altın!"

"Mantonuzu çıkarmayacak mısınız?"

"İstediğim zaman."

Homer dönüp kasaya ellerini daldırdı ve, pek çok banknot demeti çıkarıp yere yaydı. İnes paraları çizmelerinin ucuyla şöyle bir yoklayıp: "Daha!" dedi.

Homer beceriksizce atıldı, külçelerden biri elinden kayıp zıpladı. Suçlu bir bakışla özür diledi İnes'ten. İnes ise, omuz silkmekle yetindi. Bir karıncayı seyreden bir büyük kertenkele gibi bakıyordu ona...

Şimdi yerde, yaklaşık yarım metre küp tutarında banknot seriliydi. Kloppe, diz üstü çöküp tomarları çözmeğe koyuldu. İnes, ayağının ucuyla ve sanki ne yaptığının farkında değilmişcesine, paraları dağıtıyordu. Homer de, düzgün bir şekil vermeğe çalışıyordu. Çok geçmeden yığınlar, arada altın parıltılarıyla ışıldayan belli belirsiz bir yatak haline girmişti. Ve bu paradan dokunmuş halı yirmi santimetrelik yüksekliğe ulaşınca İnes bacağını uzatacak, Homer de devrilecekti paraların üzerine. İnes ilk kez gülümsemek tenezzülünde bulundu:

"Kokusu nasıl?" diye sordu.

Bankacı kekeledi:

"Gelip benimle birlikte koklayabilirsiniz?"

"Henüz değil. Önce soyunun!"

"Hemen mi?"

Kadın birkaç adım uzaklaştı:

"Bak sana ilginç bir şey göstereceğim."

Sırtüstü çökmüştü birdenbire ve bacaklarını V şeklinde havaya kaldırmıştı. Alt kısmı çizmeler tarafından sımsıkı kavranmış, alabildiğine uzun ve alabildiğine güzel bacaklardı bunlar. Kloppe'nin boğazı kurumuştu o saat; boğuk bir sesle, inler gibi seslendi:

"İnes!..."

Bu sefer, acımasız bir sesle konuştu kadın:

"Soyun dedim!"

Paradan yatağın üzerinde yarı yarıya doğrulan Homer, pantalonunun düğmelerini çözmeye girişti. Daima açık gri giysiler kuşanırdı ve gene daima siyah kravat takar, siyah çorap ve ayakkabı giyerdi. Giyim konusundaki biricik fantezisi –ki bunu ne karısı bilirdi ne yakınları ve ne de, tabii, iş arkadaşları– iç donlarıydı. Üzerinde beyaz noktalar serpili kırmızı donlardı bunlar; bedeninin belden dizlere kadar olan kısmını saran donlar...

"Donunu çıkar," dedi İnes.

Bu kara büyü ayinini andıran sahnenin anlamını o anda kavradı Homer. Para, Tanrı'yı simgeliyordu burada; kendi yaptığı iş de, Tanrı'yı ayaklar altına almaktan başka bir şey değildi. İnes'i tanıdığından bu yana -İnes demek, Dişi Şeytan demekti– hep aynı erotik ayin tekrarlanıyordu. Başlangıçta bu ayini İnes'in sahneye koyduğunu sanmıştı. İlk sözleri söyleyen o değil miydi?

Ama şimdi şu anda –kendi bankasının kasa dairesinde en değerli banknotlar ve altın parçacıklarından örülü bu yatağın üzerinde– ayrık bacakları tavana doğru dikili bu masal yaratığı, zenci kızının bakışları altında, bu söz konusu âyini kendisinin telkin etmiş ve yaratmış olduğunu bir anda kavramıştı.

Son bir uyarı geldi İnes'ten:

"Artık kımıldama, küçük Beyaz Adam!"

Ve Homer de hafifçe açtı bacaklarını. İnes, dudaklarını ona doğru uzatmış, elleriyle paraları avuçlayarak bankacının üzerine kapanmaktaydı.

Otelin holü, panayır günündeki bir köy alanını andırmaktaydı. Mor giysilere bürünmüş iri yarı hanımlar, barın önünde bir yandan siyah bira içip bir yandan neşeli kahkahalar savurarak, günü gün etmekteydiler. Yanlarındaki erkeklerin ti-şortları da, kimi hindistancevizi ağaçlarının saldırgan renkli yapraklarıyla, kimi de La Jokond'un –taş basma sırasında tam bir sırıtmaya dönüşmüş olan– gülümseyişiyle süslüydü.

Mortimer O'Broin, bu bağırıp çağıran dalgalı kalabalık arasında güçlükle kendine bir yol açtı. Sesini işittirebilmesi için haykırması gerekecekti:

"Adım, Erwin Kelly. Daire numaram, 879."

Bir tek sözcük daha söylemesine kalmadan, otel görevlisi hemen arkasındaki gözlere doğru atılmış ve bir kâğıt çekip çıkarmıştı:

"Anahtarınız burada değil Bay Kelly," dedi. "Bayan Kelly yukarıda. Size bir de mesaj var."

Mortimer, kâğıdı okumadan cebine attı. Yüreği çarparak ve ortalığı durmaksızın kolaçan ederek, asansörlerden birine bindi. Ancak sekizinci katta asansörden çıkınca, birkaç adım attıktan sonra geri dönmüş ve tek başına olduğunu görmüştü. Ve gene ancak o vakit, cebindeki kâğıdı çıkarıp şöyle bir göz attı. "Erwin Kelly, İsior Oteli, Nas-

sau, Bahama" adresini taşıyordu telgraf, Londra'dan çekilmişti ve kısa mı kısaydı: "Judith'i arayınız."

Rahat bir iç çekiş ve hemen ardından bir yüzünü buruşturma... Sonra da, koridordaki ayaklı küllüklerden birine doğru ilerledi O'Broin, telgrafı çakmağıyla ateşe verip küllüğe attı, yanmasını bekledi, onunla da yetinmeyip küllerini eliyle ezdi, toz etti. Sonra ceketinin yeniyle yüzünü sildi. Çantasını bir an için küllüğün üzerine bırakıp gevşemiş olan boyunbağını sıkıştırdı, gömleğinin yakası ter içindeydi ve Zaza'nın kendisini beklemekte olduğu 879 numaralı daireye doğruldu.

Artık en ufak bir çekincesi de olsa katiyyen gerileyemezdi. Aldığı telgraf, onu geçmişine bağlayan son köprüleri de yıkıyordu. Bir adamın öldüğünü –daha doğrusu, öldürüldüğünü– bildiriyordu bu telgraf ona şu andan sonraki şans durumuna göre, kendisinin de ya öleceğini ya da akıl almaz cinsten bir servete konacağını bildiriyordu. Bundan böyle her şeyin çok çabuk gerçekleştirilmesi gerekiyordu.

Otelden aramanın güvenli olmayacağını bildiği için bankaya hava limanından ve uçak kalkmadan hemen önce telefon etmeye karar verdi. Saat farkını göz önüne alarak yaptığı hesap, o sırada Zürih'te saatin tam 16 olacağını göstermekteydi. 879 numaranın önüne gelince, Zaza'nın bagajı elinde kendisini bekliyor olması için dua ederek, hafifçe kapıya vurdu.

İtalo Bebek Volpone, duşun altında sırtını sabunlamakta olan çıplak genç kızı, elinin tersiyle itmişti. Ellerini banyodaki bir havluyla kuruladı, lavabonun kenarına bırakmış olduğu bornozunu yavaşça aldı ve telefona, şaşırmış bir sesle konuştu:

"Bir daha söyle, bakayım!"

Telefonun öbür ucunda Angela vardı. New York'ta bırakmak zorunda kaldığı gencecik karısı. Delisiydi karısının, kıskançlıktan ölecek kadar delisi... Sadece kırk sekiz saat ayrılmak zorunda kaldığı zaman bile, defalarca telefonla arardı onu ve yalnız sesini işitmekle bile mutlu olurdu.

Angela'ya rastlamadan önce İtalo için "Kadın" denilen şey yoktu. Yanlış anlaşılmasın, elbette ki erkekler takımıyla yanyana ve içiçe yaşayan iki ayrı ve penisten yoksun yaratık takımı vardı: Annesi ve orospular!..

Efsanelerden çıkıp gelme, kutsanmış, tüm erdemlerle donanmış ve yerine göre dertleri avutan, yerine göre danışman, yerine göre koruyucu (herhangi bir şeye herhangi bir saygı göstermeye alışmamış Latin kökenli haydutlar için) biricik saygıdeğer yaratıktı anne. Çocukluklarından kalmış olan şefkat ve sevgi payını kişiliğinde billurlaştıran varlıktı.

Annenin (ve tabii, dünyaya bir çocuk getirir getirmez anne olup kutsallaşan eşlerin) dışında, orospular vardı. Yani fizik enerji artığını boşaltmak üzere gelişigüzel kullanılan, fuhuş yoluyla para getiriyorlarsa numaralanıp fişlenen, bir anlık bir doyum için para alıyorlarsa o zevk anından sonra "tu kaka" olup, sevilmeyen hayvanlar gibi itilip tekmelenen bütün öbür kadınlar...

Ve Bebek Volpone, Angela ile karşılaşmıştı. "Kadın" ile... Üstelik de hayatı boyunca sadece bir tek kere gittiği (ve gene üstelik, istemeye istemeye gittiği) bir yerde: Bir kitaplıkta!

Akıl almaz bir rastlantı sonucu ve kendine rağmen girmişti o kitaplığa, herhangi bir kitaba bakmak için falan değil, Londra'nın Chelsea semtinde peşine takılmış iki iti ekmek için... Adamları atlatmış olma umuduyla, giriş kapısının ardında pusuya yatmış, eli pantalon cebindeki silâhının kabzasında ve yüreği çarparak beklemekteydi.

"Size bir yardımım dokunabilir mi?"

Tatlı bir sesti bu; ama gene de sıçramıştı İtalo. Sıçrayıp dönmüştü. Döner dönmez de bilmişti ki, onun "Kadın"ı işte bu kız olacaktı. Yeryüzünün altı üstüne gelebilirdi, yüzlerce ve yüzlerce kurşunla tarayabilirlerdi onu, ömür boyu hapse mahkum edebilirlerdi, hemen oracıkta yatırıp sonsuz işkencelerden geçirebilirlerdi. Ama gene de İtalo Bebek Volpone'yi şu kızın onun için doğmuş olduğu ve kendisinin de şu kız için dünyaya gelmiş olduğu ve bir daha da hiçbir şeyin onları ayıramayacağı kesin inancından caydıramazlardı.

Angela gözlerini yere çevirmeden önce geçen uzun bakışma sırasında, tek söz edilmeksizin, her şey söylenmiş bulunmaktaydı. Yaşadığı o anın ne denli bir kesinlik taşıdığını hemen sezen Angela, İtalo'yu bir kat daha perişan eden masumca bir beceriksizlikle sormuştu:

"Nasıl bir kitap arıyorsunuz acaba?"

Bir yandan da, o güne değin hiç bu cinsten bir adamla karşılaşmadığını düşünmekteydi: Son derece atletik yapılı ve zarif bir erkekti; vücudundan adetâ parfüm gibi çıkıp yayılan bir çeşit vahşet ifadesi ona ayrı bir güzellik veriyordu.

Bembeyaz dişlerini sergileyen bir gülümseyişle cevaplamıştı:

"Beni iki hergeleden kurtaracak yolu gösteren bir el kitabı var mıdır acaba sizde?"

"Burası bir felsefe kitaplığıdır."

"Arka kapınız da mı yok?"

Onu arka kapıya götürdü. Ayrılacağı sırada İtalo, elini eline almıştı genç kızın:

"Teşekkür ederim," dedi.

Ve Angela elini çekmekte aceleci davranmayınca ekledi:

"Bu akşam boşsanız, birlikte bir yemek yiyelim isterdim?"

İnsanın hayatında bir daha gelmeyen kesin anlar vardır ve öyle anlarda, hemen evet ya da hayır demek gerekir.

Fısıldar gibi bir sesle: "Olur" demişti Angela.

"Saat sekizde sizi buradan alıyorum. Okey?"

Elli sekiz gün sonra da İtalo Volpone, Angela'yı ilkin İngiliz filolojisinde yaptığı doktora tezinden koparıp aldıktan sonra, New York'ta onunla evlenecekti. Tam iki saat boyunca, yaptığı öğrenimin ne olduğunu anlatmıştı kocasına; buna karşılık, altı aylık evlilik sonunda bile kocasının gerçek mesleğini bir türlü öğrenememişti. Bu konudaki bütün sorularına gırgır geçmeğe hazır bir gülümseyişle cevap veriyordu İtalo:

"Aile işi bizimki. Ağabeyim Genco'ya yardım ediyorum. Birtakım şeyler çeviriyoruz işte... Meyve, sebze falan satıyoruz..."

Ama gerek avuç dolusu para harcaması, gerekse Park Avenue'de yerleştikleri lüksten de öte daire, meyve-sebze satışı konusunda bazı sorular uyandırmıştı kafasında Angela'nın.

"Angela, caria mia"... dedi. "Bir daha söyle bakayım."

Oysa Naussau ile Birleşik Devletler arasındaki telefon konuşmaları son derece netti. Angela tekrarladı.

İtalo yanlış işitmediğinden emin olunca, sarsılarak gülmeğe başladı; bir yandan da farkında olmaksızın eski yarayı, Porto Rico'da serseri bir kurşun tarafından sağ böbreğinin hemen yanında açılmış olan ikinci göbeğini okşamaktaydı.

Ama alışılmadık şekilde hızlı hızlı konuşuyordu Angela ve sesinde belirli bir telaş vardı:

"Dinle beni, İtalo! Bana çok ciddi ve çok acele olduğunu söylediler!"

"Sevgilim, hiç beni gözlerinin önüne getirebiliyor musun polisleri ararken!" Böyle bir şey o kadar gülünç gelmişti ki ona, yeniden sarsılarak gülmeye koyulmuştu. Sordu:

"Niye telefon etmem gerektiğini de sana söylediler mi bari?"

"Hayır! Bana başka bir şey söylemekten dikkatle kaçındılar. Hemen Altıncı Cadde komiserliğine telefon etmen gerekiyor."

İtalo bir kahkaha daha savurmuştu. O, koskoca Bebek İtalo Volpone, üniformalı köylülere telefon edecekti ha!

"Nerede olduğumu söyledin mi onlara?"

"Hiç söyler miyim! Bilmiyorum, dedim..."

"Dinle, sevgilim. Şu anda duşun altındayım ve bitkin durumdayım..."

Gece yattığı kız, bu arada kapıyı aralamış ve göğüsleri avuçlarında, ona sunmak için kaldırarak gülümsemişti. İtalo, gidip salonda beklemesini işaret etti ona. Nereye giderse gitsin adamları ona en seçkin popolar ve memelerle donanmış bir "hoşgeldin komitesi" hazırlamaktaydılar. Ve uyuyuncaya kadar elinin altına ilk düşenlerin tadına bakıyordu. Zaten adamları ve o, orospulara şaka yollu "uyku ilacı" adını takmışlardı. İtalo öylesine enerji dolu bir insandı ki, "uyku ilacı" sadece sağlık açısından dahi onun için vazgeçilmez bir zorunluktu. Ve tabii hiçbir zaman, o türden ineklerle birkaç saat geçirdiği için kendisini Angela'yı aldatmış kabul etmemişti. Bırakın kabul etmemeyi, aklının ucundan bile geçirmemişti böyle bir şeyi.

"Angela, dinle beni, şimdi hemen gidip giyinmem gerekiyor... Bir iş toplantımız var."

Mekanik bir şekilde harekete geçirmişti bu arada minyatür ruletini ve kafadan 9'da oynamıştı.

"Yalvarırım, İtalo! Araman GEREKİYOR! Gördüm çünkü onları, çok ciddi ve tedirgindiler!"

Boğulur gibi sordu İtalo:

"Gördün mü, dedin?"

"Eve geldiler... Ne olur yani?"

"Ve sen de içeri aldın onları! Benim evime!"

"Başka ne yapabilirdim Bebek?"

Mini ruletin bilyası, uzun süre döndükten sonra 31'de durmağa karar vermiş ve hareketsizleşmişti.

İtalo "Hay Allah kahretsin!" dedi.

Angela'nın verdiği haberden çok rulette tutturamadığı için söylemişti bunu. Hemen ekledi:

"Tamam, sevgilim. Ararım onları... Sonra da seni ararım."

Önüne geçemediği bir öfkeyle kapamıştı telefonu. Çarçabuk yıkandı, bornozunu sırtına geçirdi, salona geçip bir puro yaktı, bir yudum viski içti ve telefona uzandı:

"Burası 1003. New York'u bağlayın bana! Altıncı Cadde karakolu..."

Bu arada yatağa yüzüstü uzanmış olan kız, onu görünce somurtma numarasına girmişti. Hafifçe poposuna vurdu kızın İtalo ve hemen o anda, kızın teninin elinin iziyle kızardığını görmek zevkine erdi.

"Canımı yaktın!" dedi kız, şımarık bir sesle.

"Adın ne senin?"

"Çok kötü bir adamsın sen! Söylemeyeceğim adımı!"

Biraz daha viski koydu kadehine İtalo, kayıtsız bir sesle:

"Pek umurumdaydı sanki!" dedi.

Sonra, emreden sesiyle ekledi:

"Hadi bakalım, kımılda biraz, ilgilen benimle!"

Kız sırtüstü döndü:

"Biraz da sen benimle ilgilensen daha iyi olmaz mı?"

Tam o anda telefon çalmıştı. Kız kadehi İtalo'nun elinden alıp dudaklarına götürdü.

"Altıncı Cadde karakolu mu?... Ne bileyim ben? Sizinle temas kurmam gerektiğini söylemişsiniz karıma!"

Hafifçe kasılarak devam etti:

"İtalo Volpone, evet... Peki, bekliyorum..."

Kızın elini alıp aşağı çekti ve seksini avuçlattı önce; sonra da ensesinden yakalayıp başını eğdirdi iyice: Karnının altına kadar.

Telefonda bir ses belirmişti bu arada. Konuştu:

"Volpone, evet... Nasıl?... Niçin?..."

Suratı birden asılmış, tüm kasları gerginleşmişti.

"Ne diyorsunuz siz?" diye kekeledi.

Yarım dakika daha dinledi söylenenleri. Dudakları bembeyaz, dümdüz ve amansız bir çizgi haline gelmişti. Tonun değiştiğini farkeden kız, başını kaldırdı bakmak için. Ayağıyla itti onu ve aygıtı eliyle örterek:

"Defol!" dedi ıslık çalan bir sesle.

Dikilmişti kız:

"Benimle böyle konuşmaya hakkın yok!"

İtalo karşısındaki yüze vahşice bir tokat vurdu. Kız afallamıştı, afallamaktan da öte dehşete düşmüştü. Gri gözleri korku ve yaş dolu ona bakıp kalmıştı.

İtalo, masanın çekmecesine uzanıp bir demet dolar aldı ve kızın yüzüne fırlattı:

"Sittir dedim! Tam yirmi saniyen var!"

Kız banknotları toplamak için eğilmişti hemen ve öyle bir pozisyona girmişti ki, İtalo bir an için ondan yeterince yararlanamadığına pişman olmuştu.

"İlk uçakla geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Sonra kıza döndü:

"Banyoda biraz işim var. Çıktığım zaman seni burada görmeyeceğim!"

İtalo banyoya geçince kız hemen paraları saydı, sonra yanağını oğuşturdu ve belirsiz bir noktaya doğru gülümsedi. Bu fiyata, yemiş olduğu dayaktan çok daha fazlasını yemeğe hazırdı. Üç dakika sonra da odadan çıkmıştı.

İtalo muhafızlarını telefona çağırdı. Birinin kendisini aşağıda arabada beklemesini, öbürünün de ilk New York uçağında yer ayırtmasını emretti.

Sonra da New York'taki avukatını aradı ve ona Altıncı Cadde karakolunda kendisini beklemesini bildirdi. En son olarak da sekreterine telefon edip hemen Mortimer O'Broin'i bulmasını ve New York hava alanına getirmesini söyledi.

Bebek Volpone, hiyerarşinin doruk noktasında olduğu, istediği herşeye gücü yettiği ve dokunulmazlar arasında yer aldığı halde, acemi haydut reflekslerinden bir türlü sıyıramamıştı kendini. En yüksek polis görevlilerini altın pahasına satın alabilmesine karşılık, yolda basit bir trafik polisiyle yüzyüze geldiğinde (hâlâ on dört yaşındaymış gibi) derin bir tedirginlik duymaktaydı.

Sinir ve aceleden ayakkabısının bağcığını kopardı ve ürpererek Genco'nun ayakkabısını düşündü. Gerçekten de o hergele polis biraz önce telefonda ağabeyinin ayakkabısını bulduğunu söylemişti, nasıl ve nerede olduğunu belirtmeksizin. Oysa gayet iyi biliyordu ki Genco'nun yapamayacağı hiçbir iş yoktu; bir tek şey hariç: Ayakkabılarını yitirmek!

3

O'Broin Zaza'yı bara kadar götürmüş ve kendisini beklemesini rica etmişti. Ayrıca, tam kırk dakika sonra havalanacaklarını da bildirmişti. Nereye gideceklerine ilişkin olarak genç kız tarafından yöneltilen bütün sorulara da, kesin bir sessizlik ve tiklerle sarsılan yüzüne nasılsa germeyi başardığı esrarengiz gülümseyişlerle cevap vermişti.

Mortimer'ın alabildiğine gergin olduğunu gören Zaza, ısrar etmemiş; ama bu tutumu onaylamadığını ter kokan bir garsonun, âdi bir bira koyarmış gibi bir kayıtsızlıkla önüne koyduğu (üstelik de ılık) şampanya kadehine burnunu daldırarak belli etmişti.

Bu arada O'Broin, daldığı o müthiş poker partisinin ikinci ve sondan bir önceki restini çekmek üzere, kalabalığın içine karışıp gitmişti. Bu partiyi de kazandığı takdirde, her şey haloluyordu. Onu bulabilene aşk olsun artık!

Yüreği, birden göğüs kafesinden dışarı fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Alkol kokan turist grupları arasında sıkışıp kalıyordu durmadan; heyecandan yolunu bulamıyordu bir türlü. Saatine baktı ve alan postanesinin önünden en az üç kere geçmiş olduğunu o vakit anladı. Dönüp postaneye girdi.

Telefona bakan genç kız, hem bir dizi konuşmayı ayarlamakta hem de bu arada tırnaklarını boyamayı başarmaktaydı.

"İsviçre'ye telefon etmek istiyorum, hanımefendi..."

"Birleşik Devletler'de mi bu yer?"

"Avrupa'da! Fransa, Almanya ve İtalya arasında."

Kadın Mortimer'e tiksinti dolu öldürücü bir bakışla baktı:

"Numarayı söyleyin."

"Zürih'te 83-65-92."

"3 Numaralı kabine geçin."

"Uzun sürer mi acaba?"

"3 Numaralı kabin, dedim!"

Mortimer, kabine geçince, henüz başlamış bile olmadığı konuşmayı birisi işitebilir korkusuyla, kapıyı hemen kapatmıştı. Kabinin duvarlarında alışılmış pornografik çeşitlemeler, siyasal sloganlar, unutulmuş telefon numaraları, dinsel doğrultulu özdeyişler ve öç dolu küfürler yazılıydı. Yüzünü sildi. Mendili yamyaş olmuştu. Gömleği de. Bütün giysileri tenine adeta yapışıyordu. Bir an düşündü. Herhalde bu işin sorumlusu, sadece sıcak değil, biraz da korkuydu!

Başlangıçta planı, bir zihinsel oyundan ibaretti, bir diyalektik eğlenceydi. Hayranlık verici bir tutarlık içinde uzlaşan bir nedenler ve sonuçlar bütünüydü. Ve sonra birdenbire (ki kendisi de şaşıp kalmıştı buna) bu teori, eyleme dönüşmüştü. Onu eyleme dönüştürenin doğrudan doğruya kendisi olduğunu farketmemişti bile Mortimer.

Zaza'yla karşılaşması, ona, varlığını bilmediği bir şehvet boyutu açtığı gibi, karısına karşı bir tiksinti duyduğunu da kavratmıştı birden. Ayrıca, elli yedi yıldır hep başkalarının hayatını yaşar gibi oluşu, kendi hayatını bir türlü yaşayamadığı duygusu da onu derinden derine kemirmekteydi. Hiçbir tehlike meydana getirmeyecekleri çağda kendi kendinden aptalca esirgediği bütün delilikleri yapmanın vaktiydi artık. Eğer bu ikinci doğuşun gerçekleşmesi için zorunluysa, korkuya da evet diyordu. Bulantıyı andıran bir tiksintiyle, terden ıslak yatağına uzanmış durmaksızın aspirin içen karısını gözünde canlandırdı. "Çoktan öldü o!" diye geçirdi içinden. "Kendisi de farkında değil öldüğünün, ama hem kendi kendisi için hem de başkaları için bir ölüden hiçbir farkı yok!"

Telefondan yükselen tiz sesle sıçramıştı. Alıcıyı kulağına götürürken iki kez elinden düşürdü.

Bir kadın sesi, anlaşılmaz (Almanca olsa gerek) birşeyler söylemekteydi. Boğazını temizledi. Sesine güvenirlik vermek içindi bu; ama başaramadı. Titreyen bir sesle sordu:

"Trade Zurich Bank mı?"

Dünyanın öbür ucundan gelen cevap da, bir soru şeklindeydi:

"Kimi arıyorsunuz?"

Mortimer bir anda, ölüm ya da kalım için yazı-tura attığının bilincine vardı. Ok yaydan çıkmıştı artık. Yürüdü:

"Homer Kloppe'yi. Acele ve kişiseldir!"

Ses "Anladım efendim," dedi. "Bay Kloppe buradaysa hemen bağlayacağım. Kim arıyor, diyeyim?"

Yutkundu Morty. Sonra da, aşağı yukarı normal bir şekilde o büyülü sözcüğü söylemeyi başardı:

"Mamma."

* * *

Homer Kloppe, cinsel ilişkide bulunduğu her seferinde –yani haftada bir kez–, en az kırk sekiz saatlik bir süre boyunca, diş fırçalama işlemini iyiden iyiye yoğunlaştırırdı. Dudaklarının, yattığı kadınların büyük bir olasılıkla kirli tenleriyle teması sonucunda ağzında üreyen milyarlarca mikrobu yok edebilmek için gerekli bir koşuldu bu. Günün sekizinci fırçalamasında on dakikadan beri, alabildiğine gelişmiş materyeliyle düşmanı öldürmeye çabalamaktaydı. Ve tam o sırada telefonun kısık sesini işitti.

Son bir çalkalama için kullandığı antiseptiği lavaboya boşalttı, dudaklarını kuruladı, sadece diş sağlığı için bürosunun hemen yanıbaşında yaptırmış olduğu "su salonu"na memnun gözleriyle baktı sonra gidip telefonu açtı.

"Acele ve kişisel olarak arıyorlar," dedi santraldeki kız. "Ad olarak da, "Mamma" dediler. Bağlayayım mı?"

"Bağlayın, evet."

Tetiğin kalkışını andıran küçük bir ses geldi önce. Sonra da bankacı, iki saniye kadar bir zaman boyunca, telefonun öbür ucundaki adamın telâşlı ve güvensiz bir şekilde soluduğunu işitti. Ve bir çeşit içgüdüyle, tüm dikkatini topladı.

Para ticareti, ona bir altıncı duyu kazandırmıştı! Hiçbir zaman aldanmaksızın ve bazen sadece rakamları görür görmez, bazen de karşısındakinin sen tonundan, bir anlık bir yüz buruşmasından yararlanır, sağlam işleri çürüklerden rahatça ayırt eder, kendisinden başka hiç kimsenin sezip göremeyeceği bir kirpik titreyişi ya da bir tikle alarma geçerek beklerdi.

"Alo?"

"Alo.. Bay Kloppe?"

"Benim, buyurun."

"Mamma."

Genco Volpone'nin sesi değildi bu. Demek ki, Volpone tarafından "ortağı"nın temsilcisi ve tam yetkisili olarak tanıtılan Mortimer O'Broin, yani o kısa boylu cılız danışmanla konuşmaktaydı. Doğrusu

bu işte bir tuhaflık vardı. Volpone, Banka'ya doğrudan doğruya kendisinin telefon edeceğini açıkça belirtmişti Kloppe. İhtiyatlı olma kararıyla cevap verdi:

"Sizi dinliyorum."

"Kim olduğumu anladınız herhalde?"

"Evet."

"Kararlaştırmış olduğumuz gibi, virmanı hemen yapmanızı rica ediyorum."

"Tabii."

"Yalnız küçük bir değişiklik var."

Karşıdaki aygıtı tutan el hafifçe kasılmıştı. Kloppe aldanmamıştı. Bir pislik kokusu vardı havada.

"Ne gibi bir değişiklik?"

"Paranın transfer yeri konusunda..."

"Nereye yollamam gerekiyor acaba?"

"Cenevre'de Banque Centrale'e ve hemen."

"Biraz zor bu iş."

"Pardon?"

O'Broin'un yeniden boğuk bir şekilde solumaya koyulduğunu duymuştu Kloppe. Dünyanın en sakin sesiyle:

"Biraz zor bir iş bu, dedim," dedi. "Yeni ve değişik bir adrese parayı transfer edebilmem için, yetkililerden birisinin imzalı talimatı gerekir bana."

"Nasıl olur! Acelemiz var bizim! Zaten sizinle öyle anlaşmıştık."

Kloppe buz gibi bir sesle konuştu:

"Bizde anlaşmalar, ancak başlangıçtaki sözleşmenin şartları gözetildiği sürece geçerlidir. Oysa siz, başlangıçta öngörülmüş olan transfer yerini değiştirmemi istemektesiniz."

"Pekâlâ. Bu durumda ne yapmam gerekiyor?"

"Bir dakikanızı alacak bir formaliteyi yerine getirmeniz gerekiyor, o kadar. Sadece bu değişikliği yasallaştıran bir imza istiyorum sizden."

"Evet ama ben şu anda İsviçre'de değilim ki!"

"Üzgünüm, bayım. Ama başka çarem yok. Bana kendisiyle birlikte gelmiş olduğunuz kimse de İsviçre'de değil mi, acaba?"

Kısacık ve belli belirsiz bir duraksama sezdi Kloppe. Ve cevap, bankacının umduğu gibiydi:

"Sanmıyorum. O da benimle buluşmak üzere yola çıkmış olsa gerek."

Homer avukatın yalan söylediğini hemen anladı. İlk görevi müşterilerini esirgemekti. Ve şu durumda, kokusunu aldığı pisliğin gerçekliği konusunda elinde hiçbir kesin kanıt bulunmadığı halde, ona düşenin zaman kazanmak olduğu sonucuna vardı. İki milyar doları bazı ilkel önlemleri almaksızın sokağa atacak bir adam değildi çok şükür! Bir rölans yaptı:

"Durumunuzu çok iyi anlıyorum. Bana imzanızı taşıyan bir kâğıt yollayın ve emirlerinizi hemen yerine getireyim."

Kendini tutamayıp bağırmıştı O'Broin:

"Son derece aceledir diyorum size!"

"Kırk sekiz saat içinde imzanız bende olur."

"Çok uzun!"

Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu.

Sonra O'Broin, egemen olmaya çalıştığı hemen anlaşılan bir sesle yeniden konuştu:

"Dinleyin, Sayın Kloppe.. İşimiz son derece acele, diyorum... Ve siz zorluk çıkarıyorsunuz... Ben bu durumda müşterime ne derim?"

"İnanın ki çok üzgünüm, sayın bayım. Ama elimden gelen başka bir şey yok."

"Peki, öyleyse ben kendim geliyorum! İlk uçağa atlayacağım buradan! Ve bu akşam bankanızdayım."

"Bu akşam mı, dediniz? Şu anda nerede olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Nassau'dayım."

"Saatiniz kaç acaba?"

"Tam öğle vakti."

"Lütfen beni bir an dinleyiniz, sayın bayım: Şu anda Zürih'te saat 19 ve şu anda benim büromda bulunmam, tamamıyla olağanüstü bir durumdur."

Adetâ kükrer gibi konuştu O'Broin:

"Sayın Kloppe!... Bu çapta bir iş söz konusu olunca, gece ya da gündüz önemli değildir!"

"Yanılıyorsunuz, sayın bayım! Benim gecelerim, sadece bana aittir."

"Ama beni, örneğin gece yarısına doğru da kabul edemez misiniz?"

"Benim bankam yarın sabah saat 8.30'a kadar kapalıdır, efendim. Hemen gelseniz bile, biliniz ki ben sizi ancak kurumumun açık bulunduğu saatler içinde kabul edebilirim."

"Evet ama, ben belirli bir gecede bir tek dakikadan söz etmekteyim! Bir tek dakika!... Israr ettiğim için özür dilerim, ama bir tek dakika söz konusudur sizin için!"

"Sayın bayım, ben geceleyin iş görmem. Kesin bir kural vardır, uyduğum. Saat tam 23'te yatakta uyumuş durumdayımdır. Çok üzgünüm, ama böyle."

"Peki, efendim," dedi O'Broin. "Yarın sabah büronuzda olacağım."

Sesinde saygı ve umutsuzluk karışımı bir ton vardı.

"Yeniden ve binlerce kez özür dilerim, efendim. Sizi yarın sabah bekliyorum!"

Telefonu hemen kapadı Homer Kloppe. Birdenbire ve önüne geçilmez bir şekilde, dişlerini fırçalamak arzusu kaplamıştı içini.

* * *

Karakola girerken üç avukatın üçü de, burunlarını tıkamak arzusuna kapılmışlardı. Ayak, bayatlamış sandviç, ter ve bira kokuyordu ortalık.

İki zenci polis, onları görmemiş gibiydiler. Biri tek parmağıyla eski bir daktiloda birşeyler yazıyordu; öbürü de tutuklu hücresinin parmaklıkları ardından kendisine hakaret yağdıran bir fahişeyi dinlemekteydi, dalga geçerek. Hücrenin dibinde ise, tahta sıranın üzerine boylu boyunca uzanmış bir alkolik, elindeki bir şişe şarabı hırıltılar içinde tüketmekteydi.

Tiksinti dolu, otorite taşan sesiyle:

"Lütfen bakar mısınız!" dedi John Kieffe.

Meslektaşları Hubert Murdle'le Chester Henley, İtalo Volpone'yi çevrelerken, Kieffe konuşmak üzere iki adım ilerlemişti. Kieffe, Murdle ve Henley, New York'un en pahalı avukatlarıydılar. Her üçü de, çalışma zamanlarını müşteriye göre beş yüz ile bin dolar arasında değerlendirmekteydiler. Elbette ki bu türden ufak tefek ayrıntılar, sendika için söz konusu değildi. Gerçekten de sendika, en küçük bir işarette bütün işleri yüzüstü bırakıp koşmalarını sağlamaya yetecek kadar okkalı bir yıllık ücret ödüyordu hazretlere.

Polis, gözlerini makinadan kaldırmaksızın konuşmuştu:

"Evet?"

Avukat hınç taşan bir sesle cevap verdi:

"Başkomiser Kirpatrick'le randevumuz var."

Hiç de kımıldamaya niyetli değildi polis.

"Kimin randevusu var?" dedi. "Kimsiniz siz?"

Kieffe, cebinden öfkeyle çıkardığı kartviziti polisin burnunun ucuna kadar uzatıp tuttu:

"Nihayet haber vermeye tenezzül buyuracak mısınız?"

Zenci, kartviziti alıp elinde bir süre çevirdikten sonra okumuş ve tembel bir doğruluşla kalkmıştı:

"Bir bakalım," dedi.

Tezgâhın arkasında bir kapıya yöneldi. Çok geçmeden de dönecekti:

"Başkomiser çok meşgul," dedi. "Randevusu varmış. Daha sonra gelmenizi ya da kendisini telefonla aramanızı rica ediyor."

Kükreyen bir sesle:

"Ne demek oluyor yani bu?" diye isyan etti Kieffe. "Hem benim müşterimi rahatsız edip ayağına getirtecek hem de 'şimdi gidin, sonra gelin' diyecek ve bu da onun yanına kâr kalacak, öyle mi?"

"Müşteriniz mi? Kimmiş o?"

Henley atılmıştı:

"Bay Volpone!" dedi. "İtalo Volpone!"

Polis sordu:

"Volpone hanginiz?"

Kieffe yumruklarını sıkarak konuştu bu sefer. Boğulur gibiydi sesi.

"Bu kadarı yeter! Derhal gidip haber verin patronunuza!"

Polis görevlisi tezgâhın arkasındaki kapıda kaybolurken Kieffe, art arda üç dört kere mırıldandı:

"Rezalet bu! Rezalet..."

Meslektaşları da onu hararetli birer baş hareketiyle onayladılar.

Zenci görevli yeniden belirdiğinde, kapıyı açık tutarak:

"Başkomiser sizleri bekliyor," dedi.

Görevlinin ardından bir koridora daldıktan az sonra, arenaya giren dört boğa gibi girdiler Patrick'in bürosuna. Başkomiser ayağa kalkmıştı:

"Özür dilerim, üstat," dedi. "Bay Volpone ile birlikte olduğunuzu bilmiyordum. Memurum yanlış anlamış."

Buz gibi sesle tanıştırdı Kieffe:

"Meslektaşım Henley, meslektaşım Murdle ve Sayın İtalo Volpone."

"Oturmaz mısınız, Baylar?"

"Hayır, mersi. Ayakta konuşalım."

Hubert Murdle söylemişti bu sözleri.

Kirpatrick kıpkızıl saçlarını eliyle tarayarak:

"Nasıl isterseniz," dedi ve hemen konuya girdi:

"Bay Volpone, ağabeyinizin başına tatsız bir kaza gelmiş olmasından korkmaktayım. Biasca bize son derece kesin konuştu. İsviçreli meslektaşlarımızın bulmuş oldukları kopuk bacaktaki ayakkabı, kardeşiniz Genco'nunmuş. Ama bu böyle diye, söz konusu bacağın ağabeyinizin bacağı olduğunu elbette söyleyemem! İzin verirseniz, size bir soru yöneltmek istiyorum. Ağabeyiniz şu son günlerde Zürih'e gitmiş miydi?"

İtalo Volpone'nin konuşmasına fırsat vermeden Kieffe girdi söze:

"Ayakkabıyı görebilir miyiz?"

"Bir dakika sonra evet, üstad... Bana cevap verecek misiniz, Sayın Volpone?"

Henley atıldı bu kez:

"Dinleyin," dedi. "Genco Volpone, şu son günlerde İsviçre'de bulunmaktaydı."

Ama Kirpatrick, gözlerini İtalo'nun gözlerine dikmiş beklemekteydi. Ve avukatın araya girişine aldırmadığını belli eden bir tonla tekrarladı:

"Evet, Sayın Volpone: Bana cevap verecek misiniz?"

İtalo önce öksürdü, sonra konuştu:

"Ağabeyim Zürih'e gitmişti, evet. Bir iş randevusu için gitmişti."

Murdle, söze karıştı:

"Herhangi bir ayrıntıyı açıklamak zorunda değilsiniz," dedi.

Volpone, başkomisere dönmüştü birden:

"Ayakkabıyı gösterin bana."

Kirpatrick masanın alt çekmecelerinden birini açtı; ipek kâğıda sarılı ayakkabıyı alıp İtalo'ya uzattı. Küçük Volpone uzun uzun seyredecekti bu ayakkabıyı.

"Bu ayakkabı ağabeyimin olabilir, evet," dedi sonunda.

"Emin misiniz?"

Kieffe, omuz silkerek, girdi söze:

"Nasıl emin olsun istiyorsunuz? Siz kendiniz, önünüze konulan herhangi bir şeyin kendi yakınlarınızdan birine ait olduğunu kesinlikle söyleyebilir misiniz ki?"

Kieffe susar susmaz Henley konuşmuştu alaycı bir tonla:

"Sayın komiser," diye başladı. "Anlamadığım bir nokta var. Sayın müşterim Bahama'ya iki gün için dinlenmeye gitmişti, onu taa oradan özellikle getirmektesiniz ve..."

Bu kez de Kirpatrick sözünü kesmişti avukatın:

"Ben Sayın Volpone'ye gelip gelemeyeceğini sordum sadece," dedi.

Bunu söylerken, bakışlarını İtalo'nun gözlerinden bir an bile ayırmamıştı.

Devam etti:

"Ve koğuşturmamıza yardımcı olması için gelmesini rica ettim, o kadar. Sayın İtalo Volpone, benim bu isteğime uymak zorunda değildi."

Bir an sustuktan sonra Kirpatrick İtalo'ya döndü:

"Ayrıca bir noktayı daha belirtmek isterim, Sayın Volpone: Bu denli sıradan bir formalite için sizin böyle avukatlarla çevrili olarak buraya geleceğinizi hiç sanmazdım."

İtalo, işitmemiş olmayı tercih etti ve sordu:

"Söz konusu bacağı ne zaman buldunuz?"

"Tam otuz altı saat önce. Ve Zürih garına giren bir lokomotifin ön çıkması üzerinde."

Birden sinirlenir gibi oldu İtalo, avukatlarına dönerek:

"Gidelim," dedi.

Küçük bir el işaretiyle söze girdi başkomiser:

"Ağabeyiniz konusunda, uluslararası araştırma için bir genel polis çağrısında bulunmak zorundayım. Ola ki her an sizin tanıklığınıza da ihtiyaç duyabilirim."

Kieffe verdi cevabı:

"Sayın Volpone'yi istediğiniz anda rahatça bulabilirsiniz."

Gene avukatı işitmemiş gibi sordu Kirpatrick:

"Şu günlerde New York'tan ayrılma gibi bir niyetiniz olabilir mi, Sayın Volpone?"

Murdle, boğuk bir sesle atıldı:

"Pardon? Ne demek oluyor yani bu?"

"Sandığınız türden bir şey demek değil, üstadım. Zorunluk çıktığı takdirde müşterinizi nerede bulacağımı bilmem gerekiyor sadece."

İtalo söze girdi. Başı eğik, sesi boğuktu:

"İlk uçakla İsviçre'ye gidiyorum," dedi. "Ağabeyimin başına herhangi bir iş geldiyse bilmek isterim."

"Dilerim ki ağabeyiniz söz konusu olmasın, Sayın Volpone," diye başladı Kirpatrick. "Yalnız, İsviçreli meslektaşlarımın kafasını kurcalayan bir nokta daha var. Pantalonun cebinde... bacağın üzerinde bulunan pantalonun cebinde demek istiyorum yani... Zürih-Cenevre arasında bir gidiş, sadece gidiş, tren bileti bulunmuş. Ve bu bilet, kazanın meydana çıkmasından sadece yirmi dakika önce Zürih'te zımbalanmış bir bilet..."

Murdle atıldı:

"Ne var yani bunda?"

Kirpatrick: "Aman üstat!" dedi. "Kimliği henüz belirlenmemiş de olsa, bacağı belirli olan bir kimse Zürih'ten Cenevre'ye gitmek üzere trene biniyor ve söz konusu kişinin kalçadan kesilmiş olan bacağı yirmi dakika sonra gene Zürih'te, yani hareket noktasında bulunuyor!"

"Ne var yani bunda, komiser?"

"Mantık bakımından, söz konusu bacağın Cenevre'ye gelmiş olması gerekirdi. Öyle değil mi?"

"Neyi değiştirir ki bu? Sizin deyiminizle 'söz konusu bacağın' kime ait olduğu belirginlik kazanmadıkça, neyi değiştirir ki?"

Volpone'nin boğuk sesi yükseldi:

"Gidelim, dedim!"

Kirpatrick son sözlerini söylediğini belirterek konuştu:

"Bay Volpone... Eğer ağabeyinizden en ufak bir haber alacak olursanız, lütfen beni haberdar edin. Ben de kendi yönümden, en ufak bir yeni bilgi alır almaz size o saat haber vereceğim."

Karşılıklı kısa baş işaretleriyle selamlaştılar. İtalo Volpone ile avukatları çıkar çıkmaz, kapının aralığında Finnegan'ın kafası görünmüştü.

Kirpatrick, sevinçten uçar gibi:

"Finnegan!" dedi. "Daha şimdiden telaşlanmış durumdalar... Adamlarınıza bildirin. Bu hergelenin gerçekten Zürih'e uçup uçmadığını öğrenmemiz gerekiyor. Eğer gerçekten uçuyorsa, iki adamımızın aynı uçakta bulunmasını istiyorum! Cavanaugh ve Mahoney için ödenek çıkartınız."

* * *

Renata'nın altında dönmeye çalıştı. Kız gülerek dudaklarını öpmek isteyince başını çevirdi ve bir çeşit kendini koruma çırpınışı içinde, sıyrılıp kalkmayı nihayet başardı:

"Beklenmekteyiz!" dedi.

"Ne olur yani? Beklesinler!"

"Ben geç kalmayı sevmem."

"Senin adetâ ırzına geçecekmişim sanıp da korkar gibi gözüktüğün vakit beni nasıl kışkırttığını bilemezsin, Kurt! Ama dur bakayım, belki de gerçekten korkuyorsundur?"

Kurt ağzını elinin tersiyle sildi. Renata bunu hemen görmüştü. Atıldı:

"Rujum çıkmaz, inanmıyorsan, bir daha deneyebiliriz, ne dersin?"

Kurt bir an ne diyeceğini kestirememiş ve susmuştu. Bir küçük burjuva ailesinin oğluydu. Paramparçaydı yani. Bir halk çocuğu oluşuyla (ki bunu, yüzüne vurdukları takdirde küçük düşmemek için, övünerek söylemekteydi) konfor içinde yaşama isteği, devrimci söylevleriyle lüks düşkünlüğü, her fırsatta bağıra çağıra açıkladığı para tiksintisiyle sınırsız bir para açlığı arasında bölünüp gitmişti. Bütün uzlaşmaz ögeler, bir isyan kazanında gibi durmaksızın içinde kaynıyordu. Bu ögelerin en temellilerinden biri de, derin anlamını hâlâ kavrayamadığı ve üç gün içinde gerçekleştirmeye hazırlandığı evliliği idi!

Gerçekten de Renata Kloppe, Kurt'un kusacak kadar nefret ettiğini söylediği bütün herşeyin, kusursuz bir simgesinden başka bir şey değildi. Tasasızdı, zengindi, tedirgin edici bir güzelliğe sahipti ve (pek doğal olarak) yer yuvarlağımızın açlık, ekoloji, marksizm, işçi sınıflarının ülküsü gibi temel sorunlarına karşı kesinlikle ve tümden ilgisizdi.

Zürih Üniversitesinde verdiği dilbilim derslerinde Kurt, öğrencilerine, Trubetskoy ya da Saussure gibi büyük dilbilginlerinden çok Lenin'in fikirlerini anlatmaktaydı. Bu arada bol bol mutlak cinsel özgürlükten söz eder ve aile kurumuna, dine, iki yüzlülüğe, tröstlere, ekonomik hegemonyalara yıldırımlar yağdırırdı.

Ama özel hayatında son derece ürkek, çekingendi Kurt. Bunu en iyi bilen de, tüm kur girişimlerini cevapsız bıraktığı delişmen kız öğrencileriydi. Sözün kısası Kurt, teorilerini uygulama alanına aktaramıyordu bir türlü. Başkalarına durmaksızın öğütlediği o kurtarıcı (ve şüphesiz ki onu da kendi kendisiyle uzlaştıracak olan) jesti yapmaya cesareti katiyen yoktu.

Daha ilk karşılaştıkları gün Renata, bütün bu karşıtlıkların farkına varmış ve çok şaşırmıştı. Genç kızın bilinçdışı sadizmine Kurt'un

sadece sözcüklerde kalan öfkesi adeta denk düşmüştü. Genç adamın erotik cesaret eksikliğini gözlemeye yarayan bir öfkeydi bu.

Ve Renata, bunun farkına varır varmaz, her türlü kışkırtmacaya başvuracak; kimi zaman bol küfürlü ve açık seçik konuşarak, kimi zaman da nişanlısının yoksul ailesine, fikirlerine, meslek hayatına saldırılarda bulunarak ve çok çiğ bir söz, çok belirli ima ya da çok cesur bir davranışla onun yüzünü kızartmayı başardığı zaman da gerçekten mutluluk duyacaktı.

Bu tadına doyulmaz kudret durumunu beslemek için de, herşeyi yapmaya hazırdı Renata. Yapıyordu da zaten. Aile sofrasında yanyana otururken, masa örtüsünün altından elini uzatıp pantalonunu çözerek cinsel organını avuçlamaktan tutun da, oda hizmetçisi Manuella odadayken Kurt'un önünde çırılçıplak gezinmeye ve bir takside giderlerken birdenbire eteklerini beline kadar çekip şoförü çok geçmeden kaldırıma tırmandırmaya kadar herşeyi... evet, herşeyi yapıyordu!

Renata üzerinde hemen hemen hiçbir ağırlığı bulunmayışı, Kurt'u paradoksal bir biçimde, genç kızla ilişkisini kesmemeye sürüklemişti. Öte yandan, Renata'nın Kurt üzerinde kurmuş olduğu egemenlik de genç kızın cesaretini kıracak yerde, bu ilişkiyi daha sürekli ve daha sağlam kılmaya yönelik bir işi yapmasına yol açacaktı. Yani nişanlanacaklardı. Böyle bir evliliği ateşle suyun yanyana gelişi gibi gören iki ana ile iki babanın şaşkınlığa uğramış gözleri önünde!..

Kurt, söylemeye bile gerek yok ki, kayınbabasından nefret ediyordu. Onun gözünde Homer Kloppe, "establishment"de beterin beteri ne varsa tümünü birden simgelemekteydi. Gerçekten de, adetâ devlet gücünde bir finansçıydı kayınbabası; bu yetmiyormuş gibi, iyi bir baba, iyi bir koca, iyi bir yurttaş, inanç dolu bir Kalvenci, eli açık bir destekleyici, bıkmaz usanmaz bir ders verici ve hiçbir zaman şüphe edilmeyen bir kesin fikirler kumkumasıydı. Kısacası: O sınırsız ve eksiksiz mutluluğuyla insana kusma isteği veren bir tipti Homer Kloppe! Kurt'un öğrencilerine, kötülüğün taşıyıcısı ve yayıcısı olarak örnek verdiği tip. Bankacı, yani legal hırsız, yani tüketim toplumunun baş asalağı ve sistemin en büyük nasırı...

Nitekim bir gün derste haykıran bir sesle öğrencilerine şöyle de-

"Apaçık bir durum var: İşletmeler, çalıştırdıkları kimselerin aylıklarını her ayın 23'ünde kasalarından çıkarmış olurlar. Ve bu ücretler hemen ertesi gün bankaya varmış bulunmaktadır. Eğer işçiyseniz, bir deneyin bakalım ücretinizi öbür ayın 1'inden önce almayı! Sayın bankacı, yatırılan paraların henüz eline geçmediğini idia edecektir, paranın sizin paranız olduğu konusunda da elinde henüz hiçbir güvence bulunmadığını söyleyecek; en son olarak da bilgisayarların söz konusu parayı henüz sizin hesabınıza geçirmediğini ekleyecektir. Ve tam bir hafta boyunca bu sayın bankacı, SİZİN PARANIZI kendi adına işletecek, onların ünlü deyimiyle, "nemalandıracaktır." Yani sizin alınterinizi bir kez daha sömürecektir namussuz! Başka örnekler de var..."

Örnekle doluydu. Hafif içkili olduğu bir yemek sonrasında, gelecekteki kayınbabasına da birdenbire müthiş bir öfkeyle açıktan saldırıya geçmişti:

"İnançlarınızda içten olsanız bile," demişti. "Daima "iyi olan"ı gözettiğinizi sansanız bile unutmayınız ki toplumsal düzeni kangren etmekte ve kokuşturmaktasınız!"

Kloppe, delilere bakar gibi, ters bir bakışla süzmüştü onu ve Renata, zevkten dört köşe olup deliler gibi gülmüştü. Ve hemen kendi evine götürmüştü nişanlısını.

Kurt orada, yatak odasında göz kamaştırıcı bir ispatlamaya girişmişti. İsviçre'nin, besi tröstleri, bankaları ve sözüm ona tarafsızlığı aracılığıyla, Allende'nin ölümünden halkçı hükümetlerin ekonomik alanda boğuluşuna dek en korkunç evrensel yıkımların sorumluluğunu tek başına taşıdığını koymuştu ortaya! Gene İsviçre tarafından şu ya da bu şekilde finanse edilen savaşlar, yaratılan açlıklar, tezgâhlanan silah ve döviz kaçakçılığı cabaydı! Ya hele birtakım diktatoryaların kuruluş masraflarını kim sağlıyordu?

Ve onu acıkmış bir edayla dinleyen Renata, durmaksızın mırıldanıyordu:

"Haklısın Kurtcuğum, bilsen ne kadar haklısın! Hadi gel şimdi sevişelim."

Girişimi her zamanki gibi gene o almıştı üzerine. Ve her zamanki gibi, Kurt gene ister istemez boyun eğmişti. Homurdanarak boyun eğmişti, evet; ama boyun eğmişti... Her zamanki gibi, evet...

"Kurt, eteğimin fermuarı sıkıştı. Açar mısın lütfen?"

Yatağın kenarına oturmuştu hınzırca. Üzerindeki Balenciaga'nın

fiyatı da, herhalde örneğin Kolombiyalı bir maden işçisinin yirmi yılda kazandığı ücretten aşağı değildi.

Fermuarı açmayı başaramamıştı Kurt:

"Olmuyor," dedi.

Her zamanki gibi amansızdı Renata:

"Ne mutlu ki hiçbir vakit beni soymanı beklemedim," diye söze başladı. "Ve tabii daima bakire kalacağım!"

Sonra seslendi:

"Manuella!"

Cevap gelmeyince yeniden seslendi:

"Manuella! Ne yapıyor bu kız yarabbi? Tam bir şehvet kurbanı kesildi! Herifi de burada olsa bari! Botswana'da elmas ayıklamakta!"

"Hem adamı elmas kırıyor, hem de kendisi hizmetçi öyle mi?"

"Aslını istersen, gideli sadece üç ay oldu."

"Maden ocakları mı var yani?"

"Maden işçisi... O da Manuella gibi Portekizlidir. Gelişigüzel bir ilan gördü bir gazetede, dangalak heveslendi ve kirişi hemen kırdı. Döndüğü vakit (ki şüphesiz zengin dönecek) evlenecekler ve en azından on bir çocukları olacak. Seviyor Julio'sunu, ne denir! Ve bu arada benim de işime pek yaramaz oldu. Eskiden yatarlardı, hadi bilemedin on dakika sürerdi. Şimdi bütün günü Julio'nun mektuplarını okumak ya da ona mektup yazmakla geçiriyor!"

Kapıya doğru dönüp sabırsız bir sesle bağırdı:

"Manuela dedim!"

"Evet, hanımefendi?"

Kısa saçlı, iri siyah gözlü, çıtı pıtı bir kadındı Manuella. Bacakları, kolları, dudaklarının üstü tüylerle kaplı, ama gene de sevimli, hatta güzelce, çocuksu, hayvansal naif görünüşlü bir kadın...

"Botswana'daydınız herhalde gene, sevgili Manuella?"

Sonsuz bir mutluluk içinde gülümsedi Manuella. Renata Kloppe'nin özellikle başkalarının gönül acılarına büyük ilgi duyduğunu bilir, dolayısıyla da sık sık açılırdı patronuna. Renata daima geçerli öğütler verirdi hizmetçisine, ay sonlarında ek ödenek vermeyi de katiyen unutmazdı. Sözün kısası, Manuella'yı bir hizmetçiden çok bir arkadaş gibi tutuyordu. Ve Manuella da ona adeta tapıyordu tabii. Julio Zürih'te şoförlük yaparken kendi evinde buluşmalarını sağlayan Renata değil miydi?

Manuella tatlı bir sesle sordu:

"Ne emrettiniz, hanımefendi?"

"Bu Kurt budalası ırzıma geçmek istedi gene! Onu da başaramayıp giysimin fermuarını sıkıştırdı. Gelin de düzeltiverin şunu."

Manuella gülmemek için kendini zor tutarak istenileni yaptı. Aynadan Kurt'a bir göz attı Renata o arada. Koca avanak, kıpkırmızı kesildiğini saklamak için, pencereden dışarıyı seyretme numarasındaydı!

* * *

"O pis İrlandalı kızıl saçlı namussuz polis bozması! Nasıl mutluydu bilsen. Bayram ediyordu hergele! Koskoca bir Volpone'yi ayağına getirtmiş oluyor, düşün! Genco beni katiyen bağışlamaz, katiyen!"

Yudelman, tedirgin bir tavırla, gözlerini önüne eğdi. İtalo, o korkunç bacak hikâyesi sanki ortada yokmuşcasına konuşuyordu hep! Ve asıl konuya dönmek istediği her seferinde, sözü hemen çeviriyordu küçük Volpone...

"Tedirginim, Bebek, çok tedirginim... İsviçre'de araştırma yaptırttım. Bulduramadım ağabeyini. Felaket kuşu rolüne çıkmak istediğimi sanma sakın. Ama o bacak..."

"Kıs çeneni! Onun değil o bacak dedim sana! Genco'nun tutup da bir trenin altından geçmeye kalkışacak kadar delirdiğini mi sanıyorsun yani?"

Moshe Yudelman dudaklarını ısırarak homurdandı:

"Peki ya kendisine yardım eden olduysa?"

Birdenbire Yudelman'ın ceket yakalarını kavramıştı İtalo ve amansız bir bakışla ona bakmıştı. Sadece üç saniye...

"O değil dedim sana, o olamaz!" dedi. "Orospunun birini becermek için İtalya'ya inmiştir! Ağabeyimi tanımaz mıyım ben?"

Ama Yudelman sözlerle yetinemezdi. Çok ciddi bir işti. Kesin belgeler gerekmekteydi. Tüm cesaretini topladı bir an için. İtalo, Bebek Volpone'nin tepki gösterdiği vakitler nasıl körce vahşileştiğini ve yakıp yıkıcı olduğunu yakından bilen ender insanlardan biriydi.

"Ne olur kızma, Bebek," diye girdi söze. "Bir an beni dinle... Senin ailenin tam on sekiz yıldan beri consigliere'si olduğumu hatırla. Ve gene hatırla ki Genco benim fikirlerimden hiçbir zaman yakınmamıştır."

"Yeter!"

"Bir tek sorum var, İtalo. Ona cevap ver, ne olur!"

"Hadi sor bakalım!"

"Gerçekten Zu'nun bacağı söz konusuysa, tanıyabilir miydin?"

Barut gibi patladı İtalo:

"İsviçre'ye başka ne bok yemeye gittiğimi sanıyorsun?"

"Zu'nün bacağını kesinlikle tanıyabilir misin, İtalo?"

"Tanıyabilirim, evet! Küçükken babam ikimize bir bisiklet almıştı. Pokerde bütün parasını yutturmuş sarhoş bir heriften almıştı bisikleti... Elli sente! Genco hemen binmek istedi. Ben de arkasına atladım. Tepe taklak düştük tabii. Genco'nun ayak bileği pedalın altında kaldı. Yara yeri hep orada durur. İki gün içinde kaybolacak değil ya!"

Gittikçe daha çok tedirginleşen Moshe, genzini temizleyerek sordu:

"Sağ ayak bileği miydi, yoksa?"

İtalo'nun bakışıyla çivilenerek susmuştu. Bir şamar gibi indi cevap:

"Sağ!"

Ve hemen sordu Bebek:

"Uçağım kaçta kalkıyor?"

"Hemen iki saat sonra. Kafamı kurcalayan bir başka olay daha var... O'Broin'u görmem gerekiyordu bu sabah. Ama bürosunda değildi."

"Ne olmuş yani?"

"Hiç. Evine telefon ettim, evde de yoktu. Nassau'dan beri karısı da görmemiş."

"Bize ne bütün bunlardan?"

"Dinle biraz... O'Broin'un Zaza Finney adında bir de metresi var."

"Biliyorum! Sonra?"

"O da ortadan kaybolmuş durumda."

Volpone Yudelman'a bu sefer merakla bakmıştı:

"Moshe!" dedi. "Sen bana neyi ima etmek istiyorsun, açık konuş?"

"İki milyar dolarlık bir hesap sahibinin birdenbire ortadan yok olmasını garip buluyorum, hepsi bu kadar."

İtalo, şaşkınlık içinde Moshe'yi tepeden tırnağa süzdü:

"O'Broin'un ortadan kaybolması beni hiç mi hiç ilgilendirmez! Patronunu ilgilendirir sadece, yani Ettore Gabelotti'yi ilgilendirir."

Yudelman sabırla başını salladı:

"Bir saniye," dedi. "Gabelotti'nin ağabeyinle birlikte niçin Zürih'e gitmediğini biliyorsun herhalde?"

"O koca kıçlı hıyarın uçağa binmekten korktuğunu bütün herkes biliyor!"

"Tamam, evet! Nitekim işte bunun içindir ki yetkilerini Mortimer'e devretti. Ve şu anda o parayı geri alabilecek iki adam var yeryüzünde: Don Genco ile Mortimer O'Broin."

Bir kahkaha attı İtalo. Ama zoraki ve sahte bir gülüştü bu. Sordu hemen:

"Korkarım şimdi de bana o yarım porsiyon herifin Sendika'nın parasını apartmaya kalktığını söyleyeceksin?"

"Öyle bir şey demedim ben. Sadece sana iki milyar doların söz konusu olduğunu hatırlatmak istedim!"

"Ölmüş bir adam bir meteleğinden bile yararlanamaz o paranın!"

"O'Broin ölmüş değil ki, ortalıkta yok o kadar," dedi Yudelman tatlı bir sesle.

İtalo sinirli sinirli omuz silkti:

"O'Broin ha!" dedi. "Kendi gölgesinden korkan o kılıksız zavallı."

"İki milyar dolarla hiç kimse kılıksız değildir artık ve de korkmaz!"

İtalo Moshe'ye şüpheli bir bakış atmıştı, şaka yapıp yapmadığını anlamak için. Hayır, Yudelman son derece ciddiydi. Bebek öfkelendi:

"Ne kadar kafalıyım diye övünürsen övün, basit bir ayrıntı var gözden kaçırdığın: Gabelotti hesap numarasını O'Broin'a sormayacak kadar aptal değildir!"

"Sormuş olabilir, evet..." diye onayladı Yudelman. "Hatta kesinlikle sormuştur."

"Peki öyleyse, bu telaşın niye?"

"Tamam, tamam! Unut bunu... Bu işin gerçekleşmesi için o kadar kafa yordum ki, biraz sersemledim. Her yerde bir bit yeniği arıyorum."

"O'Broin o kazığı atamaz bize! Cesaret edemez! Gözünün önüne geliyor mu Mortimer'in Gabelotti'yi atlatması?"

Birden sustu İtalo, sonra da kuşku taşan bir sesle adeta haykırarak:

"Moshe!" dedi. "Sakın bu Gabelotti hergelesi bir halt..."

Yudelman Volpone'nin sözünü kesti:

"Hayır!" dedi güven dolu bir sesle. Gabelotti'nin bize kazık atmakta en ufak bir çıkarı olamaz! Zaten yeterince savaştık bugüne kadar! Gabelotti olamaz, hayır!... Bu işe bir pislik karıştıysa, yani Don Genco (tanrı korusun!) bir felakete uğradıysa... Bağışla beni, dilerim saçmalıyorumdur... ama böyle bir pislik ancak ve ancak O'Broin'dan gelebilir."

"Madem böyle bir hikâyeden işkilleniyorsun, git konuş Gabelotti ile!" diye bağırdı İtalo öfke içinde. "Git sor ona, ne bekliyorsun?"

"Açığını istersen, söyleyeyim sana... O'Broin herhangi bir hıyarlık hevesine kapılmış olsa bile, daha küçük parmağını kımıldatmadan hesabı görülmüş olur. Zürih'te Orlando Baretto'ya haber uçurdum; o, tetikte bekliyor. Burada da evinin önüne adam koydurdum, tabii metresinin evinin önüne de... Sözün kısası, bütün tedbirleri aldım İtalo, için rahat olsun... Sen git İsviçe'ye ve bana hemen Genco'dan haber gönder!... Yola koyulalım mı?"

Volpone'nin gözlerinde vahşi bir ışıltı yanmıştı:

"Benim yokluğumda küçük birşey yaptırmanı isteyebilirim senden, değil mi?"

"Elbette!"

"Biasca'yı hallettiriver lütfen."

"Biasca'yı mı?" demişti isyan dolu bir sesle Yudelman. "Peki ama niçin?"

"Karakola çağrılmamı ona borçluyum da onun için!"

"Belki de başka çaresi yoktu..."

"...kime kadar! Sen dediğimi yaptır! Başka çaresi yokmuş! Çenesini kısıp bana haber verebilirdi pekâlâ!"

"Düşünürüz, düşünürüz."

Buz gibi donuk bir bakışla süzdü İtalo Moshe'yi:

"Dediğimi yaptıracak mısın, yoksa ben mi yaptırayım?" dedi gene buz gibi bir sesle.

"Sakin ol lütfen! Küçük bir ders verdirtiriz, merak etme! Şimdi önümüzde çok daha önemli şeyler var!"

"Hayır, Moshe! Sıcağı sıcağına hesap görmeyi severim ben."

"Bizim parayı da hesaba katıyor musun bu arada?"

"Bizim para yerinde duruyordur! Sen onu bana bırak da Biasca'yı öldürt!"

"Peki, peki," dedi Yudelman kısık bir sesle.

İtalo'ya doğrudan karşı çıkmak son derece yanlıştı. Öfkeye kapıldığında, o çocuksu bunalımı geçirinceye kadar yapmayacağı hiçbir şey yoktu çünkü; en muazzam çıkarları bile rahatça feda edebilirdi.

Yudelman yeniden söze girdi:

"İtalo, varır varmaz bana lütfen telefon et... En ufak bir zorlukla karşılaştığın takdirde, ilk uçağa atlar gelirim..."

Ama İtalo'nun gözlerinde öylesine bir şiddetle karşılaştı ki büyük bir aceleyle:

"Nasıl istersen," dedi. "Nasıl istersen! Havalimanına ben de seninle geliyorum..."

* * *

Manuella küçük bir sigarillo yaktı. Hizmet saatlerinin dışında içmek koşuluyla, günde üç, bazen de dört tane tellendiriyordu. Sonra da ayaklarını tuvalet masasının kenarına koyup yazdığı mektubu yeniden okudu:

Tapılası Juliom benim, Manuella'nın Julio'su!

Mektubunu o kadar çok üstüste okudum ki, ezbere söyleyebilirim. İşinin bu kadar tehlikeli bir iş olduğunu bilmiyordum. Şimdi öğrendim ya, senden rica ediyorum: Hemen bırak! ("Bırak" sözcüğünün altını iki kere de çizmişti ayrıca.) *Parası yere batsın! Başına birşey gelsin istemem katiyen. Burada pekâlâ mutluyduk biz ve bence yaşarken mutlu olmak, zengin bir ölü olmaktan çok daha önemli. Mühendisin o isteğini keşke hiç kabul etmeyeydin. O işi yapman için sana bu kadar para verdiklerine göre, başkasını bulamıyorlar demektir. Dön buraya, Julio'm! Bir ya da hadi bilemedin iki yıl daha Zürih'te kalırız: Rahat ve tehlikesiz bir iş bulur sana patronum. Sonra da döneriz Albufeira'ya; ikimizin kazanacağımız parayla pekâlâ bir dükkân satın alırız. Düşün ki Julio, benimle evlenmeden başına bir kaza gelecek olursa, ben karnımdaki çocuğu ne yaparım? Hemen ilk uçağa atla ne olursun! Paranın böyle şeylerde hiçbir önemi yoktur, atla ve gel Julio! Yere batsın öyle kazanılan para! Dün akşam Bay Kloppe'lerde büyük bir şölen vardı ve ben sofraya hizmet ediyordum. İnan ki bütün o para babaları sıkıntıdan neredeyse patlayacaklardı. Doğru dürüst seviştiklerini hiç sanmıyorum! Herhalde bizim gibi sevişmiyorlar. Hastalık bulaş-*

masın diye dudaklarını kâğıt mendillerle örtüp de öpüşüyorlar gibi bir duygu uyandırıyorlardı insanda. Bay Kurt'la Bayan Renata bile! Oysa biliyorsun, önümüzdeki perşembe günü evleniyorlar ve bütün şehir hep bu düğünün dedikodusuyla çalkalanmakta! Sensizlik çok kötü Juliom! Ne olursun, yalvarırım, beni bir kerecik dinle ve DÖN BURAYA! Bir daha sakın ayak basma o maden ocağına... Manuellacığını kollarına alıp sımsıkı sar gene. Öylesine gereklisin ki ona! Uyumadan önce bir kez daha okuyacağım mektubunu; ama eminim ki, gene kâbus göreceğim! Sensiz yatakta nasıl üşüyorum bilsen! Seni seviyorum, Julio.

Ömür boyunca senin Manuellan.

Mektubu imzaladıktan sonra tuvalet masasının gözünden bir zarf çıkardı Manuella ve nişanlısının adresini yazmaya koyuldu:

Bay Julio Almeida
Wassenaar's Consolidated
CHUKUDU BOTSWVANA
(GÜNEY AFRİKA)

Mektubu zarfa yerleştirip dudağıyla yalayarak kapattıktan sonra tuvalet masasının üzerine bıraktı ve yatağına uzandı. Acaba bu akşam olacak mı? diye geçirdi içinden. Arkadaşlarından biri, gebeliğin üçüncü ayından itibaren çocuğun annelerin karınlarında kımıldadıklarını söylemişti ona. Ve Manuella tam üç buçuk aylık gebeydi.

* * *

Adamlar lüks dükkâna girdiklerinde Pietro üç haydutla karşı karşıya olduğunu hemen anladı ki üçü de çok gençti, öğrenci halleri vardı. Ama bakışlarında sınırsız bir gaddarlığın ışıltısı görülmekteydi.

En uzun boyluları, Scarface konusundaki eski filmlerde olduğu gibi tıpkı, elinde keman kutusu taşıyordu Biasca. "İçinde ne olabilir?" diye aklından geçirdi. Gerek polisle, gerekse New York'un çeşitli kudretli aileleriyle arası çok iyiydi. Kaldı ki bütün herkes Zu Genco Volpone ile dost olduğunu biliyordu ve bu yüzden hiç kimse kolay kolay ona saldırmaya cesaret edemezdi.

Bir gün önce polisler gittikten sonra Don'un evini aramıştı Biasca. Ama boşuna. Telefonun bir azizliği sonunda, numara ya meşgul çıkıyor ya da cevap vermiyordu. Tam iki saat süren bir çabalamadan sonra, sekreterini devreye sokmuştu. Ama o da başarısız kalmıştı.

"Baylar," dedi. "Size bir hizmette bulunabilir miyim?"

"Pietro Biasca siz misiniz?"

Birdenbire kudretinin bilincine yeniden kavuştu Biasca. İlişkilerinin yüksekliğini ve yanında çalışanların kabarık sayısını hatırlamıştı.

Böbürlenen bir tavırla:

"Bizzat kendisiyle karşı karşıya bulunmaktasınız," diye cevap verdi.

Onun mertebesine ulaşmış bir adam, sittiri boktan üçüncü sınıf gangsterler önünde eğilir miydi hiç!

Keman kutulu adam konuştu:

"Size bir ayakkabı siparişi verecektik de..."

"Sekreterliğimden randevu almanız gerekiyor," dedi Biasca. "Herşeyden önce de işçilerimin, ayaklarınızın hacim olarak birer kalıbını çıkarmaları şart."

Hiç beklenmedik bir cevap geldi adamdan:

"İşte bir kalıp sana!"

Bunu söylerken Biasca'yı yakaladığı gibi gerisin geri çevirmiş ve kıçına müthiş bir tekme savurmuştu.

Dükkândaki müşterilerle işçiler, tekmenin hızı karşısında donup kalmışlardı. Utançtan kıpkırmızı kesilmişti Biasca. Prestijinin gelecekteki devamının şu anki tepkisine bağlı bulunduğunu düşünerek meydan okudu:

"Kime saldırdığınızı bilmiyorsunuz galiba!"

Haydutlardan biri bir Colt Magnum çıkardı cebinden ve giriş kapısının önüne geçip tembel tembel elinde sallamaya koyuldu tabancayı. İkincisi de, telefon tellerini koparıp attı bir tek asılışta.

Aynı anda da kutulu adam, çok kibar bir sesle sordu:

"Alacak mısın şu kalıpları, almayacak mısın?"

Bu soruya ikinci bir tekme eşlik etmişti. Bu kez Pietro'nun kasığında patlayan ve müthiş acı veren bir tekme...

Gene de direndi Biasca:

"Kim olduğunuzu bilmiyorum," dedi. "Sizi hangi çılgının buraya gönderdiğini de bilmiyorum. Ama bunu çok pahalı ödeyeceksiniz!"

Bu sözlerin ilk karşılığı yeni bir tekme oldu.

"Vaktimiz yok," dedi adam. "Dediğimi yapacak mısın, yoksa yaptırayım mı?"

Son kozunu oynadı Biasca:

"Zu Genco Volpone adını işitmişsinizdir herhalde?"

Telefon tellerini koparmış olan adam ilerledi:

"Bana bak ihtiyar," dedi. "Çok yol yürüdüm bugün. Ayakkabılarım iyice tozlandı. Şunları lütfen bir fırçalayıp cilâlayıversen?"

Bir yandan da ayağını kaldırmış ve kasanın üzerinde kalmış bir tomar banknotun üzerine koymuştu. Ve emreden bir sesle tekrarladı:

"Hadi elini çabuk tut biraz ve cilala!"

Kımıldamadı Biasca ve ağzında patlayan bir yumrukla ödüllendirildi bu sefer.

Sonra da aynı haydut, son derece yumuşak bir hareketle kasada oturan kızın korsajına yapışıp bir uzun parça kopardı ve uzattı Biasca'ya o parçayı:

"Sil şu ayakkabımı," dedim.

Emre daha bir ağırlık kazandırmak için de, ünlü kunduracının şakağına bir tabanca dayamıştı hazret.

Gözlerinde dipsiz bir hınç ve büyük bir korkuyla o kumaş parçasını aldı Biasca ve iskarpinin 6 santim yüksekliğindeki topuğu üzerinde gezdirdi. Durumunun iğrençliğine rağmen, "Sonradan görmelerin giyebileceği bir ayakkabı bu!" diye düşünmekten de alamamıştı kendini.

"Daha kuvvetli sil! Dizüstü çök şimdi! Borazanını ağzının önünde durursa, daha iyi iş görürsün belki... İyice parlatacaksın, unutma!"

Dizüstü çöktü Pietro ve ayakkabıyı hızla silmeye koyuldu.

Birkaç saniye sonra da kutulu adam:

"Yeter!" dedi. "Şimdi gel de kalıplarımızı al bakalım."

Tam o sırada dükkândaki hanım müşterilerden biri –bu korkunç sahnenin dükkândakiler üzerinde yarattığı boğucu etkiden yararlanıp– kapıya doğru yönelmişti:

"Ben sadece şöyle bir uğramıştım buraya," dedi. "Sizinle yakından uzaktan hiçbir ilişkim yok. Gitmek istiyorum!"

Colt Magnum'lu hazret:

"Tsst tsst!" diye cevaplamıştı bu davranışı.

Ve söz konusu hanıma yerine dönmesini önermişti tabancasının namlusuyla.

Artık ciddi şekilde korkmaya başlayan Biasca sordu:

"Hiç değilse benden ne istediğinizi öğrenebilir miyim?"

"Söyledik ya: Ayakkabı! Yaklaş, yaklaş hele!"

Kapıdaki haydutun sesi geldi o sırada:

"Hey çocuklar! Dükkânı kapatalım isterseniz?"

Biasca'ya diz çöktürmüş olan adam, kasadaki kıza döndü:

"Şu vitrinin perdelerini ört güzelim."

Kız dehşet içinde kalktı yerinden; bir yandan da, korsajının yırtığından görülen koca bir memenin ucunu iki eliyle gizlemeye çalışmaktaydı.

"Bir dakika!" dedi adam.

Kız döndü.

"Şunu yoldan geçenlerin iyice görebileceği yere asmayı da unutma..."

Cebinden çıkardığı bir yazılı kâğıt uzattı. Katlanmış kâğıdı açtı kız ve herkes okudu yazıyı: "Onarım nedeniyle kapalıdır."

Öbür iki haydut, rahatlamış olarak Biasca'yı dükkânın arkasındaki atölyeye ittiler. İçeri girdiklerinde, işçilerden hiçbiri kımıldamamıştı. Ama bu, gene de Biasca'nın onlara hüzün taşan bir sesle seslenmesini önlemeyecekti:

"Beni savunmaya kalkmayın: Silahları var!"

Kutulu adam, raflarda serili yüzlerce kalıbı göstererek sordu:

"Ne bunlar?"

Öbür haydut sırtını kapıya dayamış ve elindeki tabancayı işçilerin üzerinde gezdirmeye koyulmuştu bu arada. Ve işçiler, bakışları soluk gözleri yuvalarından uğramış olarak seyretmekteydiler.

"Müşterilerimin ayak kalıpları..." diye açıkladı Biasca. "Şimdi bana lütfen söyler misiniz..."

"Git al getir birini bana," diye sözünü kesmişti haydut.

Gidip getirdi Pietro. Alıp şöyle bir inceler gibi baktı haydut ve sordu:

"Ne kadar var bunlardan sende?"

Homurtuyu andıran bir sesle cevap verdi Biasca:

"İki bin altı yüz tane var."

"Neden yapılır bunlar?"

"Alçıdan."

"Üstünde 'Paul Newman' yazılı bunun, niye?"

"Çünkü onun kalıbı."

Hayranlık dolu bir sesle:

"Hep sırtı kalınlara çalışmaktasın, anlaşılan," dedi haydut.

Bıkkınlık içinde omuz silkti Biasca:

"Bakın dinleyin, ne oyunu oynamaktayız yani biz şimdi?"

Ucu tabancalı elini iki çırağa dikti adam:

"Sen ve sen!" diye emretti.

Çıraklar yaklaştı.

"Alın oradaki değnekleri ve bütün ayak denen pislikleri yere dökün!"

Haykırdı Biasca:

"Olamaz bu! Hakkınız yok!"

Ayakkabılarını sildirmiş olan haydut, iki adımda Biasca'ya yaklaştı ve tabancasının kabzasını olanca gücüyle yüzüne indirdi. Ayakkabıcı, devrilirken inledi:

"Onu yapmayın, ne olur. Benim bütün sermayem!..."

Buz gibi ve sabırsız bir sesle kutuyu taşıyan adam sordu:

"Karar veremediniz galiba?"

Birbirlerine ve ustalarına feri sönmüş gözlerle bakan çıraklar, süpürdüler rafları: Kalıplar art arda kırılan bir çanak çömlek gürültüsüyle inmişti yere.

"Çabuk tutun elinizi!" dedi adam.

Sonra da öbür çıraklara dönüp ekledi.

"Siz de yardım edin bakalım!"

Bütün çıraklar patronlarının iki yanağından sızan yaşları ve kanı görmemek için gözlerini çevirerek işe koyuldular.

"Tamam," dedi adam. "Şimdi çiğneyin hepsini! Bütün bunlar paramparça olacak anladınız mı!"

Sonra da ekledi:

"Şurada, yukarıdaki rafta bir tane daha var. Onu da indirin!"

Kalfalardan en yaşlısı girdi araya:

"Ne olur dokunmayın ona: Marilyn'indir o!"

"Yapma yahu? Marilyn haa!"

"Yalvarırım!"

"Oldu üzülme: Marilyn sende kalsın!" dedi adam. "Şimdi bulunduğu yerde ayakkabı giyemez zaten!"

Sonra da çıraklara döndü yeniden:

"Çiğneyin!" dedi.

Elleriyle yüzünü örtmüştü Biasca. Ama o dipsiz dehşeti içinde bir an baktı. Çocuklarım dediği işçileri maddesel ve tinsel tüm servetini

meydana getirmiş olan ve ancak yıllarca çabadan sonra (o da, bu haydutlar onu hayatta bırakmak lütfunda bulunurlarsa!) yeniden kurabileceği biricik kalıpları çiğnemekteydiler.

"Şimdi yedek meşin deposunu göster!"

Atölyenin arka tarafındaki kapıyı gösterdi Biasca bir baş hareketiyle. Büyük bir güçlükle ayağa kalkıp kalın toz bulutlarıyla örtülü depoya doğru yürüdü. Alçıları ister istemez çiğnemişti yürürken ve bir parçanın üzerinde de "Henry Kissinger" sözcüğüne takılmıştı gözü.

Yedek deposuna açılan kapının gizli tokmağını çevirdi. İtalya'dan ya da İngiltere'den gelmiş en seçme derilerle tıklım tıklım doluydu depo. Ve kemanı kutulu adam, Pietro'nun şaşkın bakışları arasında, kutusunu açmıştı. Ve bu ilk şaşkınlığı ikinci bir şaşkınlık izleyecekti: Kutunun içinde mitralyöz değil, sadece bir oksidrik şalümo vardı. Camdan bir gaz balonuna bağlı bir şalümo.

Pietro safça sordu:

"Herhalde burayı ateşe vermeyeceksiniz?"

Hiçbir ses çıkmadı önce cellâdın ağzından. Ortalıktaki ayakkabı kutularına tekmeler savurarak depoyu kendince bir "çeki düzene" koyduktan sonra bir cevap vermek tenezzülünde bulundu:

"Ateşe vermeyeceğim, merak etme. Şöyle hafif bir kızartacağım senin o zarif malzemeni!"

Küçük bir dişli makarayı işletmişti bunları söylerken. Ve gaz, ıslık çalarak şalümodan çıktı. Adam gazı çakmakla yaktı. Alev fışkırdı, uzadı ve ilk kutuları yaladı.

Kendini savunamadığı bir kabusun seyircisi durumunda olan Pietro sordu:

"Yoksa para mı istiyorsunuz?"

"Para falan değil, hayır."

"Peki ya ne?"

"Ayakkabılarını çıkar yeter."

Adetâ bir makina gibi devreye girip ayakkabılarını çıkardı Biasca. Hiçbir korkusu yoktu artık: Bundan daha beter ne gelebilirdi ki başına! Kalıpları toz halindeydi işte; müşterilerinin önünde küçük düşürmüşlerdi onu ve stokları bir daha gelmeyecek şekilde kül olmuştu!

Korkuyu da aşan bir şaşkınlıkla sordu:

"Neden ki?"

"Senin kendi ayaklarının bir kalıbı var mı?"

"Hayır."

"Oh ne âlâ! Çünkü olmuş olsa da kullanamayacaktın."

"Neden ama?"

Belirsiz ve amansız bir hareket halinde geldi cevap: Şalümo birdenbire çıplak ayaklarına doğru çevrilmişti. Biasca kavrulup bir biçimsiz küçük yığın haline gelen ayaklarından çıkan ürkünç çatırtının arasında, haydutun sınırsız bir kibarlıkla söylediği sözleri duydu:

"Çünkü artık eski biçimlerinde olmayacak ayakların!"

Derin acı dalgası vücudunu sarıp da haykırdığında, yedek meşin deposunda tek başına kaldığını gördü Biasca.

4

İtalo Bebek Volpone'yi bıraktıktan sonra Kennedy Airport'tan dönmekte olan Moshe Yudelman, kendisini elden geldiğince çabuk eve bırakmasını şoförüne emretmişti. Ama New York eyaletinin trafik kurallarını hiçbir şekilde çiğnememesi gerektiğini bir kez daha hatırlatmayı da unutmamıştı.

Yasadışı yaşam, sıradan yurttaşların hayatını yöneten binlerce ufak tefek ve saçma sapan yasaya kesinlikle ve körce bir saygı göstermeyi gerektirir. Bundan kaçınmak, sistem tarafından amansızca ezilerek yok olmaya mahkum güçsüzlere vergidir ancak. Yudelman bunları herkesten daha iyi biliyordu. Birkaç yıl önce bir İtalyan gazetesinde bir haber okumuştu. Zamanın İtalyan bakanlarından biri, fazla hız yaptığı için bir motosikletli polis tarafından durdurulmasına öfkelenip bir sürü tehdit yağdırmıştı görevliye. Ama disiplinli (ve tabii biraz da dangalak) bir kimse olan polis görevlisi, ayak diremiş ve tutanağı hazırlamıştı. Bakan hazretleri de görevliyi sürmeye kalkınca iş bütün İtalya'yı ayağa kaldıracak, sonunda da çürük diş, demir leblebiyi kırıp parçalayacaktı. Gerçekten de motosikletli polis, gene motosikletli polis kalmış ama bakan hazretleri istifa etmek zorunda bırakılmıştı. Sittiri boktan bir hikâyeydi aslında bu, ama ibret verici bir hikâye!

Moshe'nin başına hiçbir zaman böyle bir şey gelemezdi. İşi temelinden çözmüştü o. Toplumun ikinci sınıf yurttaşlarından esirgediği şeyi (yani saygıyı) onlara vermeyi mutlak bir kural edinmişti. İş gördüğü insanlar ne kadar yoksul ve kadersiz iseler, o kadar çok saygı ve özen görürlerdi ondan.

Ne yazık ki bu davranış tarzı, en yüksek düzeyde en ufak olumlu sonuç vermeyen bir tarzdı. Gerçekten de sendika içindeki büyük "aile"lerin şefleri, dokunulması birer dinamit varili kadar tehlikeli kimselerdi. İktidarları bir evrak yazımının ürünü değildi çünkü; kendi

elleriyle ya da kiralık katiller aracılığıyla gerçekleştirdikleri ve kendilerinden daha yüksekte bulunanları ortadan kaldırmaya yönelik bir cinayetler dizisinin ürünüydü. Sonra da kendileri veda ederdi bu dünyaya. Rakiplerine reva gördükleri şekilde tıpkı, hazin bir kan ayinine konu olarak...

Nitekim saf birer paranoyak olan "Capo"lar, hiçbir karşı çıkışa katlanamaz ve kendilerini daima tehditlerden örülü bir ağın ortasında duydukları için de hiç kimseye güvenmezlerdi. Ve Yudelman bugüne değin tarafsızlığını koruyabilmesini, ihanetleri, ittifak kopuşlarını, gelecekteki anlaşmazlık konularını önceden sezip, uzun vadeli analizler yaparak, tam anında tereyağından kıl çeker gibi işin içinden sıyrılacak kadar zeki oluşuna borçluydu.

Tatsızlıkların yeniden başlayacağını düşündü acı acı. Bütün kaygı ve kuşkularını İtalo'ya açmaya cesaret edememişti. Önünde hiçbir kesin kanıt olmadığı halde, salt bir önseziyle, bir amansız vuruşlar çavlanının ortalığı kaplayacağını çok iyi biliyordu. Mortimer O'Broin'u (sınırsız mesleksel yetkisi bir yana) katiyen bir adam olarak göz önüne almıyordu Yudelman. En basit bir görevi hak etmeyecek kadar zayıf ve kararsız bir yaratıktı Mortimer. Yolda rastladığı ilk orospunun gülümseyişine kapılıp herşeyi –ama herşeyi!– satmaya hazır bekleyen sıradan bir dolandırıcıydı, o kadar...

Eğer sözü edilen bacak gerçekten Zu Genco'nun bacağı ise ve yani eğer Don Volpone Zürih'te öldüyse, bu ölümün kaza sonucu bir ölüm olmayacağını düşündü Moshe Yudelman. Cinayet, evet. Ama kimin işine yarayan bir cinayet?

Gabelotti "aile"sini hemen bir yana bıraktı Moshe. "Aile"nin "Capo"su Ettore, şu birkaç hafta içinde meyva verecek olan son derece nazik banka projesi olumlu bir sonuca ulaşmadan önce saldırıya geçecek kadar aptal değildi. Kaldı ki Genco gerçekten ortadan yok olduğu takdirde ortaya çıkacak olan veraset sorunları öylesine dikenli sorunlar olmaya adaydılar ki, iş ister istemez kudretliler kudretlisi "Commissione"nin hakemliğine gidecekti.

Sözün kısası şu anda, sendika içinde üç yıldan beri kurulmuş bulunan ve her an kırılıp parçalanmaya hazır bekleyen sırçadan barışı tehlikeye atmakta hiç kimsenin çıkarı yoktu. Gabelotti de bunu elbette biliyordu. Ayrıca Don Ettore'nin kesinlikle bilmesi gereken bir nokta daha vardı. Kendisi böyle bir çılgınlığa kapılacak kadar fırtlatmış olsa bile, Gabelotti "aile"si hiç kimsenin işine yaramayan bir savaşın

yeniden başlatılmasına katiyen izin vermezdi! Geriye O'Broin kalıyordu.

Yudelman'a göre işte o, mezarı boylamaksızın (yani kafasına kendi eliyle bir kurşun sıkarcasına kendini ölüme mahkum ettiğinin bilincinde olmaksızın) sendikanın kazancına el koymayı umabilecek kadar saçmalayabilirdi. İşin kötüsü, Volpone ile Gabelotti'yi bu olağanüstü yatırım için geçici bir ittifaka razı eden de düpedüz Moshe idi. Yani Yudelman kendi eliyle gerçekleştirmiş bulunduğu müthiş bir iş antlaşmasının bir hiç yüzünden cüce bir çılgının bilinçsizliği sonucunda korkunç bir cinayetler akıntısına dönüşmesi olasılığının sorumluluğunu da taşıyordu şu anda!

Olasılığın hayali ona öylesine bir boğuntu verdi ki, kendini son anda tutmasa, şoförüne seslenip onu hemen Ettore Gabelotti'ye götürmesini emredecekti. Neden olmasındı yani? Gabelotti'ye bütün kuşkularını açık yüreklilikle iletir, O'Broin'un nerede bulunduğunu ve Zürih'teki hesap numarasını bilip bilmediğini sorabilirdi pekala! Gabelotti bu girişimin anlamını gereğince değerlendiremeyecek bir adam değildi ki! Hemen İsviçre'ye telefon açıp paranın (iki milyar dolar) yerli yerinde olup olmadığını denetleyebilirdi.

Vazgeçti. Volpone "aile"sinin "consigliere"si durumunda oluşu, girişimini şüpheli bir girişim olarak göstermeye yeterdi. Bütün öteki sendika şefleri gibi Ettore de hiç kimseye güvenmeyen bir adamdı...

Bu durumda ilkin İtalo'dan haber beklemek, Don Genco'nun başına bir felaket gelip gelmediğinden emin olmak gerekmekteydi. Nasıl olsa daha sonra harekete geçebilirdi. Tabii o arada paralar bankadan uçmamışsa!

Moshe'nin içini müthiş bir sıkıntı kaplamıştı: Gabelotti'yi uçak tutmamış olsa, atlayıp o da Don Genco'yla Zürih'e gidecek ve büyük sırrı bölüşmüş olacaktı. Böylece O'Broin katiyen devreye girmeyecek ve kendisi, Yudelman, tam bir zafer kazanmış duruma gelecekti.

İtalo Volpone de tam bir vahşi hayvan gibi ortalığa salınmamış olacaktı üstelik. İçgüdüsüyle bütün gafları yapmaya, kibrinden dolayı da bütün ters manevraları denemeye hazır ilkel bir vahşi hayvan, evet!

Gerçekten de Volpone kardeşlerin küçüğü, eyleme geçmeden önce hiç kimsenin fikrini katiyen almazdı. Ve bugüne kadar onu birtakım onarılmaz işler yapmaktan alıkoyan, sadece, ağabeyine karşı duyduğu saygıyla karışık korku olmuştu. Şiddet hareketleri düşlerdi hep. Kendi "aile"sini Gabelotti "ailesi"yle yıllarca çatışmaya sürüklemiş olan

uyuşmazlığı çözmek için en ufak sürtüşmede savaş bayrağını açmaya hazır beklemekteydi.

Moshe, uzun uzun dil döktükten sonra yanına iki koruma alması gerektiğini kabul ettirebilmişti ona, İtalo'yu başkalarına karşı değil, kendi kendinden korumak için... Ve Yudelman, özel koruma olarak seçtiği Folco Mori ile Pietro Bellinzona'ya patronlarının tepesi attığında nasıl davranmaları gerektiği konusunda bir dizi uyarıda bulunmuştu...

Şoför binanın önünde durduğunda, bir kara düşünceler deryasına dalmış olan Moshe Yudelman, kendisine açılmış bekleyen kapanı farketmeksizin uzun bir süre hareketsiz kaldı.

Önsezileri onu aldatmıyorsa, çok geçmeden son derece büyük pislikler yağmaya başlayacaktı. Bütün dünyaya.

* * *

"Buyrunuz, değerli dostum, buyrunuz..."

Homer Kloppe ziyaretçisinin elini hararetle sıktı. Ziyaretçi, çok kısa kesilmiş beyaz saçlarına rağmen çocuksu görünüşlü bir adamdı.

"İyi bir yolculuk yaptınız, umarım?"

"Çok iyiydi gerçekten."

"Size bir kadeh içki ikram edebilir miyim? Örneğin bir viski?"

"Zevkle içerim."

Homer bir rafa uzandı ve iki gümüş kupa aldı. Bir yandan da sordu:

"Oturun lütfen, ayakta kalmayın. Ne kadar zaman Zürih'tesiniz?"

"Tam üç saat sonra Detroit'e uçacağım."

"Hay Allah! Bense akşam yemeğini birlikte yemeyi tasarlamıştım."

Bunları söylerken masasının çekmecelerinden birini açmış ve Waterman marka bir mürekkep şişesi çıkarmıştı. Şişenin kapağını özenle açtıktan sonra, kupalara altın renkli bir mürekkep doldurmaya koyuldu. Ve gülümseyerek:

"Katiyen telaşlanmayın, değerli dostum," dedi. "İsviçreliler bile mürekkep içmezler! Orta İrlanda'dan gelme bu, otuz yıllıktır. Tadın, bakın..."

Beyaz saçlı adam, ilkin kadehi gizleyemediği bir güvensizlikle kokladı, sonra da yudumladı.

Adı Melwin Bost'tu adamın. Hemen 2. Dünya Savaşı ertesinde kurulmuş bir otomobil yapım fabrikası olan Continental Motor Cars'ın yönetim servislerini yönetmekteydi. Trade Zurich Bank'ın kurucusu Honore Kloppe'nin torununun torunu olan Homer'in babası Edmond-Lucien Kloppe de bu firmanın finansmanına katkıda bulunmuştu. 1946 yılında Lucien-Edmond Kloppe, dört başka ortakla birlikte (ortaklar, Union des Banques Suisse, Credit Suisse, Chase Manhattan ve Morgan Guaranty Trust'tü) eşit olarak başlangıç sermayesine yüzde 20 pay koymuştu. Ve ortaklar daha işin başında çok akıllı davranarak, piyasaya Rolls Royce ve Cadillac'la rekabet edebilecek süper lüks bir araba sunmak için çırpınan Amerikalı mühendis ve stilistlerden kurulu genç bir ekibi iş başına getirmişlerdi. On yıl geçmeden de, başlangıçta sadece üç yüz işçi çalıştıran küçük atölye, tam altı bin işçi ve görevli çalıştıran dev bir kombina haline gelmişti. Bu arada hisse senetleri büyük bir sıçrayış yapmış ve ilk sürüm değerlerinin yüzde 1200'üne ulaşmıştı. Ve öbür dört ortak, ellerindeki değerlerin okkalı bir kısmını bu fiyata satmayı çıkarlarına daha uygun görmüşlerdi.

Böylece, kendi pay cüzdanına dokunmamış bulunan Edmond-Lucien ister istemez C.M.C.'nin baş ortağı durumuna gelmişti. Şimdi de babasının yerine Homer Kloppe yürütmekteydi işi.

"Telefonunuz beni şaşırttı doğrusu! Nedir kuzum bu ancak başbaşa söylenebilecek olan gizli şey?"

Melwin Bost sıkıntıyla yüzünü buruşturmuştu:

"Bir kaza daha oldu," dedi.

Der demez de mekanik bir hareketle kadehini uzattı Kloppe'ye. Homer kupayı doldurdu ve sordu:

"Bir kaza daha mı, dediniz?"

"On altı ayda yedinci kaza."

"Sebep?"

"Hep aynı. Direksiyon kolonunun kırılması."

Homer'in küçük pembe dudakları hafifçe büzülmüştü.

"Araştırma ne sonuç verdi peki?"

"Sebebini öğrenmiş bulunuyoruz. Bütün Beauty Gost P 9'lardaki direksiyon kolonlarının yapımı için kullanılan çeliğin suyu eksik verilmiş."

"Niçin bütün kolonlar?"

"Parçayı biz yapıyoruz. Çok ucuza üç yıllık bir çelik stoku bulup almıştık."

"Çeliği değiştirin hemen!"

"Değiştirdik, efendim."

"Çelik tüccarına dava açtınız mı?"

"İlk kazada ölen adamın dul karısı bir alay avukatla üstümüze yürüdüğü gün açmıştık."

"Kazandı mı kadın davayı?"

"Kazanacak. Orası kesin. Çünkü kazanın sorumluluğunun kocasına değil, arabadaki mekanik bir bozukluğa ait olduğunu kolayca ispatladı. İş bununla da bitmiyor... Öteki altı kaza kurbanının mirasçıları da bizden davacı oldular.

"Bu durumda Bost, sizce ne yapmak gerekiyor?"

"Hiç bilemiyorum, efendim. Onu size sormak için buraya geldim."

"Halen kaç tane Beauty Gost P 9 satılmış durumda?"

"Bütün dünyaya 482326."

"Bu kazaların basit bir rastlantı sonucunda meydana gelmediklerinden emin misiniz?"

"Aynı sebepten dolayı meydana gelen yedi kaza bir rastlantı sonucu olamaz, efendim."

Derin derin içini çekti Homer. Sonra da:

"Bu türden başka kazalar olacağını kim ispatlıyor bize?" diye sordu.

"Ordinatörlere aynı soruyu biz de sorduk, efendim. İstatistik olarak, ortalama on bin arabada bir kolon kırılması gerektiği cevabını aldık. Yani bugün bütün dünyaya trafiğe girmiş bulunan 482326 P 9 içinden kırk sekiz tanesi kaza yapacak."

"Ama dehşet verici bir şey bu!"

"Söz konusu olan istatistiklerdir, efendim. Bu, kazaların gerçekte kesinlikle meydana geleceğini ispatlamaz. Ben size sadece bu kazaların meydana GELEBİLECEĞİNİ belirtmek istedim, o kadar."

"Yo, yo, ben buna izin veremem! Dünyadaki bütün P 9 sahiplerini uyarmak zorundayız!"

"Öneriniz nedir?"

"Kusurlu parçayı standart olarak yeni baştan yapıp bedava dağıtacaksınız!"

"Onu da düşündük, efendim. Ama doğrusunu isterseniz bu, olanaksız denebilecek kadar pahalıya patlayacak bir iş."

"Ne biliyorsunuz? Göstereceğiniz dürüstlük jesti öyle büyük bir reklam yerine geçecektir ki size binlerce yeni müşteri kazandıracaktır!"

"Bence yüzellimilyondolarlık bir reklâm kampanyası biraz fazla pahalıdır, efendim."

Şaşkınlıktan, kadehindeki viskinin bir kısmını masasına dökmüştü Homer:

"Pardon?" diye sordu. "Ne kadar dediniz?"

Sakin bir sesle tekrarladı Melwin Bost:

"Yüzellimilyon dolar."

Homer, bu hesaba göre kendi kişisel zararının otuz milyon doları bulacağını şimşek hızıyla kavramış ve birden boğulacak gibi olmuştu. Bu kadar parayı kim kolay kolay kesesinden çıkarıp bir çırpıda verebilirdi ki?

Melwin Bost aynı sakin sesle devam etti:

"İnanınız ki, efendim, sizden böyle bir dürüstlük tepkisi geleceğini ben zaten bekliyordum. Ama gene de sizi uyarmayı görev bilirim. Tasarladığınız ticari namusluluk jesti, firmanızın son gösterisi olacaktır. İflasa gideriz."

"Evet ama kırk sekiz ölüm tehlikesiyle burun buruna gelmektense!"

"Haklısınız, ama göz önüne almamız gereken bir nokta daha var: Tasarınızı uyguladığımız takdirde tam altı bin işçi, beş yüz yönetim görevlisi ve mühendis sokağa dökülecek... Size danışmadan önce herhangi bir karar almak istemedim."

"Dehşet içindeyim..."

"Anlıyorum, efendim. İşleri yarı yarıya yapmamız olanaksız bir şey. Kamuyu uyandırdığımız takdirde, sonuna kadar yürümek zorundayız; C.M.C., ödeme yapamaz duruma gireceği için kesin olarak iflas edecektir."

"Ne yapabiliriz acaba?... Ne yapabiliriz, yarabbi?..."

"Bence hiçbir şey yapamayız ,efendim. Bir de bakarsınız, bundan böyle tek bir kaza olmayabilir. O dul hanım bize açmasaydı, belki de biz o yapım hatasını hiç bilmeyecektik. Ben şansımızı deneyelim derim..."

Kloppe Melwin Bost'u sert bir bakışla şöyle bir süzdü:

"Burada söz konusu olan, bizim şansımız değil Melwin!" dedi. Hakkımız yok buna!"

"Size yeniden hatırlatayım, efendim. Yedi kazadan sadece dördü ölümle sonuçlandı."

Acı acı başını salladı Homer ve mırıldandı:

"Sadece dördü..."

"İki kaza, nispeten ciddi yaralanmalara yol açtı, biri de yalnız berelenmeyle sonuçlandı. Dinlemek lütfunda bulunursanız size bir önerim var, efendim. Değeri nedir bilemem... Şunu öneriyorum: Üç ay içinde hiçbir yeni tatsızlık çıkmadığı takdirde, devam ederiz. Herhangi bir olay çıktığı takdirde, ben zaten o arada firmayı kurtarabilecek bütün olanakları... yani tüm direksiyon kolonlarını değiştirmek koşuluyla firmayı iflastan kurtarma olanaklarını teker teker gözden geçirmiş olurum. Ne dersiniz, efendim?"

Derin derin düşünmeğe koyulmuştu Homer Kloppe. Melwin Bost kendisine bir ebediyet gibi gelen iki dakika boyunca bu derin düşünceyi kesmedi. Sonra yeniden konuştu.

"Bugünkü durumda en uygun çözüm yolu, sanırım budur efendim. Kaldı ki bir aya kalmadan piyasaya çıkacak olan yeni P 9'lar her türlü tehlikeden arınmış taşıtlar olacaktır."

Homer pasparlak ön dişleriyle bebek dudaklarını kemirdi. Sonra da:

"Peki, Melwin," dedi. "Dediğiniz gibi olsun."

* * *

Interpol Başkomiser Kirpatrick'in umurunda bile değildi. Kendi yetiştirdiği adamlara da göreceli bir güveni vardı: Meslek kutsallığının bilincine erişmemiş genç görevlilerin ne gibi tuzaklarla karşı karşıya bulunduklarını çok iyi biliyordu.

Gerçekten de sendika, ayartılmaya yatkın olan herkesi cömertçe rüşvet vererek ayartmaktaydı. Polis olarak ayda sadece beşyüz dolar kazanırsanız ve görev için kullandığınız metro biletleriniz bile ödenmezse Siren'lerin büyüleyici şarkılarına elbet kulak kabartırsınız!

Nitekim işte bu noktayı göz önüne alarak, tıpkı kendisi gibi İrlandalı olan ve özene bezene yetiştirmiş olduğu, ateşe tutsan dayanır cinsinden iki görevli seçmişti: Patrick Mahonney ile Dave Cavanaugh.

Emindi onlardan. İtalo Bebek Volpone'yi, cehenneme de gidecek olsa, gözden kaçırmazlardı. "Yukarı"dan adamları için iki New York-Zürih bileti istediğinde, mırın kırın etmişlerdi ilkin. Böylesine basit bir takip işini İsviçre polislerinin de pekalâ yerine getirebileceğini öne sürmüşlerdi. Ama Kirpatrick'in, gerekirse işi istifaya kadar götürme kararında olduğunu söylemesi üzerine, ödenek muslukları açılmıştı hemen.

Kirpatrick, Dave'le Patrick'i havalimanına kadar uyarılarını son anda tekrarlamak için bizzat götürmüştü:

"Elinizden geldiğince, ayrı çalışmaya bakın," demişti. "İzleneceğini bilmekte, en azından böyle bir şeyden şüphelenmektedir. Daima tetikte durun. Sizi atlatmaya kalkacaktır. Biriniz hazretin ne yapmış olduğunu denetlerken, öbürünüz mutlaka ardında olsun. Bu arada önemli bir nokta daha: İsviçreli meslektaşlarınıza son derece dikkat edin; çünkü işlerine burunlarını sokanlardan nefret ederler. Bilin ki başınız derde girerse, kolay kolay imdadınıza yetişemem. Ve unutmayın: Bütün bu namussuz alayını kıstırıp enseleyip getirmenizi istiyorum."

Mahonney ve Cavanaugh, terbiyeli terbiyeli dinlemişlerdi amirlerini. Tabii kendilerinin bile mesleğe yeni girmiş bir gence söylemeyecekleri şeyleri dinlemekten için için öfke duyarak dinlemişlerdi.

Sonra da uzun uzun Bebek Volpone'nin fotolarını seyretmişlerdi. Ünlü gangsterin sarkık gözkapakları ardında daima pusuda bekleyen amansız bakışlı gözlerini ve karga siyahı parlak saçlarını belleklerine kazımışlardı adeta. Ve şimdi, biribirlerini hiç tanımıyor gibi yaparak, ayrı ayrı 747'nin merdivenini tırmanıyorlardı.

Aralarında kura çekmişlerdi. Cavanaugh'a "turist", "Mahonney'e "birinci mevki" düşmüştü.

Mahonney, otuz iki yaşındaydı, Cavanaugh ise yirmi dokuz. Takımın en yırtıcı adamlarıydılar, dolayısıyla da kendilerine verilen görevin önemine rağmen, İsviçre'de geçirecekleri şu birkaç günü bir çeşit tatil olarak düşünüyorlardı.

Ama olaylar ikisini de acı bir şekilde haksız çıkaracaktı.

* * *

Chimene Kloppe'nin çifte gerdanı vardı. Gözleri porselen mavisi, saçları kestane rengi, teni ise yer yer pembe serpintilerle süslü soluk sedef rengiydi. Çay saatlari, yemek saatlari, dua saatlari, dostlarla buluşma saatlari, uyuma saatleriyle renklenen sakin ve küçücük mutluluklardan örülü bir hayatı olagelmişti hep. Bu örgü içinde sevişme saatlerinin artık yer almayışına aldırdığı yoktu pek. Eski arzuları evlilik sonrasının dingin gevşekliğinde erimiş gibiydi.

Hem boşlukta, hem de yumurta gibi dolu bir yaşantılar dizisi... Belirli ve rahat kesintiler üzerine kurulu bir dizi. Para, din, hemcinsine yardım etme zorunluğu, kocasına kusursuz bağlılık ve itaat, kızına

sonsuz sevgi, yardımcı ve hizmetçilere eksiksiz adalet, ırkçılığı kesinlikle red... Hatta bu son noktada öylesine kararlıydı ki Chimene, gerektiğinde İtalyan, Fransız ya da Portekizli yardımcılar kullanmaktan geri kalmıyordu; hatta ve hatta iyice gerekirse, melez bir oda hizmetçisi ve bir Arap aşçı çalıştırabileceğini söyleyerek övünmekten geri durmazdı.

Tıpkı kendisi gibi bankacı karısı olan arkadaşları, bu kadar cüret karşısında farkettirmemeye çalışarak ürpermekteydiler. Chimene; ona bir çeşit sarhoşluk veren bu liberalizm gösterisinden, zaman zaman kendisi de ürkerek dostlarının sorularına; "İnsan çağıyla yaşamalı!" diye cesurca cevap veriyordu.

Sokak çatışmaları ve siyasal olaylar ona ulaşmıyordu. Yeryüzünde sürekli birer öfke kaynağı olan küçücük gereksinimlerin de bir gerçekliği yoktu onun için; nasıl ki gazetelerde, gezegenin çırpınışlarından söz eden harflerin bir gerçekliği yok idiyse... Homer tarafından örülmüş olan kozanın ılıklığı içinde yaşar, hiç kimseye özel bir arzu duymaz, mücevherleri ve şoförüyle katiyen övünmez ve zamanı ile parasının bir kısmını hayır işlerine cömertçe ayırarak bütün bu mutluluğu bağışlatmaya çalışırdı.

"Hemen kalkıyor musunuz sofradan, Homer?"

"Uyumadan önce bir süre daha çalışmam gerekiyor. Beni bağışlar mısınız?"

"İlaçlı suyunuzu yukarıya odanıza mı göndereyim?"

"Bir kahve yollayın bana, daha iyi."

"Makul bir şey değil bu yaptığınız. Bakın, saat 9 buçuk oldu!"

"Yarına kadar mutlaka incelemem gereken birkaç dosya var. Renata nerde?"

"Kurt'la birliktedir, sanırım."

Belli belirsiz bir şekilde suratını buruşturdu Homer Kloppe. Chimene ise bunu görmemiş gibi davrandı. Gelecekteki damatları konusunda belki yüz kere hararetle tartışmışlardı. Chimene, Kurt'un bir çeşit isyancı olarak tanınışından adeta sevinç duyuyordu. Homer ise söz konusu "isyan"ın temellerine iniyor ve bu isyanın çocuksu, gerçek dışı, olumsuz bir şey olduğunu ileri sürüyordu; bir profesör oluşu dolayısıyla Kurt'a için için hayranlık duymaktan da geri kalmıyordu bu arada.

"Size iyi akşamlar dilerim."

Her iyi eş gibi gülümsedi Chimene. Sonra da kaygılı bir sesle:

"Gereğinden fazla çalışıyorsunuz, Homer." dedi. "Yarın sabah kahvaltısında acaba sizi görebilecek miyim? Nikah töreni için yaptığım son hazırlıklardan söz etmek istiyorum da..."

Acı bir bakış attı Kloppe karısına. Chimene bunu da görmezlikten geldi. Renata'nın, hiç kimsenin fikrini almaksızın kendi nikahı için tasarladığı tören düzeni bir tabu haline gelmişti evde. Oysa ne diyordu Kutsal Kitap: "Rezalet çıkaran rezil olacaktır!"

Chimene gene yere bakarak ekledi:

"Unutmayın ki tören perşembeye..."

Homer: "Keşke unutabilsem!" diye homurdandı. "İyi geceler dilerim."

Kloppe'nin uzaklaşışını seyrederken, iyi bir koca olduğunu düşündü onun Chimene; iyi bir Hıristiyan, iyi bir yurttaş, iyi bir baba. Özellikle iyi bir baba, evet. Yoksa onun sosyal durumunda olan bir adam, Renata'nın nikah töreni için sapkınlığa varan kaprislerine nasıl boyun eğerdi? Evet, evet! Chimene'in hiçbir yaş gününü unutmamıştı Homer, hiçbir zaman akşam yemeğine geç kalmamıştı. Ve... pekalâ gönül çelici olduğu gençlik çağında bile hiçbir başka kadına şöyle bir göz ucuyla dahi dönüp bakmamıştı.

Chimene, o fotoğraflar konusunda bir kez daha kararsız kaldı. Büyük bir rastlantı sonucu, kocasının pardösülerinden birini dolaba yerleştirirken bulmuştu söz konusu fotoğrafları ve o günden beri hep, "Acaba sorsam mı, nedir?" diye düşünüp duruyordu.

Monokinili bir zenci kadın çeşitli pozlar alıyordu bu fotoğraflarda. Ve Chimene'in zorlu zihin çabalarından sonra vardığı sonuca göre bu kadın, mutlaka bir sirkte çalışmaktaydı. Çünkü en az bir kule kadar uzundu boyu!

* * *

Bütün itirazlarına rağmen İtalo'nun, yanında iki "punk"la yola çıkmasını şart koşmuştu Moshe Yudelman. Ve seçtiği korumalar gelişigüzel adamlar değildi.

Özellikle Folco Mori ile Pietro Bellinzona'ya tam güveni vardı Moshe'nin. Değişik ve birbirini tamamlayıcı nedenlerden ötürü...

Seçkin niteliklerine rağmen basit bir el ulağı durumunda kalmış olan Mori, düşünce atılganlığı, tehlike karşısında umursamazlığı ve içten gelme vahşiliğiyle bu ikincil durumdan kolayca çıkabileceği hal-

de, kendinden memnun gözükmekteydi. Ne var ki bütün bu Tanrı vergisi nitelikleri (bunlara bir de, bıçak kullanmaktaki eşsiz ustalığını ekleyelim), onu şefleri tarafından da korkulur hale getirmişti. Gerçekten de Mori'ye karşı göstermelik bir içtenlikle davranan "capiregime"ler, aslında, bir çıngıraklı yılandan korkar gibi ondan korkmakta, ona büyük sorumluluk taşıyan işler vermekten kaçınmaktaydılar. Gaddarlıkta daima biraz fazla ileri gittiğini (tehdit edilecek yerde vurduğunu, küçük bir dersle yetinilecek yerde işkenceye kaçtığını, küçük bir yara açılacak yerde sakat bıraktığını) bahane ederek, onu sadece, Volpone "aile"sinin koyduğu yasalara yeterince çabuk uymakta ayak sürüyenlere karşı amansız cezalandırma uzmanı rolünde kullanmaktaydılar.

Ve Folco "hadi" dendi mi kendisini öylesine kaptırıyordu ki işin zevkine, artık hiçbir insansal düşünce ve tasa onu durduramıyordu.

Pietro Bellinzona çok daha sade ve basitti. En nazik görevleri en ufak bir itirazda bulunmaksızın, hiçbir zaman surat asmaksızın ve hiçbir zaman, neyi niçin yaptığını sormaksızın yerine getirirdi daima. Elli yaşlarındaydı. Omuzları, bir çocukluk kalıtı olan pasta ve şekerleme düşkünlüğünün yaratmış olduğu şişmanlığını gizlemeye rahatça yetecek kadar geniş ve gösterişliydi. Günde bir şişe viski devirmesi, nişanladığını daima on ikiden vurmasına engel olmamıştı bugüne kadar. Yirmi yıldır Genco Volpone'nin hizmetindeydi, alabildiğine memnundu halinden, mutluluğunu yapan temel unsurların başında da, kendi adına karar alma sorumluluğundan kurtulmuş olup verilen emirleri harfi harfine yerine getirmenin rahatlığı geliyordu.

Bizzat Moshe Yudelman, ona sürekli olarak İtalo Bebek Volpone'nin yakınında kalmasını emretmişti; o da elbette, öyle kalacaktı. Buna karşılık Folco Mori, Don'un kardeşinin güvenliğini gizlice gözetmekle görevliydi; yani ancak tehlike anında işe el atabilecekti. Yazık, doğrusu... Çünkü Pietro Bellinzona, öteden beri Folco ile iş görmeye bayılırdı. Sık sık birlikte çalışmışlardı ve her yeni deney, Bellinzona için, meslek bakımından müthiş bir zenginleşme kaynağı olmuştu.

Gerçek bir sanatçı yatkınlığı vardı Mori'de. Öyle ki, haraç vermekte dikkafalılık eden bir hazretin bacağını bir tek beyzbol sopa darbesiyle nasıl kırdığını görmeyenler hiçbir şey görmemiş sayılırdı Pietro'nun gözünde. Bellinzona bu inceliğe hayrandı! Oysa kendi doğal eğilimi onu hep, zevkin sürüşünü gözetmeksizin, bir anda ezip yıkmaya yöneltiyordu.

Volpone ile birlikte gümrük denetiminden geçti. Ve hemen oracıkta bir iktisat dergisini sözüm ona okumaya dalmış olan Folco'ya göz kırpmamak için kendini zor tuttu. Birdenbire, Manhattan'daki evinin banyosundaki boru tesisatının arkasında sımsıcak kendisini bekleyen Walther PP'yi derin bir özlemle anımsadı. Yudelman, hava alanında bütün yolcuların detektörden geçirildiğini öne sürerek, silahını almasını yasaklamıştı. Nerede o eski günler! İki kafadan sakat, durup dururken akıllarına esti mi tutup uçak korsanlığına girişiyorlardı; gerçekten de incir çekirdeğini bile doldurmazdı gerekçeleri; üstelik, dendiğine göre, başarıyla sonuçlandırdıkları şantajların ürününden de kişisel olarak yararlanmayı düşünmüyorlardı!

Düzen içinde yaşamaya bayılan Bellinzona, birtakım azgın amatörlerin belli belirsiz politik gerekçelerle mesleğin tadını kaçırmalarını bir türlü bağışlayamıyordu. Bir tek avuntusu vardı gene de: Nasıl olsa orada, Zürih havaalanında kendilerini bekleyecek olan Sendika görevlisi, uçaktan iner inmez ona bir silah hazırlamış bulunacaktı.

Arkaya doğru göz ucuyla baktı. On metre geride Folco Mori, pasaportunu uzatmış geçmeye hazırlanıyordu. Hep aynı sittiri boktan gazeteyi okur gibiydi hazret. Büyük patrona gelince: Tam bir bilmece halindeydi. Zaten karşılaştıkları andan beri ne en ufak bir şey söylemişti ona İtalo Volpone, ne de şöyle bir dönüp bakmak tenezzülünde bulunmuştu.

Onu, uçağın merdivenlerini kaskatı adımlarla tırmanır gören Pietro Bellinzona, yüksek dozda bir doping yapıldıktan sonra ringe çıkan bir boksöre benzetti.

* * *

Punch Culebra'sından çektiği ilk nefes acı gibi gelmişti ona. İkinci nefes de öyle olunca iğrenme duydu Homer Kloppe ve puroyu söndürdü. Melwin Bost'un yıldırım ziyareti, onu derin bir tedirginliğe sürüklemişti. Öteden beri kendine kılavuz edindiği kesin ahlâk ilkeleri ile iyi iş yürütümünün nasıl uzlaştırılabileceğini bir kez daha içtenlikle düşündü. Binlerce işçiyi sokağa atmaktansa, gelip gelmeyeceği belli olmayan bir tehlikeyi göze almak daha iyi olmaz mıydı acaba? Hüzünle, böyle kendi kendisiyle için için tartışma konusunda tek başına kaldığını düşündü. Karısı da, kızı da, bir banka yönetiminin bir çeşit "umur-u âdiye'den olduğunu ve hiç sarsıntısız yürüdüğünü sanmak-

taydılar. İstediğinden kat kat fazlası daima elinin altında duran Renata, babasının önünde paraya karşı tam bir ilgisizlik gösterisine girişmekteydi. Soluk benizli nişanlısı Kurt da onu bu gerçekçi olmayan yolda teşvik ediyordu durmadan. Tek meteliği olmayan Kurt için başkalarının servetine (sözle de olsa) saldırmak kolaydı tabii.

Yakın gelecekteki damadına, için için bir lânet savurdu: "Zengin olsa da görse gününü!"

Chimene'e gelince, günlük hayatın hiç mi hiç aksamaksızın yürümesini düzenlemekten başka bir şey düşünmüyordu. Kocasının mesleksel etkinliği de, onun gözünde kaçınılmaz bir kesinliğin normal sonucuydu.

Bir bankacının ilk ödevi de eşine sakin ve biraz da şatafatlı bir hayat sağlamak değil miydi! Kocasının kararsızlık uçurumlarıyla karşı karşıya kalışı umurumda bile değildi Chimene'in.

Kaldı ki Homer Kloppe'nin önündeki tek can alıcı sorun, Continental Motor Cars sorunu da değildi. Daha o sabah çok ciddi bir problem daha patlak vermişti. "Top-secret" ("son derece gizli").başlığıyla Güney Afrika'dan gelen bir teleksti bu ve şöyle diyordu:

"Bugünkü işletme koşulları altında güvenlik yetersizliği. Personelin grev tehdidi. Şantiyenin güvenle işler hale gelebilmesi için gerekli onarım süresi sekiz ay. Bu amaçla gerekli yatırım dört milyon dolar. Ne yapılması gerektiği konusunda acele talimat beklemekteyiz."

Teleksin altındaki imza da şuydu:

"Eric Mortaeld, Wassenaar's Consolidated yönetmeni, Chukudu, Bostwana."

Oysa bugüne dek Wassenaar's Consolidated çok kârlı bir iş olarak görünmekteydi.

Hollanda kökenli bir maden işletme şirketiydi bu. Jeologlar Güney Afrika'da, Bostwana'nın en ücra bir köşesinde, elmas bakımından yüksek yüzdeli olması pek mümkün bir toprak parçası keşfetmişlerdi. Ama Wassenaar's işletme için zorunlu yatırımı tek başına yapamayacak durumda olduğundan, Trade Zurich Bank işe 10 milyon dolarlık bir katılımda bulunmuştu. Tabii ki bir "küçük" koşulla: Yatırdığı para faizleriyle birlikte (yüzde 17,7 idi faiz miktarı, Kloppe kafasının bir köşesine yazmıştı bunu iyice) ödeninceye kadar çıkarılacak bütün elmaslar onun olacaktı.

İlk kazılar cesaret verici olmuştu. Öyle ki Eric Mortaeld, Avrupa gazetelerine sürekli küçük ilanlar vererek ek işçi ve personel bulmak

zorunda kalmıştı. Bu konuda Kloppe'ye hesap verirken de: "Yalnız zencilere güvenirsek halimiz perişandır!" demişti.

Oysa işte bugün görünen manzara, zencilerle ya da zencilersiz, bütün her şeyin yeni baştan bir çetin ceviz haline geldiğiydi. "Güvenlik yetersizliği"... Kim için? İşçiler için mi, bankacı için mi?"

Birdenbire bir şüphe ürpertisi sardı Kloppe'yi. Yoksa Eric Mortaeld, ortağının bam teline dokunarak bir miktar daha para mı sızdırmak istiyordu. Kendi bankası tarafından bu işe yatırılmış olan on milyon doların Güney Afrika bataklıklarında savrulup gitmesini aklı almıyordu. Yatırımı geri alma kesinliği belirmeksizin yeniden bir dört milyon yatırmak söz konusu değildi...

Bir tek yol vardı izlenmesi gereken. İlk sonuçlar başlangıçtaki yatırımı karşılar hale gelinceye kadar işletmeye devam etmek. Sonra da sözleşmeye imza koymuş olan tarafların tümünün birden çıkarına uygun düşecek bir şekil aramak. Servetlerini kendisine emanet etmiş bulunan müşterilerine karşı duyduğu saygı sonucu Homer, şantiyelerin kapanmasını emredemeyeceği gibi, elmasların rengini görmeden yeni bir dört milyon daha yatırma kararını da veremezdi.

Aslında bir söz geliminden ibaretti bu düşündüğü. Çünkü elmasların rengini çoktan görmüştü. Belirli bir köşeye doğru uzandı, diz çöküp halıyı kaldırdı ve zemine yerleştirilmiş şifreli kasayı açtı. Siyah meşinden bir küçük kese çıkardı ve bağcıklarını özenle çözerek açtı, elini daldırdı. Bir an sonra da bütün umutları haklı kılan bir blanblö ışıldayacaktı elinde. Her türlü kırçtan, billurdan, kömürümsü maddeden arınmış, renksiz –ama tamamıyla renksiz!- kusursuz bir taştı bu. Homer, işaret parmağıyla baş parmağı arasında tuttuğu taşı ışığa doğru uzatıp baktı. Otuz karat olması gerekti en azından. Çağların dibinden kopmuş geliyordu; bütün bellibaşlı jeolojik dönemleri aşmış; şu amansız ve eşsiz pırıltısını insanların hayranlık dolu bakışlarına sunmadan önce, belki de milyonlarca yıl boyunca bugün artık yeryüzünde silinmiş ırmak yataklarında yuvarlanmıştı. Ve ölmeyecekti hiç...

Homer taşı parmakları arasında döndürdü, çeşitli façetalarını bir kez daha görmüş olmak için. Arı ışıktan oklar çatıştı gözlerinin önünde. Tam bir güzellik düellosuydu bu; göz kamaştırıcı kıvılcımlar saçılmakta büyüleyici şenlik ateşleri dağılmaktaydı taştan.

Homer elması yeniden meşin kesesine yerleştirdi, kasaya koyup doğruldu. Sonra da masasına oturup dolmakalemini alarak, Mortaeld'e cevabını yazmaya başladı.

"Bugün için yeni güvenlik önlemleri söz konusu olamaz. Sonuçlar istenilen yeni yatırıma hak verdirinceye kadar çalışmalara devam."

Banyo odasına geçti ve dişlerini fırçaladı on dakika boyunca. Elmasın büyüleyici güzelliği (ki Chukudu ocağından çıkarılmış ilk parçaydı bu) sabahleyin o ufak tefek şüpheli adamla, Mortimer O'Broin'la karşılaşması gerektiğini nerdeyse unutturmuştu ona. İki milyar doları ancak Genco Volpone'nin kişisel emriyle transfer etmeye karar verdi; ve Mortimer O'Broin'un isteğini hangi yasal yollara baş vurarak reddedebileceğini düşünmeye koyuldu.

* * *

Carlo Badaletto üç yıl önce Genco Volpone'ye veda edip de Gabelotti "aile"sine katıldığında, yeni yuvasının eski askerleri iki ad arasındaki ses benzerliğiyle dalga geçmekten geri kalmamışlardı. Örneğin bir poker partisinin gerginliğini gidermek için baş vurulan numara, "O Sole Mio" melodisi üzerine avazı çıktığı kadar şarkıya koyulması oluyordu herkesin:

O Badaletto, O Gabelotti
Tu va' i a letto
lo vad' a' i furutti...

Hiç kimse Gabelotti'nin yanında böyle bir şakaya cesaret edemezdi elbette.

İyilik perileri tarafından müstakbel bir "Capo"nun yükselişini kolaylaştırmaya yarayacak bütün her şeyle –katılık, erdemsizlik, iki yüzlülük, utançsızlık, hınç ve parlak bir zekâ– daha beşikteyken donatılmış olan Ettore Gabelotti'nin tek eksiği, mizah duygusundan tümüyle yoksun oluşuydu. Gölgesinden korkan cinsinden, alabildiğine kuşkulu ve içine kapanık bir insandı; dolayısıyla da en ufak bir göz kırpmayı bile doğrudan doğruya kendi kişisel onuruna yöneltilmiş bir saldırı olarak yorumluyordu.

Badaletto'ya gelince: Şiddete baş vurma eğilimi, daha Genco Volpone'den ayrılmadan önce de ünlüydü; dolayısıyla onu durup dururken kışkırtmak, hiç kimsenin işine gelmezdi. Ettore tarafından "consigliere" mevkiine yükseltilmiş bulunan Badaletto, operasyonun ilk evresinde gözünü açmasını öğütlemişti patronuna:

"Zu Genco'nun dürüstlüğüne diyecek yoktur, ama kardeşi kokuşmuşun biridir!" demişti.

Ve mekanik bir şekilde üst dudağını okşamıştı parmaklarının ucuyla. İtalo'nun bir kafada bütün ön dişlerini uçurmuş olduğu yeri.

Sonra da ısrarla dönmüştü aynı konuya:

"Söyleyebilir misin bana o Bebek hergelesinin İsviçre'ye ne halt etmeye gittiğini? Üstelik de, tesadüfe bak, bir yığın avukatla Kirpatrick'i ziyaret ettikten sonra!"

Ettore Gabelotti, babacan bir havaya bürünmüş ve tatlı bir sesle:

"Sinirlenme, mio figlio," demişti. "İşin aslında İtalo Volpone'nin, şuraya ya da buraya gitmesi bizi ilgilendirmez. Karakolu ziyaret hikayesine gelince: Birikmiş olan trafik cezalarını ödemeye çağırmışlardır her halde."

Bu türden matrak cümleler Ettore'nin ağzında öylesine ender rastlanır ve öylesine beklenmedik şeylerdi ki, Carlo kendiliğinden patlattı kahkahayı.

Yanıldı tabii. Çünkü Ettore patlamıştı:

"Ayağını denk al, hıyar!" diye kükredi, "Eğer o İtalo hergelesi bana bir kazık atacak olursa, doğrudan doğruya seni sorumlu tutarım bundan!"

Ani ve görünürde gereksiz öfkeleriyle zaten ünlü olan Gabelotti birkaç gündür sürekli saldırganlık halindeydi. Doktoru, gene yüz yirmi kiloya ulaştığını ileri sürerek, katı bir perhize sokmuştu onu; özellikle de en sevdiği iki yemeği, pizza ile spagettiyi yasaklamıştı. Bununla da yetinmemişti dangalak doktor, şarap tüketimini günde sadece bir litreye indirmişti! Oysa Gabelotti, başkalarının yanında içmesine katlanamadığı, ama kendisinin de içmekten geri kalmadığı bütün sert alkol maskaralıkları dışında günde hiç değilse beş litre şarap devirmekteydi.

Carlo'nun güvensizlik gösterisi karşısında şaşkınlığa düşme numarası yapmıştı aslında Gabelotti: Aslında consigliere'sinin güvensizliğini o da bölüşmekteydi ve o sırada New York'ta bulunan ama kentte kimse tarafından tanınmayan bir adamını, Rico Gatto'yu, Volpone'yi bir gölge gibi izlemekle görevlendirmişti.

Sendika'nın tamamıyla kendisine bağlı ve Kennedy Havalimanında çalışan bir adamı aracılığıyla, İtalo'nun 311 New York - Zürih seferine kendi adına bir bilet aldırdığını öğrenmişti. Rico, küçük Volpone'nin İsviçre'deki bütün yaptıklarından Gabelotti'yi haberli kılmakla görevliydi.

Rico ise, kendisine bu kadar sıradan bir görev verilmesine enikonu sıkılmıştı. Genel olarak ölümle sonuçlanan sözleşmeler yapardı Rico. Başkalarının ölümüyle elbette. Ve aldığı ücret hem öbür dünyaya uğurlanacak müşterinin kalitesine, hem de –tabii– bir keresinde yolcu edilecek müşteri sayısına göre değişmekteydi. Rico, tam bir artistti; doğaçtan, eskilerin deyimiyle, "irticalen" çalışmayı seven bir sanatçı... Ne zevk, ne de tiksinme duymaksızın birer robot gibi hareket eden sapı silik cinayet görevlilerinden değildi. Öldürmek için aynı metodu kullandığı hiç görülmemişti.

Rico her işten önce, sanatçıları sahneye girmeden kavrayan derin heyecana kapılırdı. Kesinlikle herhangi birine hesap vermek zorunda olduğu için değil, seyircilerin alkışını ya da eleştirmenlerin övgüsünü kazanmak istediği için de değil. Sadece kendi kendisine saygısı olduğu ve onur duygusu onu durmaksızın (sonradan kendi kendisini de şaşırtan) yepyeni ve alabildiğine parlak buluşlara sürüklediği için.

Badaletto haberi alır almaz sormuştu:

"Emin misin O Rico dediğin adamdan?"

"Elbette! Çok daha zor işlerde çalıştırdım, iyi biliyorum... Eğer iş misillemeye kalırsa, onun da rahatça altından kalkabilir."

Carlo'nun bu işe iyice canının sıkıldığını farkedince için için derin bir sevince kapılmıştı Gabelotti. Nefret ettiği Bebek'i bizzat kendisi izlemek istiyordu. Ama Ettore bunu söylediği zaman, küçümseyici bir gülüşle cevap vermişti:

"Bizim de işin ardında olduğumuzu ortaya koymak için bulabildiğin en iyi yol bu mu?"

Carlo, Rico Gatto'yu uçaktaki koltuğuna rahatça yerleşmiş, gözleri İtalo Bebek Volpone'nin ensesine dikili olarak hayal etti bir an. Kıskançlıkla karışır bir üzüntüyle...

* * *

Rico Gatto kemerini çözdü ve başının üstündeki rafta, pardösüsünün cebinde unuttuğu Philip Morris paketine uzandı. Aynı zamanda da tamamıyle kayıtsız bir bakışla ileriye doğru bir göz atmıştı. İtalo Bebek Volpone'nin kalın ensesini ve simsiyah parlak saçlarını gördü. Paketini cebine koyarken, şöyle bir gözlerini gezdirip 747'nin "birinci mevki" yolcuları hakkında bir fikir edinmeyi ihmal etmemişti.

Kimi zaman av, kimi zaman da avcı oluşundan gelen keskin bakışları, soluk sarı renk saçlı otuz yaşlarında bir üstadı hemen farketmişti. Böyle bir yüz hiçbir şekilde bir iş adamının ya da bir jigolonun yüzü olamazdı. Bu kadar uzun bir süre hava yolculuğunu birinci mevkide yapabilecek olan iki sosyal kategori de bunlardı sadece. Demek ki söz konusu üstat, ya Volpone'nin adamlarından biriydi ya da bir aynasız. "Bilmem nereme kadar," diye içinden geçirdi.

Koltuğuna iyice gömüldü, bacaklarını büyük bir keyifle çekip uzattı; dev uçağın kokpitinde bağımsız bir kayık gibi asılı duran bara baktı ve öğle yemeğinde gidip orada bir kadeh atmayı kararlaştırdı.

Küçük Volpone'nin onu atlatması diye bir şey söz konusu olamazdı kesinlikle! İta'nın yanında oturan dev yapılı koruması Gatto'nun gözü tutmuştu. Adamın siyah kostümünü gözünün önüne getirerek, bütün İtalyanların aynı hastalığa tutulmuş olduklarını düşündü. Kendilerini, üçüncü kuşaktan bir Amerikalı gibi göstermek istedikleri vakit, tam bir karikatür kılığına bürünüyorlardı...

Ve Rico Gatto, hosteslerden birinin eline tutuşturduğu yemek listesine bakmaya gerek görmeden, en sevdiği ve durmaksızın okuduğu kitabı açtı gene. Ahdiatik'ti bu. Kitabı süsleyen cinayetlerin sayısı öylesine büyüktü ki, kendi işledikleri bunun yanında devede kulak kalıyordu...

"Patron biraz şampanya?.."

"Ne dedin?..."

Derin bir düşten çıkıp gelmiş gibiydi İtalo Volpone. Pietro Bellinzona tekrarladı:

"Bir yudum şampanya, dedim?.."

"İstemem," diye homurdandı İtalo.

Moshe Yudelman nihayet onu ürkütmeyi gerçekten başarmıştı. Şimdi O'Broin'un kendilerini atlatmaya çalıştığından tamamıyla emindi. Ve artık iyice kafasına koymuştu. O pis bücüre, kafasına kendi eliyle bir kurşun sıkmadan önce, unutulmaz işkence anları yaşatacaktı. Bunun için bir de kişisel gerekçesi vardı: O'Broin hiçbir zaman özellikle dikkat etmek tenezzülünde bulunmamıştı ona; bir şey sorduğu vakit, bile isteyerek cevap vermez, kayıtsız ve gevşek bir şekilde toka etmeye yönelirdi hep. Bütün hakaretleri, hesap saati gelip çattığında toptan ödeyecekti.

Deli gibi bir öfkeye kapıldı birden. Yanında et tulumu gibi duran Bellinzona'dan almak istedi hıncını, en azından kovmak istedi Bellin-

zona'yı. Kovmak, ama nereye? Saatler boyunca bu tatsız ayıyla yan yana oturmaya ister istemez devam edecekti, buna mahkûmdu.

İş sırasında gerçek bir yıldız gibi parlayan Bellinzona, hizmet saatleri dışında tam bir et yığınından ibaret kalıyordu. Buna karşılık, Yudelman'ın bir perdelik görevi verdiği Folco Mori, sözü sohbeti yerinde bir adam sayılabilirdi.

Folco Mori, tamamıyla kazara, gelip Volpone "ailesi"ne katılmıştı. Daha önce bir sirkte çalışıyordu. Ama meslek hatasından dolayı kapı dışarı edilmişti. Partönerinin vücudunu baştan başa bıçaklarla donatmaktaydı her gece; arkadaki tahtaya kıl payı saplanan bıçaklarla... Bütün geceler olduğu gibi o gece de üçüncü bıçak, partönerinin boynunu yalayarak tahtaya saplanacak iken yolunu birdenbire şaşırıp kızın boynuna saplanmış ve şahdamarını boydanboya kesmişti! Hemen hastaneye kaldırmışlardı tabii zavallıcığı, ama kan kaybından daha yarı yolda ölmüştü. Tek bir kelime söyleyemeden. Hiçbir adli koğuşturmaya uğramamıştı Folco Mori. İki bin seyircinin dehşetle açılmış gözleri önünde geçmişti dram ve hiç biri de çıkıp bunun bir taammüden cinayet olduğunu söylememişti.

Ne var ki sirk idaresi, işine son verecekti Folco'nun; böylece de onu, ebediyen ve kaçınılmaz şekilde işsizliğe mahkûm edecekti.

Büyük bir ailedir sirk. Tüm üyeleri kıtalarda birbirini tanıyan, değerlendiren, destekleyen ve birbirleri hakkında ne varsa o saat bilen çok büyük bir aile. Nitekim Folco Mori'nin uğradığı "başarısızlık" da çabucak duyulmuştu. Bu da ona, asıl meslek kapısının kesinlikle kapanması demekti.

Bunun üzerine Mori, Sicilyalı oluşuna sığınarak gelip Zu Genco'nun kapısını çalmıştı. İş istiyordu. El altından bir koğuşturma yaptırmıştı Don, koğuşturmanın sonuçlarını da özenle gizli tutmuştu. Söz konusu sonuçlar ona, yeni askeri üzerinde ömür boyu bir egemenlik sağlamaktaydı! Gerçekten de Genco "kaza" gecesi Folco'nun partöneriyle çok şiddetli bir kavga etmiş olduğunu öğrenmişti. Yıldız çiftin kaldığı arabanın önünden geçmekte olan bir seyis, Mori'nin partönerini, onu aldattığını ileri sürerek, orospulukla suçladığını bildirmişti.

İşte o gün bugündür de Folco, Don tarafından istenilen her şeyi yerine getirmekteydi.

Ve işlediği bütün cinayetler bir şairin imzasını taşıyordu. Her türlü ciddi uyuşmazlığın ateşli silahlarla çözüldüğü bir çağda, kurbanın boğazına ustaca saplanan bir hançer...

Kısa boyuna, incecik vücuduna rağmen Folco Mori'den Italo Volpone de korkardı için için. Folco'nun bakışında, görmesini bilenler için, en ufak bir ters adımı bağışlamayan bir ışıltı vardı.

"Bellinzona!"

"Evet patron?"

"İşemeye git!"

"Anlamadım, patron?"

"İşemeye git, dedim!"

"Evet ama, patron... ben daha az önce yaptım o işi!"

"Çeneni kıs ve uçağın dibindeki tuvalete yollan! Dönünce de Folco ne alemde bana söyle!"

Pietro Bellinzona enikonu çaba göstererek kalktı ayağa ve Rico Gatto ile, Patrick Mahonney'in dikkatli bakışları altında, turist mevkiine doğru yöneldi.

Hayatında ilk kez lüksün tadını çıkarmaktaydı Mahonney. Aldığı aylık, bugüne dek lüksü ancak magazin fotoğraflarından koklamasına yetmişti. Uzmanlık alanı, daha çok katılığa giriyordu. Genellikle her türlü dövüş ve boğuşma ve bu arada, yara açma ve kemik kırma kategorilerinde özellikle uzmandı. Bugün bile, başkomiser Kirpatrick'in emrinde geçen on iki yıllık hizmetten sonra gene her sabah gidip idman yapıyordu. Ustalığı dillere destandı. Ve sadece nişan tahtası üzerinde değil! Zifiri karanlığın içinde elli metre ilerde koşan bir adamı da on ikiden vurmakla övünürdü Mahonney.

Tıpkı onun gibi İrlandalı olan arkadaşı Cavanaugh o alanda büyük Dave Mahonney'den bir nebze daha gerideydi; ama buna karşılık, ikili dövüşte bir nebze o üstündü. Ve işte şimdi Patrick Mahonney, şansın tadını çıkarmaktaydı. Yolculuğu "turist"te yapmak zavallı Dave'e düşmüştü... Oysa Patrick, lök gibi bir koltukta, şampanya kadehini ona sormadan dolduran bir hostesle keyif çatıyordu işte. Tatlı hayat dediğin bu değildir de nedir?

Karısı Mary'yi şöyle bir geçici özlemle anımsar gibi oldu. Şu anda çocuklarının yemeğini vermiş, yatmaya hazırlanıyordu her halde...

Sonra da yemek listesine yeniden baktı, bakar bakmaz da gene ağzı sulandı. Bunca tadına doyulmaz şeyin bilet fiyatına dahil olmasını aklı almıyordu bir türlü! Hele bir de biletin idare tarafından ödendiği düşünülürse...

Folco Mori, uçakta hemen hemen bütün herkesin Bellinzona'yı izlediğini görmüştü elbette. Tam bir sirk Herkül'üne benziyordu mes-

lektaşı. Tıpkı o bıçaklarının ucunu ve ellerinin titreyip titremediğini son bir kez kontrol ederken numarasını yapan cambaz gibi.

Hançerleri boşluğu birer ok gibi hışırdayarak geçip on metre ilerdeki Rita'nın uzun ve sedef rengi boynunu çerçevelerken seyircilere çöken o korkulu sessizliği anımsadı birden ve son bıçak tahtaya saplanıp henüz titremeye devam ederken yükselen alkış tufanını...

Niçin aldatmıştı Rita onu yani, o ukalâ dümbeleği trapezciyle? Vücudu kasla örülü, kafası bomboş bir zavallı yaratık! Nitekim üç ay sonra trapezinin kirişi birkaç damla asitle eriyip de kırılınca, o kaba kaslar ne işe yaramıştı? On beş metrelik bir düşüşten sonra, tam bir kukla gibi ezilip kalmıştı pistin üzerinde. Cenaze törenine çiçek yollayan bile olmamıştı. Hıyarın uzak akrabası bile yoktu.

"Kaza" meydana geldiğinde Folco, Volpone "aile"siyle çalışmaktaydı. Sanat hayatının üzerine artık bir çizgi çekmişti ve yeteneklerini, daha sessiz ama çok daha iyi ücretli işler için kullanmaya koyulmuştu. Folco Mori'nin yanından geçerken, suç ortaklığının verdiği yakınlık duygusu içinde, onun omuzunu okşamadan edememişti Pietro Bellinzona. Ama Mori'nin üç sıra önünde oturan Dave Cavanaugh, bunu göremeyecekti.

Uçakta bir ses yükseldi:

"Yolcularımızın yerlerini almalarını rica ediyoruz: Yemek servisi başlayacaktır. Şu anda on bin metre yükseklikte uçmaktayız ve beş saat sonra Zürih'e inmiş olacağız."

5

Zaza ile Mortimer, Volpone'yi Zürih'e götüren Boeing, New York'tan ayrılmadan üç saat önce Zürih'e uçmuşlardı. Uzun bir çekişme olmuştu yolculukları. Sonunu bilmediği bir yolculuk, Zaza'nın bütün sinirlerini ayağa kaldırmıştı.

Hırsla soruyordu:

"Zürih'ten sonra nereye gideceğiz?"

"Üzme tatlı canını. Çok güzel bir sürprizim var!"

Ama Zaza bir şeyi belli belirsiz sezinler gibi olmuştu. Sevgilisinin kendine o eski güveni yoktu, kulağına kar suyu kaçmış gibiydi...

Zaten daha Nassau'da onu bıraktığı bara döndüğü vakit İsviçre'ye kadar "şöyle bir uzanmak" gerekeceğini bildirdiği anda allak bullak olmuştu yüzü ve durmadan terlemekteydi. Belli ki birşeyler yürümüyordu!

Israrına rağmen Mortimer'i konuşturmayı başaramamıştı, ama avukatın boğuntu içinde olduğu besbelliydi. Ve Zaza, onun ardından yürümekle belki de büyük bir aptallık yaptığını düşünmeye başlamıştı yavaş yavaş; Mortimer'in büründüğü esrar perdesinin sonunda Zaza'nın kurbanı olacağı bir fitneyi örtmediğini kim ispatlayabilirdi? Zaza Zürih'e ayak bastıkları andan itibaren, ondan bir an bile olsun ayrılmamaya yemin etti. İşler kötüye gider gibi olur olmaz ortadan silinmek için!

Nitekim pasaport kontrolünü geçer geçmez Mortimer, kendisini beklemesini istedi. Ve Zaza patladı:

"Olamaz! Uçak alanlarındaki barlardan nefret ederim!.."

"Bir otele bırakayım seni istersen? Sadece iki üç saatlik bir işim var."

"Beni bir orospu sanmalarını mı istiyorsun yoksa otelde? Seninle geliyorum!"

"Lütfen anlayışlı ol, Zaza... Bir iş randevusuna gidiyorum ben!."

"Ne işidir bu? Bilmek istiyorum!"

"Bir gün daha sabret."

"Yeterince sabrettim. Beni nereye götürdüğünü bilmek hakkımdır!"

Umutsuzluk içinde omuzlarını kaldırmıştı.

"Bana güvenin yok mu yani?" diye sordu.

"Şu anda hiç mi hiç yok! Herşeyi benden sakladın!"

"Dinle beni, Zaza... Para almak için bir bankaya uğramam gerekiyor. Yani banka açılır açılmaz sadece beş dakikalık bir işim var demektir."

"Ben de seninle olacağım!"

O'Broin'un boyun eğmekten başka çaresi yoktu. "Evet" anlamına başını salladı. Uçakta uykusuz bir gece geçirmişti, sanki kendinde değildi. Kaldı ki Zaza Finney, alaca karanlığa rağmen, adamının göz altlarında birikmiş olan torbacıkları, renginin nasıl solup gittiğini, yüzünü allak bullak eden tikleri, ve... en ufak bir hışırtıda donuklaşan korku dolu bakışlarını gene de görüyordu.

Zaten Zaza kendisi de, yüzüne gözüne bir şekil vermek için Boeing'in tuvaletinde geçirdiği yirmi dakikaya rağmen toparlanamamıştı henüz, teni kupkuruydu ve en kısa zamanda bir duş yapmak ihtiyacını duyuyordu:

"Bir otelde çok daha rahat ederdin."

Zaza, bu söz üzerine birden dehşete kapıldı. Bilmediği bir nedenden ötürü Mortimer'in onun hakkında fikir değiştirdiği ve onu burada, bu yabancı ilde tek kuruşsuz ortada bırakacağı şüphesi uyanmıştı içinde. "Bir tek an bile yanından ayrılmayacaksın!" diye geçirdi içinden. Gülümsemeye çalışarak O'Broin'un sımsıkı koluna yapıştı:

"Seninle geliyorum, Mortimer."

"Madem ki istiyorsun, pekalâ."

"Sonra nereye gidiyoruz?"

Mortimer şaşkınlık içindeydi:

"Bilmiyorum ki."

Zaza, Mortimer O'Broin'a dudaklarını ısırarak, inanmamaya hazır gözlerle baktı.

"Bilmiyor musun?"

"Bilmez olur muyum, elbette biliyorum! Ama fazladan bir uçak yolculuğu yapmak zorunda kalabiliriz."

İsviçre'ye bu tehlikeli ara uçuştan sonra izini tamamıyla kaybettirebilmek için, o pis Kloppe'ye gerekli talimatı verdikten sonra ilk

uçağa atlayıp nereye olursa olsun –evet, evet, nereye olursa olsun!– gitme kararını alınıştı. Kıtadan kıtaya yapılacak iki üç zikzak, çok daha kolayca amacına ulaşmasını sağlayabilirdi.

Kolunda Zaza'nın ince ve sıcak vücudunun ağırlığını duydu ve içi bir hoş oldu. Zaza ise bambaşka bir havadaydı. Nitekim taksi durağına gelirken, olağanüstü bir çaba göstererek "sevgili"sinin kulağına fısıldadı:

"Şu senin için yaptığımı, hayatta hiçbir başka erkek için yapmadım, Mortimer!"

Ve O'Broin, kendini en azından otuz kilo daha ağır, elli santimetre de uzamış hissetti!

* * *

Kapı çalındığında Orlando Baretto pardösüsünü giymiş, çıkmaya hazırlanıyordu. Ceketinin sağ altına attı elini, tabancasını yokladı; sonra tedbirli adımlarla ilerleyip kapının dikiz deliğine yanaştı. Gelen İnes'ti. Güvenlik zembereğini açıp buyur etti:

"Amma da geç kaldın! Artık beklemekten usanmış, çıkmak üzereydim!"

İnes'le birlikte eve dayanılmaz bir parfüm dalgası yayılmıştı. Ve kız, akıl almaz şekilde güzel, karamela renginde bir vizona bürünmüş geliyordu. Ayak bileklerine kadar inen bir vizona...

Esnemesini bir el hareketiyle önleyerek konuştu:

"Sabahın yedisinde yataktan kaldırılmak gibi bir alışkanlığım yoktur!"

"Artık o alışkanlığı edinmek gerekecek sanırım."

"Neydi istediğin?"

"Neydi adı, senin şu ünlü bankacının?"

İnes gözlerini kırpıştırdı:

"Niçin?"

"Dert etme! Adı neydi?"

"Kloppe. Homer Kloppe."

"Trade Zurich Bank, değil mi?"

"Öyle, evet. Ama niçin?"

Orlando onun kalçasını okşadı. Hint meşesi gibi sımsıkı ve sertti eti.

"Belki oraya biraz para yatırabilirim. Umarım, ciddi bir dükkândır?"

İnes kendi kendine gülümsedi. Dört bir yanı çelik kaplı o koca kasa dairesi gözlerinin önüne gelmişti. Haftada bir kez, kızıl saçlı pembe dudaklı bankacısıyla bantnotlardan kurulu bir yatak üzerinde seviştiği salon...

Gene gülümseyerek cevap verdi:

"Hem de çok ciddi. Bilemeyeceğin kadar!"

"Peki ya, Kloppe? Nemenem bir adamdır bu hazret?"

"Tam pastörizedir. Tertemiz, apak. Ellisinde. Beyazlara yaraşmayacak kadar güzel dişleri vardır."

"Takma dişler?"

"Hayır! Gerçeğin de gerçeği dişler. Çok yakından biliyorum!"

Ağzını açtı Lando:

"Peki ya benim dişlerim?" diye sordu. "Bunlara ne buyurulur?"

"Bir beyaz için geçerli sayılabilir."

"O kadar ucuz değil, güzelim. Gel bir cilâla da gör bakalım ne denli geçerlidir!"

Bunları söylerken elini vizonun altına atmış ve amansız bir şekilde seksini sıkmıştı İnes'in. Sonra da:

"Ben hemen fırlıyorum" dedi.

"Bütün istediğin bu muydu yani?"

"Şimdilik bu, evet."

"Bu akşam görüşüyor muyuz?"

"Bilemem. Evinde ol. Gelebilirsem, ne alâ! Şimdi sevgili prenses, ilkin sen tüyeceksin buradan. Çünkü bu anasını sattığım binada oturan hıyarağalarının bizi birlikte çıkarken görmelerine gerek yok!"

Parfümlü bir deri hışırtısı içinde süzülüp gitmişti. Bu akşam onunla görüşmek, doğrusu harika bir fikir!. Ama nereden bilsin, zavallı kız!

Oysa Lando, "iş başına çağrıldığı" vakit, zamanı kendisine ait olan bir adam değildi artık. Emir gelir gelmez hizmete hazır beklemesi için yıllık ücret alıyordu. Patronu Zu Genco Volpone, "Don", alabildiğine cömertti. Zürih'e son gelişinde, Lando'yu birlikte bir kadeh içki içmeğe çağırmıştı ki sadece bu bile müthiş onur verici bir şeydi! Bir de, rüyalarının arabasını armağan etmişti ona. Hem de nasıl bir incelikle! İçkilerini içmiş caddede yürümekteydiler; Lando bir vitrinde pırıl pırıl bir P 9 Beauty Ghost görmüştü. Continental Motor Cars Amerikan firmasının en son piyasaya sürdüğü üstü açılır-kapanır harika örneklerden biriydi bu. Ve Lando'nun arabaya özlemle bakışı, Zu Genco'nun gözünden kaçmamıştı.

"Hoşuna gitti galiba?" diye sormuştu Don.

Sonra da, cevap vermesine fırsat bırakmadan eklemişti:

"Senin o araba..."

Utançtan kıpkırmızı kesilen Lando'nun itirazlarına rağmen Don mağazaya dalmış; bütün alım satım formalitelerini bizzat düzenledikten sonra, P 9'un anahtarını kendi eliyle Lando'ya teslim etmiş ve:

"İşte şimdi beni rahatça gara götürebilirsin," demişti.

Minnet ve saygı duyguları içinde ezilmiş kalmış olan Lando, Zu Genco'nun ellerini öperken, dili dolaşarak:

"Evet ama, Padrone..." diyordu. "Perche?.. Perche?..."

"Biz senden çok memnunuz, Orlando. Ve bu küçük armağan, tamamıyle kişisel bir dostluk gösterisinden başka bir şey değildir."

"Ama ben bu armağanı hak etmedim, Padrone!"

"Yanlış düşünüyorsun. Günün birinde mutlaka hak edersin..."

Ve Don, şefkat taşan bir el hareketiyle ayrılıp gittiğinde Orlando, kendi öz babası tarafından terkedilmiş gibiydi. İki gün sonra da, sabaha karşı 3'te, Milano'dan bir telefon emri alacaktı:

"O'Broin'u tanıyor musun, Orlando? Avukat Mortimer O'Broin?"

"Kim olduğunu biliyorum."

"Hiç gördün mü kendisini?"

"Bir kere gördüm, evet."

"Bir kere daha görsen, tanıyabilir misin?"

"Tanırım."

Ona defalarca emir vermiş olan ses, şöyle devam etmişti:

"Senin oraya gelebilir üstat. Yakalayacaksın."

"Nereye gelecek?"

"Bir bankaya. Trade Zurich Bank. Biliyor musun?"

"Adını biliyorum. Bulurum."

"Bankaya katiyen girmemeli üstat. Anlıyor musun?"

"Anladım."

"Bugün banka açılmadan orada ol ve orada kal."

"Tamam."

"Ve gördüğün anda el koy."

"Sonra ne yapayım?"

"Kapat ve hemen beni ara."

"Tamam. Nereye kapatayım?"

"Onu da sen bul!"

Garip bir rastlantıydı bu. Patronu, kendi metresi, İnes zamparasının sahip olduğu bankayı göz altında tutmasını istiyordu! İnes gittikten beş dakika sonra garaja daldı Orlando. İş yerine, Stampfenbachstrasse'ye gitmek üzere gıcır gıcır P 9'una atlayacaktı.

Patronlarının içi rahat edebilirdi artık. Afaroz edilmiş bir Hristiyanın, Papa'nın yatak odasına girmesi ne kadar olanak dışı ise, O'Broin'un Trade Zurich Bank'a girmesi de o kadar olanak dışıydı.

* * *

Uçak, tersine çevrilen reaktörlerin kulakları sağır edici miyavlaması içinde beton piste indi.

"Zürih hava limanına gelmiş bulunuyoruz. Umarız ki uçuşumuz sizin bakımınızdan hoşça geçmiştir ve en kısa zamanda gene birlikte oluruz."

Korumasının gevşek ve kıpkırmızı yüzüne tiksinti dolu bir bakış attı İtalo Volpone. Pietro Bellinzona, tüm rezillere özgü o masum uyku içinde horulduyordu.

Moshe Yudelman çok kesin konuşmuştu:

"İsviçre'ye ayak basar basmaz, karına bile telefon etmeden önce morga git lütfen ve o bacağı gör. Kesin olan bir nokta var: İzleneceksin. Ama Folco Mori bütün o hıyarları temizleyecek."

İtalo kemerini çözerken, bu sözleri anımsadı. Angela'ya hemen bir telefon edememek iyice canını sıkıyordu. Kör inanç ya da eski ailesel gelenek: Bir "capo"nun karısı, kocasının ne iş yaptığını ve nereye ne için gittiğini bilmese de, hayatta oldüğunu bilmeliydi.

"Uyan bakalım, koca öküz! Geldik."

Bellinzona, dudaklarında bön ve doygun bir gülümseyişle gerindi ve peltek bir sesle:

"Susadım," dedi.

Yola çıkışlarından itibaren iki şişe şampanya devirmiş ve tam iki saat sonra da sızıp kalmıştı, hayvan!

İtalo amansız bir sesle konuştu:

"Kendini bir yatakhanede sanıyorsun galiba? Ya da seni buraya keyif çatasın diye getirdiğimi sanıyorsun?"

"Affet, patron! Bağışla, ne olur!... Rüya görüyordum..."

"Hırt!"

Bellinzona o koca vücuduyla bir kez daha gerinerek doğrulurken, Patrick Mahonney'in sözüm ona uykulu ama aslında uyanık gözleri onu gizli bir dikkatle izlemekteydi.

O andan itibaren izleme nöbetini Dave Cavanaugh'a bırakmakla görevliydi Mahonney: Kirpatrick'in kararı böyleydi.

Çantasını kavradı ve çantadaki tabancasını gizlice kılıfına yerleştirdi. New York'da, tıpkı Dave gibi o da aranmamıştı. "Yukarı"sı tarafından uyarılmış olan gümrük memurları, korkulu bir saygı içinde başlarını eğmekle yetinmişlerdi.

Mahonney kayıtsız bir edayla pardösüsünü sırtına geçirdi ve ne Volpone'ye ne de Bellinzona'ya bakmaksızın uçaktan çıktı. Bu arada Dave Cavanaugh, arkada olduğu için, pistte en önde olabilmek üzere çırpınmaktaydı.

Onun bu aceleciliği Folco Mori'nin gözünden kaçmamıştı tabii. İlgisiz bir tavırla ceketini iliklediği ve önündeki iri kıyım sarışın salağı birkaç metre arkadan izlemeye koyuldu.

Hava alanının binasına doğru ilerlerken en arkadaydı şimdi Mori ve birdenbire, siyah trençkotlu birisi gözüne çarptı...

Halinde, yürüyüş tarzında, hiç kimseye özellikle bakmaksızın herkesi ve herşeyi gören edasında, o adamın Zürih'e gelişinin aynı kente kendisinin gelişiyle ilişkili olduğunu sezdi Mori... Sezgiden öte, kavradı...

Biraz daha dikkatle bakınca da söz konusu kimsenin kendi çöplüğünden bir meslektaş olduğunu kesinlikle anlayacaktı. Bu arada Rico Gatto, göz altında oluşundan habersiz, kendi avı olarak kabul ettiği İtalo Volpone'nin daha İsviçre'ye ayak basmadan bir polis tarafından izlenildiğini düşünerek için için eğlenmekteydi.

Gerçekten de Dave Cavanaugh, uzun boylu ve haşmetli yapısıyla yolcuların arasında hemen farkediliyordu. Çok da zor durumdaydı hazret. Hem gözlerini Volpone'ye dikmemesi, ama gene de onu bir an gözünden kaçırmaması, hem de onun dikkatini çekmemesi gerekmekteydi!

Rico Gatto (ki mizahtan hiç de yoksun değildi) İtalo, ya da Bellinzona bu numarayı çaktıkları takdirde sayın polisin son duasını etmesi gerekeceğini düşündü. Bir an acıyacak gibi oldu adama. Sonra boş verdi. Olup biteni saptamak ve Ettore Gabelotti'ye eksiksiz bildirmek için buradaydı o. Saptamak ve bildirmek için, evet. Hiç değilse şimdilik...

Bebek Volpone ile dev yapılı Bellinzona, bir taksiye daldıklarında durum şuydu: Dave Cavanaugh, Rico Gatto'nun dalgacı bakışları altında, Volpone ile Pietro'nun hemen bir adım ardındaydı. Gatto'yu ise Folco Mori sonsuz bir dikkatle izlemekteydi. Ve Falco, bu sırada dirsek dirseğe bir adamla yürüyordu: Patrick Mahonney'le! Söylemeye bile gerek yok ki aynı nedenden ötürü Zürih'te bulunduklarını ikisi de bilmiyorlardı.

İtalo Volpone, şöförün yüzüne bile bakmaksızın:

"Morga!" dedi.

Ve morg, yakın gelecekte ziyaretçi sayısı bakımından kent müzesini geride bırakacaktı.

* * *

Trade Zurich Bank'ın büyük giriş kapısını göz ucuyla izlemekten bir an bile geri durmaksızın, Stampfenbachstrasse'de volta atıyordu. Henüz müşterilere kapalı olan binanın önünden iki kez geçmiş, denizaltı avı için malzeme satan bir mağazanın önünde, komprime gazlı zıpkınları, parlak kırmızı dalış kombinezonlarını, siyah kauçuk kınları içinde pırıl pırıl bekleyen hançerleri hayranlıkla seyreder gibi görünerek, saat 9'a 5 kalayı bulmuştu.

Küçük bir İtalyan kafesinin önünden geçiyordu ve birdenbire koyu bir kahve çekmişti canı. Bankanın girişini gözden kaçırmaksızın katiyen giremeyeceği salona özlemle bir göz attı. Şöyle parlayıp sönen kumral bir saç demeti çekmişti dikkatini. Kızın (kadının?) sırtı ona dönüktü. Sadece bej rengi bir mantoya dökülen saçlarını görmüştü onun, bir de... kahve fincanının kulpuna takılı iki ince uzun parmağını.

Kızın karşısında oturmuş olan adam, masanın üzerine eğilmiş, onu belli bir şeye inandırabilmek için hararetle konuşmaktaydı. Sıradan bir yüzdü bu; telâş ve kuşku içinde fır dönen tilki gözleriyle donanmış bir yüz...

PORCA MADONNA!.. diye geçirdi içinden Lando. Ve yüreği çok daha hızlı atmaya başladı: Bu herif... evet, evet... bu herif, Mortimer O'Broin'un ta kendisiydi!

Hemen geri döndü ve bir saatçi dükkânının çeşitli ve zengin vitriniyle karşı karşıya kaldı. Küçücük bir vitrindi bu, ama yüzlerce sa-

atle dolu bir vitrin... Rezillik! Milano'dan gelen emirde, hukukçunun bir kadınla birlikte olacağı söylenmemişti... Ya şimdi bu kız da bankaya girmeye kalkışırsa?

Tek başına gelmiş olduğu için kendi kendini lânetledi Lando. Bu durumda yeni bir talimat alması gerekmekteydi aslında; ama telefon etmeye kalksa, "kuş" uçabilirdi! Ne yapsa ki? Her şey bir yana, iki yıl önce bir tek kez New York'ta karşılaşmış olduğu O'Broin'un onu hatırlaması söz konusu olamazdı. Öyleyse gir meyhaneye, daya kasığına tabancayı ve al götür!..

Lando açılıp kapanan bir kapı sesiyle zıplayarak baktı. O'Broin çıkmış, bankaya doğru ilerliyordu. Hemen fırladı. Avukatın önüne geçti. Artık onu ölüm dışında hiçbir şey durduramazdı.

O'Broin kapının önündeki üç basamaklı merdivene ulaştığında, Lando kapıdaydı ve tunçtan dökme kapı kanatları henüz açılmamıştı. Ne olur ne olmaz diye saatine baktı. Tam dokuz. Kilide sokulan bir anahtar hışırtısı işitti Lando ve geriye doğru döndü. Mortimer O'Broin, bankanın ilk basamağını tırmanmaktaydı. Ve tabii onu görmemişti bile...

"Bay O'Broin?"

"Ne var?"

Kısa boylu avukat havaya zıplar gibi olmuştu. Neredeyse kaçmak üzereydi.

"Ben yabancı değilim, Bay O'Broin. Dostunuzum aslında. Şöyle biraz yürüyebilir miyiz?"

"Ne demek bu? Kimsiniz siz? Bırakın beni!"

Lando daha parmağını bile kımıldatmaya vakit bulamadan avukat, yüzü bembeyaz bir halde geri dönmüş ve o kısacık bacaklarının olanca gücüyle, çıktığı kafeye yönelmişti.

Birdenbire bir avuç adrenalinle doldu Lando'nun ağzı. Onun çöplüğünde ancak başarılar yaşatabilirdi insanı, başarısızlıklarsa dosdoğru morga götürürdü.

Atıldı hemen Orlando ve üç adımda, bir kartal gibi çöktü üzerine küçük avukatın. Futbol oynadığı sıralarda da rakibinin ayağından topu aynı esneklikle kapardı.

Yolda geçen kimselerden bir ya da iki kişi merakla dönüp baktı. Tıpkı Lozan ya da Cenevre'de olduğu gibi Zürih'te de, kibar bir insanın sokakta koştuğu görülmemişti. Hele iki adamın birbirini kovaladığı!..

Nitekim öylesine ustaca bir çelme attı ki Lando, avukatın niçin düştüğünü kimse anlayamadı. Gerçekten de Mortimer O'Broin, birdenbire havaya yükselir gibi olmuş, sonra da kaldırıma inmişti. Bir metre kadar kayıp, alnı asfalta dayalı ve gözleri sımsıkı kapalı kalarak...

Lando, eğildi koltuk altlarından tutup avukatı kaldırdı. Bu arada, sokaktan geçerken sahneyi meraklı bulup izlemek için durmuş olanlara bir gülümseyiş atmayı da ihmal etmemiş; hattâ komediyi, sözüm ona arkadaşının ne derece sarhoş olduğunu belirtmek istercesine suratını iyice buruşturmaya kadar götürmüştü. Sonra da, içi saman dolu bir oyuncak adam gibi kaldırdı Mortimer'i ve biraz ileride bırakmış olduğu arabasına doğru sürükledi.

Ses, o anda yükseldi:

"Hey! Ne yapıyorsunuz siz böyle?"

Lando döndü. Kahvedeki kız önüne dikilmişti. Cırlak bir sesle:

"Ne var, ne oluyor?" diye haykırdı.

Mırıldanır gibi konuştu Lando:

"Hafif bir rahatsızlık geçirdi de."

Sonra da, çevrelerinde toplanmaya başlayan tanıkların işitebilecekleri bir sesle ekledi:

"Görüyorsunuz, zil zurna sarhoş!"

"Ne söylüyorsunuz siz, allah aşkına! Sarhoş mu? Daha bir fincan kahve bile içmedik!"

"Yolda kalmayalım!" dedi Lando. "Gelin, yardım edin bana da götürelim onu!"

Ama dikilip kalmıştı kız. Güvensizlik ve yılgınlık içinde. Mortimer kafeden çıktığında onu camın arkasından gözleriyle izlemişti. Aslında onu da bankaya götürmediği için müthiş bir öfke duyuyordu. Öfkenin de ötesinde, ona pis bir oyun hazırladığı kuşkusu vardı içinde. Ve son anda, onun yanından kesinlikle ayrılmamaya, bankaya birlikte gitmeye karar vermişti. Fırlayıp kafeden çıkınca da Mortimer'i kendini bilmez bir durumda yerde, bu iri yarı adamı da onun üstüne eğilmiş olarak görmüştü.

Donuk bir sesle sormayı başarabildi nihayet:

"Nereye götüreceksiniz? Ne yaptınız ona siz?"

Lando paniğe kapılmak üzere olduğunu sezdi. Karşısındaki kız, programda olmayışı bir yana, sokak ortasında isteri krizi geçirmek üzereydi! Ve burası Chicago değil Zürih'ti! Polisler egemendi bu

kentte ve kurulu düzeni savunmak gerektiğinde bütün yurttaşlar gönüllü birer polis görevlisi kesilirlerdi. İşi bir an önce bitirmek gerekiyordu.

Biraz yaklaşın lütfen," dedi kıza. "Size bir şey göstereceğim."

Kız yaklaşır yaklaşmaz cebinden çıkardığı Mauser'i çevredekilerden gizlemek için adetâ ona yapıştı. Ve silahın namlusunu can acıtacak bir sertlikle kızın kaburgalarına bastırdı. Sonra da kısık ve boğuk, ama son derece kesin bir sesle:

"Ya hemen tek kelime söylemeksizin benimle gelirsin ya da kurşunu yersin," dedi.

Bir yandan da sol koluyla Mortimer'i ayakta tutmaya çabalıyordu.

Ve kız tehdide inanmayıp da haykırdığı takdirde herşey bitmiş olacaktı. Ergeç ölmeye mahkum bir adam durumuna girecekti Lando.

Korkudan çılgına dönen kızın mavi gözleri yuvalarından dışarı uğrayacakmışçasına açılmıştı birden. Dudaklarını ısırdı sonra. Sonra da, hâlâ baygın haldeki Mortimer'in koluna girerek yüksek sesle ve kendi kendine konuşur gibi:

"Çok sarhoş," dedi.

Rahatlamış olan sesi yükseldi Lando'nun:

"Araba şurada!"

Hızla uzaklaştılar. Meraklılar dağıldı. Sokağın köşesini dönüp de ilerde bekleyen P 9'a yaklaştıklarında Lando, emreden bir sesle:

"Aç kapıyı!" dedi.

Zaza açtı. Mortimer'i arka tarafa bir çamaşır bohçası gibi fırlattıktan sonra geçip yanına oturdu Lando. Şöför yerini göstererek:

"Gir!" dedi kıza.

Zaza çaresiz girdi.

"Umarım, araba sürmeyi biliyorsundur?"

"Evet" anlamına başını salladı kız.

"İyi. Şimdi al şu anahtarları ve yürü!"

Zaza, sınırsız bir uysalık içinde, kontağı açıp motoru çalıştırmıştı hemen.

Dostlarından dayak yediği olmuştu o güne dek Zaza'nın, hem de sık sık olmuştu, ama hiç kimse o güne dek onu tabancayla tehdit etmemişti. Bu uzun boylu ve alabildiğine yakışıklı adamın şaka yapmadığı da besbelliydi üstelik! Bu salak Mortimer hangi tuzağa düşmüştü böyle? Aslında işin bu yanını pek umursadığı yoktu. Çünkü henüz

kendi canı yanmamıştı. Ama hiç anlamadığı bir nokta vardı: Avukatı, bankadan cepleri parayla dolu çıktıktan sonra enselemek varken, neden bankaya girmeden ÖNCE enseledikleri.

"Evet, küçük hanım, kalkıyor muyuz?"

"Nereye gideceğim peki?"

"Dümdüz ilerle, ben söylerim..."

Avrupa'ya ilk gelişiydi bu, elbette Zürih'e de. Ve kentte hiçbir yeri bilmiyordu. Arabayı harekete geçirdikten sonra esmer adamın emirleriyle topu topu yarım kilometrelik bir alan içinde dönüyormuş duygusuna kapıldı Zaza. Nihayet Lando, sarışın kızın katiyen doğru dürüst adını söyleyemeyeceği bir sokağa girmesini emretti: Eschwiesen Strasse.

"Şimdi de sağa sap ve sonuna kadar sür. Bir garaj göreceksin. Yeraltı parkına gir."

Yüz metre ilerde frenlemiş, virajı almak üzereydi ki arkadan yeni bir emir yükseldi:

"Sapma ve hızlan!"

Garajın girişinde bir Pontiac'a adetâ yapışmış gibi duran bir polis arabası görmüştü Lando. İki polis, kısa boylu kabak kafalı bir adamın ifadesini almaktaydılar.

"Dümdüz ilerle!" dedi Lando gene.

Gelmeyi tasarladığı servis istasyonunu kendisi gibi Sicilyalı bir arkadaşı işletmekteydi. Korkunç bir talihsizlik. Güvenli bir yere en çok gereksindiği bir anda ve tam o yerde iki polis hıyarı!

Garajın dibinde, daima kilitli bekleyen bir çelik kapı vardı. Kapının ardında da "iş" için daima geçici olarak hazır bir barınak. O'Broin'u "işveren" gelip teslim alıncaya kadar oraya kapatmayı tasarlamıştı Lando.

Zaza sordu:

"Dümdüz ilerliyor muyum gene?"

"Çeneni kıs ve yürü, ben söylerim!"

Düşünmesi gerekiyordu Lando'nun. Sığınak şimdilik kesinlikle yasaktı ve beklemeye vakti yoktu, bir an önce bir başka sığınak bulup kapağı atması şarttı. Bir an önce, evet! Çünkü O'Broin da bu arada yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Nitekim çok geçmeden, dehşet dolu gözleri açıldı avukatın. Ve önce Lando'nun gözlerini gördü bu gözler, sonra da kalçasına dayalı duran silahı...

"Benden ne istiyorsunuz? Ne yaptım size?"

"Kıs çeneni!"

"Zaza, ne var? Ne oluyor, allah aşkına?"

Gırtlağında bir düğüm var gibiydi. Yutkunuyordu durmadan, ama kurtulamıyordu.

Dönüp bakmaya bile tenezzül etmeden cevap verdi Zaza:

"Gayet basit bir şey oluyor. Senin hıyarlığın sonucunda ben boka sarmış durumdayım!"

Lando'ya döndü Mortimer O'Broin:

"Yoksa para mı istiyorsunuz?" diye sordu.

Hiçbir cevap gelmemişti. Böyle bir umuda tutunmak istemişti O'Broin, son bir umuda. Ama o anda sezinledi ki artık işi bitiktir ve yanındaki adam, Sendika'nın adamıdır. Ve... numarası sökmemiştir!

Nasıl, peki nasıl bu kadar çabuk öğrenebilmişlerdi bu işi?

Toparlamaya çalıştı. "Zaza," diye kekeledi. "Yalvarırım, inan bana! Hiçbir şey anlamıyorum... Hiçbir şey bilmiyorum..."

Silahını O'Broin'a çevrili tutan Lando, sakin olmasına çalıştığı bir sesle Zaza'ya emretti:

"Şimdi sağa dön ve garajın önünden bir daha geç!"

Kız istenileni hemen yapmıştı, ama... Porco Dio! Polislerin arabası gene girişte duruyordu, allah kahretsin!

Bu arada haykırmayı andıran cırlak bir ses yükseldi Mortimer O'Broin'dan:

"Bana ne istediğinizi söylemediğiniz takdirde hemen arabadan aşağı atıyorum kendimi!"

Lando gürledi:

"Hele bir dene bakalım!"

Zaza'ya dönüp ekledi:

"Sarı kız! Şu sokaktaki ilk sola sapacaksın."

Lando kadınlarla nasıl konuşulacağını iyi bilirdi. Ve arabayı süren şu haspa, anlayabildiği kadarıyla, O'Broin gibi bir herifi tavlayabildiğine göre, kendisiyle açık konuşulabilecek bir kadındı herhalde!

Amansız bir sesle konuştu:

"Birazdan bir köprüye geleceksin, onu geç ve gene dümdüz sür!"

Artık onları nereye götüreceğini biliyordu. Sonunda, şefleriyle ilinti kurabileceği son derece rahat bir yer bulmuştu: İnes'in evi.

* * *

İtalo Bebek Volpone, uzun mu uzun koridorda yüreği pis bir önseziyle sıkıldıkça sıkılarak siyahları giyinmiş olan adamı izliyordu. Bembeyaz seramiklerle kaplı duvarlar boyunca adımlarının yankısı uzamaktaydı.

Morga girdiğinde İtalo Bebek Volpone'yi en çok şaşırtan şey, yapının içindeki soğuk değil, (bunu bekliyordu zaten), en ufak bir koku bulunmayışı olmuştu. Gerçekten de bu türden yerlerin iki alışık kokusu da yoktu burada: Keskin formol kokusu ile daha hafif, daha ince, ama çok daha kalıcı olan ölüm kokusu.

Adam, "Bana lütfen bir dakika izin verin," demiş, sonra da kütüğü açıp kendince gerekli birşeyleri denetlemeye koyulmuştu.

Bu arada İtalo, ayakta, hareketsiz, gözleri bir noktaya takılı, beklemekteydi. Bir kâbus içinde yaşıyor gibiydi o anda. Ağabeyi ona, genellikle bir çocuğa davranır gibi davranmasına rağmen, daima iyi ve adaletli olmuştu. Bugün nesi varsa, tümünü birden ağabeyine borçluydu İtalo. En başta hayatı olmak üzere. Evet, Genco kardeşini tam iki kez yüzde yüz ölümden kurtarmıştı!

İçini boğan heyecana direnebilmek umuduyla dişlerini kırarcasına sıktı. Aynı anda görevli de bir çekmeceyi açmış ve kısa bir bakıştan sonra hareketsizleşmişti.

Küçük Volpone, gerçeği öğrenmek üzere olduğu şu anda, birdenbire hiçbir şey bilmek istemedi. Korkuyordu.

Ve siyah giysili adam, uzun bir sessizlikten sonra:

"Buyrun, bakın," dedi. İtalo gözlerini açık kalmaya zorlayarak yaklaştı. İçine insan konulmak için yapılmış olan bu dev kutuda o bacak, hem küçücük hem de alabildiğine büyük bir görünüm kazanmaktaydı. Ve hemen aynı anda bildi İtalo bu bacağın Genco'nun bacağı olduğunu ve... ağabeyini bir daha canlı göremeyeceğini...

Asıl ürktüğü şeyi görebilmek üzere uzanıp yakından bakmak, ısdırap vermişti kendine. Boğazı kupkuruydu... Ve bakışları, kalçadan kasap eliyle kesilmiş gibi duran korkunç yaradan ayak bileğine doğru indi. Belli belirsiz ama İtalo'nun çok iyi tanıdığı eski yara izi oradaydı, evet! Soluk, kesik bacaktan da soluk...

Bisikletten düştükleri zaman, ağabeyinin çorabından kan görmüştü İtalo. Ve Genco, gülümseyerek yatıştırmıştı onu:

"Boşver Bebek, korkma sakın! Acımıyor bile," demişti.

Bebek... Genco takmıştı bu adı ona. Sevgiyle... Ve bütün hayatı boyunca kalacaktı bu takma ad. Genco ilk söylediğinde bütün aile ka-

tıla katıla gülmüştü. Şimdi ise, "Bebek" derken, korkulu bir saygıyla ürperiyordu insanlar.

"Tanıyabildiniz mi, bayım?"

"Gidin buradan! Yalnız kalmak istiyorum."

"Koridorda bekliyorum. İstediğiniz zaman beni çağırabilirsiniz."

Kim... ama kim yapabilirdi Genco'ya bunu? Sonra... vücudu neredeydi?

Yaşlar süzülüyordu gözlerinden. Gülünç olduğunun bilincindeydi ama elinden başka türlüsü gelmiyordu. Ünlü duayı inançla mırıldandı:

Göklere hükmeden babamız
Gökte olduğu gibi yerde de
Dediğiniz gibi olsun...

Duanın gerisi boğazından taşan hıçkırıklar arasında yitip gitti. Ama gene de duayı tamamlamak gücünü bulmuştu... Cebinden bir ipek mendil çekti, gözlerini kuruladı. Sonra da birdenbire otuz sekiz yaşında olduğunu düşündü, artık ihtiyarlamak üzere bulunduğunu ve sevilen insanların ölümü karşısında hiç ama hiçbir şeyin anlamı kalmadığını... Şimdi bu korkunç haberi nasıl verecekti yengesi Francesca'ya ve iki yeğenine?

Peki ya Genco ölmediyse? Ya bir kazaya uğradı da, yaralı ve perperişan, bir yerlerde yardım beklemekteyse? Keşke, keşke, Porco Dio! Yeter ki yaşasın!

Çılgınca öfkesi içinde, tırnaklarını avucuna saplamıştı. Açıp baktı. Her iki avucunda da dört ince kan şeridi gördü. Ve işte o zaman tepeden tırnağa sarsılarak, kolunu bacağı barındıran kutunun üzerine uzatıp alçak ama hızlı bir sesle sayıklar gibi konuşmaya koyuldu:

"Genco... Genco!... Mio fratello... Seni kim böyle sakatladı, bilmiyorum. Ama huzurunda ant içiyorum, Kutsal Ana'mızın başı üzerine ant içiyorum ki, bunu öğreneceğim! Gerekirse bütün hayatımı adayacağım bu işe, ama kesinlikle öğreneceğim! Ve işte o zaman, sana yapılmış bu kötülüğü silmek için yeryüzünde yeterince kan bulunmayacak! Kim olursa olsun, nerede gizlenirse gizlensin, bulacağım, hem onu, hem ana babasını ve hem de çocuklarıyla tüm torunlarını kendi ellerimle öldüreceğim!"

Kinle dolu olarak, ölüm salonundan rüzgâr gibi çıktı. Gözyaşlarını tutması gerektiğini bile düşünmüyordu artık.

Bundan böyle, yerine getirilecek kutsal bir görevi vardı: Volpone "aile"sinin başında Don Genco'nun yerini almak ve ölümün ağabeyine yapmak fırsatını vermediği işi tamamlamak.

İtalo Bebek Volpone'nin kim olduğunu öğreneceklerdi, evet! Ve, yeni "Don" görevini hemen bankaya giderek başlatmaya karar verdi.

* * *

Ernst Fluegge adında bir Almandı. İki metre boyunda ve tam yüz yirmi kilo ağırlığında bir Alman.

Her ay, bir gün için Hamburg'dan Zürih'e geliyordu. Ve her ay, iki saat geçiriyordu İnes'le. İlk keresinde İnes'in güzelliğinin öylesine etkisi altında kalmıştı ki (İsviçreli bir dostunun aracılığıyla tanışmışlardı) erkeklik gücünü kullanmakta bile zorluk çekmişti.

Gerçekten de zenci kadının kusursuz vücudu kendi vücudunun ne denli gevşek, adeta pörsümüş ve kaba saba olduğunu göstermişti ona. Genel olarak, fahişelerleyken çekinti duymazdı. Alışıktı. Ve ödediği para, hastalıklı ürkekliğini örtmeye yetiyordu. Ama İnes bambaşkaydı. Kızın öyle bir kendini uzak tutma tarzı vardı ki, paranızı kabul etti diye neredeyse teşekkür edesiniz geliyordu ona... Para da paraydı hani: İki saatlik bir sevişme için tam iki bin dolar! Gelgelelim Ernst kendisini hiçbir zaman tutuklanmış hissetmemişti. Bir ay süren bir şehvet orucuna başlıyordu, o kadar. Karısının cadalozluğu, incir çekirdiğini bile doldurmayacak nedenlerle başlatılan grevler ve işletme şefliği mesleğine ilişkin binbir güçlük, bu oruca katlanmak konusunda en büyük yardımcılarıydı.

Salonun halısına çırılçıplak uzanmış, bekliyordu Ernst Fluegge. Gözlerini yummuştu. Sadece kısa ve kesik soluk alışı işitiliyordu.

Ve İnes, elinde bir büyük resim fırçası, yanında büyük bir kutu bal, Ernst'in dev vücudunu uzun şeritlerle bala bulamaktaydı. Ayak parmaklarından saçlarının köklerine dek, göbek oyuğundan, kulak boşluklarından, iri kıç kıvrımlarından geçerek, dev vücudun bir tek santimetre karesini dahi unutmaksızın... Birazdan da yalayacaktı onu!

"Bir kilo balın fiyatını hiç merak ettin mi, benim koca bebeğim?"

"Devam et, ne olur," dedi Ernst inleyişi andıran bir sesle. "Yalvarırım durma devam et."

"Bilemezsin nasıl pahalı!"

"Öderim ben!"

"Hiçbir vakit yeterince ödemiş olamazsın."

"Biliyorum, doğru... Hiçbir vakit, yeterince... ödemiş olmam..."

Tenasül aleti kımıldamıştı birdenbire ve bu kımıldanışın kusursuz bir dikilmeyle sonuçlanacağından emin olarak, kendinden geçercesine söylemişti bu son sözleri. Ve zenci dilberinin kalçasını okşamak için elini uzatmıştı.

Tam o sırada kapının zili çaldı.

Sıçrayıp gözlerini açtı Ernst ve İnes'in şaşkın gözlerle kapıya baktığını gördü. Alçak sesle sordu:

"Herhalde birisini beklemiyordun?"

Cevap yerine, işaret parmağını dudaklarına götürdü İnes. Üzerinde kusursuz vücudunu bütün güzelliğiyle ortaya koyan kenarları yırtıklı bol bir kırmızı penyuar vardı. Ve Ernst doğrulmak isteyince zorla yerde tutmuştu onu.

Yeniden çalındı kapı. Bu sefer zil sesine, tahtaya indirilen yumruklar da eşlik ediyordu.

"Hiç kimsenin beni burada görmemesi gerek!" diye inledi Ernst.

İnes güven verici bir baş hareketiyle susmasını işaret etti. Sonra da sessizce kalkıp ilerleyerek giriş kapısının dikiz deliğine dayadı gözünü. Ve bütün soğukkanlılığına rağmen nerdeyse sıçrayacaktı. Lando, bir adam ve sarışın bir kızla orada duruyordu!

Orlando hiçbir zaman onu haber vermeksizin aramak cüretini göstermemişti, hele yanında iki yabancıyla... Ve kibarlığın doğurduğu bir cüretsizlik değildi bu; gelirinin hatırı sayılır bir kısmını ona ayıran bir kadının mesleğine duyduğu saygının doğurduğu bir tavırdı.

Peki ama ne oluyordu Lando'ya. Sinirli bir sesle bağırmaya koyulmuştu şimdi de:

"Aç şu kapıyı bir an önce! Orada olduğunu biliyorum."

İster istemez cevap verdi İnes:

"Yalnız değilim ve işim var. Sonra gel!"

Bu sefer iyice hırçın bir ses geldi Lando'dan:

"Mümkünü yok! Aç şu kapıyı hemen!"

"Ne olur, açma!" diye inledi Ernst Fluegge.

Halının üzerine bitkin bir halde diz çökmüş ve şimdi her zamanki mütevazi boyutlarına dönmüş olan seksini iki eliyle kapatmıştı. Ne yapması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. Hemen fırlayıp şu ballı zırhtan sıyrılmak için bir duş yapmak mı, derhal o halde giyinmek mi, yoksa İnes onu rezil durumdan kurtarıncaya değin gidip arka odada beklemek mi?

Ve dehşet içinde, İnes'in kapıyı açmakta olduğunu gördü!

"Özür dilerim," demişti zenci yosma. "Gelen kardeşim."

En azından iki metre boyunda bir siyah savaşçıyla karşılaşmaya hazırladı kendisini. Ama hayır. Ufak tefek bir sarışın girmişti içeriye (manzarayı görür görmez, inanamıyormuşcasına gözlerini oğuşturarak), onun ardından cılız ve silik bir adam, en arkadan da uzun boylu esmer bir yaratık. Tam da Fluegge'nin nefret ettiği cinsten. Melez suratlı ve de yakışıklı!

Ernst hemen fırlayıp banyoya daldı.

Lando sordu:

"Kim bu herif?"

Buz gibi bir sesle ve sanki yarı çıplak değilmişcesine bir edayla cevap verdi İnes:

"Kimden izin aldın da geldin buraya?"

Ve Lando'nun elinde yere eğik duran tabancayı o anda farketti.

"Delirdin mi, ne? Git buradan!"

Öfke taşan gözlerle tepeden tırnağa süzdü İnes'i Orlando; sonra da boğuk ve tehdit dolu bir sesle konuştu:

"Kıs çeneni! O hıyarı hemen def et ve dostlarıma kahve yap."

"Kendin yap o kahveyi, sonra da hemen defolun!"

Başını bir ping pong topu gibi oradan oraya döndüren şamarın yanağında nasıl patladığını görememişti bile. Mekanik bir şekilde yanağına götürdü elini. Hiçbir zaman ona el kaldırmamıştı Lando. Donuk bir sesle:

"Hata ettin, Orlando," dedi.

"Kahve yap! Ve hemen!"

Mutfağa doğru yöneldi İnes ve yürürken, çok tabii bir edayla yolunun üzerindeki telefonu açtı, belirli bir numara çevirmeye koyuldu.

Silahını hafifçe ona doğru kaldırdı Orlando:

"Kapat onu!"

Hemen ardından da aynı kesin sesle ekledi:

"Ben iki şekerli içiyorum."

İnes bir an duraksadı. Ama karşısındaki adamın gözlerinden bu Orlando'nun kendisinin tanıdığı Orlando olmadığını dehşetle okudu. Gene konuştu:

"Ne istediğini ve niçin böyle davrandığını bilmiyorum, ama şu kapıdan çıktığın andan itibaren bir daha bu eve adım atamayacaksın."

Lando cevap vermedi. Kapının girişinde buz gibi donmuş bekleyen O'Broin'la Zaza'ya döndü ve sordu:

"Siz kaç?"

O'Broin sıçramıştı:

"Nasıl?.. Ne dediniz?.." diye kekeledi.

Sabırla tekrarladı Lando:

"Ben iki şekerle içiyorum kahveyi, siz kaç şekerle içersiniz?"

"Ben şekersiz içerim," diye kekeledi yeniden O'Broin. "Hiç şeker istemem!"

Lando, sarışına döndü:

"Ya siz?"

Gözleri ateş saçarak cevaplandırdı Zaza:

"Ben kahve içmem!"

Tam o arada, banyodan iniltiyi andıran bir ses yükselmişti.

"İnes!... İnes, lütfen!"

Banyoya yöneldi İnes. Ama Lando onu bir el hareketiyle durdurup kendisi ilerledi ve birdenbire kapıyı çarparak açtı. Dev yapısına rağmen acınası bir halde olan Ernst Fluegge, duşun musluklarını açmaya hazırlanmaktaydı.

Lando, alabildiğine kibar bir tavırla:

"Acaba size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Dev yapılı adam kekeleyerek konuştu:

"Afedersiniz, bayım... ama bana giysilerimi uzatabilseydiniz lütfen. Salonda duruyor."

İki adım attı Lando hızla, Ernst'i kolundan sımsıkı yakalayıp bütün gücüyle iterek salona fırlattı:

"Kendin al ve defol!" dedi.

Sonra da birdenbire yapışkanlaşmış eline baktı ve afallamayla karışık bir tiksintiyle ekledi:

"Yapış yapış olmuş bu şişko! Ne demek oluyor yani bu şimdi?"

İnes alabildiğine sakin bir sesle cevap verdi:

"Baldır o. Sen bal sevmez misin?"

Şaşkınlığı hâlâ üzerinden atamamış olan Lando, Ernst Flueggi'yi, Zaza'yı, Mortimer'i ve İnes'i sırayla süzdü. Sonra da alık bir çocuk sesiyle sordu:

"Neymiş o, neymiş?"

"Dedim ya: Bal. Kendisini tepeden tırnağa bala bulayıp sonra da yalamam için para veriyor bana Ernst. O böylesinden hoşlanıyorsa, sana ne yani?"

Lando uzun bir kahkaha koyuverdi.

İlkin hiç kimse oralı olmadı. Sonra gergin sinirlerine, boğuntusuna ve yorgunluğuna yenilen O'Broin, hıçkırığı andıran kısa bir ses çıkaracak ve bu hıçkırık çok geçmeden bitmek tükenmek bilmeyen delice bir gülüşe dönecekti.

Zaza'ya da bulaşmakta gecikmeyecekti bu gülüş. Başlangıçta genç kadın, dudaklarını ısırarak direnmek istedi. Ama başaramadı. Bir an sonra da sarsılmaktan iki kat olacak, gözlerinden yaşlar fışkıracaktı.

Sahne de gerçekten gülünçtü hani. Tam bir sirk soytarısı gibi suratını buruştura buruştura gömleğini giymeye çabalamaktaydı Fluegge. Ne var ki gömleğin kumaşı adamın tenine değer değmez bala bulanıyor ve amansız bir yapıştırıcı bant halini alıyordu.

Bir yandan sarsılarak gülerken, bir yandan da konuşmayı başardı Lando:

"Çabuk ol," diye emretti.

Alman işletme şefi çoraplarını giymek isteyince, ortalık tam bir tımarhaneye döndü. O ana kadar ciddiyetini koruyabilmiş olan İnes'e bulaştı salgın. Yalnız Zenci güzeli, iki kahkaha arasında gene de müşterisine seslenmeyi başardı:

"Ne olur bana kızma, Ernst!" dedi. "Kızma, ne olur!... Tam bir hırtla karşı karşıyayız! Ama bunu bana fazlasıyla ödeyecek, emin ol!"

Ernst Fluegge, gülüş kasırgasının en yüksek noktasına eriştiği anda, ellerinde ayakkabılarıyla evden çıkarken, silahlı melez yüzlü adamdan bu kadar ucuz kurtulduğu için gene de mutlu sayıyordu kendini.

Gülmekten acıyan kaburgalarını elleriyle bastırmış olan O'Broin, gözleri hem yaş ve hem de yeniden dipsiz bir korkuyla dolu olarak Lando'ya döndü:

"Bizi burada uzun süre tutacak mısınız?"

Ve tam anlamıyla bağrına çökmüş olan yılgınlığa rağmen, içinde bulunduğu durumun saçmalığı (bala bulanmış bir dev, yarı çıplak

ve akıl almaz güzellikte ve bir o kadar da akıl almaz irilikte bir Zenci, bir de hayatında hiç mi hiç görmemiş olduğu ama nedense onu silahla tehdit eden bu uzun boylu adam) yeniden bir gülme nöbetine sürükledi avukatı.

Lando ise birden durmuştu. Bıçak gibiydi dudakları. Ve bakışlarında beş dakika önceki amansızlık okunmaktaydı. Telefona uzandı eli. Ahizeyi kaldırırken:

"Onu bir dakika sonra öğrenmiş olacaksın," dedi.

* * *

Moshe Yudelman, New York'ta Folco Mori'yle teke tek bir görüşme yapmış ve ona gizlice talimat vermişti. Ve açık konuşmuştu consigliere:

"Doğası bakımından atılgan ve sinirli bir adamdır İtalo," demişti. "Bazı kimselerin onun ardına düşmesi, onu izlemesi çok mümkün. Ama o, bunun farkına bile varmaz. Sana düşen, hiç kimsenin... kim olursa olsun hiç kimsenin, onu ispiyonlamasına fırsat vermemek! En ufak bir pislik kokusu aldığın anda, hiç duraksamadan hallet!"

"Hallet?"

"Anlamadıysan bir de resim çizeyim, ha?"

Anlamıştı Folco: "Bebek" Volpone'nin yaptıklarına ilgi gösterecek olan bütün herkesi ortadan kaldırmak söz konusuydu. Evet ama nasıl? Bulutlarda geziniyordu patronlar. Emir yağdırıyorlardı ve bu emirlerin, onları yerine getirmekle görevlendirmiş oldukları kimselere nasıl davranmaları gerektiğini açıklama gereğini bile duymaksızın, kendileri tarafından belirlenen anda gerçekleştirilmesini istiyorlardı.

Zürih'e gelir gelmez kiralamış olduğu otomobili morgun yüz metre kadar berisine çekmiş beklemekteydi ki, gözüne hava limanında gördüğü ve hemen şüphelendiği sarışın iri kıyım hazret çarptı. Belkemiğinde hafif bir ürperme duydu Folco Mori.

İtalo'yu taksiyle izlemişti hazret. Folco'nun da onu izlediğinden habersiz olarak tabii... Şimdi de caddedeki dükkânların vitrinlerini seyretme numarasındaydı. Şoförü de *La Suisse* gazetesini okuyordu.

Ve Pietro Bellinzona (ki Volpone, kendisiyle birlikte morga girmesini hırçın bir el hareketiyle yasaklamıştı onun) gözlendiğini fark etmemiş gibiydi. Gerçekten de üstat, İtalo Volpone morga girer gir-

mez, saldırırcasına bir pastaneye dalmış ve elinde hatın sayılır irilikte bir kutuyla çıkmıştı. Şimdi de, pastalarının her an elinden alınmasından korkan bir çocuk gibi, hızla tıkınmaktaydı.

Sözün kısası, ona güvenemezdi bu durumda Folco: Sarışın hazreti kimseye çaktırmadan devreden çıkarmanın yolunu tek başına bulması gerekmekteydi. İtalo'nun morgu ziyareti herhangi bir önem taşıyorsa, buradaki iri kıyım gözleyicinin gördüklerini hiç kimseye tekrarlamaması ancak böylece sağlanabilirdi.

Folco mekanik bir hareketle sırtına dokundu ve kürek kemikleri arasında kullanıma hazır bekleyen hançerinin güven verici varlığıyla ürperdi. Zarif kını içinde, ucu yukarıya doğru sarılmış olarak beklemekteydi silah. Ve hançeri çıkarıp bir saniyede avının üzerine fırlatması için elini gömleğinin yakasının içine, ensesinin altına daldırması yeterliydi.

Ama ne yazık ki sirkte değildi. Bir New York ya da Chicago gecesinde de değildi... Güpegündüz Zürih'teydi. Öylesine temiz bir kent ki üstelik, insan yere tükürmeye bile çekiniyordu!

Dolayısıyla da büyük sıkıntılara göğüs germe riskini göze almadan cinayet işlemek söz konusu olamazdı. Folco başardığı takdirde bu işin bir kaza havasına bürünmesi gerekliydi.

Yudelman'ın vermiş olduğu görevi yerine getirememek korkusu içinde, iri kıyım sarışından sıyrılmanın çeşitli çarelerini düşünmeye koyuldu Folco. Aklına gelen çarelerden hiçbiri, onu tam bir kaçak durumuna sokacak olan öldürücü bir vuruş dışında, şu duruma uygun bir çözüm getirmiyordu.

Yalnız avantajlı bir nokta vardı. Av, onun farkında değildi henüz... Folco arabadan çıktı. İşi, içgüdüsüne, yaratma yeteneğine bırakmaya karar vermişti.

Kayıtsız bir tavırla, taksinin park edilmiş olduğu yere doğru ilerledi. Bir yandan da, sırtı şu anda ona dönük olan Bellinzona kendisini görüp de konuşmaya kalkmasın diye dua ediyordu için için. En ufak bir yanlışlık yaptığı takdirde, şu anda gözleri Bellinzona'ya çakılı bekleyen sarışın hazretin o saat alarma geçeceği ve hemen pusuya yatacağı besbelliydi. Hata olasılığını ortadan kaldırmak amacıyla, ortağını uyarmak için onun hizasına gelmeyi bekledi Folco. Alçak ama rahatça işitilebilir bir sesle:

"Ben Folco, Pietro," dedi. "Katiyen dönme, katiyen beni görme!"

Ve Bellinzona öylesine harika davrandı ki, Mori bir an. "Sakın işitmemiş olmasın!" diye düşündü.

Pietro, gerçekten de, hiçbir şey olmamış gibi, kutudaki pastaları yemeye, hayır yutmaya devam ediyordu. Ve Folco tam onun önünden geçtiği sırada ona hiç bakmaksızın içindekileri tüketmiş olduğu kutuyu ezip büktü avucunda, özenle yuvarladı; "Acaba nereye savurabilirim" gibisinden şöyle bakındı bir an ve bulamamış olacak ki, hırsla ceketinin cebine soktu. Folco bu arada ilerdeki bir şantiyenin kıyısında kurulmuş çiçek tarhlarının hemen önünde bekleyen taksiyi de fark etmekten geri kalmamıştı.

Şantiyedeki büyük vincin tam arabanın üzerinde hareketsiz duran sivri okunu görünce, bir anda binbir fikir üşüştü kafasına. Ne yazık ki şantiyeye girdiği takdirde (ayrıca o namussuz şantiyenin girişini bulmak gerekiyordu!) İtalo Volpone'nin her an çıkabileceği morg kapısını gözden kaybetmiş duruma düşecekti. Üstelik, bir fırsatını bulup en kısa zamanda şantiyeye dalsa bile vinçte asılı bekleyen beton blokunu taksinin üzerine düşürmek için neyi nasıl yapması gerektiğini de tam kestiremiyordu.

Çözmek zorunda kaldığı güçlüklerin düşüncesi, onu bir an için gidip o tüvit giysili hazreti doğrudan doğruya hançerlemeye itti, ama şu anda, bu da olanak dışıydı.

Bir yandan yürüyor, bir yandan da umutsuzluk içinde bu iz sürme numarasını kesin olarak sona erdirmenin yollarını bulmaya çalışıyordu. Hiç kimsenin İtalo'nun nereye gittiğini ve ne yaptığını bilmemesi gerekmekteydi. "Hay Allah! Hay Allah!" diye geçirdi içinden.

Ve işte tam o sırada bir buluttan sıyrılan incecik bir güneş ışını esinleyecekti onu. Ona hiç beklenmedik bir parıltı yollayan bir ışın oldu bu. Başını çevirmeksizin ve yürümeye ara vermeksizin, yol kıyısında durmakta olan arabaya kayıtsız bir şekilde baktı ve direksiyona dayalı ellerden birinin bir parmağında şövalye yüzüğüne takılı bir elmasın parıldadığını yeniden gördü. Uçaktan inerken fark ettiği siyahlı adamı hemen tanıdı.

İri kıyım sarışın hazretle mi uygun adım yürümekteydi bu siyahlı acaba? Aynı takımdan mıydı? Polis, gangster ya da bir başka numara... ama ne?

Besbelli olan bir nokta vardı: Kim olursa olsun bu siyahlı üstadın, Folco'nun biraz önce Bellinzona'ya mırıldandığı sözleri işitemeyecek kadar uzakta oluşu...

Folco Mori'nin gene de son derece canı sıkılmıştı. Kaşlarını çattı. Problem daha da karmaşık bir hal almaktaydı. Yudelman'ın deyişiyle, "Hal"ledilecek bir adam yerine iki adam vardı!

Renk vermemek için, önüne gelen ilk çiçekçi dükkânına daldı Folco; bir demet lale aldı ve bir yandan sokağı gözlerken, satıcı kadına uzattı demeti. Satıcı kadın lâleleri sarıp etiketlediğinde, tezgâha bir banknot fırlattı Folco. Üstünü istemeye gerek görmeden küçük bir baş işaretiyle teşekkür ettikten sonra çıkıp kendi arabasına doğru yürüdü.

Bellinzona hâlâ morgun kapısında, duvara yaslanmıştı ve dalgın bir halde bir kürdanla dişlerini temizliyordu. Ve tıpkı biraz önce olduğu gibi Folco'yu görmezlikten geldi. Folco da için için ona hararetli bir kutlama mesajı yolladı.

Sokak trafiğe tek yönlü açıktı ve hafif eğimliydi. Fazla taşıt yoktu. Karşılıklı kaldırımların kenarında park edilmiş arabalar, sokaktan geçen tek tük taşıtlara ucu ucuna yer bırakıyordu.

Ve yolun belli bir yerinde kaldırım, bir çeşit çıkmaz sokağa bağlanır gibi, daralmaktaydı. Orada da ard arda sıralanmış dört araba vardı.

Sokağın tenha oluşundan yararlanarak, arabaların kapısını açmayı denedi Folco birer birer. Birincisi (bir Ford'du bu) kilitliydi. Yeşil renkli bir Renault olan ikincisi de kilitliydi, allah kahretsin!

Ne mutlu ki üçüncü (oturaklı bir Mercedes!) tokmağına dokunur dokunmaz açıldı hemen. Ve görünürde hiç kimse yoktu. Vakit yitirmedi Folco. Hemen direksiyona geçti. El frenini hafifçe gevşetti ve zevkle saptadı ki, Mercedes, geri geri gitmektedir.

Belli belirsiz gülümsedi. Keyiflenmişti.

Yeniden sıktı freni. Ve yolun yokuşuna doğru sürdü arabayı. Aradan bir dakika geçmeden, İtalo Volpone'nin tam bir fırtına halinde morgdan çıktığını görecekti. Bir başka şey daha görecekti. İtalo Volpone, morgdan çıkınca kendisine bir şeyler söylemek isteyen Pietro Bellinzona'ya düpedüz bir tokat savurmuş; sonra da onu kiralık Ford'un içine itip, arabayı harekete geçirmişti.

İşin gerisi çok çabuk olup bitecekti.

Folco üç sıçrayışta yeniden Mercedes'in direksiyondaydı. Atlayacağı kapıyı aralık tuttu ve el frenini gevşetip ayak frenini ezercesine sıktı.

Birkaç saniye sonra Ford, acele ve kötü kullanılan bir arabanın miyavlamasıyla önünden geçti. Ve Folco, bir an için gördü İtalo Vol-

pone'yi. Kırarcasına kavramıştı direksiyonu; yüzü bembeyaz ve taş gibi katıydı.

Folco Mori, bir an olsun beklemedi, hemen arabadan atladı. Ve koca araba sokakta yavaşça kaymaya koyuldu; yavaş yavaş hızlanarak, tam bir buçuk tonluk maden yoğunluğuyla, karşı kaldırımda park etmiş olan bir Volswagen'in sağına bindirdi.

Aynı anda Folco, uzun bir koridora açılan bir eski konak kapısının girişine fırlayıp atlamış; çok geçmeden, sarışın hazretin yer aldığı ilk taksi de müthiş bir fren uluması içinde gelip Mercedes'e bindirmişti.

Hemen aynı anda denebilecek kadar kısa bir süre sonra da ikinci araba bindirdi taksinin bagajına. Ve taksinin şoförü, İsviçrelilere hiç yakışmayan bir küfür savurarak, uğradığı zararı saptamak üzere aşağı atlarken Folco da koşarak eski konağın koridoruna dalmıştı. Söz konusu koridorun ucunda, binanın arka tarafına açılan bir kapı vardı.

Arabasına atlayıp rahatça otele dönmekten başka yapacak bir şeyi yoktu artık. Her iki izleyiciyi de, şimdilik etkisiz kıldığından emindi. Ne var ki bu izleme hikâyesini, daha köklü çarelere başvurup kesinlikle ve bir an önce sona erdirmek de şarttı.

Yaşam deneyimi ona bir noktayı kesinlikle kanıtlamıştı. Şu ana değin ağına düşen herkes ölmüştü. O iki herif yarın sabah güneşin doğduğunu gördükleri takdirde, kendisini onursuz sayması gerekeceğine karar verdi Folco.

Yan sokağa döndüğü vakit, sağ elindeki demeti hâlâ sımsıkı tutmakta olduğunu farketti.

Açık camdan uzattı elini, parmaklarını hafifçe araladı. Kaldırıma serpilmişti çiçekler.

Folco Mori çiçekleri ancak düşmanlarının mezarına koymak üzere aldığı zaman severdi.

6

"Randevunuz var mıydı, efendim?"

"Hayır."

"Sayın Kloppe bürosunda mıdır, bilemiyorum."

Tepeden tırnağa siyahlar giyinmiş olan adam, bir tek kelime söylemeksizin, gözlerini gözlerine dikmişti Marjorie'nin. Sekreter garip bir ürküntü duygusuna kapıldı ve yutkunarak hemen sordu:

"Adınızı bir daha rica edebilir miyim?"

Gözlerini onun gözlerinden ayırmaksızın cevap verdi adam:

"Volpone."

Kızararak kalkıp uzaklaştı Marjorie. Kendisine derinden derine bir huzursuzluk veren bu acayip adamdan kurtulduğu için mutluydu. Adamın yüzü sökülmesi olanakdışı bir maskeyi andırıyordu ve bu maske üzerinde dudak uçlarını oynatan tikler, hem adamın müthiş acı çektiği duygusunu uyandırmakta, hem de maskeye yapay ama son derece korkutucu bir gülümseyiş havası getirmekteydi. Ayrıca kılığında da ölüm kokan bir hava vardı: Siyah bir giysi, siyah ayakkabılar, siyah bir kıravat. Sanki Azrail.

"Bir bay sizi görmek istiyor, efendim."

"Kimmiş o, Marjorie?"

"Adı, Volpone imiş."

Kloppe başını kaldırdı, şaşırmıştı doğrusu. O'Broin'u beklerken Volpone geliyordu. Oysa o cılız ve kısa boylu yetkili yalancı, daha dün telefonda Volpone'nin Amerika'ya dönmüş olduğunu söylememiş miydi ona? Durumu açıklığa kavuşturmak için bulunmaz bir fırsattı bu!

"Kendisini kabul edeceğimi söyleyin Bay Volpone'ye ve bir dakika sonra içeri alın."

Hafifçe buruşturmuştu yüzünü. Bir yandan rahatladığı, ama aynı zamanda öte yandan hayal kırıklığına uğradığı zamanlar hep böyle yapardı.

Gerçekten de, tam yetkili avukatın telefonla vermiş olduğu talimatı hemen o anda yerine getirmediği için kendi kendine bir aferin çekti Kloppe. Ama öte yandan da ummuştu ki, geçici bir süre için de olsa kendisine emanet edilmiş bulunan ve korumak zorunluğu altında olduğu o korkunç sermayeyi Schaan'da "bankacılar bankacısı" dostu Eugene Schmeelbling aracılığıyla biraz daha değerlendirebilir, nemalandırabilirdi. Akıldan hemen yeni baştan bir hesap yaptı... Bırakılmış olan paradan üç günde kişisel olarak üç kere 109588 dolar, yani toplam 328764 dolar kazanmış durumdaydı. Ayrıca transit halindeki iki milyar dolar üzerinden klasik "para aktarma masrafı" olarak onun payına düşen yüzde 0,125 vardı: Yani iki buçuk milyon dolar.

"Çok şükür!" diye mırıldandı.

O anda da Marjorie kapıda belirmişti:

"Bay Volpone," dedi.

Daha üç gün önce Sicilyalı Mafya üyelerinin ünlü kucaklaşması olan "l'abbracio" ile kucaklaştığı milyarder müşterisini karşılamak üzere ayağa kalktı Homer. Elini uzatmıştı hemen. Gerek hoşgeldiniz anlamına tokalaşmak, gerekse yeni bir kucaklaşmayı önlemek için... ve koltuğundan kalkıp kapıya doğru yürümüştü.

Hiç tanımadığı bir yabancıyı görüp şaşkınlık içinde durdu kaldı. Budala Marjorie, maroken kaplı kapıyı kapamıştı çoktan. Karşısındaki adamı geri çevirmek için fırsat bile yoktu.

Bankacının uzanmış eli yavaş yavaş kalçasına doğru inerken, ilkin ziyaretçi konuştu:

"Homer Kloppe siz misiniz?"

Soğuk bir sesle:

"Benim, evet," dedi Kloppe. "Sanırım, bir yanlışlık var. Sekreterim adınızda aldanmış olsa gerek."

"Adım Volpone," dedi Bebek. "İtalo Volpone."

Homer şaşkınlığını gizlemeyi rahatça başarmıştı. Ve karşısındaki yabancının gergin, trajik yüz ifadesinde saklı tehdidin de hemen farkına varmıştı.

Devam etti ziyaretçi:

"Genco Volpone'nin küçük kardeşiyim."

Ve elini birdenbire ceketinin iç cebine atarak küçük bir paket çıkarıp uzattı:

"Buyurun bakın, pasaportum."

Homer bankacı alışkanlığıyla, belgeyi adeta kaptı, hemen bir göz atıp geri verdi.

Ziyaretçi sordu:

"Tamam mı?"

Eliyle bir koltuğu göstererek:

"Oturmaz mısınız, Bay Volpone," dedi Homer.

İtalo Volpone oturmadı. İşitmemiş gibiydi.

"Korkunç haberi herhalde işittiniz," dedi sadece.

Kaşlarını çatmıştı Homer, masasına geçip koltuğuna oturdu ve terbiyeli bir dikkatle baktı ziyaretçisine: Dinlemeye hazırdı.

Volpone'nin adem elması, salyasını yutamıyormuşçasına bir aşağı bir yukarı inip çıkmıştı. Korkunç bir çabadan sonra, tek bir soluk halinde söyledi:

"Ağabeyim öldü."

Homer Kloppe belli etmemişti, ama birdenbire gerilmişti.

İtalo kin taşan bir sesle devam etti:

"Öldürdüler onu!"

Hemen ardından da derin bir soluk alıp sordu:

"Son üç gün içinde O'Broin'u gördünüz mü?"

"O'Broin mu dediniz?"

"Mortimer O'Broin! Herhangi bir şekilde çıktı mı ortaya? Sizinle temasa geçmek istedi mi?"

Hafifçe dudaklarını ısırarak dolmakalemiyle oynamaya koyulmuştu bankacı.

Volpone ise, o an kudurgunluğa dönüşmeye hazır bir sabırsızlık içinde tekrarladı:

"Cevabını bekliyorum."

Tatlı bir sesle konuştu Kloppe:

"Nasıl oldu bu iş? Nasıl oldu da böyle bir felaket çöktü başınıza?"

"Gazete okumuyor musunuz siz?"

"Şey... okurum, evet... ama daha çok ekonomik nitelikli gazeteleri okurum."

"Üç gün önce, yani... Genco sizden ayrıldıktan sonra... Zürih garına giren bir lokomotifin ön çıkmasında..."

Susar gibi olmuştu burada İtalo Volpone. Ve iki kez üst üste yutkunmuştu. Bir de (ama belki de bu konuda Kloppe aldanıyordu, kimbilir?) bir de evet, göz pınarlarında gözyaşlarını andıran bir buğulanma belirmişti.

Güçlükle devam etti:

"...bir bacak bulundu. Koparılmış, kesilmiş bir bacak... Ağabeyimin sağ bacağı..."

Bu kez de Kloppe yutkunmuştu.

"Korkunç bir şey bu! Bacağı?"

"Bacağı, evet."

"Peki ama, Bay Volpone, vücudun geri kalan kısmını görmediyseniz eğer... belki de bir umut vardır... belki de yaşamaktadır kardeşiniz?"

Soğuk bir kederle başını sallamıştı Volpone.

Kloppe devam etti:

"Bay Volpone," diye girişti. "Nasıl böyle kesinlikle konuşabilirsiniz?"

İtalo bankacının sözünü hemen kesti:

"Morgdan geliyorum" dedi. "Kesinlikle konuşabilecek durumdayım! Ağabeyim kesin olarak ölmüş durumda! Ayrıca... bir kesinlik daha var. Ağabeyimin ölmesine yardım edildi! Son kesinlik de, O'Broin'un bu cinayeti canıyla ödeyeceğidir!"

Ürperir gibi olmuştu Kloppe, ama son anda kendini tutmayı başarmıştı.

İtalo devam etti.

"Şimdi dinleyin, Bay Kloppe! Ağabeyimin belirli bir miktar parayı size yatırmış bulunduğunu bize bildiren telgrafını New York'ta doğrudan doğruya ben aldım. Bu arada... ağabeyim öldürüldü ve O'Broin da ortadan kayboldu! Apaçık değil mi bu durumun anlamı?"

Kloppe gözlerini eğmiş ve dolmakalemiyle oynamaya koyulmuştu.

İtalo Volpone, uzun bir soluklanmadan sonra şöyle sürdürdü konuşmasını:

"Hiç kuşkunuz olmasın, o pisliği ele geçireceğiz! Ele geçirmek üzereyiz, bu bir saat sorunu... Bu arada ağabeyimin yerini ben alıyorum, işi ben sürdüreceğim. Yani sizin açınızdan değişen hiçbir şey yok. Sözün kısası sizden, ağabeyimin size vermiş olduğu talimata uygun olarak, parayı hemen transfer etmenizi rica ediyorum!"

Hafifçe aksırdı Homer Kloppe. Sonra da İtalo Volpone'in gözlerinin içine bakarak sordu:

"Hangi paradan söz ediyorsunuz, Bay Volpone?"

Yanlış işittiğini sanmıştı İtalo:

"Pardon?" dedi.

İtalo Volpone'nin gözlerinin içine bakmaya devam ederek, sakin bir sesle yeniden sordu Homer Kloppe:

"Hangi paradan söz ettiğinizi sordum?"

Öylesine inanılmaz bir soruydu ki bu, İtalo Volpone bir an için dondu kaldı. Ve "Yoksa karşımda bir Merihli mi var?" diye içinden geçirerek bankacıya baktı:

"Ne demek, hangi paradan? Bizim kendi paramızdan! Ağabeyimin sizin bankanıza transfer ettirmiş olduğu iki milyar dolardan söz ediyorum."

Kloppe'nin elindeki dolmakalem hareketsizleşmişti birden. Ve bankacı, gözlerini kırpmaksızın:

"Ne söylediğinizi anlamadım," dedi, tamamıyla donuk bir sesle.

Adeta kükredi Volpone:

"Neyi anlamadınız? Tam üç gün önce ağabeyim Genco ve O'Broin denilen o pislikle burada konuşmadınız mı siz?"

"Kendileriyle görüştüm, evet."

İtalo, zafer kazanmış bir kumandan edasıyla:

"İya ya!" dedi. "İşte o iki milyar doları aktarmanızı istiyorum sizden sadece."

Söylenenlerden kesinlikle habersiz olduğunu göstermek için, hafifçe ellerini açmıştı Kloppe:

"Neden söz ettiğinizi hiç bilmiyorum."

Volpone boğulur gibiydi:

"Nasıl?"

"Neyi kastettiğinizi kesinlikle anlamadım."

Masaya doğru bir adım attı İtalo. Aynı anda Homer de, dudakları bembeyaz kesilmiş olarak ayağa kalkmıştı.

Buz gibi bir sesle uyardı İtalo:

"Tekrarlayın."

"Sözünü ettiğiniz şeyden haberim yok."

Sadece sözcüklerin değil, hecelerin de teker teker üstüne basarak söylemişti bunları.

Dişlerini gıcırdatarak sordu İtalo:

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Onun dudakları da bembeyaz kesilmişti şimdi.

"Bay Volpone, acı çektiğinizi biliyorum ve bu acınıza da katılıyorum. Ama nezaket dışı sözler etmenize hiçbir şekilde katlanamam."

Gözleriyle bankacının şahdamarını aradı İtalo. Bu kabustan kurtulup gerçeğe dönmek, yere basabilmek için boğmak gerekiyordu bu pis herifi. Bütün varlığı bir tek arzuyla ürpermekteydi: Öldürmek!

"Size son defa olarak soruyorum!" dedi. "Mangır nerede?"

"Lütfen buradan çıkınız."

Onun kişiliğinde Sendika'ya meydan okuma cesaretini gösteren bu şişman ve buz gibi soğuk bakışlı adamı uzun uzun ve tepeden tırnağa süzdü İtalo.

Elinde olmaksızın kekeleyerek sordu:

"Siz... siz benim kim olduğumu... biliyor musunuz?"

Gözünü bile kırpmadı Homer Kloppe. Sadece o buz gibi sesiyle yeniden:

"Çıkınız buradan!" dedi.

Küçücük siyah ve kızıl teller dansetmeye koyulmuştu Volpone'nin gözlerinde. Bir solukta söyledi:

"Dinleyin beni!.. Ama iyi dinleyin!.. Şu anda neye oynadığınızı bilmiyorum. Ayrıca neye oynarsanız oynayın, umurumda değil. Bu son uyarımdır... Paramızı, yani o iki milyar doları ağabeyim Don Genco'nun talimatına uygun olarak aktarmanız için size yarın öğleye kadar süre tanıyorum! Bu süre sona erdiğinde, kendinizi ölmüş bilin!"

"Bir tek kelime daha söylediğiniz takdirde sizi hemen İsviçre'den sınırdışı ettiririm."

Delice bir gülümseyiş dolaştı yüzünde Volpone'nin:

"Belki," dedi. "Ama bu sizi diriltmez ki!"

Yalpalayarak, tam bir sarhoş gibi yalpalayarak kapıya doğru iki adım attı. Döndü:

"Unutmayın," diye tekrarladı. "Yarın tam öğle vaktine kadar zamanınız var! Yoksa sizi hiç... ama hiç kimse kurtaramaz!"

Çıkmadan önce de işaret parmağını kaldırıp Kloppe'ye doğru uzatarak, kudurganlık taşan bir sesle ekledi:

"Çürümeye başladınız bile."

* * *

Tam bir budala çocuk gibiydi Bellinzona. Elini yanağında gezdirerek:

"Bugüne değin hiç kimse beni tokatlamamıştı," diye mırıldandı.

Kendi kendine konuşur gibiydi.

Folco Mori, kısa ve kesin bir yorumda bulunacaktı bunun üzerine:

"İnsanın başına her şey gelebilir."

"Yumruk atıp ağzımı yüzümü kırsın, üzerime ateş edip öldürsün, tamam, razıyım!.. Ama böylesi!.. Şey bir şey bu!.. Şey... Şey bu..."

"Onur kırıcı bir şey," diye bütünledi Folco.

"Hah! Çok doğru söyledin: Onur kırıcı! Sen olsan izin verir miydin?"

Belirsiz bir noktaya dalıp gitmiş gibiydi Folco Mori. Tatlı bir sesle cevap verdi:

"Ben hiç tokat yemedim ki."

Simsiyah zarif giysileriyle yatağına uzanmış, pahalı ve şık iskarpinlerini de bembeyaz bir yastığın üzerine yerleştirmişti. İpince bir düğümle bağlanmış siyah kravatını okşuyordu zaman zaman.

"Gebertmem gerekirdi aslında!" diyerek burnundan soludu Bellinzona.

"Niye yapmadın?"

Pietro öfkeyle omuzlarını kaldırdı. Çaresizlik taşan bir sesle cevap verdi:

"Bir Volpone vardı çünkü karşımda."

Folco miskin bir sesle sordu:

"Niye tokatladı peki seni?"

"Bir bilsem! Gülüyorsun, değil mi?"

"Gülmüyorum, hayır. Sadece gülümsüyorum."

"Benim yerimde olsan sen ne yapardın peki?"

"Öbür yanağımı uzatırdım."

"Ne istiyordu benden, ha?"

"Git kendisine sor."

Dev yumruğunu sağ elinin ayasına indirerek en sevdiği küfrü savurdu Bellinzona:

"Ağzına, dinine, imanına!"

Zürih'e ayak bastıkları üç saatten bu yana, patronunun kahredici kaprislerini çekiyordu Pietro. Üstelik de hiçbir işe yaramadığı duygusuna kapılmıştı. Çoğunlukla, işinin ne olacağını bilirdi. Tümüyle değil tabii (o, tanrılarının işiydi elbette), ama genel çizgileri içinde bilirdi...

Örneğin kaç kez gorilliğini yapmış olduğu Zu Genco Volpone bile, arada bir gönlünü almaktan geri durmazdı onun. Ama İtalo!

Görevi gereği kendisine eşlik etmek üzere morga girmesine dahi izin vermemişti. Hadi onu geçelim; ama çıkınca itelemişti onu küçük bir çocuk gibi. Ve gene alınmamıştı Pietro, bütün saflığıyla sormuştu:

"Her şey yolunda değil mi, Padrone?"

Ve cevap:

"Kapa çeneni, bok çuvalı!" olmuştu.

Öfkeden çok acı vermişti bu cevap Bellinzona'ya. O güne dek hiç kimse ona böyle davranmamıştı. Hayır, hayır: Bir ya da iki kere böyle davranan olmuştu, birden hatırlıyordu. Ama hiç biri söz konusu davranışlarıyla övünebilecek kadar uzun yaşamamışlardı.

Kaldı ki bu tokat, sözcüklerle yapılan bu hakareti de aşmaktaydı!

Dişlerini kırarcasına sıkarak çıkmıştı İtalo bankadan ve otele kadar da tavrını değiştirmemişti. Bellinzona, bütün yol boyunca, daha sonra asansörde ve koridorda hep yanında olmuştu onun. Ve Volpone, sadece dairesine girmek için anahtarını çıkardığı zaman, özel korumasının farkına varır gibi olmuştu:

"Ne arıyorsun burada sen?"

Ne cevap vereceğini kestirememişti Pietro. Ve Bebek, hırsla tekrarlamıştı:

"Burada ne işin var dedim?"

Patronunun birdenbire soluklaşan yüzünden, bakışlarındaki delice ışıltıdan ve bütün yüzünü saran tiklerden ürküp kekelemişti Bellinzona.

"Moshe demişti ki bana..."

Cümlesini bitirmeye kalmadan yanağında amansızca şaklamıştı tokat.

"Çek git hemen!"

"Ama Padrone... ne yaptım ki ben?"

Bir saniye bile duraksamamıştı İtalo:

"Fazla göz alıcısın."

Ve yüzüne çarpmıştı kapıyı.

"Bak, Folco... Hiç hoşuma gitmedi bu davranış! Tiksinti verdi bana."

Mori yumuşak bir sesle sözünü kesti:

"Üzme kendini!"

Sonra da sordu:

"Morgun önünde beklerken hiçbir şey fark etmedin mi?"

"Çevirdiğin numarayı fark etmez olur muyum hiç! Yalnız neden o işi yaptığını anlayamadım?"

"İki akrep vardı sizi dikizleyen."

"Deme!"

"İşin matrağı, birlikte değildiler."

"Nereye kadar röntgenimizi çektiler peki?"

"Morga kadar geldiler."

"Nasıl durdurdun onları?"

"Yollarının üstüne enlemesine bir araba attım. Ona bindirdiler..."

"Bebek'e söyledin mi?"

"Unut. Bizim işimiz onu korumak, canını sıkmak değil."

"Oynattın galiba? Farkına varırsa sana değil, gene bana yüklenir!"

"Farkına falan varmaz! İkimiz çabucak hallederiz bu işi. O hıyarlardan birini hemen yolcu etmek için ne yapacağımızı kestirdim bile."

Bellinzona'nın bakışlarında amansız bir parıltı yanıp sönmüştü birden. İlgi taşan bir sesle sordu:

"Otelde mi?"

"Otelde, evet. Öbürü de otelde."

"İsviçreli mi bunlar?"

"Sen ben ne kadar İsviçreliysek! Bizimle aynı uçakta buraya geldiler."

Dilini alt dudağının üzerinde iştahla gezdirdi Pietro. Biraz önce başına gelenleri çoktan unutmuştu.

"Polis dedin?"

"Emin değilim. Bence aynı takımın adamı değil ikisi. Ama bu, sadece bir izlenim."

"Ne yapmayı düşünmektesin?"

"Önce birincisini halledeceğim. Hazret bizim katta. Koridorun ucunda, 647'de..."

"Bir fikrin vardır elbet..."

"Seveceksin... Bak şimdi ne yapman gerekeceğini söyleyeyim sana..."

* * *

İtalo Volpone, dairesine dalarken öylesine dipsiz bir öfke içindeydi ki, ağabeyinin sağ olup da görse "tam bir çocukluk" olarak niteleyeceği bir işi yapmaya girişti.

Eşyalara ateş etmek için silahına sarılmaya cesareti yetmemişti; Bellinzona'ya attığı tokat da içinde kabaran öldürme arzusunu yatıştırmaktan çok uzaktı. Gidip tuvalet kutusunu açtı hemen ve her sabah tıraş olmak için kullandığı usturayı çıkardı.

Keskin yanını denedi orta parmağının üzerinde. Usturasını, tıpkı babası gibi kendi eliyle bilerdi daima...

Sonra yatağa dikti gözlerini ve öfkenin gittikçe daha sık, daha yoğun dalgalar halinde içine yayılmasını bekledi. Sonra Sicilya İtalyancasıyla küfürler savurmaya koyuldu. Bu küfürler sırasında bir sözcük sık sık gelip geçiyordu: "Kloppe." Çok geçmeden de küfürler kesilecek ve sadece donuk bir sesle savrulan "Kloppeler kalacaktı. Her seferinde bir balgam atarcasına söylenen bu sözcüğün heceleri de, dudak kenarlarından sızan ince bir salya şeridiyle peltekleşiyordu. Sağ eliyle öylesine sıkıp kavramıştı ki usturayı, parmaklarının bitişme yerleri mosmor kesilmişti.

İçini bir alev gibi saran çılgınlığı bastırma gücünü yitirdi en sonunda ve insandışı bir hırıltıyla yatağın üzerine atıldı. Altındaki bütün o örtüler, çarşaflar, yastıklar ve yatak, Kloppe'nin vücuduydu artık. Ustura darbelerini hınçla indirmeye koyuldu.

Bir yandan da sayıklar gibi konuşmaktaydı:

"Brutta chimia!.. Madonaccia!.. Porco Dio!.."

Sadistçe vuruşlarla bir yastığı deşti. Bembeyaz bir tipi halinde kuş tüyleri ortalığa saçıldı. Sonra da hareketsizleşti...

Yüzü ter içinde kalmıştı, soluk soluğaydı. Havayı derin derin içine çekti. Yavaş yavaş usturayı bıraktı. Yastıktan artakalan son parçalar da parmaklarından düştü.

Bulanık gözlerle salonu tarıyordu şimdi. Sanki burayı hiç görmemişti. İçerdeki nesnelerin tamamıyla yabancısıymış gibi, her köşeye ayrı ayrı ve uzun uzun baktı. Sonra da doğruldu. O anda tartılsa, on ton gelirdi!

Banyoda duşu doğrudan doğruya yüzüne çevirdi. Ve öylece, soğuk suyun çarpışı altında belki iki-üç dakika titremeksizin durdu.

Kurulandığında tamamıyla kendine gelmişti artık. Hemen Yudelman'ı araması gerektiğini düşündü. Moshe kesinlikle istemişti bu-

nu. Ama İtalo, kendi özgür iradesiyle New York'taki evinin numarasını çevirdi. Altı kere çaldı telefon. Karısı karşısındaydı.

"Angela..."

"İtalo..."

Angela'nın sesi, salonda, hemen yanıbaşındaymışçasına net geliyordu.

"Che fai!"

"Uyuyordum."

Koca yatağın içinde, o çok sevdiği uzun mu uzun haminne geceliklerinden birine bürünmüş olarak yatan karısı geldi gözlerinin önüne birden. Sımsıcak, pırıl pırıl, yumuşacık, çaresiz, korumasız yapayalnız...

Amerika'da saat ancak sabahın altısı olabilirdi şu anda.

Kaygılı bir sesle sordu Angela:

"İtalo?"

"Si..."

"Genco?"

İtalo cevap vermeden önce yutkundu:

"Evet, öyle."

"İtalo... Emin misin?"

"Si. Lo sono."

Önce hıçkırdığını, sonra da kendini tutmak için korkunç bir çaba harcadığını duydu İtalo. Belki de (belki de değil muhakkak ki) henüz altı aydır tanıdığı Genco'nun ölümünden çok İtalo'sunun çektiği acıya ağlamaktaydı.

Uzun bir susuştan sonra Angela fısıldayan bir sesle yeniden konuştu:

"Non posso crederlo... E terribile..."

"Francesca'yı bul ve haber ver."

"Si."

"Her şeyle uğraştığımı, işleri ele aldığımı söyle."

"Si."

İşte şimdi açık seçik bir şekilde işitmekteydi ağladığını. Öylesine yakındaydı ki, dudaklarını uzatsa gözlerinden sızan yaşları öpebilirmiş gibi bir duyguya kapıldı birden ve gözlerinin de yaşardığını hissetti."

"Seni bugün gene ararım," dedi.

"İtalo?"

"Si."

"Hiç..."

Yavaşça bıraktı dinleyiciyi yerine. Elinin tersiyle gözlerini kuruladıktan sonra ikinci numarayı çevirdi. Moshe Yudelman'ın sesini alır almaz da:

"Benim," dedi.

Birleşik Devletler cumhurbaşkanını da aramış olsa bundan daha fazlasını söyleyemezdi! Karşısındaki kim olursa olsun (karısı hariç) daima bir "Benim..."le tanıtırdı kendini. Kim olduğunu anlamak, ötekilere düşüyordu.

Moshe'nin ilk sözü, beklediği soruydu:

"Genco?"

Bir an için minnettarlık duydu Moshe'ye. Ama yarayı yeniden deşmek korkusuyla hemen cevap veremedi.

Yudelman konuştu yeniden:

"Genco?"

İçinde bir yer yırtılır gibi cevap verdi İtalo:

"Evet, öyle."

"Tanrım!... Ulu Tanrım!" diye mırıldandığını işitti Moshe'nin.

Bir haykırış gibi geliyordu mırıldanışı. Gene Yudelman konuştu:

"Peki, cesedi?"

"Henüz bir haber yok."

"Tanrım! Tam bir felâket bu..."

"Öyle, evet."

"İtalo! Herhangi bir şans yok mu acaba? Olamaz mı?"

"Hayır yok. Olamaz. Nedenini sorma bana. Seziyorum ki yok. Biliyorum. Ve hepsi bu kadar."

"Neye karar veriyorsun peki?"

"Ben devam ettireceğim."

Birdenbire bir derin sessizlikle karşılaşan İtalo Volpone, konuşmanın arıza dolayısıyle kesildiğini sandı.

"Moşhe... İşitiyor musun beni?"

"İşitiyorum, evet..."

"İşleri ben yürütüyorum, dedim sana!"

"Anladım..."

Yudelman'ın sesi biraz garip geldi İtalo'ya. Zoraki, hatta sahte gibiydi.

"Karşı mısın yoksa?"

"Hayır, katiyen."

"Memnun değil gibisin?"

"Tam tersine! Ama bütün her şey o kadar çullandı ki üzerimize..."

"Biraz önce bankadaydım."

"Nasıl? Ne dedin?"

"Bankadan geliyorum, dedim! Sağır mı oldun yoksa? Bir bityeniği var."

"İtalo! Nasıl bir bityeniği?"

Korku ve telâş doluydu Moshe'nin sesi.

"O puşt bankacı hiçbir şeyden haberi olmadığını söylüyor."

İtalo'nun ani ve delice tepkilerinden daima korkmasına rağmen itiraz etti Yudelman:

"Yapmamalıydın bunu! Gabelotti öğrenecek olursa, sanır ki... sanır ki..."

"Ne sanır?"

"Bilemiyorum tam... Çok hızlı gidiyorsun! Her şeyi alt üst edebilirsin!"

"Moshe!"

"Evet?"

"Benimle misin, bana karşı mısın?"

"Ama anla, İtalo! Anlamaya çalış lütfen!"

Islık çalan bir sesle tekrarladı Volpone:

"Benimle mi, karşı mı?"

Bu sefer öfkesini zaptedemedi Yudelman ve haykırdı:

"Karşı olsam, bütün bu hıyarlıklarınla baş başa bırakırdım seni! Ne sanıyorsun yani! Bir İsviçreli bankacı, elinde hesap numarası bile yokken, senin sorularına cevap verir mi sanıyorsun sen!"

"Hesap numarası bilmem nereme kadar benim!" diye gürledi İtalo. "Emrimi yerine getirmesi için yarın öğleye kadar süre tanıdım ona!"

Moshe'nin inleyen sesi yükseldi telefonun öbür ucundan:

"Tanrım!"

"Bizim değil mi bu mangır? Ağabeyim bunun için öldü! Yalayıp yutmamı mı isterdin yoksa?"

"Ama bu sonuç vermez!"

"Ben alırım!"

"İtalo! Dinle beni! Yalvarırım dinle beni. Çok ciddi ve çok nazik bir durum var ortada! Ne olur, yerinden hiç kımıldama ve benim

oraya gelmemi bekle! Ben hemen bir uçak kiralayıp Zürih'e geliyorum!"

Uluyan bir sesle sordu İtalo:

"Sen beni götü boklu bir çocuk mu sanıyorsun yoksa?"

"İtalo! Bu tür işlerin içinde yoğruldum ben, unutma! Nasıl davranmak gerektiğini biliyorum."

"Ben de!"

"İtalo! İzin ver de geleyim!"

"Gerek duyarsam telefon ederim sana!"

"Gene de geliyorum!"

"Hele bir emrim olmaksızın Zürih'e ayak bas! Namus sözü: Kendi elimle öldürürüm seni!"

"İtalo... Büyük bir felakete sürükleniyoruz."

"Öyleyse karışma, uzak dur!"

"Hiç değilse Gabelotti'ye haber vermeme izin ver, İtalo! Kendisini kazıkladığımızı sanacaktır!"

"O kokmuş yağ tulumunu hepten unut! Bankacı pisliğini halledince ona el atacağım, merak etme! Bende Genco'nun sabrı yok!"

"İtalo! Son olarak..."

"Kes, dedim!"

"Ne olur, kapatma İtalo! Sana son bir önerim var... Bana güveniyorsun herhalde? Zürih'te çok, ama çok iyi ve yakın bir dostum var... Genco'ya çok değerli hizmetlerde bulunmuş bir adamdır üstelik... Adı, Karl Deutsch... Sık sık bizim için çalışmıştır... Ağabeyinin anısı aşkına bana izin ver, onu arayayım... Bankacıyı çok iyi tanır... Bırak, o halletsin... Evet dersen hemen kendisini arayıp bankayla temasa geçmesini söyleyeceğim."

"İstersen papayı da yolla! Ama yarın öğle vakti emrim yerine getirilmediği takdirde, işi kendi bildiğim gibi halletme yoluna giderim!"

İsyan dolu bir sesle uyardı Yudelman:

"Kötü olur, İtalo! Zor kullanarak hiçbir sonuç alamazsın!"

Tehdit dolu bir sesle cevap verdi İtalo:

"Bana bütün söyleyeceğin bundan mı ibaret?"

"Hayır!... O'Broin?"

"Henüz hiçbir haber yok."

"Bir tek bilen, o... İtalo! Birer devasız ahlak küpüdür İsviçreliler! Korkarım, her şeyi berbat edeceksin!"

"Moshe..."

"Tatlılıkla yola getirmek gerekir onları!"

Gene bir ıslık halinde yükseldi İtalo'nun cevabı:

"Moshe dedim!"

"Dinliyorum."

"Dininden imanından başlatma beni!"

Tak diye kapatmıştı telefonu. Yeniden bir öfke dalgası sardı benliğini. Neyi kırıp parçalayabileceğini düşünerek çevresine bakındı.

Ve tam o anda telefon çaldı.

* * *

Dave Cavanaugh ceketini bir koltuğa fırlatıp hemen banyoya girdi. Lavabonun musluğunu sonuna kadar açtı ve birkaç kere üst üste yüzüne avuç dolusu su çırptı. Öfkeden adeta kuduruyordu. El frenini gerektiği gibi sıkmasını beceremeyen bir hergele yüzünden Volpone'nin izini yitirmişti.

Neyse ki mucize kabilinden, otelin holüne girer girmez Patrick Mahonney'le göz göze gelecekti. Koltuğa gömülmüş, sözüm ona bir resimli dergiyi karıştırıyordu Mahonney ve belli belirsiz bir göz kırpışıyla ona, davarın ağıla döndüğünü bildirmişti.

İpucu kaybolmamış olduğuna göre, iyi haberdi bu! Ama gene de tatsızlık ortadaydı. Volpone'nin zamanını nasıl kullandığını tam olarak bilmiyordu. Dave, Zürih sokaklarında onu bulabilirim umuduyla yarım saat boşuna dolanırken Volpone denilen hergele de kilisede dua etmeye gitmemişti herhalde!

Nereye gitmiş, ne yapmış, kimlerle buluşmuş olabilirdi?

Başkomiser Kirpatrick, cevapsız kalan sorulardan hiç hoşlanmazdı ve Cavanaugh, şimdi bu üç sorunun hiç birine cevap veremeyecek durumda olduğunu kös kös düşünmekteydi. Tabancasını yokladı alışkanlıkla.

Dave, İsviçre'ye geldiklerinden beri meslektaşıyla ancak iki kere görüşebilmişti. O da, birtakım işaretler kullanarak görüşebilmişti. İkisinden birinin sürekli olarak Volpone'nin (ve Volpone'nin dev yapılı gorili Pietro Bellinzona'nın) izinde olmaları gerekmekteydi. Nitekim telefon çalmaya başladığında Dave hemen Patrick'in holden ona bir haber salma fırsatını bulduğunu düşündü.

Goverment Model Colt'ünü yatağın üzerinde duran kılıfının yanına bırakıp dinleyiciye uzandı.

"Buyurun!"

Ve, şaşkınlık içinde, tanımadığı bir sesin kendisine şunları söylediğini işitti:

"Size kapıdan telefon ediyorum. Çabuk olun lütfen! Pencerenizi açıp aşağıya bakın! Korkunç bir kaza var! Felaket! Büyük felaket!.."

Bir tek ad çınlar gibi oldu kafasında: Mahoney! Ve hemen fırladı. Açtı pencereyi, eğildi görmek için. Altı kat aşağıda, otelin girişini örten dam ne olup ne bittiğini görmesini engelliyordu. Perdenin tülü, rüzgârdan olacak, yüzüne yapıştı birden.

Aynı anda Dave, arkasında birisinin bulunduğunu sezdi. Hemen arkasında. İyice yakında.

Ve tam tülü gözlerinin önünden çekip atmak isterken, ayak bileklerinden sımsıkı kavrandığını duydu dehşet içinde. Kocaman elleriyle pencerenin beton pervazını kavramayı denedi. Boşunaydı! Tüm kaslarının gerilmesine rağmen, doksan kiloluk vücudu boşlukta döndü. Delice çırpındı bir an, dümdüz cilalı betona geçirmeyi denedi tırnaklarını. Ama kendisini başaşağı yere doğru korkunç bir hızla sürükleyen hareketi engelleyemedi.

Çılgınca bir imge dizisi halinde nereye nasıl düşeceğini gördü ilkin –ve "Mahoney!" diye bağırmak istedi–, sonra kucağında en küçük kızıyla karısını gördü; en son olarak da ona "Azizim Cavanaugh, dalga geçmek için polis olmadınız sanırım" diyerek gülen Kirpatrick'in sesini işitti.

Kesinlikle aşağıya yuvarlanmakta olduğunu ve bunu artık hiçbir şeyin durduramayacağını anlayınca, en son bilinç gösterisi olarak o durumda hiç kimsenin cevabını bulamayacağı bir soruyu sordu kendi kendine:

"Acaba çok mu acı çekerim?"

Bu arada Folco Mori, saniye bile yitirmeksizin, istavroz çıkarmıştı. Her kurbanını "yolcu" ettikten sonra yerine getirmeden edemediği eski bir Hıristiyan alışkanlığıydı bu."

Ve manzaranın tadını çıkaramadığına için için üzelerek pencereden uzaklaştı, koltuğun üzerine savrulmuş cekete el attı. Ceketin iç cebinde bir cüzdan vardı. Açtı. İlk gördüğü, bir kimlik kartıydı. Ve öğrendi, asıl öğrenmek istediğini: "David Cavanaugh -Devlet Polisi– New York City."

Demek ki nalladığı, bir akrepti! Birincisi değildi bu, tabii... Sırıtarak "İnşallah sonuncusu da değildir!" diye içinden geçirdi belli belirsiz.

Cüzdanı ceketinin cebine yerleştirdi. Hemen yatağın üzerinde duran Government Model'e şöyle bir alıcı gözüyle baktı, ama kesinlikle el sürmedi. Başını sessizce koridora uzattı.

Hiç kimse yoktu. Sadece 609 numaralı odanın önünde içi çarşaf, yastık kılıfı, fırça gibi eşyalarla dolu bir tekerlekli araba duruyordu. Yavaşça çekip kapadı kapıyı. Sessiz adımlarla ilerledi 609'a kadar, açık daireye bir göz attı: İçerde hizmetçi kadın, sırtı koridora dönük olarak, elektrik süpürgesiyle halıyı temizliyordu. Hemen iki dakika önce aşırmış olduğu pasanahtarını büyük bir soğukkanlılıkla gene 609'un anahtar deliğine yerleştirdi.

Biraz ilerde Pietro Bellinzona, kapının aralığından onu gözlemekteydi. Folco ona olumlu bir baş işaretiyle cevap verdi. Bellinzona, "bravo" anlamına baş parmağını havaya kaldırdı.

Hantal bir yapısı ve bön bir görünüşü vardı Bellinzona'nın, evet. Ama telefondaki kapıcı rolünü kusursuz oynamıştı.

Ne var ki işi, bu kadarla bitmiş olmuyordu: Gözcülük nöbetine devam etmesini söylemişti Folco ona. Pencereden yolcu ettiği akrebin bir meslekdaşı olması büyük olasılıktı. Ve eğer bu olasılık gerçekse, söz konusu hazret "kaza" haberi yayılır yayılmaz ortalığa çıkacak ister istemez! Bu da bir an meselesiydi.

İtalo Volpone'nin dairesinin tam karşısındaki odasına süzüldü Folco Mori ve durumu yanlış değerlendirip değerlendirmediğini kendi kendine sordu.

* * *

Chimene'in sesinde hem şaşkınlık, hem de sitem vardı.

"Homer, hiçbir şey yemedin!"

Renata'ya dönüp ekledi:

"Babana yemek yemesini söyle lütfen!"

Yeniden kocasına baktı:

"Sufleyi beğenmedin mi yoksa?"

"Ne münasebet... Yalnız bağışla, bugün pek iştahım yok."

"Hasta değilsin ya? Dün akşam da hemen hiçbir şey yemedin!"

O gün hafif bir rahatsızlık geçiren metrdotelin görevini yüklenmiş olan Manuella yaklaştı:

"Size başka bir şey sunmamı arzu eder miydiniz, efendim?"

"Yoo hayır, mersi..."

Büyük salon, Zimmat ırmağının berrak sularına bakıyordu ve Chimene ısrarla bu salonun Louis XV tarzında döşenmesini istemişti. Duvarları sürekli olarak süsleyen Renoir, Manet ve Pissaro ile bu tarzın karışımını aslında seviyor sayılmazdı ama cesurca buluyor ve bu cesaretinden dolayı da için için övünüyordu.

Büyük günlerde iki Van Gogh'u (çılgınlığın etkisiyle gökyüzünde üç güneş birden gördüğü Arles dönemi yapıtlarıydı bunlar ve üç ile dört milyon dolar arasında değerlendiriliyordu), Tahiti Gauguin'ini (ki bir milyon doların üstünde değerlendiriliyordu) çıkarırlardı kasadan. Çok büyük günlerde de Vinci'yi. Paha biçilmez türünden bir tabloydu tabii; nitekim en büyük uluslararası müzelerin müdürleri ele geçirebilmek için Homer'e öteden beri açık çek vermeye hazır olduklarını bildiriyorlardı. Gerçekten de eşsiz bir parçaydı kabul; ama Chimene için için biraz donuk buluyordu o Vinci'yi ve evinin tatlı mavilerin egemen olduğu duvarlarıyla bağdaşmadığını düşünüyordu.

Ne var ki kocasını üzmemek için, bu düşüncesini açıklamamak inceliğini de göstermekten geri kalmamıştı. Kloppe bu büyük başyapıtı kimden, nasıl ve kaça almış olduğunu ona bir türlü açıklamak istemediği halde...

Renata'nın sesi sofranın öbür tarafından yükseldi:

"Boşver anne... Babamınki de ilkbahar azgınlığıdır!"

Chimene kırgın bir sesle atıldı:

"Renata!"

"Niye yani anne? Bende de aynı azgınlık var!"

"Renata!... Sanki üç gün sonra evlenecek olan sen değilsin diyesi geliyor insanın!"

"Tamam, anneciğim. Zaten ben de Kurt'la bunun için evleniyorum ya!"

Manuella'nın sesi araya girdi:

"Biraz daha sufle almaz mısınız, Matmazel Renata?"

Oralı bile olmamıştı Renata. Afacan bir çocuk edasıyla Manuella'ya dönüp sordu:

"Manuella, ne olur içtenlikle cevap verin bana. Sizi azdırmıyor mu ilkbahar? Üstelik bir de Julio burada olmadığına göre!"

Chimene dudaklarını bükerek:

"Renata, yeter!" diye mırıldandı.

Kloppeler'de bir öğle yemeğiydi bu. Ailece yenmiş ve yenecek olan yüzlerce ve yüzlerce yemekten biri.

Küçücük bir fark vardı sadece. İki saat önce Homer Kloppe, hayatında ilk defa ölümle tehdit edilmişti. Bu olayın verdiği küçülme duygusuyla öfke, iştahını kesmeğe yetmiş de artmıştı bile.

Durumu polise haber vermek söz konusu olamazdı. "Banka" ve "polis", her yerde olduğundan çok daha az birbirine uyan sözcüklerdi İsviçre'de.

Ama kendisine hakaret etmiş olan o rezil adamla gene de ödeşmiş saymıyordu kendini Homer. Ona o hakareti ödetmek için bir dizi yasal yol vardı önünde.

Kloppe Volpone'nin, bilmek isteğiyle kavrularak, sinirsel direncinin sonuna geldiğini sezmişti. Ama Genco Volpone (ve en son kertede Mortimer O'Broin) ortaya çıkmadıkça iki milyar dolar Schaan'da, dostu Schmeelbling'de nemalanmağa devam ederdi.

Genco Volpone ya da O'Broin, İtalo Volpone'yi sırra ortak etmeğe değer bulsalar zaten hesap numarasını ona vermiş olurlardı. Ama böyle bir durum yoktu ortada. Şimdiii... eğer Genco Volpone, kardeşinin ileri sürdüğü gibi gerçekten ölmüş idiyse (ama sadece bir bacak koca bir vücudun kimliği hakkında nereye kadar bir kesinlik getirebilirdi?) Homer söz konusu iki milyarı (biraz da tiksine tiksine) o güvenmeğe değmez O'Broin'a teslim etmek zorundaydı elbette. Ya da, kendisine şifreli hesap numarasını verebilecek olan herhangi bir başkasına...

Homer Kloppe bu arada son bir olasılığı da göz önüne aldı. Tutalım ki şu ya da bu sebepten ötürü küçük avukat ortalardan yok oldu, şifreli numarayı verebilen bir başka tanrı kulu da çıkmadı meydana; işte o vakit İtalo Volpone'nin iki milyara kavuşabilmek için yapabileceği bir tek iş kalırdı; mahkemeye başvurmak... Bu türlü davaların koğuşturması, sorgu yargıçları son derece titiz davrandıkları ve özellikle de işleri hızlandırmaktan kesinlikle hoşlanmadıkları için, genel olarak yıllar sürüyordu. Bazen yirmi yıl örneğin. Bu makul süre sona erince söz konusu para hukukî mirasçılarına elbette teslim edilirdi.

Bir tek nokta kalıyordu geriye ve Homer onu da düşünüp taşınıp hesaplamıştı. Bugün karşılaştığı o pis ağızlı İtalyan bozması Amerikalı gangster terbiyesizliğe devam edecek olursa, politika alanında etkili eski dostlarından birinin kulağına durumu fısıldamakla yetinecekti, o kadar.

İtalo Volpone, daha ne olup bittiğini anlamağa vakit kalmaksızın, İsviçre'de "istenmeyen adam" ilân edilir ve sessizce sınır dışına bırakılırdı.

Susmayı bilmenin tıpkı bir erdem gibi zorunluluk olduğu bir ülkede, kendilerini, seslerini yükseltebilecek kadar güçlü sanmak gafletine düşen daha niceleri gibi!

Ne demişti o zavallı gafil, bürodan çıkarken? Haa evet: "Çürümeğe başladınız bile!" demişti.

Renata'nın sesi yükseldi gene:

"Baba! Yalana dolana kaçmadan ne düşündüğünü söyleyecek olursan, sana bir öpücük var."

Sınırsız bir saflıkla cevap verdi:

"Bir bacağı düşünüyorum."

Ve Renata, zafer kazanmış bir kumandan gibi haykırdı:

"Bilmez miyim ben! Haklıyım işte! İlkbahar azgınlığı dedim ya!"

Hafifçe gülümsemişti bankacı:

"Manuella!" dedi. "Hadi ben de bir parça sufle alayım bari."

Chimene'in yüzünde güller açmıştı sanki. Homer yediği zaman göklere ermiş gibi duyuyordu kendini.

* * *

Üçüncü kattaki odalarına çıkalı neredeyse bir saat oluyordu. Ve artık belliydi ki barışma yatmıştı! "Ne de olsa mevsim ilkbahar," demişti Roger. "Üstelik yeniden bir araya gelmenin de bir keyfi var!" Ve onu, Zürih'in en lüks oteli Sordi's'e getirerek şaşkına döndürmek istemişti.

Oysa şu ana kadar bütün yapabildiği, kombinezonunu çıkartıp çıplak sırtını ve kalçalarını okşamaktan ibaret kalmıştı. Sutyenini çıkarmasına bile müsaade etmemişti Madeleine!

Kızı, kalçasından sıkıca yakalayıp bir kez daha kendine doğru çekmeyi denedi Roger. Kombinezonunu indirip zıplayarak doğruldu Madeleine ve yatağın kıyısına oturdu.

"Madeleine... Neden ama, neden?"

Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi kız, perdeleri aralayıp alnını cama dayadı.

Adeta yalvaran bir sesle sordu Roger:

"Ne yaptım ben sana, Madeleine?"

Canı son derece sıkılarak parasını ve zamanını (hele o değerli mi değerli zamanını) yitirmekte olduğunu düşündü. Katır gibi inatçıydı

namussuz! Onu nasıl çılgınca arzu ettiğini gayet iyi bilmekte ve bundan da, bir adım yaklaşıp iki adım kaçarak, sadistçe yararlanmaktaydı.

"Madeleine, sana söyledim!"

"İşittim."

Kendisine saygı göstermesini istiyordu Roger'nin, onu bir eşya yerine koymamasını istiyordu. Canı çektiği zaman gelip arayacağı bir eşya. Haftada bir kere, bir otel odasında sevişeceği. Oysa öbürü, karısı...

Sesini yükseltmeksizin:

"Ben giyinmek istiyorum, Roger," dedi.

Patlamaya hazır bir sesle cevap verdi Roger.

"Sen şimdi kendini çıplak mı sanıyorsun?"

Aşağıda, otele yeni yeni müşteriler getirip bırakan taksilere daldı bir an. Eski müşterileri de götüren taksiler... Kimbilir nerelere?

Pencereyi aralayıp soğuk havayı ciğerlerine çekti.

"Madeleine," dedi yeniden.

Sonra da yataktan fırladı: Birdenbire acı bir çığlık atmıştı Madeleine. Sonra da bir sıçrayışta deli gibi gerilemişti. Dehşet içinde kavramıştı ki o saniyenin binde birinde gördüğü şey... bir uçaktan aşağıya fırlatılan kurşun dolu bir çuval hızıyla otelin beton girişine doğru inen şey... evet, evet... bir insandı!

Ve aşağıda betona çarpıp paramparça olan vücudun iğrenç gürültüsünü işitmemek için, uluyarak kapıya doğru koştu ve açıp koridora fırladı. Gözleri yuvalarından dışarı uğrayacakmışcasına büyümüş bir halde ve çığlıkları o korkunç gürültüyü silebilirmiş gibi koşmaya koyuldu hep uluyarak.

Roger; afallamış ama hemen toparlanmış ve hatırlamıştı: Histerikti Madeleine! En çok korktuğu, müşterilerin onu yarı çıplak bir halde görmesiydi...

O kadar ani bir şekilde olup bitmişti ki herşey! Bir an içinde, bunun sonunda patlayacak olan skandalı, sosyal pozisyonunu, karısını düşündü... ve derinden derine ürperdi.

Ama o sınırsız telaşı içinde küçücük bir ayrıntıyı unuttu: Madeleine yarı çıplaktı, ama o (tıpkı dünyaya geldiği günkü gibi) çırılçıplaktı!

Ve koridorda kapılar, kapılar açılmaktaydı.

* * *

Ses:

"Ottavio?" demişti.

İtalo cevap verdi:

"Benim."

Volpone "ailesi"nin bütün Güney Akdeniz bölgesindeki "caporegime"siydi Ottavio. Roma, Napoli ve Milano arasında mekik dokurdu. Ama hangi evine telefon ederseniz edin, "patron"un o an nerede olduğu konusunda kesin bilgi alabilirdiniz.

Bir dam altında ölmek hakkını elde edebilmek için bütün bir ömür boyunca anası gevreyen zavallıların tersine, dünyayı yönetenler –ister gizliden gizliye, ister açıktan açığa olsun– imparatorluklarını ancak ve ancak haber alma örgütlerinin çabuk iş görme oranıyle sürdürebilirler.

Nitekim Genco Volpone de kendi ağını, gezegenin her köşesinde yürüttüğü işleri şu ya da bu biçimde tehdit edebilecek olasılıkları hemen o anda haber alabilecek şekilde kurmuştu. Gerçekten de şu yeryüzünde bir tek önemli kent yoktu ki orada Genco'nun güvenilir bir adamı olmasın; ve gene şu yeryüzünde hiçbir kasaba ya da köy yoktu ki bu güvenilir adamların orada birer güvenilir adamı olmasın!

Korkunç pahalıya mal olmaktaydı tabii bu örgüt, ama getirdiğinin yanında götürdüğü, devede kulak bile değildi.

Telefondaki ses devam etti:

"Adamını bulduk."

Şehvet anlarındakini andıran bir ürperiş gezindi tüm bedeninde İtalo'nun:

"Canlı mı?"

"Hem de nasıl!"

"Nerede şimdi?"

"Yalnız başına değil."

"Bana ne ondan! Nerede?"

"Lando'yla. Üniversitatstrasse ile Waldenbachstrasse'nin kesiştikleri noktaya git. Söylendiğine göre, senin şimdi şu anda bulunduğun yerden pek uzak bir yer değil orası. Hemen gidebilir misin?"

"Hemen!"

"Adresi veriyorum: Üniversitaetstrasse, no. 7, üçüncü kat. Tek kapılı bir binadır. Seni orada beklemekteler. Ben de hemen oraya senin yola çıktığını haber veriyorum."

"Ottavio?"

"Söyle?"

"Mersi!"

İtalo Volpone telefonu kapayınca, tam bir deli sırıtışıyla ellerini oğuşturmuştu: Mortimer O'Broin denen o tahtakurusu enselenmişti demek ki! Ve İtalo, nihayet, ağabeyinin başına gelenleri öğrenebilecekti! İki milyar doları gizleyen hesap numarasını da öğrenecekti aynı zamanda!

Ve... ve asıl: Mortimer O'Broin denilen pisliği, konuşur konuşmaz, kendi eliyle gebertmenin zevkine erecekti!

Bellinzona'nın odasını aradı hemen:

"Pietro!" diye gürledi. "Folco'ya haber ver! Ve sen de hemen aşağıya in, gidiyoruz!"

* * *

Kapıcının koştuğunu ve girişin önünde duran herkesin başlarını kaldırdığını görmüştü Patrick Mahonney. Yarım doğruldu oturduğu koltukta; elindeki (artık her satırını ezbere söyleyebileceği) gazeteyi irade dışı bir hareketle buruşturmuştu.

Dışardan çığlıklar yükseliyordu ard arda.

Kapıcı, koşusunu daha da hızlandırarak önünden geçti ve büyük merdiveni adeta dörder basamak atlayarak inmeğe koyuldu.

O anda Mahonney de fırlamıştı hiç düşünmeksizin ve kapıcının ardına düşmüştü. Hangi zorunluğa uyduğunu bilmiyordu böyle hareket etmekle. Oysa herşeyden önce kendini belli etmemeye çalışması gerekliydi. Ama kasları iradesinin dışında harekete geçince daima bir bit yeniği var demekti ortada. Ancak üstün polislerle haydutlarda bulunan bir çeşit içgüdüydü bu.

Böylece, barın, balo salonunun, küçük lokantanın, genel tuvaletlerin ve telefon kabinlerinin bulunduğu birinci kat girişine ulaştı. Kapıcının olduğu yerde birdenbire donup kaldığını ve dehşet içinde yüzünü buruşturup elini ağzına götürdüğünü gördü. Oradaki bütün tanıklar da tıpkı kapıcı gibi dehşet içinde aynı noktaya bakmaktaydılar.

İlerledi Mahonney ve teras şeklindeki kapı sundurmasına baktı. Kusacak gibi olmuştu birdenbire. Arkadaşı, dostu Cavanaugh, koca Dave, betondan iki çiçek tarhının arasında bir kan gölü içinde

parçalanmış yatmaktaydı. Patlayan kafatasından fışkırmış beyin parçaları beyaz gömleğinin üstüne sıçramıştı yer yer. Ceketi üzerinde yoktu...

Hemen toparladı Mahonney. Profesyonel refleksleri kendiliğinden harekete geçmişti.

Sadece bir an düşündü. Tek başına bir pencereden düşecek adam değildi Cavaunagh; birisinin ona, düşmesi için yardım ettiği muhakkaktı!

Asansöre doğru fırladı. Altıncı katın düğmesine bastı. Tabancası, avucunda adeta sabırsızlıkla hoplamaktaydı. Birden İsviçre'de olduğunu hatırlayıp: "Tuh!..." diye geçirdi içinden. Yüreği öfkeyle kabararak, yeniden cebine yerleştirdi silahı.

Dave için elinden hiçbir şey gelmezdi artık; betonun üzerinde, dehşetten dört açılmış gözlerini gökyüzüne dikmiş yatıyordu o... Ama çok az da olsa bir şansı vardı. Arkadaşını yukardan sallandırmış olan pislikleri yakalamak.

"Nasıl olur da böyle bir oyuna gelir o koca Dave?" diye mırıldanarak fırladı asansörden ve koşarak koridora daldı. 647'nin kapısı kapalıydı. Görmeksizin yanından geçtiği ve şimdi ona afallamış gözlerle bakan bir kat hizmetlisini o sırada farketti.

"647'yi açabilir misiniz bana?"

Güven vermek amacıyla ekledi hemen:

"Aşağıda bir kaza oldu da..."

Çarşaf yüklü el arabasını bırakmış ve kapıyı açmıştı kadın. Oda bomboştu. Dave'in Government Model'iyle kılıfı yatağın üzerinde duruyordu. Ceketse bir sandalyenin arkalığına asılıydı...

Ceketin iç cebine daldırdı Mahonney elini, meşin portföyü farketti hemen... Pencere açıktı. Hafif rüzgarda perdeler, gelin etekleri gibi dalgalanmaktaydı.

Temizlikçi kadının sorusuyla döndü Mahonney:

"Ne oluyor? Bir şey mi var?"

Mahonney yutkundu:

"Bu pencereden bir adam düştü aşağıya," dedi. "Koridorda hiç kimse gördünüz mü?"

"Hayır."

"Herhangi bir değişikliğin farkına vardınız mı?"

"Hayır!"

Israr etti Mahonney:

"Hiç kimse geçmedi mi yani bu koridordan?"

Kadının şaşkınlığı yavaş yavaş sinirliliğe dönmeğe başlamıştı:

"Bu sorunun cevabını size daha önce vermiş olduğumu sanıyorum!" dedi.

Bu sefer de Mahonney zaptedemeyecekti kendini. Öfkeden çok keder dolu bir sesle emretti:

"Olduğunuz yerden ayrılmayın! Polis gelecek!"

Ve ok gibi merdivenlere atıldı, beşinci kattaki odasına koşmak üzere...

Ve gene aynı anda, karşılıklı iki kapı açıldı koridorda. Falco Mori ile Pietro Bellinzona, başparmaklarını havaya kaldırarak zaferlerini kutladılar. İkisi de, öldürecekleri ikinci adamın kim olduğunu artık biliyorlardı...

Merdivenlerden doğru bir gürültü, otel görevlilerinin gelmekte olduğunu haber verdi o sırada. Falco Mori ve Pietro Bellinzona, gülümseyerek, kapılarını kapattılar.

Patrick Mahonney, odasına gelir gelmez, New York'la bağlantı kurabilmek için mücadele etti. Tam beş dakika... Dramı, Kirpatrick'e doğrudan doğruya haber veremeyeceğini anlayınca, için için bir küfür savurup, santrali aradı. Sonra de pencereye yöneldi.

Aşağıda, otel çıkışının hemen berisinde bir polis arabasıyla bir ambülans duruyordu. Beyazlar giyinmiş birtakım adamların bir sedyeyi ambülansa taşıdıklarını gördü içi burkularak.

Bir örtü atmışlardı sedyenin üstüne ve Mahoney, örtünün altındaki "şey"i, birdenbire tam ayrıntılarıyla görür gibi oldu. İşte o anda da bir tek arzu canlandı içinde: Dave'in öcünü almak!

Yüreğinde sızlayan bir acıyla koca Dave'in bir süre morgda, İsviçre'ye gelmelerine sebep olan o kesik bacağın belki de hemen yanıbaşında kalacağını düşündü...

Peki ama ne oluyordu yani bu telefona!... Niye hâlâ New York'u bağlamıyorlardı?..

Yeniden talimat alması gerekiyordu Kirpatrick'ten. Hatta şu durumda "açık çek" alması gerekiyordu.

İsviçreli polisler işin içine karışsın karışmasın, Dave'in niçin öldüğünü ortaya çıkaracaktı, evet... Ve eğer şu ya da bu biçimde Volpone bu hikayeye karıştıysa, çekeceği vardı Mahoney'in elinden!

Ve işte tam o sırada İtalo Volpone'nin Sordi's'den çıkıp, yanında Pietro Bellinzona ile, hareket etmeğe hazırlanan ambülansa şöyle

bir göz atarak arabasına binmek üzere olduğunu gördü. Elektrik çarpmışa döndü birden!

O acıyla kıvranırken, bu hergeleler elinin altından süzülüp gitmek üzereydiler! Trençkotunu alelacele sırtına geçirip kapıya doğru atıldı hemen. Bu arada içgüdüyle tabancasını yoklamayı da unutmamıştı. Koltuk altında, emre hazır bekliyordu silah ve Mahonney, onu bir an kullanabilme umuduyla aşağıya doğru koşuyor, koşuyordu.

7

Kapının zili çalındığında hepsi birden sıçradı. Sonra da, gayet rahatmış gibi gözükmeğe çalışan İnes, açmak üzere kapıya yöneldi.

Daha tokmağı henüz çevirmişti ki adeta uçarcasına açıldı kapı. Atik davranıp kendini geriye atmasa, yüzünün paramparça olması işten değildi.

Orlando Baretto, Volpone'yi karşılamak için bir adım atmıştı ileri doğru, ama İtalo onu görmedi bile. Sadece Mortimer O'Broin'u görüyordu İtalo ve Mortimer, Volpone'nin buzdan bakışı karşısında donmuş gibiydi. Soluk teni boza çalıyordu şimdi; ağzının kenarını şakağına doğru çeken tik sonucu durmadan sırıtır durumdaydı.

Yaradana sığınıp bir çırpıda konuştu:

"İtalo! Bana lütfen bunu açıklar mısınız?"

Sözünü bitirir bitirmez Volpone yıldırım gibi ilerleyip, tek eliyle ceketinin yakalarından kavradı avukatı; sonra da ceketi bir büküşte, idam mahkumlarının boynuna geçirilen bir ilmik haline soktu. Ve bir bez parçasını kaldırır gibi havalandırdı Mortimer'i; boş eliyle ağzının üzerine bir yumruk indirip banyoya söktu, bideye vurdu kafasını birkaç kere üst üste.

O'Broin, en basit bir harekette bulunmaya, en küçük bir söz söylemeye, inlemeye bile fırsat bulamadan, bir Mauser'in çenesine dayandığını görecekti.

Gözleri sözün tam anlamıyla çılgın ışıltılar saçan Volpone, gürleyen bir sesle konuştu:

"İki soru! Bir: Nasıl ve kim tarafından öldürttün ağabeyimi?"

Ağlayan bir küçük çocuk sesiyle:

"İtalo," diye inledi Mortimer.

Dehşetten hıçkırık tutmuştu avukatı ve yüz çizgileri şimdi kandan seçilmiyordu.

Yeniden gürledi İtalo:

"İki: Hesap numarası?"

Ve, acayip şekilde kararlı bir sesle ekledi:

"Tam beş saniyen var!"

Sonra da avukatın ağzını zorla açıp tabancasının namlusunu dayadı gırtlağına.

Ve saymaya koyuldu:

"Bir! İki!"

Volpone'nin "bir" diye gürlediği anda "üç" dediği an arasında O'Broin, korkudan bulanıklaşan kafasıyla gene de bir kesinliği kavrar gibi olmuştu: Genco'nun kardeşi, OUT operasyonunun şifreli numarasını öğrenmeden öldüremezdi onu. Öte yandan, bu numarayı (Genco Volpone'nin kardeşi de olsa) bir yabancıya vermek, Don'un ölümünden haberli olmak anlamına gelecekti. Bunun da, Zu Genco'yu öldürtmüş olmayı itiraftan hiç farkı yoktu.

Yani şu anda konuşmak, cinayeti imzalamak ve burada ölmek demekti. Hemen ölmek! Oysa susmak, yaşamak anlamına geliyordu. Kısa da olsa, yaşamak... Bir dakika daha soluk almağa devam etmek...

Volpone'nin boğuk ve monoton sesini işitti yeniden O'Broin:

"Dört!"

Kesinliği hesaba katmak neye yarar, karşınızdaki tam kafadan sakat bir tipse?

Nitekim O'Broin, İtalo'nun bakışlarında "beş" dediği anda tetiği çekeceğini gördü. Her ne pahasına olursa olsun çekeceğini. İki milyara ebediyen veda etmek pahasına bile olsa çekeceğini...

Tam o sırada Pietro Bellinzona girdi arada:

"Patron! Patron!" diye uyardı ve saygılı sesiyle. "Yalvarırım, burada değil!"

Volpone, tabancasının namlusuyle Mortimer'in ağzının içini dürte çeke harap ederek gürledi:

"Beş!"

İşte, o anda, velinimetine karşı gelmek cüretini gösterdi Bellinzona:

Son derece saygıyla ama bir buldozer gücüyle tabancayı çekip aldı Volpone'nin elinden.

Bir yandan da titreyen bir sesle konuşmaktaydı:

"Ne olur, patron! Bütün kenti ayağa kaldırırız! Eğer onu burada temizleyecek olursanız, düşünün, nasıl çıkarız bu binadan?"

Olayların birdenbire gelişmesi karşısında soğukkanlılığını yitirmiş olan Lando da girdi söze:

"Haklı!" dedi. "İnanın ki, haklı!"

Ve İtalo'nun öbür elini sımsıkı yakalayıp yavaşça dudaklarına götürdü. Saygı ve sınırsız bağlılık taşan bir sesle mırıldandı:

"Baccio i mani!" "Baccio i mani..."

Bellinzona bu arada hemen salona dönmüş ve elindeki Llama 38 Super'i hafifçe Zaza ve İnes'e doğru çevirmişti.

İtalo, elini adamının dudaklarından çekerken sordu:

"Kim o sarışın orospu?"

Lando, içi rahatlamış, ama gene de soluk soluğa:

"O da onunla," dedi.

"Zenci?"

"Benimle. Burası onun evi."

"Araban var mı?"

"Var."

"Götürüyoruz bunları!"

Lando'nun gözleri dört açılmıştı:

"Nereye?"

Bu arada Zaza'nın miyavlayan sesi yükseldi:

"Dinleyin! Benim bütün bu olup bitenlerle hiçbir ilgim yok! Bırakın da gideyim ben!. Sonra da ne yaparsanız yapın artık!"

"Kıs çeneni!" dedi Volpone, ıslık gibi bir sesle.

İnes konuştu:

"Sizlere hatırlatmak isterim ki, benim evimdesiniz!"

Cevap vermeğe bile tenezzül etmemişti İtalo, tiksinti dolu bir bakış atmıştı yalnızca zenci kıza. Sonra da Lando'ya dönerek emretmişti:

"Sakin bir yere götür bizi! Kırda bir yere... Sessiz ve ıssız bir yere... Sarışını yanına al. Pietro! Sen şu pislikle birlikte onun arkasına geçeceksin. Ben de bu zenci orospusunu alıp arkanızdan geleceğim."

Bir an duralar gibi olmuştu Lando. Volpone sabırsızlanarak sordu:

"İşitmedin mi yoksa? Hadi! *Andiamo via!*"

Bellinzona girdi araya:

"Padrone," dedi. "Bunu bu halde sokağa çıkaramayız..."

O'Broin'u işaret ediyordu. Ekledi:

"Suratı kan çanağı halinde!"

"Sil!"

En yakındaki kumaş parçasına el attı Bellinzona. İnes'in dekoltesine.

"Çek elini!" diye bağırdı İnes.

İtalo hemen bastırdı:

"Kes zırıltıyı, maymun torunu! Ya da suratını darmadağın ederim!"

Lando araya girmeye cesaret edemedi bu sefer. Bellinzona'nın çekip yırttığı giysi bir anda kaydı İnes'in omuzlarından. Zenci dilber olanca çıplaklığıyle göründü. Soluk kesecek kadar güzeldi.

Koparıp aldığı kumaşı Zaza'nın kucağına doğru attı Bellinzona:

"Temizle şu adamını!"

Geriye doğru attı kendini Zaza ve başıyla, "hayır" anlamına bir işaret yaptı.

Öfke taşan bir sesle:

"Orospu!" dedi Pietro Bellinzona. "Şenliğe daima varsındır, ama iş gelip zorluğa dayanınca..."

Kombinezonu avucunda yuvarladı ve sonra donuk bir şaşkınlık içinde bekleyen Mortimer O'Broin'un yüzünü acımasız bir şiddetle silmeye koyuldu.

"Davran!"

Yüzünü buruşturarak patronuna İnes'i işaret etti Pietro Bellinzona:

"Onu bu halde dışarı çıkaramayız ki," dedi.

Volpone sabırsızlanıyordu:

"Vakit geçiyor!" diye gürledi. "Geçirin onun sırtına bir manto ve gazlayalım hemen!"

İnes, tiksinti dolu bir bakış fırlatmıştı Lando'ya. Orlando gözlerini çevirdi. Bir dolap açtı İnes, uzun mu uzun bir siyah vizon çekip çıkardı ve geçirdi sırtına.

Volpone, Pietro'ya döndü:

"Gık diyeni kurşunlayacaksın!" dedi. "Yürüyün!"

Evden en son çıkan Lando oldu. Bütün hepsi önünden geçtikten sonra, yavaşça kapıyı kapattı.

* * *

Bir anlık bir dalgınlık Volpone'nin izini yeniden kaybettirmişti ona. Gerçekten de Rico Gatto, bütün otel müşterilerinin birinci kata doğru hücuma kalktığını görünce kendini tutamayıp izlemişti onları. Ve terasta paramparça bir halde duran kan ve et yığınının daha birkaç saat önce havaalanında gördüğü sarışın hazret olduğunu fark etmişti afallayarak. Garip bir rastlantıydı bu...

Şimdilik herhangi bir yorumda bulunmaya gerek duymadan, Ettore Gabelotti'yi durumdan haberli kılmak için odasına doğruldu hemen. New York'la temas kurabilmek için on dakika kadar mücadele etti. Başaramayınca, Volpone'yi göz altından kaçırmamak için otelin holüne döndü yeniden. Sordi's'in girişini olduğu gibi gözlerinin önüne seren bir kabinden, önce İtalo Volpone'nin, sonra da Pietro Bellinzona'nın odalarını aradı. İkisi de yoktu yerlerinde.

Canı son derece sıkkın olarak, avı elinden kaçırdığını düşündü Gatto. Şu anda Volpone'nin zaman kullanımı hakkında bildiği tek kesin şey, Bebek'in morgu ziyaret etmiş olmasından ibaretti.

Odasına çıktı gene ve pencerenin önüne oturup sigara üzerine sigara tellendirerek, avının dönmesini beklemeye koyuldu. Bir yandan da, en sevdiği kitabı, Ahdiatik'i karıştırıyordu göz ucuyla. Morgdan sonra, birdenbire yolu tıkayan bir salağın arabası, avının izini yitirmesine yetmişti.

Neyse ki üç çeyrek sonra Volpone'yi, arkasında Bellinzona ile otele girerken görecekti.

Aslında Rico Gatto, Zürih'te kendisine yeteneklerinin çok altında bir görev verilmiş olduğunu düşünmekteydi. Öldüreceği adamları izlemeye bayılırdı çünkü Gatto. Ama şu anda böyle miydi ya! Zihin pasını atmak için sabahtan beri yapabildiği tek şey, Gabelotti'nin çok geçmeden ona yeşil ışık yakacağı umudu içinde, Volpone'yi nasıl mortlatacağını hayal etmek olmuştu ve bir dizi değişik, birbirinden zarif numara tasarlamıştı.

Meslek bilinci zedelenmiş bir halde pencerenin önünden kalkıp yatağın baş ucundaki telefona ilerledi. Volpone'nin Zürih morgunu onurlandırdığını bildirecekti Gabelotti'ye. Avını iki kere gözden kaçırmış olduğunu söylemeyecekti tabii. Bir iki ayrıntıyı es geçmek, yalan söylemek sayılmazdı ki! Nitekim Dokuzuncu Emir, sadece: "Yalancı tanık olmayacaksın!" diye buyurmaktaydı. "Katiyen öldürmeyeceksin!" diyen Altıncı Emir de vardı gerçi; ama Rico Gatto, Ahdiatik'le aynı fikirde değildi o konuda.

"Bunu bugünlerde bir papazla konuşmam gerek!" diye geçirdi içinden. Tam o sırada santral New York'un kendisine bağlandığını bildirdi.

* * *

Patrick Mahonney kapısını kapatır kapatmaz telefon çalmaya başlamıştı. New York bağlanmış olsa gerekti. Bir an duraksadı. Cavanaugh'ın ölümünü, Volpone'nin izini yitirmek pahasına şeflerine bildirmek mi? Yoksa bu haydutu, daha kesin şekilde perişan etmek üzere, izlemeye devam mı?

Soruya cevap verme fırsatını bulmadan, merdivenleri rüzgâr gibi inerken buldu kendini. Arabasını yürüttüğünde, önünde İtalo'nun Ford'u vardı.

Ulaştığı her dörtyol ağzında hangi yöne gideceğini tam kestirememiş ve duraksar gibi olmuştu İtalo Volpone. Ama sonunda Universitatstrasse'de, maden grisi yepyeni bir Beauty Gost'un hemen arkasında durmuştu.

Bina dört katlıydı. İtalo ile siyahlar giyinmiş koruması arabadan fırlarcasına çıkıp kapının karanlığında kayboldular. Yirmi metre ileride, iki kamyonetin arasında şans eseri bir delik bulup arabasını park etti.

Bir sigara yaktı. Cavanaugh'ın beton zeminde parçalanmış korkunç görüntüsünün etkisi altında yüzü gerilmişti. Düşünmeye çalıştı.

Arkadaşının düşüşünden Volpone'nin ya da gorilinin sorumlu olduğunu ispatlayan hiçbir şey yoktu ortada. Yani, mantıksal bakımdan yoktu. Ama Mahonney, bu ölümde o iki haydutun parmağı bulunduğuna kendi ölümüne bahse girmeye hazırdı!

Eğer Mahonney, Volpone'nin İsviçre'ye gelişinde yasadışı en küçük bir numara bulunduğunu belgeleriyle ortaya çıkarabilirse, o haydutu da tıpkı Al Capone gibi bütün ömrü boyunca kafese koyduracağından adı gibi emindi.

Yeter ki Volpone "aile"siyle Gabelotti "aile"si arasındaki eski savaş yeniden alevlenmesin! Yeter ki İtalo Volpone de tıpkı Cavanaugh'ınkine benzer bir "kaza" sonucunda nalları dikmesin! Yeter ki... Hah! Çıkıyordu binadan Volpone.

Haydutun kendisinden daha uzun bir zenci kızı iterek Ford'a soktuğunu gördü Mahonney. "Bu hatun da nereden çıktı acaba?" diye düşündü bir an. Aynı anda Volpone'nin iri kıyım gorili, Latin tipli sı-

rım gibi bir herifin kolundan tuttuğu soluk yüzlü bir sarışın kızın geçmesi için yol vermekteydi. Ve goril, kısa boylu çelimsiz bir adamı önce omuzlarından şefkatle yakalayıp sonra da P9'un arkasına bir paket atar gibi fırlatıp atacaktı.

Birdenbire bir alarm zili çaldı kafasında Mahonney'in. Bu sıskayı tanıyordu! Ama nereden ve nasıl? Birtakım görüntüler geçti gözlerinin önünden, kulaklarında birtakım adlar çınladı.

Bu arada Latin tipli olanı ("Kusursuz pezevenk tipi!" diye geçirdi içinden Mahonney), sarışını yanına alıp arabanın direksiyonuna geçerken, goril de arkaya, sıskanın yanına kurulmuştu.

P9, büyük bir zariflikle kaldırımdan indi, onu hemen ardından Ford izledi.

Mahonney'in gözlerinin önünden gene birtakım görüntüler geçti ve kulaklarında birtakım adlar çınladı. "Yarabbi, kimdi bu adam? Kimdi?"

Ve tam arabasının kontak anahtarını çevirdiğinde yanacaktı ışık. Bu adam... evet, evet.. bu çelimsiz adam, Birleşik Devletler'in en ünlü ticaret avukatlarından biri olan Mortimer O'Broin'du!

* * *

Araba Zürih'in kenar mahallelerini de geride bırakınca Mortimer'in yüreğini dipsiz bir korku kaplamıştı. Belki on kez kapıyı bir hamlede açıp kendini dışarı atmak istemiş ve hiçbirinde cesaret edememişti.

Oysa Bellinzona, uykusu gelmiş insanlara özgü bir ilgisizlik içindeydi. Direksiyondaki yakışıklı ise, arabayı sürmeye vermişti bütün dikkatini; dolayısıyla da, onu engelleyecek fırsat ve zamanı bulamazdı.

Adamın yanında Zaza, bir heykel gibi sessiz duruyordu. Mortimer, dönüşü olmayacağını sezerek ürperdiği bu yolculuktan canlı kurtulmak için binde bir şansı olup olmadığını düşündü Zaza'ya bakarken.

Kafasında sorular sıralanıyordu. Nasıl olmuştu da İtalo, Zu Genco'nun öldüğünü... daha doğrusu, öldürüldüğünü... öğrenebilmişti? Ve nasıl olmuştu da bu kadar çabuk onu enseleyebilmişti?

Don Genco'yu öldürtmek için kiralamış olduğu iki "punk"ın kimliklerinin öğrenilmesi olanakdışıydı. Onlarla temas kurmak için

hiçbir aracı kullanmamak tedbirliliğini göstermişti. Ve New York'ta onları tanıyan hiç kimse yoktu. Yani iki "punk"la kendisi arasında hiçbir ilinti kurulamazdı... Kurulamazdı, çünkü katiller kendilerini kiralamış olan adamın kimliğini bilmiyorlardı!

Bundan üç yıl önce, üç kişiyi öldürmekle suçlanan Polonya asıllı bir Amerikalı'yı elektrikli sandalyeden kurtarmıştı Mortimer O'Broin. Adamın adını birden hatırladı. Etienne Katz. Ve Katz, avukatına olan minnettarlığını ispatlamak amacıyla, Napoli'de oturan iki yakın arkadaşının adlarıyla adreslerini vermiş ve şöyle demişti:

"Bakınız, üstat... Günün birinde herhangi bir şeye gereksinim duyacak olursanız... Yo, yoo, itiraz etmeyiniz lütfen. İnsan hali bu, hiç belli olmaz! Benim adımı vererek arayınız bu arkadaşları. Kendilerinden isteyeceğiniz her şeyi yapabilirler. Her şeyi!"

Omuz silkip geçmişti tabii O'Broin. Omuz silkip geçmişti ama Katz'ın verdiği telefon numarasını da belleğinin bir kıyısına yerleştirmekten geri kalmamıştı. Ama o tip insanlara gereksinebileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Üç hafta sonra da Katz, kimliği bir türlü belirlenemeyen bir mahpus tarafından hücresinde boğularak öldürülmüştü. Düşleriyle sırlarını birlikte götürerek.

Belki de... belki de değil... hiç şüphe yok ki, Zaza olmamış olsa böyle bir cinayet fikri Mortimer'in aklının ucundan bile geçmezdi. Sevgilisinin gözlerini kamaştırmak istemişti. Ne var ki Zaza'ya aldığı pahalı armağanlar, isabetsiz mali spekülasyonlarla zaten kemirilmiş olan sermayesini hemen hemen sıfıra indirmişti.

Çevresindeki bütün herkes gibi Mortimer'in de İsviçre'de bir hesabı vardı. Washington'daki yüksek politik şahsiyetlerle yakın ilişki kurmuş olan bir meslektaşından tam bir ay sonra Amerikan maliyesinin, İngiliz ekonomisine akıl almaz çapta büyük bir dolar şırıngası yapacağını öğrenmişti ve bütün nakitlerini bu sterlin operasyonuna yatırmıştı. Gerçekten de aldığı haber yayılır yayılmaz, sterlinin değeri en az yüzde 30 oranında yükselecekti.

Oysa bir ay sonra sterlinin değeri yüzde 20 düşmüştü! Mortimer bunu öğrendiği gün Ettore Gabelotti, en kesin bir sır olarak saklanmak üzere, Volpone "aile"siyle yaptığı barış anlaşmasının genel maddelerini ona açıklamıştı. Bugüne değin işitilmedik bir işti bu. Tastamam iki milyar dolar "ağartmak" söz konusuydu!

Gene o sırada Zaza'nın istekleri gittikçe artmaktaydı. Judith, Mortimer'in karısı, yirmi yıllık evliliğin verdiği o şaşmaz sezgisiyle

bir şeylerin değişmekte olduğunu fark etmiş, her gün biraz daha fazla para istemeye koyulmuştu.

Mortimer O'Broin, huzura kavuşabilmek, karısına karşı öteden beri duyduğu suçluluk kompleksini yatıştırabilmek amacıyla boyun eğmişti hep.

Sonra bir gece sıçrayarak uyanmıştı Mortimer. Genco Volpone ölecek olsa, iki milyar doların sahibi oydu! Elbette ki bir kabustan başka bir şey değildi bu düşünce, saçmaydı. Gerçekleşmesi olanaksız bir şeydi. Şu basit nedenden ötürü ki, bu dünyada hiç kimse Sendika'yı kazıkladıktan sonra hayatta kalamazdı.

Nitekim bugüne kadar bu çılgınlığı denemiş olan kim varsa hepsi korkunç işkencelerden geçmiş, sakatlanmış ve öldürülmüştü. Yeryüzünde de sizi Sendika'nın hışmından kurtarabilecek hiçbir yer yoktu.

Dolayısıyla da başlangıçta Mortimer, böyle bir şeyi düşünebilmiş olmaktan dehşet duyarak bu fikri belleğinin diplerine gömmüştü. Sonra da sırf bir "düşünce idmanı" olsun diye, bu tür bir girişimin uzantılarını, olasılıklarını ve sonuçlarını tasarlamaya koyulmuştu ve şaşkınlık içinde görmüştü ki, girişimin başarı şansı pekâlâ vardı!

Büyük... insanın içini karartacak kadar büyük riskleri de vardı tabii. Ama... ama iki MİLYAR dolar, bu riskleri göze almaya değmez miydi yani?

Ve kararını vermişti O'Broin. Genco Volpone'yi öbür dünyaya gönderecekti.

O andan itibaren de işin ayrıntıları, kafasında matematik bir kesinlikler dizisi halinde belirlenmişti. İlkin hemen Napoli'deki iki kiralık katile telefon etmişti; kendi adını saklayarak sadece Etienne Katz'ın adını vermişti santrale; bir yandan da hayatta olmaları ve girişimine katılmayı kabullenmeleri için dua ediyordu.

Nallayacakları adamın kişiliği karşısında irkilip vazgeçmemeleri için de, kurbanın kimliğini açıklamamak basiretini göstermişti. Ve... sözleşmenin tüm koşullarıyla yerine getirileceği hakkında hiçbir garantisi olmadığı halde, tam elli bin dolar yollamıştı adamlara.

Sonra da bir saat gibi işlemeye başlamıştı düzen.

Ancak "trustee"lere tanınan kesin ve tam yetkilerle donanmış olarak, Don Genco Volpone'yle birlikte Zürih'e gelmişti. Ama yola çıkmadan iki gün önce, avlarının geleceğini bildirmişti avcılara. Avcıların, başlangıçtaki pazarlığa bağlı kalarak işi sonuna dek götüreceklerini öğrenince de, korkuyla karışık bir haz duymuştu.

Genco'yu inceden inceye anlatmıştı onlara, yüz ve vücut yapısını güzelce betimlemişti. Ayrıca, ineceği otelin adıyla adresini ve ne zaman nerede olacağını da söylemeyi elbette unutmamıştı.

Gerisi onların işiydi artık!

Mortimer, işi nasıl halledeceklerini katiyen bilmek istemiyordu. Kloppe ile yaptıkları görüşmeden sonra kendisini New York'a getiren uçakta, bir an uyanır gibi olmuştu. Birdenbire kavramıştı ki yaptığı iş bir poker blöfüdür ve bu blöf görülecektir. Ama artık çok geçti! Bir tek umut kalıyordu geriye: Katz'ın adamlarının ona ihanet edip cinayeti işlemekten vazgeçmeleri.

Ne var ki Nassau'ya gelir gelmez, tam tersinin haberini alacaktı. "Judith yola çıktı."

Katillerle yapmış olduğu anlaşmaya göre bu telgraf, artık geri dönülmesi olanaksız yola girdiğini belirtiyordu. Zu Genco Volpone öldürülmüştü!

Ok yaydan fırlamıştı bir kere. Artık istese de, istemese de, önceden tasarlayıp kurduğu plana göre davranmak zorundaydı. Ve işte o zaman fark etmişti ki şimdi söylemek zorunda bulunduğu yalan, işlettiği cinayetten çok daha fazla tiksinti verici bir şeydi.

İtalo Volpone tarafından iki ailenin "capo" ve "consigliere"leri arasında düzenlenen büyük toplantıya gitmeden önce, Don Gabelotti'ye hesap vermişti görevi hakkında.

Ettore, sıradan bir "hoşgeldin"den sonra sormuştu:

"Numara?"

"21877."

Gabelotti, verilen numarayı küçük bir not defterine hemen kaydetmiş ve sormuştu yeniden:

"Şifre?"

"GOD."

"Tamam."

Şifreyi de not eden Don, defterini özenle cebine yerleştirmişti. Sonra da toplantıya gitmek üzere yola çıkmışlardı.

Perişan bir haldeydi Mortimer. Alabildiğine parlak meslek hayatında ilk kez bir müşterisinden gerçeği gizlemiş bulunmaktaydı! Gerçek hesap numarası ile şifreyi, kafasına kazımıştı: "828384 MAMMA."

Evet. İş işten geçmişti artık... Genco Volpone, Zürih dolaylarında bir yerde çürümeye başlamıştı.

Gabelotti'ye gelince, onun da Mortimer'den şüphelenmesi için en ufak bir neden yoktu ve söylemiş olduğu yalan hiç kimse tarafından kontrol edilemezdi artık. Gabelotti bundan böyle Genco Volpone'yle temas kuramayacağına göre, doğruyu bilen bir tek kendisi kalıyordu. Çünkü bir noktadan daha adı gibi emindi. Homer Kloppe, kendisine tamamıyla düşsel bir şifreli numara verecek olan Ettore Gabelotti'yi cevaplamaya bile yanaşmayacaktı. İsviçre'de bankacılığın ne demek olduğunu ve neleri gerektirdiğini çok iyi biliyordu Mortimer!

Bu durumda ona kalan, hesabı kendi adına bir başka bankaya aktarıp Zaza'yı da yanına alarak ortadan kaybolmaktı...

Kızın ensesini gözleriyle okşadı. Biraz önce Zaza'nın ona karşı gösterdiği kalleşliğe katiyen şaşırmamıştı. Cesaretsiz, içten pazarlıklı, bencil ve budala bir kadındı Zaza. Ama Mortimer onu gene de seviyordu. Bugüne kadar kendisine çektirdiği bütün eziyete rağmen, Mortimer'e bir erkek olduğu duygusunu vermiş olan tek kadındı Zaza.

Acaba o da ölecek miydi? Birdenbire içini kaplayan umut dalgası şöyle diyordu: "İtalo'nun elinde, ağabeyini onun öldürttüğünü ispatlayan en ufak bir kanıt yok. Bu durumda Bebek, iki milyarı geri almadan onu halletmek gibi anlamsız bir riske girebilir miydi?"

Gerçekten de Mortimer bundan böyle, Volpone ve Gabelotti "aile"lerine paranın kapısını açabilecek tek anahtar durumuna gelmişti. Çünkü Zurich Trade Bank, bütün yasal koşullar yerine getirilmediği sürece hiçbir kimseye tek kuruş koklatmazdı!

Evet, evet! Homer Kloppe, kendisine şifreli hesap numarasını getirmeyen hiç kimseyle karşılıklı iki dakikadan fazla zaman yitirmeyecek cinsten bir bankacıydı... Yani sözcüğün tam anlamıyla BANKACI!

Ama bu umuda daha fazla sığınamadı Mortimer. İtalo Volpone gelmişti gözlerinin önüne.

Tam o sırada araba hızla bir viraj aldı ve sıska avukat, kendini kontrol edemeyerek Pitero Bellinzona'nın kucağına doğru savruldu. Dev muhafız, homurdanarak, yeniden eski yerine fırlattı onu.

* * *

Folco Mori, henüz bir saat önce pencereden yolcu ettiği polis tarafından sabahleyin kiralanmış olan lacivert Fiat'ı her virajdan çıkınca görüp gülümsüyordu.

Şimdi öbür polisti arabayı kullanan. Folco, onun yerinde olmak istemezdi doğrusu. Çünkü o da, tıpkı arkadaşı gibi, güneşin battığını göremeyecekti. Dolayısıyla da, İtalo Volpone'nin O'Broin'la yosmasını İsviçre dağlarında dönüşü olmayan bir geziye çıkardığını söyleyemeyecekti şeflerine. Yani (artık hiç şüphe yok ki) Kirpatrick'e.

Yalnız ortada bir sorun vardı şimdi. Ciddi bir sorun. Acaba hazret, Cavanaugh'ın ölümünü New York'a haber verecek kadar zaman bulabilmiş miydi?

Volpone'yle Bellinzona otelden çıktıklarında Mori, Volkswagen'inin içinde geride, bir ağaç kümesinin arkasında beklemekteydi. Polisin İtalo'nun ardından hareket ettiğini görünce henüz kimliğini kestiremediği öbür izleyicinin de bir süre ortaya çıkmasını umarak bekledi. Kendisinin de izlendiğinden habersiz olan bu üçüncü izleyici, ne yazık ki görünürde yoktu! Oysa Folco, hesabını gördüğü kimselerin kim olduklarını bilmek isterdi daima.

Yeniden bir durum değerlendirmesi yaptı çarçabuk. Havaalanından ayrıldıklarında, Volpone'nin ardında üç kişi vardı. Bunların ikisi polisti; ve birbirlerini tanımaz numarasına yattıkları halde, anlaşmalı çalışıyorlardı. Biri ölmüştü. İkincisi de işte önünde, birinciyle kavuşacağı yere doğru hızla ilerliyordu. Bundan böyle bilinmesi gereken, sadece üçüncüydü. Ve söz konusu hazret ya polise paralel bir resmi örgüt adına ya da Volponelere rakip bir "aile" adına iş görüyor olmalıydı. Ve eğer ikinci şık söz konusu ise, ancak Ettore Gabelotti'nin adamı olabilirdi. Volpone'nin ardına casus sürecek kadar parası ve –hele!– cesareti olan tek kimse Gabelotti'ydi çünkü.

2 numaralı polise gelince: Kafa patlatmaya değer bir yanı yoktu işin; hazret, bir "kaza" sonucu ölmüş olacaktı.

Şu anda içinden geçmekte oldukları, ana yolların dışında kalan vahşi manzara ölmüş bir adamı gizlemek bakımından eşsiz bir garantiydi. Karlar altında kaybolur giderdi ceset. Folco ise, çok uzaklarda olurdu!

Bir virajı alınca, manzara olanca haşmetiyle gözlerinin önüne serildi. Geniş bir ufuk açılmıştı önünde. Epeyce uzakta P 9'u gördü; onu, Volpone'nin Ford'u izliyordu, derin bir yar boyunca. Ford'u da, üç yüz metre kadar geriden, Amerikan polisinin Fiat'ı izlemekteydi.

Folco, yüksek sesle:

"Şu manzaranın keyfini iyice çıkar bari, hayvan!" dedi. "Bunu bir daha göremeyeceksin!"

Tırmandığı yokuş birdenbire öylesine dikleşmişti ki, arayı fazla açmadan sürebilmek için arabayı birinci vitese almak zorunda kaldı.

* * *

Rico Gatto, hafifçe genzini temizledikten sonra:

"Ben, Bay Volpone'nin sekreteriyim," dedi.

Alabildiğine soğukkanlı bir sesle:

"Yaa!" diye cevap verdi morg gardiyanı.

"Hatırlarsınız sanırım... Kendisi bu sabah buraya gelmişti. Beni, burada unuttuğu bir eşyayı gelip almakla görevlendirdi."

"Bir eşya mı, dediniz? Burada unutmuş, öyle mi?"

"Evet. Bir saat. Kol saati."

"Nerede unutmuş?"

"İzin verirseniz... yani sizce bir sakınca yoksa, şöyle bir göz atayım."

"Nereye."

"Patronumun sabah uğradığı yere."

"Ne yazık ki içeri girmenize izin veremem."

"Peki ama niçin?"

"Çünkü sadece merhumun ailesi içeri alınabilir. Patronunuzun bizzat gelmesi gerekecek."

Cebinden bir tomar dolar çekmişti Gatto:

"Bay Volpone'nin, inanın hiç vakti yok" dedi.

Memur görmezlikten gelmişti dolar demetini. Oysa Amerika Birleşik Devletleri'nde aynı hareket eşdeğer görevlinin ok gibi fırlayıp arzu edilen tüm cesetleri göstermesine yeter de artardı bile... Ama İsviçre'deydik.

Banknotları uzatarak:

"Alın şunları lütfen!" dedi Rico.

Görevli, gözlerini dört açtı:

"Almak mı? Niçin alacak mışım?"

"Zahmete girdiğiniz için."

İyice şaşırdı adam. Bu şaşkınlık, öyle yapmacık bir şaşkınlık değil, gerçek bir şaşkınlıktı.

"Ne demek zahmet?" dedi. "Bana sedece bu iş için aylık veriyorlar."

Sabırsız bir sesle ısrar etti Rico:

"Peki öyleyse alın beni içeri."

"Morga ziyaretçi giremez dedim size. İşitmediniz mi yoksa?"

"İçeri girebilmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Herkesin yaptığını."

"Yani?"

"Yani ailenizden birinin ölmesini beklemek ve yazılı bir talepte bulunmak."

Sırf jest olsun diye, karşısındaki hıyarın kafasına bir kurşun sıkıvermek geçti içinden Rico Gatto'nun.

Ettore Gabelotti telefonda, Rico ona Volpone'nin ziyarette bulunduğu ölünün adını veremeyince, boğulur gibi olmuştu. İşi mutlaka aydınlığa çıkarmak gerekmekteydi.

Değişik bir yol denedi:

"Bay Volpone, saatini tabutun içinde unutmuş olmasın sakın?"

"Hiç sanmam," diye cevap verdi görevli. "Kutuyu kapadığımda ben öyle bir şey görmedim."

"Emin misiniz?"

"Elbette. Olmuş olsa mutlaka çarpardı gözüme. Nihayet sadece bir bacak var kutuda!"

"Sadece bir bacak mı?"

Garip bir şekilde baktı görevli, Rico'ya:

"Ya başka ne olacaktı! Sadece bir bacak tabii."

Öylesine afallamıştı ki Rico, kendini tutamayıp bir ihtiyatsızlıkta bulundu:

"Bay Volpone bir bacak mı görmeye geldi bugün? Peki ama kimin bacağını?"

Görevlinin bakışlarında bir güvensizlik uyanmıştı birdenbire. Kuşkuyla sordu:

"Adınızı öğrenebilir miyim?"

Rico, yan çizdi hemen.

"Bakın," dedi. "Bir kere daha bir göz atın lütfen o tabuta. Ben morg kapanmadan önce gene uğrayacağım."

Ve hızla uzaklaştı.

Görevlinin kuşkulu bakışları altında arabasına bindi, hemen otele yöneldi. Haberi verdiği zaman Gabelotti'nin onu azarlamayacağı umudu vardı içinde. Evet ama ne bacağıydı bu? Kimin bacağı?

* * *

Patrick Mahonney, Dave Cavanaugh'ın nasıl öldüğünü biliyordu şimdi. Ortadaki verilerin belirlediği gibi bir kaza değildi bu, bir cinayetti.

Mahonney'in bu kesin gerçekliği kavraması için, P9'la Ford dağ yoluna sapar sapmaz, kendisinin de bej renkli bir Volkswagen tarafından izlenmekte olduğunu fark etmesi yetmişti.

Volpone'nin bir ikinci adamının da onu gözlemek üzere gizlenebileceğini düşünmemiş olduğu için küfretti kendi kendine.

Durum aydınlanıyordu: Şu anda bilemediği belirli bir nedenden ötürü Dave Cavaunaugh, pencerenin yanına çekilmiş ve oradan da aşağıya sallandırılmıştı...

Vahşi bir sevinçle ürpererek, şimdi ona da aynı numaranın yapılmak istendiğini düşündü Mahonney. Tabancasının kabzasını adetâ şehvetle okşadı. Av olduğu sanılan av, avcıyı öldürecekti!

İçinden geçen sözcüğün, "tutuklamak" değil de "öldürmek" olduğunu farketti birdenbire. Polis olduğunu ve Kirpatrick tarafından belirli bir işle görevlendirildiğini tamamıyla unutmuş; artık sadece Cavaunagh'ın öcünü kendi elleriyle almak arzusuyla yanıp tutuşmaya koyulmuştu. Arkadaki haydutun işini bitirdikten sonra, binlerce sebep gösterebilirdi cinayeti haklı çıkarmak için. Bir tek gerekçe bile yetiyordu: Nefis savunması.

Herifi konuşturacaktı önce. İtiraf ettirecekti her şeyi. Ancak ondan sonra ortadan kaldıracaktı ve itiraflara göre de, içini kaplayan kör öfke dinene dek öldürecek, öldürecek, öldürecekti.

Bir yokuşu tırmanmaktaydı şimdi ve kar gittikçe yoğunlaşıyordu. Çamlarla örtülü ve karla kaplı yolun iyice daraldığı yerde keskin bir viraja geldi birden. Ve bildi ki iş, burada olup bitecektir.

Arabayı yolu kapayacak şekilde durdurup dışarı fırladı. İki kat olarak çamların arasına daldı ve tepeye doğru birkaç metre tırmandı. Sonra da, elinde tabancası, bir ağaç gövdesinin ardına sindi...

Derin sessizlik içinde heyecanla beklemeye koyulmuştu. Kaçınılmaz bir şekilde virajı dönecekti katil. Nitekim çok geçmeden işittiği bir motor sesiyle gülümsedi. Geliyordu işte!

Ön tekerleklerin viraja girdiğini gördü ilkin, hemen ardından küçük araba tümüyle belirdi. Volkswagen'in sürücüsü Fiat'ın yolu kesmiş olduğunu gördüğü an, iş işten geçmişti artık.

Yerinden ok gibi fırladı Mahonney. Üç sıçrayışta, henüz fren yapan arabanın yanına ulaştı. Sol eliyle kapıyı hemen açıp adamı direksiyondan koparcasına alarak dışarı çekti ve yere, karların içine doğru savurdu.

Bir çamın gövdesine çarparak yığılıp kalan Folco Mori, an geçmeden bir Python'un kocaman simsiyah deliğini sağ gözünün hemen

iki santim ötesinde görecekti. Başını çevirmek istedi, ama yapamadı. Gırtlağına bir kelepçe inmişti korkunç bir hızla.

Mori soluk alamıyordu. Ellerini boğazına götürdü ve yüzükoyun döndü karın içinde... Mahonney adamı sırtüstü çevirip üstünü yokladı bir saniyede ve portföyünü aldı. İki adım uzaklaştı sonra.

Mori derin derin hırlıyordu. Ağzından salya ve öd karışımı bir sıvı sızmaktaydı.

Mahonney, buz gibi bir sesle sordu:

"Ne satmaya geldin buraya?"

Ancak o zaman bakabildi adama Folco. Kalın kemikli dev gibi bir yaratıktı. Mori'nin, üzerinde "Ticaret temsilcisi" yazılı olan pasaportu vardı elinde...

Üzerini arayış şekli, kararlı sesi, soğukkanlılığı, Folco'da hiçbir şüphe bırakmamıştı. Karşısındaki polis, beynine bir kurşun yerleştirecekti onun.

Demek ki yolun sonuna gelmişti. Ettiğini bulma dünyası bu! Ama Folco'nun asıl canını sıkan, ölmek değil de artık yaşayamamak; öbürleri eğlenir, sevişir, güneşte yanarken, karların altında çürüyüp kalmaktı.

Sık sık ve kendisini de şaşırtan bir soğukkanlılık içinde düşünmüştü, bir gün gelip nerede ve nasıl öleceğini. Şimdi artık biliyordu. Çam kokan bir ormanda, karlar arasında, nisan ayında.

Yeniden sordu Mahonney:

"Arkadaşımı nasıl öldürdün, söyle?"

Konuşmasından, bir Bronx'luyla karşı karşıya olduğunu anladı Folco. Tıpkı onun gibi. Hemşeriydiler.

Yüzü öfkeden kudurganlaşan Mahonney, gürleyen bir sesle emretti:

"You understand!"

Ellerine dayanarak, güçlükle doğruldu Mori. Benzi iyice solmuştu ve gerektiği gibi soluk alıp veremiyordu bir türlü.

Kontağını kapamaya fırsat bulamadığı motorun fıkırdayışını işitti bir an.

Cevap vermek neye yarardı ki?

"Tam üç saniyen var!" diye gürledi Mahonney yeniden.

Ve tekrarladı:

"Nasıl öldürdün arkadaşımı?"

Tetikteki parmağın bükülür gibi olduğunu gördü Mori. Boynunu bükerek üç adım uzaklaştı.

Dipsiz bir çaresizlik içinde omuz silkerek:

"Sana ne bundan?" dedi.

Bir çeşit itiraftı bu.

Mahonney tabancasının namlusun hafifçe kaldırdı. Tam ateş edecekti ki, Folco Mori pantalon ceplerine doğru küçük bir harekette bulundu.

Profesyonel refleksiyle emretti Mahonney:

"Eller enseye!"

Yüzlerce baskında yapmış olduğu gibi..

Uslu bir çocuk gibi, ellerini ensesine götürdü Folco.

Yüz yüzeydiler işte şimdi. Mori, ellerini ensesinde; Mahonney, elinde silah. Ve aralarında on metre ya var ya yoktu.

Tam o son anda gerçekten inanılmaz bir olay geçti:

Mori'nin kolunu ona doğru uzatıp umutsuz bir çırpınışla kendini yere attığını ve yuvarlanmaya koyulduğunu gördü Mahonney. Ne sanıyordu yani bu dangalak? Kendisine ayrılan kurşundan böylelikle kurtulacağını mı sanıyordu?

Gülmek istedi ve daha dudaklarını aralar aralamaz ılık bir sıvı dalgasının tam bir kaynaç şiddetiyle ağzından fışkırdığını sezdi.

Aynı anda üç-dört Mori birden çeşitli yönlerde yuvarlanmaya başlamıştı. Tepesinde çam ağaçları çılgınca bir hızla dansetmeye koyulmuştu ve gökyüzü kararıp kararıp kızıllaşıyor, sonra yeniden kararıyordu.

Başını eğdi Mahonney ve büyük bir şaşkınlık içinde, tabancasının elinde değil, yerde ayaklarının dibinde olduğunu gördü. Hemen sonra, kendisinin de niçin böyle yere karların içine uzanmış olduğunu soracaktı kendi kendine.

Gerçekten de sırt üstü devrilip gitmişti birden.

İyice ağırlaşan elini boğazına güçlükle götürdü. Onun boğazı değildi sanki dokunduğu yer; başka bir yüzey vardı parmaklarının altında.. Sıcak ve yapışkan dudakları uzun bir bıçağı boydan boya barındıran bir çeşit delik vardı. Dalgalar halinde kan fışkırtan bir delik!

Afallamıştı Mahonney:

"Şah damarım kesilmemiş olsa bari!.." diye geçirdi içinden.

Ve bu onun gece ve ölüm tarafından yutulmadan önceki son düşüncesi oldu.

8

Öğleden sonra saat 4'te Marjorie, Karl Deutsch'u Homer Klope'nin bürosuna buyur etmekteydi. "Doktor"a hoşgeldiniz demek üzere bankacı ayağa kalktı. Karşılıklı iki nezaket cümlesinden sonra, asıl konuya gireceklerdi.

"Kapınızı zorladığım için sakın bana kızmayın," dedi Karl Deutsch.

Kloppe, "rica ederim" anlamında ellerini açtı. "Doktor" ekledi:

"Ayrıca, büronuzdan çıkar çıkmaz bu ziyaretimi unutmanızı da rica ediyorum sizden."

Bir çekmeceden dev Waterman şişesini çıkaran Homer Kloppe sordu:

"Size bir viski ikram edebilir miyim?"

Hemen hemen on yıldan beri birbirlerini tanıyorlar ve birbirlerine karşı aynı saygıyı besliyorlardı. Karl Deutsch, Avusturya kökenli oluşunu Zürih finans çevrelerine unutturabilmek için epey zahmet çekmişti. Onların gözünde, aradaki dil birliğine rağmen, "yabancı" sayılmıştı uzun bir süre. Ama en sonunda, ve uzlaştırıcı yetenekleri, şaşmaz hizmet anlayışı, özellikle de uluslararası plandaki yüksek ilişkileri sayesinde, yerel burjuvaziye kendini kabul ettirmeyi çok iyi başarmıştı.

Şimdi artık en büyük bankacıların iş yapmaya hazırlandıkları müşteriler hakkında hemen koşup onun fikrini almaları kadar normal bir durum yoktu. Karl Deutsch, istenilen bilgileri sınırsız denebilecek bir cömertlikle verirdi daima. Üstelik bugüne kadar da en ufak bir teşhis hatasına düştüğü görülmemişti.

Hiçbir büyük mali operasyon yoktu ki onun kulağına çalınmış olmasın, hiçbir sır yoktu ki habersiz kalsın, hiçbir sosyal çevre yoktu ki (en kapalı ve bağnazı da olsa) girmeyi başaramasın..

Karl Deutsch'un danışmanlık ve aracılık hizmetlerine tek tek büyük zenginler kadar, en başta Yabancı Sermayeler Konfederasyonu olmak üzere, yabancı bankalar, çok uluslu şirketler ve nakit para ara-

yan ya da fazla paralarını kısa vadeli olarak işletmek isteyen kimi hükümetler de başvurmaktaydılar.

Dövizler üzerinde de ustaca oynardı Deutsch. Hangi paranın devalüe ya da reevalüe edileceğini herkesten önce, günü gününe ve kesinlikle bilirdi. Her türden silah satıcısının adresini de ondan alabilirdiniz.

Karl Deutsch, Avrupa ve Amerika ülkelerinden, verginin pençesinden kurtulmak isteyen büyük sermayeleri de sadece kendisinin bildiği dolambaçlı yollardan arzu edilen yere rahatça aktarabilirdi. Sovyetler Birliği dahi yabancısı değildi "Doktor"un. Altın rezervlerinin fazlasını satışa çıkarmaya karar verdikleri an, Sovyet temsilcileri ilk iş olarak Deutsch'u ziyarete koşarlardı.

Hiç şüphe yok ki bunca yetenek, Sendika "büyükler"inin gözünden elbette kaçmayacaktı ve Karl Deutsch, büyük ücretler karşılığında onların da hizmetindeydi.

Kadehini kaldırırken:

"Sağlığınıza!" dedi Homer Kloppe.

Karl Deutsch:

"Prosit!" diye cevap verdi.

Ve bir dikişte boşalttı kadehini. Homer, boşalan kadehi yeniden doldurdu.

Deutsch, derin bir soluk aldıktan sonra bir an durup konuşmaya başladı:

"Evet... Size gerçek ve derin saygı duyduğumu elbette bilirsiniz, Sayın Kloppe. Dolayısıyla da şimdi size söyleyeceklerime hiçbir cevap vermemenizi rica ediyorum. Ben bu bürodan çıktığım vakit, dinlemiş olduklarınızı istediğiniz gibi değerlendirmek elinizde. Pek tabii ki anlatacağım şeyin gerçekle hiçbir ilgisi yoktur."

"Pek tabii," dedi Kloppe.

Biraz canı sıkılmıştı bu girişe aslında; ama renk vermeksizin, büyük bir dikkatle dinlemeye hazırlandı.

"Şimdi size birtakım varsayımlar sıralayacağım. Bunu yaparken, belki de size küçük bir hizmette bulunmuş olmanın iç rahatlığı içindeyim, Sayın Kloppe. Takdir sizindir."

Susup genzini temizledikten sonra Doktor, konuşmasını sürdürdü:

"Varsayalım ki... ama demin de belirtmiş olduğum gibi bu, sadece bir varsayımdır... evet, varsayalım ki bu kentteki bankalardan birine muazzam bir sermaye emanet edilmiştir..."

Burada Deutsch, Homer Kloppe'nin bakışlarının belli bir biçimde sertleştiğini ve yüz çizgilerinin birdenbire gerginleştiğini gördü. Ama çaresi yoktu, söyleyecekti ister istemez. Devam etti:

"Varsayalım ki söz konusu sermaye... transfer edilmesi gereken bir sermayedir ve belli bir ortaklar topluluğuna aittir. Bu ortaklar, ille de İsviçreli olmayabilirler... Diyelim ki Amerikalıdırlar... Amerikan iş hayatında geçerli töre ve kuralların bizimkilerden köklü biçimde farklı olduğunu size hatırlatmaya gerek görmüyorum. Şunu söylemek istiyorum, Sayın Kloppe. Onların anlayışına göre... ki bu hiç şüphesiz, son derece ilkel bir anlayıştır... verilen sözün değeri, birtakım kağıt parçalarına yazılan şeylerden çok daha önemlidir..."

Kloppe, Waterman şişesini bürosunun gözüne özenle yerleştirdi. Karl Deutsch'tan, Volponelerin adamı olmak dışında her şeyi umabilirdi, "Doğrusu pes!" diye geçirdi içinden. Ama sonra hemen düşündü. İşin ucunda kendisi de aynı "aile"nin sermayesini işleten bankacı değil miydi?

Kral Deutsch "varsayım"larını sürdürüyordu.

"Şimdi de varsayalım ki, Sayın Kloppe, fonları söz konusu bankaya teslim etmiş olan ve dolayısıyla da şifreli hesap numarasını bilen temsilciler, herhangi bir nedenden ötürü, gelip sermayelerini çekmek olanağından yoksun bulunmaktadırlar. Bu durumda, meslek ahlakına titizlikle bağlı olan kusursuz bir bankacının görevi, söz konusu sermayenin mirasçıları olduklarını iddia edenlere, o sermayenin kendisine emanet edilmiş bulunduğunu hiçbir şekilde açıklamamaktadır."

Burada durup yeniden genzini temizledi Karl Deutsch ve şöyle bitirdi konuşmasını:

"Bunun, elbette böyle olması gerekir Sayın Kloppe. Bir tek şık dışında. Söz konusu sermayenin sahipleri, paralarını geri alabilmek için her yola... en iğrenç yollara bile.. başvurabilecek kadar çılgın ya da cani iseler... o durumda... ve sadece o durumda... töreden önce aklın, kuraldan önce sağduyunun sesini dinlemek gerekir sanıyorum."

Susmuştu.

Kloppe sordu:

"Kızımın evlilik töreni için size bir davetiye yollamıştım. Aldınız herhalde?"

"Aldım, evet."

"Törene katılmak gibi bir niyetiniz var mıydı?"

"Elbette."

Koltuğunu geriye iterek doğrulmuştu Kloppe:

"O törene katılmaktan vazgeçmeniz daha iyi olur sanıyorum. Söz konusu davetiyeyi lütfen unutunuz. Tıpkı demin anlattığınız ve hiçbir şey anlamadığım hikayeyi ben nasıl hemen unuttumsa."

Karl Deutsch da ayağa kalkmıştı şimdi. Yüzü bembeyazdı:

"Çok üzgünüm, Sayın Bayım," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm. Söylediklerimi sadece bir dostluk belirtisi olarak kabul edeceğinizi ummuştum ben."

"Gülegüle, Doktor," dedi Kloppe.

"Hoşça kalın, Bayım," diye cevap verdi Deutsch.

Odadan çıkarken kendini on dakikada on yıl yaşlanmış gibi hissetti.

Oysa felaketi önleyebilmek için elinden gelen ne varsa yapmıştı.

* * *

Sahanlığa gelince, bir an kapıyı çalmaya cesaret edememişti Angela Volpone. Yüreği yuvasından fırlayacakmışcasına çarpıyordu. Hemen geri dönüp kaçmak istedi.

Ama bu ziyareti mutlaka yerine getirmesi gerektiğini çok iyi bildiği için, yarım saat önceden Francesca'ya telefon edip geleceğini haber vermişti. Şimdi sözcüğün tam anlamıyla çaresiz bir halde eltisine, kocası Don Genco Volpone'nin öldüğünü söylemek cesaretini bulup bulamayacağını kendi kendine soruyordu.

Eli, ister istemez kapının ziline uzandı.

Doğrudan doğruya Francesca açtı kapıyı. Elli yaşlarında, ama daha fazla gösteren bir kadındı. Belki giyimindeki sadeliği de aşan alçak gönüllülük, makyaj yokluğu ya da çok daha derinde bir şeyin, yüzü vaktinden önce yorup yıpratmışlığı bunda rol oynuyordu...

İtalo ile evlendiğinden bu yana Angela, Francesca'yı topu topu üç ya da dört kez görmüştü. Ve her seferinde de birbirlerine, hani o sıkıntı verici bir durumu geçiştirmeye yarayan beylik sözlerden başka bir şey söylememişlerdi. Eltiydiler, evet; ama onları ayrı tutan çok şey vardı.

Henüz yirmi beş yaşının iştahıyla yaşayan Angela, Francesca'nın o sakin ve kaderine boyun eğmiş tavrı karşısında rahatsız oluyordu. Acaba neler çekmişti de böyle kırık ve küskün kalmıştı?

Francesca hafifçe gülümseyerek:

"Buyurun, girin Angela," dedi ve hemen ekledi:

"Hoşgeldiniz."

Angela için için ürpererek girdi.

Tam Angela'ya göre biçilmiş bir kaftan gibiydi daire. Bütün genişliğine rağmen salonun donuk ve sakin havasını bozan hiçbir şey yoktu. Gri, yumuşak, biraz eski, biraz zamandışı gibiydi her şey. Sekizinci Cadde'de bir kır hayatı yaşanıyordu sanki!

"Bir fincan kahve ister misiniz?"

Angela, istemediğini bir baş işaretiyle belirtti. Sonra da Francesca'nın gösterdiği berjere geçip oturdu. Pencerenin yanına...

Eltisi de onun tam karşısındaki bir sandalyeye oturmuştu ve bekliyordu.

"Şey," diye söze başladı Angela. "İtalo biraz önce Zürih'ten aradı beni. Kötü bir haberim var."

Belli belirsiz gerilmişti Francesca.

Ürkek devam etti Angela:

"Kocanız söz konusu... Don Genco... bir kaza geçirmiş."

Kendisini adeta kavuran bir bakış karşısında Angela dayanamayıp, dizlerinin üzerinde kenetlediği ellerine doğru indirdi gözlerini.

Francesca sordu:

"Bir kaza mı?"

Eski tarzda yetiştirilmişti Francesca. Babası New York'un İtalyan mahallesinde bir baharat dükkanının sahibiydi. Dansa gitmek, akşam yemeğinden sonra sokağa çıkmak gibi şeyler bir yana, delikanlılarla konuşmayı bile yasaklamıştı ona. Biricik kızı, gelecekteki kocasına alabildiğine saf ve tam anlamıyla el değmedik olarak gitsin istemişti. Damat olarak da Don Genco'yu seçmişti sonunda. Francesca iki kız doğurmuştu. Kızların büyüğü Jane, Angela'yla yaşıttı.

Francesca ayağa kalkmıştı:

"Yoksa... Yoksa ona bir şey mi oldu?" diye sordu heyecan ve korku dolu bir sesle.

Angela, üzüntüden titreyerek başını eğdi önüne, bir süre dudaklarını ısırarak kendini zaptetmeye çalıştı. Sonra dayanamayıp, kendiliğinden ayağa kalktı ve kollarına atıldı eltisinin.

Hıçkırıyordu Francesca. Ağlıyordu. Gözlerinden bir tek damla yaş dökülmeksizin ağlıyordu...

Birdenbire sıyrıldı Angela'dan. Değişmiş ve katılaşmış bir sesle sordu:

"Nerede şimdi?"

Cevap vermedi Angela. İtalo ona ayrıntıları hiç anlatmamıştı ki..

"Kocam şimdi nerede diyorum size?" diye tekrarladı Francesca. "Ve ne geldi başına?"

Angela hıçkırıklarını tutabilmek için son gücünü de seferber ederek:

"Bilmiyorum," dedi. "İtalo yeniden arayacak beni. Başka bir şey söylemedi. Her şeyle uğraştığını söyledi sadece."

İşte o zaman Francesca, koltuğa yığılıp iki büklüm oldu ve başını yastıklara gömdü. Sonra da bir yandan yastıkları yumruklarken, bir yandan da hırıltıyı andıran bir sesle:

"Biliyordum," dedi. "Biliyordum onu öldüreceklerini!. Biliyordum, evet, biliyordum! Şimdi de İtalo'yu öldürecekler!"

Donup kalmıştı Angela. En ufak bir harekette bulunamadı bir süre. Sonra da haykırmamak için elleriyle ağzını kapattı.

* * *

Arabanın hızını keser gibi olduğu her seferinde Lando'ya, şiddetle korna çalarak, aynı hızla devam emrini vermişti Volpone. Ama artık boşunaydı; çünkü yol sona eriyordu burada. Yumuşak bir yamaç vardı önlerinde, yamacın ortasında da, bir merkez binasının çevresinde ambarlar, arabalıklar, küçük ek yapılar sıralanmaktaydı.

Lando arabadan çıktı ve Ford'un gelip durmasını bekledi. Ford durur durmaz da, Volpone'ye kapıyı açmak için seğirtti. Bu arada, içerde oturan İnes'e bakmaya cesaret edemedi.

"Burası işinizi görür mü?" diye sordu.

İtalo, yerinden kımıldamaksızın:

"Git bak içerde kimse var mı?" dedi.

Erimekte olan karın kayganlaştırdığı çamurlu toprağa için için küfrederek, binalara doğru ilerledi Lando. Her yer kapalıydı ve sessiz.

İlk rastladığı kapıya yumrukla iki üç kez vurdu. Kimse cevap vermedi. Pencere kanatlarından birinin aralığından içeri baktı. En ufak bir hayat belirtisi göremedi. Arka tarafa dolandı sonra. Gelişigü-

zel ittiği bir kapı, gıcırdayarak açıldı. Bir ambardı burası. Toprak zemin, yer yer kalın bir yonga tabakasıyla kaplıydı. Duvarlara dayalı duran çeşitli tarım aletleri vardı. Oraklar, beller, kazmalar, takozlar... Ve ambarın tam ortasında büyük bir elektrikli testere kuruluydu. Orlando yaklaştı. Küf tutmuş yuvarlak bıçağın kenarında parmaklarını gezdirdi. Belki bir santim toz bağlamıştı bıçak.. Görünüşe bakılırsa, sonbahardan beri buraya hiç kimse gelmemişti. Lando ambardan çıktı. Yüz metre kadar yamacı tırmandı. Yamaca ulaşınca gözlerinin önüne serilen görkemli manzarayı bir süre seyretti. İki şeyden emindi artık. Ortalıkta ve dolaylarda hiç kimse bulunmadığından, bir; iskarpinlerinin tamamıyla ayvayı yediğinden, iki. Döndü.

"Evet?" diye sordu Volpone.

Orlando, baş parmağını havaya kaldırarak:

"O.K.!" dedi.

"İndir şunları!" Lando, Pietro Bellinzona'ya işaret etti. Pietro, Mortimer O'Broin'la Zaza'yı, Finey'i P9'dan çıkardı. Bu arada Volpone de, önünden İnes'i iterek inmişti arabasından.

Bir an için herkes olduğu yerde kaldı. Mortimer'le Zaza yüzleri sopsoluk, Bellinzona'nın dev cüssesi önündeydiler. Biraz ileride İtalo Volpone, yüzü en az onlar kadar soluk, ayrıca kapkatı, İnes'i belli belirsiz kolundan tutuyordu. Zenci kız ise, uzaklara dikmişti bakışlarını. Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi görmüyordu sanki.

İnfaz öncesi sessizliği çökmüştü topluluğun üzerine şimdi.

Motor gürültüsü işitildiğinde, daima tetikte duran Volpone hafifçe elini havaya kaldırdı. Kimse kımıldamadı. Çok geçmeden de çamların arasında Falco Mori'nin bej Volswagen'i belirecekti..

Gelip öteki iki arabanın yanında durdu Falco, gazı kesip el frenini sıktı ve tek kelime söylemeksizin topluluğa doğru yöneldi.

"Nerden böyle?" dedi Volpone.

"Arkanızdaydım."

Bellinzona, çocuksu bir şaşkınlıkla sordu:

"Peki ama görmedik bile seni?"

"Bir ara durmam gerekti."

Falco Mori'nin sesinde gizli ince imayı kavrayamamış olan Pietro ısrar etti:

"Durman mı gerekti? Neden?"

Mori kısa kesti:

"Önemli değil."

Volpone ötekilere bir baş işareti yaptıktan sonra binalara doğru gitti. Hemen izlemeye koyuldular. Ambarın önüne geldiklerinde İtalo Volpone, Pietro ile Falco'ya döndü. Sakin bir sesle:

"Sokun şunları içeri" dedi.

Ve Lando'ya bakarak ekledi:

"Sen kal."

İnes, Zaza, Mortimer, Falco ve Bellinzona ambarın kapısında kayboldukları zaman İtalo, bir süre ayakkabısının ucuyla yerdeki karları eşeledi. Sonra da sordu:

"Ağabeyimi tanıyor musun?"

Lando'ya bakmadan sormuştu bunu.

"Evet," diye cevap verdi Orlando. "Daha üç gün önce gördüm kendisini."

"Nerde?"

"Şehirde. Continental'in barına çağırmıştı beni."

"Ne için çağırmıştı?"

"Kendisine gara kadar eşlik etmemi istiyordu Don Genco."

"Ettin mi?"

"Elbette ettim."

"Anlat."

İtalo'ya şaşkınlıkla baktı Orlando. Hiçbir anlayamadığı hemen belli oluyordu:

"Neyi anlatayım?" diye sordu.

"Taksiyle mi gittiniz gara?"

"Hayır," dedi genzini temizleyerek. Sonra da bir baş hareketiyle P9'u işaret edip ekledi:

"Bu arabayla."

"Araba senin mi?"

"Don Genco'nun armağanı. O aldı onu bana."

"Ne vakit?"

"Bunun sergilendiği vitrinin önünden geçiyorduk. Bana bir armağan bırakmak istediğini söyledi. Hemen on dakika içinde satın aldı arabayı. Ben de Don Genco'yu gara işte bununla götürdüm."

"Trene bıraktın mı?"

"İstemedi ki. Garın girişinde ayrıldı benden."

"Bilet gişesine de mi gitmedin onunla?"

"Hemen geri dönmemi emretti bana."

"Yani nereye bilet aldığını bilmiyorsun?"

"Bilmiyorum, hayır."

"Nasıldı peki?"

"Kim?"

Sabırsız bir sesle:

"Ağabeyim!" dedi İtalo.

"İyiydi. Sakin. Neşesi yerindeydi."

"Kim izliyordu sizi?"

Afallamıştı Lando:

"İzlemek mi?" diye sordu kekelercesine. "Hiç kimse. Daha doğrusu, bilmiyorum."

"Enselediğin herifi tanıyor musun?"

"Mortimer O'Broin. Avukat."

"Ağabeyimle mi gördün onu?"

"Hayır. Don Genco yalnızdı ben geldiğimde."

"Baretto idi değil mi adın?"

"Orlando Baretto, evet. Lando.."

"Aileye gireli ne kadar oluyor?"

"Nerdeyse dokuz yıl."

"Aldığın para yetiyor mu?"

"Fazlasıyla."

"Bugünden itibaren ücretini arttırıyorum. İki katını alacaksın."

Sevinçle karışık bir utanma duygusu içinde kıpkırmızı kesildi Orlando. İtiraz etti ilkin:

"Ama Padrone!"

"Kabul değil mi yoksa?"

"Kabul! Ama..."

Lando'nun avucuna bir tomar banknotu sıkıştırırken, emreden bir sesle: "Bunlar senin, al!" dedi Volpone. Sonra da açıkladı:

"On bin dolardır."

"Ücretim mi?"

"Sadece bir avans. Ağabeyimi sever miydin?"

"Hem de çok" anlamına coşkunlukla başını salladı Orlando.

İtalo, bakışlarını bir an için uzaklara dikerek: "Öldü," dedi ve Lando'ya dönerek hemen sordu:

"Biliyor musun kim öldürttü ağabeyimi?"

Yutkunmak istemiş, yutkunamamıştı Orlando. Gözleri dehşetten büyümüş bir halde kekeledi:

"Don Genco'yu... öldürtmek mi?"

"Mortimer O'Broin denilen o puşt öldürttü, evet! Şimdi beni iyi dinle! O puşta iki sorum var. Cevap vermesin, Zürih'e geri dönmeyecek. Anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum," dedi Lando.

Aslında, bunu daha İnes'in evinde anlamıştı.

"Yanındaki o sarışın orospu da dönmeyecek Zürih'e."

Bir an sustu. Çok kısa bir an. Sonra da Lando'nun gözlerinin içine bakarak sordu:

"Bana yardım etmeye hazır mısın?"

"Elbette."

"O zenci yosması kim?"

"Birlikteyiz."

"Önemli mi senin için?"

"Nasıl yani?"

Bunu söylerken, sesinin nasıl olup da bu kadar boğuk çıkabildiğini kavrayamamıştı!

İtalo, alabildiğine kararlı bir sesle konuştu:

"Çünkü onun da Zürih'e geri dönmemesi gerekli."

"Ama Patron.."

"Meraklanma, zararı karşılarım."

"Hiçbir şey yapmadı ki o, Patron! İşin içinde değil!"

"Ne çıkar? Ama dönmemesi gerekli."

"Patron... Padrone!.."

"Tanık istemiyorum! Başkasını bulursun. Orospudan bol ne var!"

Sıkıntıdan boğulacak gibiydi Lando. Tüm cesaretini toplayıp son bir kez denedi şansını:

"Dinleyin, Padrone," dedi. "Ne olur, bir an dinleyin!"

İtalo, buz gibi bakışlarını dikmişti Orlando'nun korkuyla küçülmüş gözlerine:

"Zararı karşılarım, demiştim sana!"

"Biliyorum, Patron, biliyorum! Bilmez olur muyum hiç! Ama durum başka! Onu yolcu edecek olursak hemen anlaşılır! Çünkü şehrin bütün kalantorlarıyla içli dışlıdır o! Yüksek yargıçlar, büyük bankacılar, hepsi hepsi, haftada en az bir kere onunla iş tutar! Bakın örneğin beni bu sabah O'Broin'u enselemek üzere yolladığınız yer var ya, hani o banka.."

"Hangi banka?"

"Trade Zurich Bank!"

"Eee? Ne olmuş o bankaya?"

"İşte o bankanın sahibiyle de yatıp kalkıyor İnes!"

"İnes?"

"Yani benimki!"

"Kloppe'yle mi?"

Haykırmamak için kendini güç tutarak:

"Evet, Kloppe'yle!" dedi Lando bir solukta.

Hangi nedene bağlı olduğunu bilemiyordu ama Kloppe'nin adını söyleyince bir gedik açmış bulunduğunu sezinlemişti. Hızla ekledi:

"Deli gibi aşık adam İnes'e! Tam bir deli gibi!"

Volpone bir an düşündü. Yeniden sordu:

"Demek senin zenci yosma Homer Kloppe'yle de düşüp kalkıyor?"

"Çok iyi biliyorum, evet!"

"Kız seninle kalsın istiyorsun, yanılmıyorsam?"

"Düzgün kızdır!"

"Yani susar?"

"Konuşursa ben tepelerim!"

Lando'yu tepeden tırnağa şöyle bir süzdü İtalo Volpone. Küçümseyerek, sordu:

"Bir çürüğe güvenebiliyorsun, öyle mi?"

Belki bir an duraksar gibi oldu Baretto. Sonra:

"Ona, evet!" dedi kesin bir tavırla.

"Ben, kendi adıma güvenmezdim senin yerinde olsam! Ölülere güvenirim ben! Şimdi beni iyi dinle, Baretto: Çatlaklık ederse, hesabını senden sorarım! Tamam mı?"

"Tamam."

Lando'nun omuzuna hafifçe vurdu:

"Şöyle biraz sarsacak olursam üzülme," dedi. "Şan olsun diye hani.. Gırgırına!"

Ve ambara daldı. Lando da hemen ardından girdi.

* * *

Gerçeküstücü ressamlar üzerinde tartışıyorlardı. Söz konusu sanatçıların yadırgatıcı fikirlerine hayrandı Renata. Kurt ise, bütün fikirlerin çoktan aşılmış şeyler olduğunu ve gerçeğin kendisinin Gerçeküs-

tücülerin modası geçmiş öğretilerinden çok daha büyük önem taşıdığını, dünyanın yarısı açlıktan ölürken sütte sinek öldürmenin sadece anlamsızlık değil, aynı zamanda insafsızlık da sayılacağını ispatlamaya çalışmaktaydı.

"Hayal kurma yeteneği yok sende!" demişti Renata. Daha beteri: Kendi düşlerini bile göremeyecek kadar ufaksın. Bir çılgınlık tohumu eksik sende, benim zavallı küçük Kurtcuğum! Bir çılgınlık tohumu, evet!"

Ve sözlerinin etki derecesini ölçmek için bir an nişanlısının yüzüne baktıktan sonra devam etmişti:

"Salvador Dali bir gün ne dedi bilir misin bana, şu karşında gördüğün Renata'ya? Öyle boğa güreşleri tertiplemek istermiş ki, öldürülen boğalarla, öldüren matadorlar arenadan, içleri pembe tafta kaplı helikopterlerle kaldırılıp götürülsün!"

"Ne olurmuş yani öyle olursa?"

"Hiçbir şey olmaz tabii! Ama kabul et ki çok parlak bir fikir bu!"

"Ahmakça bir fikir!"

"Beni bir helikopterle kaldırıp götürmeyi aklının ucundan bile geçirmemiş olduğunu düşün!"

"Dünyanın en kolay şeyi o sevgilim, dünyanın en kolay şeyi!"

Hemen ardından da, nasıl olduğunu kendisinin de kavrayamadığı bir şekilde eklemişti:

"İstersen düğünümüzde!"

Renata, gözleri ışıl ışıl:

"Elbette!" demişti. "Niye olmasın yani?"

Üstüne üstüne gitmişti işin Kurt:

"Gerçekten de niye olmasın?"

Birdenbire dikilmişti Renata:

"Bak, Kurt!" demişti. "Öteden beri bana, bu kentin pis burjuvalarının bilmemnesine der durursun, tamam mı? Şimdi ispat et bunu! Var mısın bahse?"

"Varım elbette!"

"Peki ya vazgeçip de bozum olursan?"

"Ben mi?"

İşte böyle başlamıştı saçmalık: Lâf olsun diye! Ve iki sevgili başbaşa verip, evlilik törenine çağrılan saygıdeğer Zürihlilerin akıllarını başlarından alacak cinsinden bir program tasarladılar. Renata'nın önerdiği her yeni fikri Kurt, ahmakça bir meydan okuma havası için-

de işleyip geliştiriyor ve en son yargılarına iletiyordu. Ana temaları şuydu: Herşeyi kusursuz bir sıra içinde düzenlemek ama bu sırayı gene kusursuz bir şekilde TAM TERSİNE uygulamak!

İşin kötüsü, düğüne üç gün kala vazgeçmek de söz konusu değildi.

* * *

Volpone'nin ambara girdiğini görür görmez, büzülüp kıvrılmak isteği geçmişti içinden Mortimer'in. Ama ölümünün ve ölümünü önleyecek olan işkencelerin kesinliğiyle cesaretlenip kafa tutmaya yeltendi:

"İtalo!" dedi. "Size başım üzere yemin ederim ki şu tavrınızdan hiçbir şey anlamıyorum! Olsa olsa korkunç bir yanlış anlama söz konusu olabilir aramızda!"

Dalgın bakışlarla ambarı şöyle bir tepeden tırnağa taramıştı yavaş yavaş. Yongalara, testereye, örümcek ağlarıyla süslü duvarlara, çatıyı tutan iri kalaslara ayrı ayrı bakmıştı. Testerenin hemen yanında, yerde, maden bir plaka vardı.

Volpone, Pietro Bellinzona'ya plakayı gösterdi. Bellinzona koşup plakayı kaldırdı. Bire iki metrelik bir oyuk çıkmıştı ortaya. Yaklaşık bir metre derinliğindeki bu oyukta testerenin motoruyla birlikte şalterli büyük bir elektrik sayacı da vardı.

Küfe bulanmış ellerini oğuşturuyordu Pietro. Bir yandan da Volpone'ye bakıyordu. İtalo:

"Orası açık kalsın!" dedi.

Küçücük boyuyla ileri doğru atılarak:

"İtalo!" diye bağırdı O'Broin. "Sizden bir açıklama beklemeye hakkım var herhalde!"

Volpone döndü. Karşısındaki avukatı ömründe ilk kez görüyordu sanki. Alabildiğine tatlı bir sesle: "Merak etme açıklayacağım," dedi. Sonra da kibarca kolundan tutup ambarın dibine doğru sürükledi onu. Ötekilerden uzağa.

Otomobilde gelirken Mortimer'in ağzından kan sızmaya başlamıştı yeniden. Ama O'Broin, silmeyi akıl etmemişti. Ve şimdi dudakları pıhtılaşmış bir kan tabakasıyla kaplıydı.

Volpone sakin bir sesle:

"İşte istediğin açıklama," dedi. "Ağabeyim öldürüldü."

Gözlerini yere indirmemek gücünü bulmak için en son enerji yedeklerini de seferber etti O'Broin:

"Ne diyorsunuz?" diye soludu.

Kendini tutarak, ama gürleyen bir sesle:

"Kapa çeneni!" dedi Volpone. "Ben konuşuyorum! Genco'nun transfer için bankaya kaydettirdiği şifreli hesap numarasını vereceksin bana."

"İtalo! Veremem! Genco'ya ihanet etmek olur bu!"

Onu hemen o anda parçalamamak için gözlerini yumdu Volpone, başını ellerinin arasına aldı ve sıktı olanca gücüyle. Parmakları soluk tenine gömülüp derin izler bırakıncaya dek sıktı. Sonra konuştu:

"Beni dinle, kokarca, beni iyi dinle! Seni burada gebertmeden önce, bir pazarlık öneriyorum: "Hemen konuştuğun takdirde kafana bir kurşun sıkacağım. Onurlu bir adam gibi ölürsün."

Başıyla Zaza'yı işaret ederek ekledi:

"Ona kötülük etmem. Namus sözü!"

"Ama nasıl olur?" diye kekeledi Mortimer.

Volpone'nin buz gibi bakışları karşısında sustu.

"Nasıl olsa konuşacaksın!" diye devam etti İtalo. "Ama hemen konuşmadığın takdirde, santim santim yüzeceğim derini. Ve çürüyerek öleceksin! Karar ver hemen!"

Vıyaklamayı andıran bir sesle: "İtalo!" diye bağırdı Mortimer. "Aldanıyorsunuz! Yemin ederim ki aldanıyorsunuz. Yemin ederim."

Volpone adamlarına döndü:

"Pietro! Plakayı yerine koy, sarışını da üzerine getir!"

İsyan etti Zaza Finney:

"Aklınızı mı kaçırdınız kuzum siz? Sizin numaralarınızla benim ne ilgim var ki!"

Başıyla Mortimer'i göstererek ekledi:

"Bu herifi doğru dürüst tanımıyorum bile!"

Bellinzona, bu arada kızın kolunu kapıp arkasından bükmüş ve maden plakanın üzerine itmişti Zaza'yı. Sordu:

"Şimdi ne yapacağım bunu?"

Alabildiğine sakin bir sesle söyledi Volpone:

"Asacaksın."

Ulur gibi:

"Namussuzlar!" diye haykırdı Zaza. Bir yandan da Pietro'yu tekmelemek istiyordu. Ama başaramayacaktı bunu. Dev gorilin pençelerinde hemen etkisiz hale gelecekti.

Bu arada İnes araya girdi:

"Daha ne kadar sürecek bu hıyarlıklarınız? Üşüyorum ben. Evime dönmek istiyorum!"

Mori, zenci kıza O'Broin'u işaret ederek:

"Git o puştun yanında dur!" dedi.

Öyle bir amansızlık dalgalanıyordu ki yüzünde, itiraz etmeksizin Mortimer'e doğru ilerledi İnes. "Sizden ne istediklerini bilmem," diye başladı. "Ama konuşun bu adamlarla! Bütün hepimizi ölüme sürüklediğinizi görmüyor musunuz?"

Volpone'nin bir göz kırpması üzerine Folco Mori, yerde serili bir halat demetini alıp Lando'ya uzattı. Lando halat ucunu fırlatıp çatıdaki kalasın üstünden aşırttı önce; sonra da, Bellinzona'nın meraklı bakışları arasında, bir ilmik yaptı.

Volpone gene aynı sakin sesle konuştu:

"Geçirin boğazına!"

Zaza, gözleri dehşetten dışarı uğramış, yüzünde gene de bir inanmazlık dalgası, bir yardım aradı ve bağırdı boğazını yırtarcasına:

"Mortimer! Mortimer!"

Haykırmayı andıran bir sesle ciyakladı O'Broin:

"Bırakın onu! Bırakın onu diyorum size!"

Lando halatın ucunu duvara gömülü bir halkaya geçirip düğümlerken Bellinzona da bir anda Zaza'nın bileklerini sırtına çekip köstek vurmuştu.

Ciğerlerinin olanca gücüyle son bir kez daha haykırmak gücünü buldu Zaza:

"Mortimer!"

Ve Mortimer'i, kendisini iple saran Folco Mori'nin kollarında umutsuzca çırpınırken gördü.

Aynı anda İtalo Volpone'nin sesi yükselmişti:

"Plakayı kaldırın!"

Dehşetin doruğundaydı Zaza. Yular vurulmuş bir at gibi kendi ekseni üzerinde fırdolayı dönerek, ayağındaki tek iskarpinle maden plakayı dövmeye koyuldu.

Bu arada Bellinzona, plakayı iki eliyle ucundan kavrayıp çekti. Bir anda destekten yoksun kalan Zaza, umutsuzca debelenmeye başladı boşlukta.

"Alçaklar! Katiller!" diye haykırdı İnes.

Paslı bir orağı almak için eğildi. Eğilir eğilmez de bir vuruş patladı ensesinde ve inleyerek yere devrildi. İnes'e elinin yanıyla vurmak

için bir an halatı bırakmış olan Folco Mori, hemen ilmiği pekiştirmişti. İnes, dudakları yongalara adeta yapışık bir halde kusmaya koyulmuştu ağır ağır. Bir bakıma şanslı da sayılabilirdi. Çünkü bu sayede Zaza'nın, vücudu son bir spazmla savrulup tam bir parçalanmış çaput halini almadan önce gözlerinin yuvalarından nasıl fırladığını görmeyecekti.

Volpone'nin emredeñ sesi yükseldi gene:

"Pietro! Git o zenci kızın iyice bir hatırını sor!"

Bellinzona, kaçamak bir bakış attı Lando'ya. Sapsarı kesilmişti Orlando, yumruklarını sıkmış Volpone'ye bakıyordu. Birdenbire İtalo'nun elinde bir tabanca belirmişti.

Açıkça tehdit etmeksizin:

"Baretto!" dedi. "Testereyi çalıştır."

Ama ses tonu öyle bir tehditle yüklüydü ki, Bellinzona yarı bilinçsiz bir halde yerde yatan İnes'i ilerdeki bir odun yığınının arkasına götürüp yongaların üzerine atmak üzere kucaklayıp kaldırırken en ufak bir harekette bulunamadı Lando.

Volpone emrini tekrarlamıştı:

"Baretto! Sana söyledim!"

İlerledi Baretto, oyuğun içine bıraktı kendini. Zaza'nın ölü vücuduna değdi vücudu. Testereyi çalıştıracak olan elektrik düğmesine basabilmek için, kızın bacaklarını kaldırıp uzaklaştırması gerekti. Bastı düğmeye. Hafif bir vızıltı yükseldi. Yavaşça dönmeye başlayan bıçak çok geçmeden hızlanıp gözle izlenemeyecek kadar bulanık bir şekle bürünecekti. Oyuktan çıkan Lando, özellikle arkasında olup biteni işitmemek için, mekanik bir hareketle uzanıp bir odun parçası aldı ve bıçağa tuttu. Bir kibrit parçası gibi o an ikiye ayrıldı parça.

İtalo, Mori'ye döndü:

"Getir onu buraya!"

Kollarını hep sırtında kenetli tuttuğu Mortimer O'Broin'u iteleyerek getirdi Bellinzona.

Tam o sırada duvar kıyısındaki yonga yığınının üzerinden doğru ulumayı andıran bir çığlık yükselmişti. Donup kaldı Lando durduğu yerde. Volpone hiçbir şey işitmemiş gibiydi. Bellinzona'nın kükrediği işitildi sonra:

"Orospu seni!"

Bu kükreyişi bir dizi tokat ve tekme sesi izledi. En son olarak da, umutsuz bir mücadelenin çırpınışlarından çıkan kısık sesler...

İtalo Volpone'nin emreden sesi bütün hepsini bir anda bastıracaktı:

"Baretto! Testerenin önüne yatır onu ve öyle tut..."

Dehşetin de ötesinde olan O'Broin, birşeyler söylemek istedi, ama tek bir ses bile çıkarmayı başaramadı ağzından. Umutsuz işaretler yapmaya girişti.

Folco Mori ile Lando, sımsıkı tuttukları kurbanlarını getirip testerenin çelik tablosunun üzerine yatırdılar. Şimdi Mortimer'in boynu, fır dönen bıçağın on santim uzağındaydı.

Volpone, saçlarından yakalayıp başını kaldırdı avukatın ve konuştu:

"Seni dinliyorum!"

Mortimer'in ağzından ödsuyu sızdı. Ama yaşama içgüdüsüyle, yaşadığı korkunç dehşeti bir an için aşmayı başardı gene ve Don Genco'nun seçmiş olduğu şifreyi mırıldandı can havliyle:

"Mamma! Mamma!"

Ama İtalo avukatın kendisine bunca beklediği cevabın ilk parçasını vermiş olduğunu anlamayacaktı...

Mortimer'in ciğerlerinden hırıltılar arasında sökülüp gelen son bir imdat çağrısı, kesin bir reddediş olarak yorumladı Volpone ve kudurdu.

Gerçekten de bir saniye içinde yüzü birdenbire tere bulanmıştı. Uzun ve kalın beyaz şeritler geçti gözlerinin önünden. İmgeler birbirini kovaladı.

Ağabeyini gördü ilkin, bisikletten düştüklerinde ona: "Boşver Bebek, korkma sakın! Acımıyor bile..." derken; sonra karısını, Angela'yı –ve göğüslerinin uçlarını emdiği vakit duyduğu o çıldırtıcı ılıklığı duyar gibi oldu yeniden–, sonra yeniden Genco'yu, yaşayan Genco'yu ve en son olarak bacağını... kesik bacağını ağabeyinin.

Ve:

"Puşt!" dedi böğürtüyü andıran bir sesle. "Puşt!"

Kim olduğunu, niçin orada olduğunu, ne yapmaya geldiğini unutmuştu birdenbire.

Gözünün önünde çılgınca oynaşan ışıklı imgeler kesildiğinde, Mortimer O'Broin'un kafasını saçlarından yakalamış olarak hâlâ elinde tuttuğunu gördü. Kendinden geçmiş bir şekilde Orlando Baretto ile Folco Mori'ye çevirdi bakışlarını. İkisi de sıkıntı içinde önlerine baktılar.

Baştan ayağa kana bulanmış olduğunu gördü.

O zaman farketti ki dipsiz bir hınçla elinde tuttuğu kafa Mortimer O'Broin'un gövdesinden ayrılmış... kopmuş bulunmaktadır.

O kafayla birlikte kendisini iki milyar dolara götüren son bağı da koparmış oluyordu.

İkinci Bölüm

Çıkmaz

9

"Günaydın, küçük hanım! İyi uyudunuz mu? Sadece iki gün kaldı!..

"Günaydın, Manuella! Kara biberi unutmuşsunuz."

"Hemen şimdi getiririm."

Hizmetçiyi bir el işaretiyle durdurdu Renata:

"Manuella!" dedi. "Bin franklık bir soru size: Kurt'la niçin evleniyorum?"

"Sevdiğiniz için!"

"Kaybettiniz!"

"Biberinizi getireyim... Siz bu arada nikah mönünüze bir göz atsanız, iyi edersiniz!"

"Geldi mi nihayet?"

"Tepsinin üzerinde!"

Manuella çıkmadan önce küçük bir kahkaha savurmaktan kendini alamamıştı.

Üzerinde düğün gecesi vereceği yemeğin listesi basılı lüks kartona uzandı Renata. Kurt'la birlikte özene bezene hazırladıkları bu küçük yıkıcı başyapıtı yeniden okurken gülümsemekten kendini alamadı.

26 NİSAN 1977

GRANDE FİNE CHAMPAGNE 1936
KAHVE
AZAP ŞERBETİ
ÇİKOLATALI ŞARLOT TATLISI
ÇEŞİTLİ PEYNİRLER
PROVENCE USULÜ KUZU SIRTI
FRANSIZ USULÜ DOMATESLİ SEBZE GRATENLİ LEVREK
LOT KÖKENLİ KAZ CİĞERİ

İSTİRİDYE BELON
ÇEŞİTLİ APERİTİFLER

DOM PERİNGNON 1961
CLİCQUOT ROSE 1929

Büyük Fransız aşçıbaşı Louis Philippon, tüm kalfa ve yamaklarıyla ertesi gün eve gelmiş olacaktı. Philippon, Renata kendisine listeyi verdiğinde herhangi bir yorumdan kaçınmıştı. İsviçre mizahını kavrayamamıştı züppe!.. Sadece, töreni izleyecek yemeğin sabaha karşı 3'te verileceğini öne sürerek, daha önce anlaştıkları ücretin iki katını istemişti. "Gece tarifesi alırım!" demişti buz gibi bir yüzle...

Sınırı aşmaksızın işi nereye kadar götürebileceğini düşünmüştü Renata. Kendi gücünü tartmak için Kurt'u zora sürmüştü. Nikah gecesi ters giyinmelerini önermişti nişanlısına. Yani Kurt muslin bir giysi içinde o da smokinle nikah kıydıracaklardı!

Aslında Kurt hemen "evet" demiş olsa Renata önerisini geri alacaktı. Ama blöfü yutmuştu zavallı! Renata onu kaçak güreşmekle suçlamıştı... Kurt müthiş öfkelenmişti ve dünyanın en ciddi sesiyle, bu öneriyi kendisi adına değil, sadece ve sadece "öğrencilerini düşünerek" reddettiğini ileri sürmüştü!

"Biberiniz, küçük hanım!"

"Manuella, biliyorum artık! Niçin onunla evlendiğimi şimdi biliyorum, evet: Her gün sabahtan akşama kadar işkence edebileceğim bir adama ihtiyacım var benim!"

Manuella muzip bir gülümseyişle cevap verdi:

"Onun size sabahtan akşama işkence etmeye başlayacağı güne kadar tabii!"

Sonra hemen ekledi:

"Bej takımınızı hazırladım."

"Mersi. Ama ben gök mavilerimi giymek istiyorum."

"Şansınız yok, küçük hanımcığım! Onlar da hazır."

Renata bir kahkaha savurdu. Manuella'nın hazır cevaplığına bayılıyor ve onu bu yönde teşvik ediyordu. Manuella gerçekten oturaklı bir espri yaptığı zaman da, artık giymediği elbiselerinden birini aktarıyordu ona!

Bu da Kurt'u öfkeden çıldırtıyordu:

"Ona bir hizmetçi gibi davranıyorsun!"

"Manuella! Nişanlım size bir hizmetçi gibi davrandığımı ileri sürüyor! Ne dersiniz?"

Küçük hanımın gene bir "danışıklı döğüş" istediğini o saat sezmiş olan Manuella, kıkırdayarak yapıştırıyordu cevabı:

"Ama ben bir hizmetçiyim zaten!"

Renata'nın Kurt'ta değerlendirdiği bir nokta vardı: Yatakta tamamıyla pasif kalması. Alışık olduğu ve her istediği şekle sokabileceğinden emin bulunduğu bir nesneyi kullanır gibi rahatlıkla kullanıyordu nişanlısını sevişirken. Sayısız gezileri boyunca yaşadığı deneylerde bir yığın "fallokrat"(*) tanımıştı. Tümü de kendilerinden son derece emin birer fatih edasındaydılar; ama gene de doyumsuz bırakmışlardı onu.

Evlendikten sonra kocasını aldatmayacağına yemin etmiş olan Renata, birçok kız arkadaşından övgüsünü dinlediği o baş döndürücü fizik doygunluğu tatmamış olmaktan dolayı derin bir üzüntü duyardı zaman zaman. Acaba içtenlikle mi konuşuyordu arkadaşları? Kimbilir? Ama son bir şans tanımıştı kendine. Bütün kente rezil olmak pahasına, nikah gecesinden bir gün önce, öğleden sonra sokağa çıkacak ve hoşuna giden ilk erkeğe kendini verecekti! Ve evlilik hayatının o keder yüklü "sevinç"lerinden önce süreceği son keyif bu olacaktı...

* * *

Testere gözlerinin önünden bir türlü gitmek bilmemişti. Deli gibi haykırarak gözlerini açmıştı. Ter içindeydi. Pencerelerden ışık doluyordu odaya... Yatarken perdeleri kapatmayı bile aklememişti!

Kimbilir kaç dakikadır zırıldayan telefonu nihayet açtı. Arayanın kim olduğunu öğrenmek istemeksizin: "Ayrılmayın!" dedi.

Sendeleyerek yataktan kalktı, banyoya doğru yürüdü. Bir yandan işerken, bir yandan da soğuk su çarptı yüzüne. Pis bir sabahtı bu! Sadece iki saat uyumuştu. Bütün geceyi, minyatür ruletiyle başbaşa geçirmişti. Ama seçtiği numaraların hiçbirini tutturamamıştı. Bir türlü toparlayamamıştı kendini. Dönüp dönüp gene O'Broin'un kanlı kafasına takılıyordu. Niye sanki o kadar insaflı bir şekilde öldürmüştü o puş-

(*) Fransızcada "erkek üreme organı" anlamına gelen "failüs" sözcüğünden, "bürokrat" ve "aristokrat" gibi sözcüklere benzeştirme yoluyla türetilmiş uydurma bir sözcük. Burada, "failüs ustası" anlamına geliyor.

tu? Ağabeyinin öldürülüşünü iyice ödetmek için saatler boyunca işkence etmek dururken! Ve baklayı ağzından çıkartıp aldıktan sonra...

O insan müsveddesi en büyük kazığını ölürken atmıştı: Konuşmadan gebermişti! Bu durumda Volpone ve Gabelotti "aile"lerinin iki milyarının sahiplerine geri dönmesi sadece bir bankacının keyfine bağlı kalıyordu. Ve söz konusu bankacının iyi niyeti hakkında bir fikir edinmek fırsatını bulmuştu bir gün önce!

İçeri dönüp yatağın üzerine bırakmış olduğu telefonu eline aldı:

"Alo!"

"İtalo?"

Moshe'nin sesini hemen tanımıştı. Bir an iyi bir zılgıt yiyeceğini düşündü.

Yudelman adeta haykırıyordu:

"İtalo? Beni işitiyor musun?"

"O kadar bağırmana gerek yok!"

"Genco'dan yeni bir haber var mı?"

"Hayır."

"Kötü bu... Dinle beni... Durum tatsız gidiyor. Karl Deutsch dün görüşmüş adamınla..."

"Sonuç?"

"Nasihat almış!"

İtalo Volpone boğazının sıkılır gibi olduğunu hissetti. Bir şans daha böylece havaya uçuyordu.

"O yol kapalı!" diye ekledi Yudelman. "Kötü! Kötü! Çok kötü!"

"Bana bütün diyeceğin bundan mı ibaret?"

"Hayır. Beni hemen Gabelotti çağırdı."

"Nasıl! Ne dedin?"

"Gabelotti beni hemen çağırdı dedim!"

Boğulur gibi sordu İtalo:

"Ve gideceksin öyle mi?"

"Evet."

"Sen ne zamandan beri o bok çuvalından emir almaya başladın?"

"Gabelotti'nin ortağımız olduğunu unutuyorsun."

"Söyle ona, gitsin dibini dövdürsün!"

"Bana işin ne durumda olduğunu soracaktır. Bu da onun en doğal hakkı."

"Gitmeyeceksin!"

"Yani şu içinde yüzdüğümüz sıkıntılar yetmiyor mu diyorsun? Bir de Gabelotti'yi mi sırtımıza alalım?"

"Zaman kazanmaya bak! Öğleye kadar ben herşeyi halletmiş olacağım!"

"Sana söylediklerimi unutuyorsun galiba..."

"Kıs çeneni! Ne yapacağımı ben çok iyi biliyorum!"

"İtalo! Genco bugün hayatta olmuş olsaydı, bu benim söylediklerimi söylerdi sana! Kullandığın metodlarla hiçbir sonuç alamazsın!"

Volpone ıslık gibi bir sesle cevap verdi:

"Senin Karl Deutsch'un metodları da pek işe yaramadı, gördüğüm kadarıyla?"

"Bizim bu işten alnımızın akıyla çıkmamızın bir tek koşulu var: O da, Mortimer O'Broin'u hemen bulmaktır!"

"Ayrılma!" dedi İtalo. Mortimer'e ne olduğunu Moshe'ye birdenbire söylemeye cesaret edememişti. Zaman gerekliydi ona düşünmek için. Olaylar çok hızlı gelişmekteydi. Telefonu yeniden eline aldı ve düpedüz bir yalan söyleyerek açıkladı:

"Aspirin istemiştim de, onu getirdiler... Müthiş başım ağrıyor!"

"Ne diyeyim şimdi ben Ettore'ye? Genco konusunda? Eğer onaylarsan, bence en iyisi durumu haber vermektir. Çünkü nasıl olsa öğrenecektir."

İtalo saatine baktı. 9'u 10 geçiyordu. Üç saate kalmadan Kloppe ile son kozunu paylaşmış olacaktı. İşin kötüsü, savurmuş olduğu tehditlerin hiçbirini yürürlüğe koyamaz durumdaydı. Bundan böyle bankacının hayatı, sonsuz bir değer taşıyordu onun için. En fazlasından, adamı korkutmayı deneyebilirdi...

"Moshe!" dedi. "Bana itaat etmediğin takdirde, "aile"den değilsin!"

"Orası senin bileceğin iş. Hakkındır, ne istersen yaparsın. Ama benim Genco'ya karşı bir sorumluluğum var. O savaş istemiyordu! Bırakmış olduğu talimatın yerine getirilmesi için elimden gelen herşeyi yapacağım. Senin bakımından da bu şart, seni korumak bakımından!"

"Başlatma şimdi beni korumandan!"

"Eğer başaramayacak olursam, istediğini yap."

"Bıktırırsın insanı!"

"Gel etme, beni dinle! Bankacıyı rahat bırak! Önce Ettore'yle görüşmem gerek, anlıyor musun?"

Cevap gelmeyince tekrarladı Yudelman:

"Sana söylüyorum, İtalo! Anlıyor musun?"

İtalo, çat diye telefonu kapadı. Konuşmaya devam etmek, Yudelman'ın kanıtlarını kabul etmek demekti. Oysa bunu sindiremiyordu. Aslında Moshe'nin yerden göğe haklı olduğunu bildiği halde!..

O ana kadar ağabeyi de dahil hiç kimse, aklına eseni yapmasını önleyememişti onun. Sonuçları ne olursa olsun, umurunda değildi.

Kloppe'ye onu tam öğle vakti ziyaret edeceğini söylemişti ve tam öğle vakti orada olacaktı!

* * *

Saunadan çıkınca, banyo dairesindeki tartıya yürüdü Ettore Gabelotti. Gene 125 kilonun üzerindeydi! Tartı 125'ten ötesini göstermiyordu ve iğne gelip aletin son noktasına dayanmıştı gene.

Sırf biraz kilo vermek amacıyla, banyoya bitişik özel bir sauna yaptırmıştı. Yağ dolu sarkık parçaların aslında sağlam kaslarla örülü yapısını herşeye rağmen örtemediği dev vücudunu bir süre boy aynasında tiksintiyle seyretti. Bir vakitler, yani otuz yaşındayken, her bir eliyle birer adam kavrayıp iki boş paket gibi üç metre ileriye rahatça fırlatabiliyordu. Bugünse o işi "punk"larına yaptırmakla yetinmekteydi artık. "Consigliere"leri olan Carmine Crimello ile Angelo Barba, onu yanda, yatak odasına açılan küçük salonda bekliyorlardı. Üzerine beyaz bir gömlek geçirdi, lacivert bir elbise giydi (bu renk en az otuz kilo daha zayıf gösteriyordu onu) siyah bir kravat taktı ve en son olarak, yüzüne biraz kolonya sürdü.

Ettore içeri girer girmez Crimello ve Barba, ayağa fırlamışlardı. Gabelotti, adamlarına eliyle oturmalarını işaret etti. Sonra buzdolabını açıp bir şişe bira çekti, bir bardak alıp doldurdu, bir parmak da konyak ekledi. Sigara böreği gibi dürüp yuvarladığı iki dilim jambonu adeta çiğnemeden yuttu. Ve sinsi bir alayla yüklü bakışlarını onlara dikerek sordu:

"Sabahın üçünde uyandırılmak hiç de hoş olmuyor, öyle değil mi?"

Carmine ile Angelo, birer itiraz hareketinde bulundular. Ama isteksizce yapmışlardı bunu.

"N'apalım, uyuyamıyorum bir türlü... Siz yanımda olmayınca ne halt edeceğimi bilemiyorum... Kaybolup gitmişim gibime geliyor siz olmayınca! Aslında övünmeniz gerekir, haksız mıyım ha?"

Bir dikişte boşaltmıştı bardağını. Hemen salt konyakla doldurdu sonra ve devam etti:

"Beni bir düşüncedir alıyor. Düşün düşün, boktur işin derler ya hani! Sözün kısası: Bugünlerde halimden hiç memnun değilim."

Bu arada konyağın yarısını yutmuştu. Sordu:

"O'Broin'dan haber var mı?"

Soruya soruyla karşılık verdi Crimello:

"Haber olması mı gerekiyordu?"

Ettore doğrudan cevap vermeyekti bu soruya:

"İsviçre'den Rico Gatto telefon etti," dedi. "Bebek Volpone Zürih'e ne bok yemeye gitti dersiniz?"

Bardağı avucunda ağır ağır döndürdü. Padronelerinin bu görünürde gevşekliğini çok iyi bilen Crimello ve Barba, fırtınanın kopmak üzere olduğunu hemen anlamışlardı.

Cevap beklemeksizin ekledi Ettore:

"Morga gitmiş orada."

"Morga mı."

"Morga, evet! Her insan şöyle arada bir derin düşüncelere dalma ihtiyacını duyabilir pekâlâ."

"Kimin önünde?"

Bunu Barba sormuştu.

"Bir bacağın."

İki "consigliere" kısa bir an bakıştılar. Hiçbir şey anlamamışlardı. Angelo yeniden sordu:

"Kimin bacağı?"

Alabildiğine tatlı bir sesle:

"Yeterince uzman çalışma arkadaşlarım olmuş olsa, kimin bacağı olduğunu elbette bilirdim," dedi. "Gatto bacağın sahibini öğrenememiş. Siz bunu komik bulmuyor musunuz?"

Crimello ve Barba hafifçe kıvrandılar. Hava iyiden iyiye kararmaktaydı.

Barba yaradana sığınıp sordu:

"Don Ettore sizi kaygılandıran şeyi bize söyleseniz?"

Cevap yerine ilkin elindeki bardağı mermer masanın üzerine fırlatıp parçaladı Gabelotti, sonra da uluyan bir sesle konuştu:

"Düzüldük resmen! Ve beni böyle düzebiliyorlarsa, çevrem hıyarlarla dolu olduğu içindir! Durum sizi şaşırtmıyor mu? Ortağımın kardeşi morgu ziyarete giderken benim tam yetkili temsilcim ortadan kayboluyor!"

"O'Broin mu?"

"Evet, O'Broin ya! Eğer Volponeler Mortimer'in saçının teline dokundularsa, tümünü gebertirim!"

Carmine Crimello genzini temizledi:

"Padrone," diye başladı sonra. "Bunu neye dayanarak..."

Gabelotti, büyük bir öfke içinde "consigliere"sinin sözünü kesti:

"Hiçbir şeye! Seziyorum o kadar! Şu anda kazıklıyorlar bizi ve biz, elimiz kolumuz bağlı bir halde beklemekteyiz! Üstelik de tesadüfe bakın ki Nassau'dan bu yana Mortimer'den en ufak bir haber yok! Ne bürosuna uğramış, ne de evine! Çürüğü de yok görünürlerde! Hâlâ kavrayamıyorsanız size bir resim çizeyim? Paramızı bal gibi haşhaşlamakta Volponeler!"

"Bir dakika... bir dakika!" dedi Barba.

Don'a büyük saygısı vardı. Ama Ettore'nin hizmetine girmeden önce beş yıl doktorluk yapmıştı. Padrone hakkındaki teşhisi hatırladı. Temelini yorumlama şeklinden alan ve bir öldürülme korkusuyla eşlenen paranoya!

Hemen ekledi:

"Ya O'Broin yanına çürüğünü de alıp bir yerlere keyif çatmaya sıvıştıysa?"

Gabelotti öfke saçan gözlerle tepeden tırnağa adamını süzdü:

"İki milyar dolar söz konusuyken öyle mi?"

Bu sefer Carmine söze karıştı:

"Padrone," dedi. "Öyle sanıyorum ki biraz çabuk telaşlanmaktasınız."

"Yaa, demek öyle!" diye gürledi Ettore. "Bu puştlar O'Broin'u taburcu ettilerse eğer, mangırı alıp tüymelerine kim engel olabilir?"

Angelo isyan etti:

"Evet ama, Padrone!" dedi. "Siz de biliyorsunuz hesap numarasını! Parayı geri çekmek için bankaya bir telefon açmanız yeter, öyle değil mi?"

Gabelotti homurdandı:

"Eğer para hâlâ oradaysa!"

"Bunu hemen anlayabiliriz."

Ettore istemeyerek itiraf etti:

"Philip Diego'ya telefon açtım," dedi. "Bankacıyı tanıyor. Şu sırada orda olması gerekli."

Şaşırmıştı Crimello:

"Sabahın saat üçünde mi?"

"Zürih'te, sabahın saat dokuzu!"

Don'a, teorisinin aptalca bir teori olduğunu saygılı bir şekilde anlatmak için çarpıcı bir benzetme aradı Barba. Ama bulamadı.

"Volponeler şöyle ya da böyle olabilirler, ama herhalde deli değillerdir! Bu türden bir numaraya kalkışırlarsa, Commissione hepsini ölüme mahkum eder!"

Gabelotti'nin sesi, acı bir alayla doluydu:

"Evet ama," dedi, "bulabilirse öldürür!"

"Gizleniyor değiller ki, Padrone! Daha demin bize, İtalo'nun İsviçre'de olduğunu söyleyen siz değil misiniz?"

Gabelotti'nin sabrı tükenmişti. Yalnız sabrı değil, inandırıcı kanıtları da tükenmişti. Patladı:

"Amma da kafa ütüledin be! Bu işte bir bokluk var diyorum sana."

Angelo Barba ihtiyatlı bir sessizliğe sığındı. Gabelotti'ye hiç kimse doğrudan itiraz edemezdi. Hele mantığını susturup içgüdülerini konuşturduğu vakit! Böyle anlarda çekişmeye katiyen girmeksizin, yavaş yavaş yürümek gerekirdi...

Crimello olanca cesaretini toplayarak sordu:

"Moshe Yudelman?"

Gabelotti ters bir bakışla homurdandı:

"Senden önce düşündüm!" dedi. "Eli kulağında, nerdeyse gelir."

Carmine, oralı değilmiş gibi sordu:

"İtalo'nun karısı şehirde mi acaba?"

Gabelotti yarım paket bisküviyi bir hamlede ağzına attı. Yemeğe koyuldu iştahla. Bir yandan da küçümseyen bir bakış fırlattı "consigliere"sine:

"Terazinin bir gözünde iki milyar dururken öbür gözünde bir karı ne tartar sanıyorsun?"

Crimello sorusunu tekrarladı:

"Orası öyle. Ama ben gene de öğrenmek istedim burada olup olmadığını?"

Önem vermez gözükmeye çalışarak konuştu Gabelotti:

"Burada evet," dedi. "Emrine iki adam verdim, her türlü isteğini yerine getirecekler!"

* * *

Özellikle kısalığı bakımından dikkati çeken bir görüşme oldu bu.

Gerçekten de Philip Diego, saat tam 9'u 1 geçe Homer Kloppe'nin bürosuna alınmıştı Marjorie tarafından. Çıktığında ise saat 9'u 4 geçiyordu sadece. Ve yüzde yüz bir başarısızlığa uğramıştı üstelik. Şaşkındı.

Philip Diego kırk yaşında bile yoktu henüz. Bununla birlikte, genç kuşağın en parlak avukatlarından biriydi. Irmağa bakan tam dört yüz metre karelik bir büroda yirmi üç adam çalıştırıyordu. Zürih'teki şahane köşkünden başka Paris'te bir apartmanı, Londra'da bir evi, Gstaad'da bir binası, Saint-Paul-de Vence'ta bir villası ve Bahama adalarında büyük arazileri vardı.

Sözün kısası hayatta tam başarıya erişmişti. Gerek gençlik, gerekse olgunluk çağının bütün avantajlarını, yani sevimlilik, tecrübe sahibi oluş, fizik denge, kurnazlık, ılımlı şüphecilik gibi, müşterinin gözlerini kamaştırmaya yeterli tüm nitelikleri kişiliğinde toplamış bulunuyordu. Uluslararası işler nedeniyle birçok defa karşılaşmışlardı Kloppe ile ve ikisi de her karşılaşmadan son derece memnun ve yararlanmış olarak ayrılmışlardı. İşte şimdi de bankacının inine girerken, açık yürekli ve iyi niyetli adam görüntüsüne bürünmüştü Diego. Dolambaçlara sapmaksızın ziyaret nedenini açıklamaya koyuldu:

"Değerli dostum," diye başladı söze. "Kuralları, bana cevap verebileceğinizi aklımın ucundan geçirmeyecek kadar iyi biliyorum. Ama sizden gelecek bir küçücük işaret bile, bir müşterimin içini rahatlatmak bakımından benim için paha biçilmez bir önem taşıyacak. Kaldı ki söz konusu müşteri sizin de müşteriniz."

Bir an durup şöyle devam etti:

"Kendisi biraz önce bana New York'tan telefon etti ve son derece kaygılı olduğunu bildirdi. Adı, Ettore Gabelotti'dir. Acaba kendisini tanıyor musunuz?"

Homer Kloppe'den ufak bir tepki gelmeyince, gülümseyerek sürdürdü konuşmasını Philip Diego:

"Müşterim, belirli bir iş için, bir tek ama çok önemli bir iş için, çıkarlarını Genco Volpone'nin çıkarlarına bağlamış bulunuyor. Hikâye burada gerçekten komikleşmekte. Çünkü Gabelotti uçaktan korkar, bu da onun şahsen Zürih'e gelip kendi işini kendi düzenlemesine engel olmuştur ve sizin bankanızda kendisini tam yetkili avukatı Mortimer O'Broin tarafından temsil ettirmektedir. Ne var ki gerek ortağı Volpone'den ve gerekse yetkili temsilcisi O'Broin'dan tam üç günden beri en ufak bir haber alamamış bulunmaktadır."

Gene sustu bir an. Derin bir soluk aldıktan sonra ciddi bir sesle sona erdirdi konuşmasını:

"Müşterimin ne halde olduğunu, sanırım tahmin edersiniz. Bankanızdaki fonların transferi için gerekli talimatı vermeden önce, ortağına güvensizlik duymuş duruma düşmemek için, sizinle temasa geçmemi benden istedi. Sorum, yani müşterimin sorusu şu: Söz konusu para hâlâ Trade Zurich Bank'ta mıdır, yoksa müşterimin bilgisi dışında herhangi bir başka yere transfer edilmiş midir?"

Kloppe, koltuğundan doğrulup açık renk kaplamalarla çerçeveli büyük pencerenin önüne gitti ve birkaç bulut parçasının yer yer süslediği masmavi gökyüzüne bir göz attıktan sonra, soğuk bir sesle: "Ne güzel bir hava!" dedi.

Hesapları altüst olan Diego, yenilgisini bir kahkahayla gizlemek yoluna gitti. Sonra da, ayağa kalkıp: "Pekâlâ," dedi. "Ne yapalım! Her hâlükârda ben müşterime, kendi üzerime düşeni yaptığımı söyleyebilirim."

İyice asık bir yüzle: "Sizi görmekle mutlu oldum," dedi Homer.

"Ben de!" diye cevapladı Diego. "Nihayet Gabelotti kendi hesabının numarasını biliyordur elbette. Söylerim, kendisi gelsin!"

"Güle güle üstat."

Görüşme böylece sona ermiş oluyordu.

* * *

Sabahın saat 3'ünde Ettore Gabelotti'nin yuvasına gitmeyi, sadece ve sadece iki "aile" arasında hemen bir savaş çıkmasını önlemek için kabul etmişti. Gerçekten de şu son birkaç saat içinde durum öylesine gerginleşmişti ki, en ufak hata baruta ateş sıçratmaktan farksız olurdu. Moshe'nin kendisine söyleyeceklerini öğrendikten sonra Don Ettore'nin nasıl bir tepki göstereceğini hiç kimse bilemezdi. İtalo ile

yaptığı telefon görüşmesinden sonra Yudelman, şu üç yoldan birini seçmek konusunda duraksamıştı uzun bir süre. Gabelotti'ye gerçeği olduğu gibi anlatmak; güvence verip Don'u bir zaman uyutmayı denemek; Ettore'ye gerçeğin tümünü değil de sadece belirli bazı ayrıntıları açıklamak. Ama sonunda, iyice düşündükten sonra, birinci yoldan yürümeye karar vermişti. Gabelotti onunla görüşmek istediğine göre, karanlık bir şeyler sezinliyor demekti. Bu durumda en doğrusu açık oynamak olacaktı.

Ettore'nin böyle bir saatte görüşmek isteyişi de gıcık vericiydi. Boşuna olduğu kadar çocuksu bir refleksle, Vittorio Pizzu'ya kendisiyle birlikte gelmesini önermişti Moshe. Pizzu, Volpone "aile"sinde on beş yıldır "sotto-capo"ydu. Don Genco'nun üç "capiregime"si, yani teğmenleri durumunda olan Aldo Amalfi, Vicente Bruttore ve Joseph Dotto'yu Pizzu yönetmekteydi.

Ama bu yüksek göreve gelmeden önce, en aşağılık cinsinden işleri yapmaktan çekinmemişti. Pizzu'nun doğuştan gaddarlığı ve acıma nedir bilmeyişi, bu konuda ona büyük çapta destek olmuştu.

Arabaları 8. Rıhtım'ın geniş hangarı önünde durduğu vakit, bir ışık yanıp söndü kafasında Moshe'nin. Pizzu'ya dönüp sordu:

"Silahlı mısın?"

"Elbette."

"Arabada bırak malını."

"Nedenmiş o?"

"Lütfen, Vittorio! Henüz savaşmıyoruz."

"Buradan sağ çıkmak istemiyor musun yoksa?"

"Vittorio, çocukluk etme! Eğer bizi tepelemeyi akıllarına koydularsa, sen silahlı olmuşsun ya da olmamışsın, hiçbir şeyi değiştirmez. Sok şunu çekmeyece hadi!"

İyice canı sıkkın bir halde başını sallamıştı Pizzu. Sordu:

"Peki ama öyleyse beni niye getirdin?"

"Yanımda, başarısızlığa uğradığım takdirde beni destekleyecek bir tanık bulunmasını istediğim için. Ama sadece tanıklığıyla destekleyecek, ortalığa leblebi saçarak değil!"

"Benim Gabelotti'ye katiyen güvenim yok. Yalnız mı olacak hazret?"

"Bilmiyorum. Vittorio!"

"Söyle?"

"Burada, arabada bırakman gerekiyor o tabancayı... İnan bana!"

Smith and Wesson Parabellum 39'unu istemeye istemeye kılıfından çekip eldiven gözüne, yol haritalarının altına yerleştirdi Pizzu. Sonra da:

"Hiç de hoşuma gitmiyor bu iş, doğrusu bu ya!" dedi sıkıntılı bir sesle. "O hergelelerin karşısında çırılçıplak hissedeceğim sanki kendimi!"

"Hadi gel!" dedi Yudelman.

Giriş odasında sözüm ona tembel tembel nöbet tutan iki "asker", üstbaşlarını yoklamak hakaretinde bulunmadılar. Vittorio buna esef etti.

Ama Pizzu, Moshe'nin arkasından Gabelotti'nin çalışma odasına girdiğinde, kuşkuyla karışık bir şaşkınlık içinde Don Ettore'nin üç adamıyla çevrili olduğunu gördü. İki "Consigliere"si Angelo Barba ve Carmine Crimello'dan başka, "aile" değiştirmiş olan Carlo Badaletto da içerdeydi. Carlo, bir zamanlar Pizzu'nun emrindeydi. Eski yardımcısının, İtalo Volpone'den yediği kafa darbesinden beri takma diş kullandığını düşünerek için için keyiflendi.

Salona girdiklerinde Ettore Gabelotti, onları hafifçe başını eğerek selâmlamıştı. Bütün gece hiç uyumamış olduğu belliydi. Gözlerinin altında kocaman cepler oluşmuştu; yüzüyse alabildiğine soluktu. Ama gözbebekleri her zamanki gibi, ışıldıyordu.

Yudelman, havanın değişmiş olduğunu hemen fark etti. Üç gün önce Nassau'da iki "aile"nin sorumluları arasında yapılan toplantıda alabildiğine yumuşamış olan iklim birdenbire sertleşivermişti. Bir şüphe ve tehdit kokusu vardı salonda.

"Oturun," dedi Gabelotti.

Don'un karşısındaki sandalyelere yan yana iliştiler. Ettore'nin sağında Crimello ile Barba, solundaysa Badaletto oturmaktaydı.

Hiç vakit yitirmeksizin konuya girdi Gabelotti:

"Seni, paramıza ilişkin bazı sorularımı cevaplandırman için çağırdım, Moshe," dedi.

Sakin bir sesle cevap verdi Yudelman:

"Sizi dinliyorum."

"Genco bize "OUT" diyen telgrafı çektiğinde paranın hemen ertesi günü, hadi bilemedin iki gün sonra transfer edilmesi gerekirdi o İsviçre bankasından. Bu arada hemen belirteyim ki, beni endişede bıraktın. Senin gibi bir dosttan bana bir telefon edip haber vermeni beklerdim. Vermedin. Don Genco da vermedi. İkiniz de hayal kırıklığına

uğrattınız beni. Şimdi soruyorum sana: İki milyar dolarımız o bankadan Panama'ya transfer edildi mi?"

"Henüz edilmedi, Don Gabelotti."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Siz beni çağırmamış olsaydınız bile, bu konuyu görüşmek için ben bir randevu rica edecektim sizden."

"Neden Pizzu'yu da yanında getirdin?"

Moshe, kendisinin onu kabul ederken yanında üç ünlü 'cinayet uzmanı" bulundurmayı ihmal etmediğini söylemeye cesaret edemedi.

İşi alaya vurdu Gabelotti:

"Gereğince ağırlanmamaktan mı korktun yoksa?"

Terbiyeli bir şekilde gülümsedi Yudelman. Badaletto ise Vittorio Pizzu'nun buz gibi bakışları altında bir kahkaha koyuvermişti.

Pizzu, çevresine bakınarak:

"Hemen çıkabilirim," dedi.

"Yok hayır!" diye cevap verdi Gabelotti. Sonra ekledi:

"Buraya hoşgeldin Vittorio. Ortak değil miyiz?"

Sonra hemen Moshe'ye döndü:

"Seni dinliyorum."

Şöyle bir kafasını toparlamaya çalıştı Moshe, ellerini masanın üzerinde önüne kenetledi ve başladı:

"Hafif bir gecikme var."

Gabelotti ilk bakışta olabildiğince anlayışlı bir havayla ona cesaret verdi:

"Neden?"

"Bu arada büyük bir felaket oldu, Don Ettore."

Gabelotti'nin Barba ve Crimello ile gözle kaş arasında bakıştığını fark etmişti elbette Moshe. Ama bunu görmezlikten gelerek konuştu:

"Don Genco Volpone ölmüş bulunuyor."

Birden gerginlik doruk noktasına yükselmiş ve odayı derin bir sessizlik kaplamıştı.

"Gerçekten çok büyük bir felaket bu!" dedi Gabelotti. Ne oldu peki, nasıl oldu bu iş?"

"Zürih'te bir kazaya uğramış Don Genco. Bir lokomotifin ön çıkıntısı üzerinde bacağını bulmuşlar."

Acımayla karışık bir şaşkınlık içinde:

"Bacağını mı bulmuşlar dedin?" diye sordu Gabelotti. "Peki ama kendisi? Kendisi nerde?"

"Bedeni henüz bulunamadı. Kardeşi Zürih'te işin ardını kovalıyor."

"Nasıl öğrenmiş bu felaketi?"

"Burada, New York'ta. Polisten."

"Yani polis, o bulunan bacağın Don Genco'nun bacağı olduğunu meydana çıkarmış mı demek istiyorsun?"

"Don Genco ayakkabılarını Biasca'da yaptırırdı daima. İsviçreli polisler, ayakkabıyı buraya yollamışlar. Buradaki polislere. Biasca da, yollanan ayakkabının Don Genco için yapılmış bir ayakkabı olduğunu üstelik kalıplarını da göstererek doğrulamış." Bir an sustuktan sonra kederli bir sesle devam etti Moshe Yudelman:

"Ve... ve ne yazık ki, İtalo da doğruladı bu felaketi. Bulunan kesik bacak, ağabeyinin bacağı."

Ettore birdenbire ciddileşmişti:

"Gerçekten de çok üzgünüm, Moshe," dedi. "Yalnız ben değil, arkadaşlarım da çok üzgündürler. Aklı başında bir adamdı Don Genco. Tam anlamıyla, *un oumo di respetto* idi. Kendim ve bütün "aile"m adına sana en samimi baş sağlığı dileklerimizi sunuyorum."

Ve hemen sordu:

"Cenaze töreni nerede yapılacak?"

"Öyle sanıyorum ki İtalo, ağabeyinin vücudu bulunmadan önce bu konuda herhangi bir karar vermeyecektir."

Gabelotti mırıldanır gibi konuştu:

"Üç gün önce bana böyle bir şey söyleselerdi, kesinlikle inanmazdım!"

Ve Moshe Yudelman'a yeniden döndü:

"Peki ama kuzum, niçin öldü Don Genco?" diye sordu tatlı bir sesle.

Yudelman, Ettore'nin bu göstermelik tatlılığına kanacak kadar saf değildi. Bir an... ama sadece bir an... açıklama konusunda biraz daha ileri gidip gitmemesi gerektiğini düşündü. Gabelotti hemen o an farkına varmıştı bu duraksamanın. Teşvik makamında:

"Konuş, Moshe... konuş!" dedi. "Burada biz bizeyiz. Dost dostayız. Ve ölüm hepimizi gözlüyor; birbirimize elimizden geldiğince yardım etmemiz gerekir."

"Bakınız Don Ettore..." diye başladı Yudelman. "Şu anda, olup bitenleri hiç kimsenin açık ve seçik bir şekilde kavramış olduğunu sanmıyorum..."

"Yani, Moshe?"

"Yani: Derin kederine rağmen ve ağabeyinin nasıl öldüğünü araştırmaya bile başlamadan önce İtalo, ortak çıkarlarımızı düşünmüştür."

"Yani?"

"Yani sermayemizi yatırmış olduğumuz bankaya giderek, fonlarımızın, aramızda kararlaştırmış olduğumuz şekilde transfer edilmesini istemiştir."

Biraz şaşırmış, biraz canı sıkılmış gibi bir havaya bürünmüştü Gabelotti:

"İtalo mu?" dedi. "Onun ne gibi bir ilgisi olabilir ki bu işte?"

İçinde kabaran öfkeyi bastırıp gene tatlı bir sesle devam etti:

"Yoksa birisi, benim haberim olmaksızın, benim işlerimi gütmekle mi görevlendirdi onu?"

Yudelman hemen atılmıştı:

"Hayır, Don Ettore, hayır!" dedi kesin bir sesle. "İtalo sadece zaman yitirmememiz için bizlere hizmette bulunmak istemiştir..."

"Bağışla beni, Moshe; ama söylediklerinden hiçbir şey anlamadım... Herhangi birisi İtalo'dan hizmet mi rica etti? Eğer böyle ise, söz konusu hizmet nasıl bir hizmettir, Moshe? Ve kim bu hizmeti rica etmiştir?"

Vittorio Pizzu, kendisini sarmaya başlayan yürek darlığına rağmen, kesin bir hareketsizlik içinde kalmaya karar vermişti. Sorgu (zira tam bir sorguydu bu!) tatsız bir akışa girmişti. Eğer Moshe onu silahını bırakmaya zorlamamış olsa, bu arı kovanından diri çıkma şansları belki olabilirdi. Vittorio, sağ elinin işaret parmağıyla, hayali bir tetiği gizliden gizliye okşadı.

Bu arada Yudelman, gözle görülür bir sıkıntıyla genzini temizledikten sonra, açıklamaya koyulmuştu:

"Don Genco'nun ölümü İtalo'yu sarstı. Duyduğu heyecanın etkisi altında gereğinden fazla aceleci davrandığını kabul etmez değilim; ama düşündüğü tek şey, onun yerinde ağabeyinin yapacağı muhakkak olan bir işi yapmaktan ibaret olmuştur. Yani paranın transferini çabuklaştırmak."

"Bu amaçla mı gitmiş bankaya?"

"Evet, Don Ettore. Operasyonu hızlandırmak amacıyla."

"Hiçbirimiz ona en ufak bir yetki vermemiş olduğumuz halde, öyle mi?"

"Düşünmüş olsa gerektir ki..."

"Neyi?"

Güçlükle yutkundu Yudelman:

"Don Genco ölmüş olduğuna göre, nasılsa yerine geçeceğini..."

"Volponeler'in Consigliere'si olarak seni bu tasarıdan haberli kılmış mıydı?"

"Ancak o girişimde bulunduktan sonra bildirdi bana."

"Bankaya hangi sıfatla girmiş?"

"Don Genco'nun kardeşi sıfatıyla."

"Bu, bankacının parayı hemen bloke etmesi için yeterli olmuş mu?"

"Hayır, Don Ettore. Bankacı reddetmiş."

Bu cevabı izleyen yoğun sessizlik içinde Gabelotti, önündeki konyak şişesine uzanıp doldurdu kadehini. Masadakilerden hiç kimseye içki sunmamıştı. Gözleri belirsiz bir noktaya dikili kalmıştı. Parmaklarının arasında ağır ağır kadehi çevirmeye koyuldu.

O anda Pizzu, odadaki tüm saatlerin tiktaklarını ayrı ayrı işittiğine rahatça yemin edebilirdi!

Gabelotti kadehi bir dikişte boşalttı, dudaklarını elinin tersiyle sildi ve gözlerini Yudelman'ın gözlerine dikerek, uzun bir süre baktı tek kelime söylemeksizin. Sonra da dalgın bir sesle:

"Kafamı kurcalayan bir nokta var," dedi. "Nasıl olur da, Don Genco'nun kardeşinden başka hiçbir şey olmamış olan ve ancak kendi kendini temsil eden İtalo, kendini benim yerime koyabilir? Üzüntü ve heyecanla bunu açıklayamıyorum..."

"Dinleyin, Don Ettore, sizden saklamanın anlamı yok. İtalo ağabeyinin eceliyle ölmediği, düpedüz öldürüldüğü düşüncesinde..."

"Öldürüldüğü mü dedin? Ciddi mi söylüyorsun? Don Genco gibi, insanları kendine dost edinme ustası olan ve her yerde herkes tarafından büyük saygı gören bir adamdan kim ne isteyebilir ki?"

Gene yutkundu Yudelman:

"Orasını bilmiyorum," dedi.

"Sen de görüyorsun ki ciddi bir düşünce olamaz bu. Ama gene de bana aktardığın için teşekkür ederim. Çünkü nihayet, iki "aile" arasındaki bu ortaklıktan sen sorumlusun, ama Padrone'nin küçük kardeşinin şu ya da bu vesileyle göstereceği tepkilerden sen sorumlu tutulamazsın elbette. Vesile dedim de aklıma geldi: Bu vesileyle ben de sana bildireyim ki, Mortimer O'Broin'dan haber alamıyorum bir türlü..."

Bunun bir soru olduğunu gayet iyi anlamıştı Yudelman, tamamıyla tonsuz olmasına çalıştığı bir sesle:

"Yaa," dedi. "Bilmiyordum."

Ama, neyi niçin söylediğini çok iyi bilen Gabelotti devam etti:

"Çok can sıkıcı bir durum bu. Bildiğin gibi, hesap numaramızı bilenlerden biri de benim Consigliere'mdi."

Gözlerini gene Yudelman'ın gözlerinin içine dikerek sordu Ettore:

"Senin kulağına Mortimer'e ilişkin herhangi bir haber ya da bilgi çalındı mı?"

Tam bir kurbağa sesiyle sordu Moshe:

"Benim kulağıma?"

Gabelotti, bakışlarını Yudelman'ın gözlerinden bir saniye bile ayırmaksızın üsteledi:

"Senin ya da İtalo'nun..."

"Benim ya da İtalo'nun sizin Consigliere'nizden nasıl haberimiz olabilir ki?"

"Doğru, öyle ya, bağışla beni... Kendi kendime bir sürü şey sorup duruyorum, anlıyor musun? Gelip bana Don Genco öldürüldü diyorsun ve kardeşinin kendi başına bir takım girişimlerde bulunduğunu açıklıyorsun; aynı anda ben O'Broin'dan hiçbir haber alamamış durumda bulunuyorum... Sen bu işe ne dersin, Moshe?"

"Derim ki bütün bu olup bitenlerde düşündürücü bir yan olsa gerektir."

"Gördün mü! Ben de aynı şeyi söylüyorum!"

Kıvranır gibi oldu Moshe bir an, dudaklarının ucunda duran sözleri söylememek için! Gene bir an karar değiştirir gibi oldu. Don Genco'nun ölümünden yarar sağlayabilecek olan tek insanın Mortimer O'Broin olduğunu şu gerginlik içinde Gabelotti'ye nasıl söyleyebilirdi?

Karşısındakinin kıvranışını o saat farketmişti Ettore ve hemen sordu:

"Bana bir şey söyleyecektin galiba?"

"Yo hayır!" dedi Yudelman bir solukta.

Oysa konuşmak için adeta yanıp tutuşmaktaydı. Gerçekten de Zu Genco Volpone'nin ölmesine birisi yardım ettiyse, o birisi Mortimer'den başkası olamazdı. Ama bunu hangi kılıfa sokup da söyleyecekti? Ve nasıl bir Don'a, Consigliere'sinin kendisini kazıkladığını ima edebilecekti?

"Konuş Moshe, konuş!" dedi Gabelotti tatlı bir sesle. "Hepimizin huzuru söz konusu!"

Ettore'nin uslu çocuk görüntüsü altındaki uyanık bakışları karşısında tedirgin bir sesle:

"Dinleyin Don Ettore," diye başladı Yudelman. "Operasyonun önemini ve çapını göz önünde tutarak diyorum ki, acaba ortada salt bir tesadüf mü var, yoksa..."

"Yoksa, ne?"

"Yoksa şu: Hesap numarasını bilen üç kişiden birinin ölmesi, ikincisinin ortadan yok olması, salt bir tesadüf olmayabilir mi acaba diyorum?"

Bunu söyler söylemez başını eğip tırnaklarına bakmaya koyulmuştu. Onu, hararetli bir baş işaretiyle onayladı Gabelotti:

"Tamamıyla haklısın, azizim!" diye başladı. "Ama şimdi söyler misin bana, Moshe: Sen benim yerimde olsan, kuşkuya kapılmaz mıydın? Sözünü ettiğin üç kişinin üçüncüsü benim, biliyorsun... Umarım, başıma bir belâ gelmez!"

Zevkten uçuyordu Carlo Badaletto. Padrone'şinin yanında, gurklamayı andıran bir sesle gülmeye cesaret edebilecek kadar!

Onu işitmezlikten geldi Ettore. Yeniden sordu:

"Ha, Moshe? Ne dersin?"

Birdenbire bir fikir yanıp söndü Yudelman'ın kafasında: Yoksa... yoksa Gabelotti, Volpone "aile"sine pis bir kazık attıktan sonra hiçbir şeyden habersiz numarasına mı yatıyordu şimdi? İtalo böyle bir olasılığı öne sürdüğünde, bunu hemen reddetmekle belki de yanılmıştı. Çok saçma görünmüştü Moshe'ye bu varsayım. Ama şimdi, bu zaman zaman açık, zaman zaman örtülü alay karşısında buradan diri çıkma şansını tartıyor ve pek az buluyordu. Bu durumda kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını kavradı Yudelman ve kendini denize attı:

"Sizin Don Genco ile birlikte Zürih'e gidemeyişiniz büyük bir talihsizlik oldu, Don Ettore," dedi.

Gabelotti üzüntülü bir sesle:

"Gayet iyi biliyorsun ki uçak beni tutuyor, Moshe!" diye cevap verdi.

"Biliyorum Don Ettore, bilmez olur muyum hiç! Ama gene de söylemekten kendimi alamıyorum. Yanında sizin varlığınızı duyabilseydi, Don Genco belki bugün aramızda olurdu..."

"Ne demek istiyorsun, Moshe?"

"İki "capi" ve başka hiç kimse, diyorum, Don Ettore."

"Yani sen şimdi bana Mortimer O'Broin bu işin adamı değildi mi demek istiyorsun?"

"Hayır, Don Ettore, hayır! Consigliere'nizin yetenekleri ve uzmanlığını küçümsemek hiçbir şekilde söz konusu değil!"

"Peki, söz konusu olan ne?"

"Mortimer O'Broin öteden beri saygınlığı su götürmez bir dürüstlük örneği olagelmiştir. Ama herkes gibi o da bir insandır nihayet, öyle değil mi... Onun da kendine göre zayıf yanları vardır..."

Büyük bir şaşkınlık içinde baktı Gabelotti, Yudelman'ın yüzüne. Ama "büyük şaşkınlık", aslında tamamıyla göstermelikti. Sonra da ağır ağır:

"Mortimer'in Padrone'sine ihanet edebileceğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu sözüm ona tatlı bir sesle.

Yudelman, şiddetle itiraz etti:

"Ben böyle birşey demedim, hayır!" diye bağırdı kendini tutamayıp. "Elimde hiçbir kanıt yokken, nasıl bu kadar ağır bir suçlamada bulunabilirim? Ben sadece gerçeği arıyorum..."

Pizzu'yu yok sayarak, Angelo Barba'yı, Carmine Crimello'yu ve Carlo Badaletto'yu ard arda süzdü Ettore. Sonra da:

"Peki ya Moshe haklıysa?" dedi.

Kendi kendine konuşur gibiydi. Çok geçmeden, Moshe'ye dönerek sordu:

"Söyle bana Moshe: Consigliere'min bir hata işlemiş olduğunu varsayayım bir an. Sen bu durumda işleri nasıl görürsün?"

"Don Ettore, ben hiçbir yargıda bulunmak hakkına sahip değilim."

"Dur, sana yardım edeyim... Diyelim ki Mortimer, birdenbire çıldırıp... zira sen de benim gibi hemen kabul edersin ki böyle bir işe cüret edebilmek için çılgın olmak gerekir!.. Ama işin o yanı üzerinde durmayalım şimdilik! Evet, diyelim ki Mortimer bizim paramızı iç etmek istedi..."

Akıl yürütmesinin yerli yerince izlenip izlenmediğini anlamak için başını kaldırıp Yudelman'a bakmıştı.

"Diyelim..." dedi Moshe.

Üzüntü taşan bir sesle konuşmuştu. Gabelotti, ellerini oğuşturarak devam etti:

"Güzel... Sence, bu durumda işler nasıl geçmiş olabilir? Yani O'Broin, sence, bizim paraya el koymak için işi cinayete kadar getirebilir mi?"

En ufak bir harekette bulunmadı Yudelman ve kesin bir sessizlik içinde kaldı.

Gabelotti gülümseyerek:

"Söylediğim şeyin basit bir varsayım olduğunu unutma," dedi. "Şimdi lütfen cevap ver bana, Moshe: Böyle bir şey olabilir mi?"

Çok ihtiyatlı bir tonla:

"Diyelim ki olabilir," diye cevap verdi Yudelman.

"Peki, peki," diye gülümsedi yeniden Gabelotti. "Hiç değilse, sen açık sözlüsün Moshe... Demek ki Mortimer, Don Genco'yu öldürtüp Sendika'nın parasını da bankadan çektikten sonra tüymüş oluyor... Öyle değil mi, Moshe?"

Bir "bilemem" işareti olarak, ellerini açtı Yudelman:

"Ben orada değildim, Don Ettore," dedi. "Bunu siz söylüyorsunuz."

Yüz yirmi beş kilosuna rağmen bir anda ayağa kalkmıştı Gabelotti ve kalkar kalkmaz da koltuğunu koca salonun öbür ucuna yollamıştı iterek. Sordu:

"Sen bizi hıyar yerine mi koyuyorsun, ha?"

Don'un adamlarının uyanık bakışı karşısında buz gibi kalan Pizzu, ellerini masanın üzerinden hiçbir şekilde kaldırmaması gerektiğini düşündü hemen. Ve aceleci bir yoruma konu olabilecek herhangi bir ani jest ya da tepkiden sakınması gerektiğini...

Bu arada, sözcüğün tam anlamıyla, bunalmış olan Moshe kekelercesine:

"Don Ettore," diyebilmişti. "İnanın ki hiçbir şey anlamıyorum!"

Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olan Gabelotti ulumayı andıran bir sesle:

"Şimdi anlarsın!" dedi.

Sonra da uzanıp Moshe'yi omuzlarından yakaladı sımsıkı ve bir küçük ağacı silkeler gibi silkeledi:

"Eğer Genco gerçekten öldüyse, onu kendi kardeşi yolcu etti demektir! Ve gene Genco'nun kardeşi, O'Broin'u da nallamıştır! İşkence yoluyla hesap numarasını öğrendikten sonra tabii! Ve senin o zavallı İtalon, kendi eliyle işlediği cinayetleri benim Consigliere'min sırtına yükleyebileceğini sanmasın!"

Bir an... kısa bir an durdu Ettore. Burnundan soluyordu. Sonra, gittikçe artan bir öfkeyle devam etti: "Şimdi dinle beni, iyi dinle!... Eğer işler benim söylediğim gibi olup bittiyse, o hergele iki günden fazla yaşamayacaktır!"

Yeniden soludu:

"Sadece o değil! Bak burada ant içiyorum: Sırayla, birer birer hepiniz, tüm Volponeler, kadınlı erkekli, çocuklu ihtiyarli hepiniz, kendinizi ölü sayın!"

Sapsarı kesilmişti Yudelman. Onu asıl perişan eden, Gabelotti'nin tehditlerinden çok olayları yorumlama şekliydi. Bir tek kelime söylemeksizin bakakaldı Ettore'ye. Müthiş bir afallama içindeydi.

Kendisini, hiç belli etmeksizin kolundan tutup çeken Pizzu'nun sözlerini işitir gibi oldu:

"Hadi, Moshe... Gidelim!"

Bacakları titreyerek kalktı Yudelman. Masadaki bütün herkes de kalkmıştı.

Boyun damarları öfkeden kabarmış olan Gabelotti, yumruklarını sıkarak en son tehdidini savurdu:

"İtalo denen o pislik kumkumasına da herşeyi bildiğimi söyle! Yaptığı her şeyi! Küçük parmağını oynattığı anda taburcu olur! Şu andan itibaren işi ben kendim ele alıyorum! Sana gelince, tam üç saat sonra burada olmanı istiyorum. Bekleyeceğim seni! Şimdi defol!"

Arabaya bindiklerinde Vittorio Pizzu'nun ilk işi, gizlediği yerden silahını alıp cebine koymak oldu.

Titreyen bir sesle:

"Savaşa engel olmak için herşeyi yapacağım," dedi Moshe. "Ama..."

Sustu bir an. Başını ellerinin arasına alıp bir süre öylece kaldı.

Pizzu, gözleri uzaklarda, dinliyordu. Moshe şöyle tamamladı düşüncesini:

"Ama, işin kötüsü, hem İtalo çılgın, hem Gabelotti!"

Hemen istavroz çıkardı Pizzu. Sonra da:

"İlkin İtalo'ya, Gabelotti'nin Zürih'te onu takip ettirdiğini haber ver. Bütün herşeyi bildiğini söylüyordu çünkü o pis herif!"

İçini çekerek:

"Elbette," dedi Moshe. "Elbette haber vereceğim."

Aşırı bir kötümserliğe kapılmamıştı Moshe. Ama biliyordu ki bundan böyle artık sadece beterin beterini bekleyebilirdi.

10

Homer bir düğmeye bastı. Tam karşısında, duvarı kaplayan ahşap panolardan biri açıldı ve bir iç televizyon ekranı meydana çıktı. Bu televizyon aracılığıyla, bankanın her köşesini istediği anda izlemek olanağına sahipti.

Nitekim büyük giriş koridorunda, İtalo Volpone'nin bankaya girmesini önlemek üzere kiraladığı üç adamı hemen görmüştü. Saat henüz 9.30'du... Ama o çılgın, öğleden önce gelmeyecekti herhalde.

Homer Kloppe, bu adamları zırhlı kamyonla büyük para transferleri için kendisine öteden beri koruma gönderen ajanstan kiralamıştı. Üçünün de silah taşıma hakkı vardı. Yani Volpone burada kesinlikle istediği gibi at oynatamazdı. Kloppe, öğle vakti büyük bir olasılıkla dışarı atmaları gerekecek olan kimsenin fizikî özelliklerini korumalara uzun uzun anlatmıştı.

Adamları görev başında görmenin güveni içinde zile uzanıp Marjorie'yi çağırdı.

"Buyrun efendim?"

"Ben dişçiye gidiyorum. Randevum saat 10'daydı, öyle değil mi?"

Marjorie, "şaşmaz belleğim" dediği siyah ajandaya hemen bir göz attı:

"Evet efendim, tam 10'da."

"Öğleden önce dönmüş olurum. Günlük bir konsültasyon, o kadar."

"Peki efendim. Size saat 15'te Grossmünster'de bir konuşma yapmanız gerektiğini hatırlatırım."

"Teşekkür ederim, Marjorie. Hatırımdaydı zaten."

Homer Kloppe o gün, bazı ayrıcalıklı tarikat yoldaşlarıyle bir dizi seçkin din adamının önünde (ve tam 1519 yılının ilk günü bizzat

Zwingli'nin Reform vaazlarını vermeğe başladığı katedralde) yaklaşık bir saat kadar konuşacaktı. Söyleşinin konusu, İsviçre Reform hareketinin, 1531 başına kadar, Katoliklere karşı yürüttüğü şanlı mücadeleydi...

Bürosundan çıkmak üzereydi ki, Marjorie onu birdenbire çağırdı.

"Bir teleks var, efendim! Hemen şu anda geldi..."

"Gecikmekten korkuyorum, Marjorie. Döndüğümde getirin onu bana."

"Birleşik Devletler'den geliyor. C.M.C.'den.."

"Verin bakayım!"

Teleksi okuyunca gökyüzünün sırtına yıkıldığını sandı Kloppe. Metin şöyle diyordu:

"LONDRA'DA SEKİZİNCİ KAZA –DİREKSİYON KOLUNUN KIRILMASI– TALİMAT BEKLİYORUM– MELWİN BOST."

Marjorie'nin olduğu yerde kaldığını ve kendisini gözlediğini farketti birdenbire.

"Ne var?" dedi. "Niye bekliyorsunuz burada? Büronuza dönün lütfen!"

Kendini suçüstü yakalanmışların utancına kaptıran sekreter hızla uzaklaştı. Kloppe, daha üç gün önce Melwin Bost'la yapmış olduğu gizli görüşmeyi anımsadı:

"Kaç tane Beauty Gost P 9 satılmış durumda halen?

"Bütün dünyada 482.326."

"Bu kazaların basit bir rastlantı sonucunda meydana gelmediklerinden emin misiniz?"

"Aynı sebepten dolayı meydana gelen yedi kaza bir rastlantı sonucu olamaz efendim."

"Bu türden başka kazalar olacağını kim ispatlıyor bize?"

"Ordinatörlere aynı soruyu biz de sorduk, efendim. Bu, kazaların gerçekte kesinlikle meydana geleceğini ispatlamaz. Ben size, sadece bu kazaların meydana GELEBİLECEĞİNİ belirtmek istedim, o kadar."

Ve işte bu "gelebileceği" sözcüğü üzerinedir ki... yani hiçbir kesinlik göstermeyen bu sözcük üzerinedir ki Homer, Beauty Gost P 9 sahiplerinin karşı karşıya bulundukları riskleri terazinin bir gözüne, şüpheli parçaların değiştirilmesinin mal olacağı yüz elli milyon doları da terazinin öbür gözüne koymuş ve sonunda işi oluruna bırakmaya karar vermişti.

Derin bir pişmanlık duygusu içinde: "İyi, başkalarının sırtından oluruna bırakmak..." diye geçirdi içinden. Ama ne yapabilirdi ki? Dükkanı kapatmak, iflasa sürüklenmek ve... tam altı bin işçi ile beş yüz görevliyi, düzinelerce de mühendisi işsiz bırakmak mı daha iyiydi yani? Ayrıca bizzat Melwin Bost, Kloppe'nin hayır demesine rağmen, hiç değilse yeni bir kazaya kadar herhangi bir karar alınmaması konusunda ısrar etmemiş miydi?

Ve işte o yeni kaza şimdi olmuştu!

Yüz elli milyon dolar demekti bu! Anlamı da belliydi: Fabrikayla birlikte Trade Zurich Bank'ın da iflası!

Yeter ki... yeter ki...

Peki ya bir de sadece bir küçük talihsizlikler zinciri söz konusuysa? Biraz daha beklemek, olayların geçmesini görmek daha iyi olmaz mıydı yani?

Melwin Bost son derece kesin konuşmuştu. Direksiyon kolonlarını oluşturan çeliğin kusurlarına rağmen, firmanın prestijine gölge düşürebilecek başka hiçbir kazanın meydana gelmemesi olasılığı vardı ve üstelik, güçlü bir olasılıktı bu!

Amansız bir kuşku içini bir anda kemirdi. Üç gün geçmeden hiçbir karar vermemeyi kararlaştırdı. Hele şu Renata'nın evliliği olsun bitsin, daha derli toplu düşünebilirdi. Zile uzanıp Marjorie'yi çağırdı.

"Buyrun efendim?"

"Ben dişçiye gidiyorum," dedi. "Lütfen kendisine telefon edip birkaç dakika gecikeceğimi, ama yola çıkmış olduğumu bildirin."

Kloppe bürosundan çıktı. Kendisini son derece sıkıntılı bir günün beklediğine ilişkin bir acayip sezgiye kapılmıştı birden bire... Hemen aynı anda da düşünmüştü ki Doktor August Strohl'ün zamanı altından bile değerlidir!. Ve Kloppe şu dünyada herkesi bekletmeyi göze alabilirdi, ama Doktor'u asla.

* * *

İtalo Volpone'nin Moshe Yudelman tarafından uyandırıldığı anda, İnes de uyanmış gibi gözlerini açmıştı. Aslında, bütün gece uyumamıştı. Olup bitenleri bir türlü yalayıp yutamıyordu. Irzına geçilmişti!

Karşıda bir koltukta olan Lando'ya doğru baktı. Gözgöze geldiler bir an. Hemen başını çevirdi İnes, ilgisiz bir tavır takındı.

Sonra bir çarşafı vücuduna özenle dolayarak kalktı. Bir elma sıktı kendine ve tepsinin üzerine bir bardak –bir tek– koyarak su ısıtmağa başladı.

Lando gerindi:

"Ben de içerim doğrusu!" dedi.

Elmanın artıklarını tükürdü İnes, maden bir kutudan bir şeker alıp tasa attı ve tek kelime söylemeksizin banyoya kapandı. Artık Orlando Baretto da onun gözünde en az Pietro Bellinzona kadar tiksindirici bir yaratıktı...

İnes'in kendisi için hazırlamış olduğu elma suyunu bir dikişte içti Lando. Elinin tersiyle sakalı uzamış yanaklarını okşayarak, nasıl davranması gerektiğini tasarladı. Çok iyi biliyordu ki, İnes öyle her babayiğidin istediği gibi kullanabileceği bir kadın değildir. Ama şimdi en ufak bir ters girişimin her ikisinin de ölümüyle sonuçlanacağını İnes'e nasıl anlatırsın?"

Lando ambarda olup bitenleri bir an için anımsadı.

İtalo Volpone'yi delirdi sanmıştı. Folco Mori, O'Broin'un kesik kafasını adeta koparırcasına ellerinden çekip aldığında Padrone, tam bir kabustan çıkar gibiydi...

O arada göz ucuyle Pitero Bellinzona'ya bakmıştı Lando: Hazretin pantalon düğmeleri açıktı, iyi iş görmüştü anlaşılan, iyi iş görmüştü ki düğmeleri iliklemeyi bile unutmuştu!

Bunu izleyen hikâye daha da tatsızdı!

Vahşi bir hazla tokatlamıştı İnes'i Volpone, sonra da yumuşak –evet, evet yumuşak!– bir sesle ölümle tehdit etmişti kızı. "Şu andan itibaren bütün emirlerimi hiçbir duraksama göstermeksizin, o anda ve eksiksiz bir şekilde yerine getireceksin!" demişti.

Sonra da Homer Kloppe hakkında bir dizi soru sormuştu kıza. İnes, hiç oralı olmaksızın herşeyi söylemişti. Orlando'yu da şaşırtacak kadar, herşeyi!

İnes ocağı söndürmüştü. Salona döndü. Kendisi için hazırlamış olduğu meyve suyunun Lando tarafından içilmiş olduğunu görmezlikten gelip kendine bir elma daha sıktı.

Lando dayanamadı sordu:

"Daha ne kadar susacaksın?"

Kaynar suyu bir bardağa koymuş olduğu filtreli kahvenin üzerine boşalttı İnes, hiç cevap vermeksizin. Bir pantalon vardı şimdi aya-

ğında, üstünde de bir balıkçı yaka kazak. Ve sırttan bakıldığında, bir erkek basketbol oyuncusu gibi görünmekteydi.

Lando sesini sertleştirdi:

"Sana söylüyorum!"

İnes kahvesini hazırlayıp tasa bir şeker attı. Tam içmek üzereydi ki, Lando onu korkunç bir tokatla salonun öbür ucuna yolladı. İnes'e karşı duyduğu bütün o sürekli ezikliğe rağmen, gene de kadınlığını bilmesi gerekiyordu.

İnes mutfaktan bir bez aldı. Diz üstü gelip halının üzerindeki kahve lekesini silmeğe koyuldu.

Lando birdenbire çılgınlaştı, onu omuzlarından sımsıkı kavrayıp ayağa kaldırdı.

"Şu suratını paramparça edip dağıtmamı mı istiyorsun, ha?"

İnes, nihayet lütfedip ona baktı. Ama Lando, bu bakışta tiksintinin mi, yoksa ilgisizliğin mi ağır bastığını bir türlü anlayamayacaktı...

Buz gibi bir sesle konuştu zenci kız:

"Dokunma bana!"

Lando bir kahkaha savurdu. Ama tamamiyle yapmacık bir kahkahaydı bu.

"Böyle hayvan gibi surat asacağına bana teşekkür etmen gerekirdi aslında. Çünkü yaşamanı bana borçlusun; ben kefil oldum diye öldürmediler seni!"

Bir an sustuktan sonra sordu:

"Hiç sana Sendika'dan söz eden oldu mu bilmem? Volpone adını işittin mi hiç? Ben onların adamıyım! Bir tahtakurusunu ezer gibi ezerler beni!"

İnes ilk kez konuştu:

"Sen bir tahtakurususun."

Hiçbir saldırganlık taşımayan, adeta tatlı bir sesle söylemişti bunu.

Lando devam etti:

"Sana söyleneni yapmayacak olursan, işin bitti demektir! Herşeyi bilirler çünkü ve herşeyi istedikleri anda yapabilirler!"

Bir an sustu. Sonra da belki biraz kendi güçsüzlüğünün öfkesiyle: "Ne surat asıyorsun yani?" dedi. "O koca öküz seni biraz hırpaladı diye mi? Ne olmuş? Bakire değilsin herhalde! Aslında sarılıp ellerimi öpmen gerekirdi. Volpone seni öldürmeye karar vermişti, tanık

istemiyordu, ben kurtardım! Bundan böyle seçeneğin de yok... Onlar istediklerini elde edinceye kadar bizimle birlikte yürümek zorundasın şimdi ve herşeyi unutman gerekiyor!"

İnes ona bakmaksızın:

"Çoktan unuttum!" dedi.

Hınçla konuştu Lando:

"Bakıyorum daha hâlâ bulutlarda yüzmektesin. Bugün öğleden sonra, emir geldiği takdirde ne yapacağını unutmamışsındır umarım?"

"Unutmadım hayır."

"Harfi harfine yapacaksın, umarım?"

"Yapacağım, evet."

"Güzeel..."

Onu kollarının arasına almak için ilerlemişti konuşurken. Tiksintiyle uzaklaştı İnes:

"Dokunma bana!"

"Ne dedin?"

Buz gibi bir sesle cevap verdi İnes:

"Benden ne istenirse yapacağım, yalnız bana dokunma! Anlıyor musun? El sürme bana!"

Gülümsemeye çalıştı, ama sadece sırıtabildi Orlando. Çaresiz bir edayla:

"Oldu, tamam!" dedi. "Senden isteneni yap, yeter..."

Bir an çevresine bakındı. Sonra tehdit dolu bir sesle devam etti:

"Şimdi hemen gitmem gerekiyor. Polise haber vermen ya da buradan ayrılman çok aptalca bir iş olur. Çünkü gözaltındasın, bir; şu anda ortadan kaybolmayı becersen bile en geç yirmi dört saat sonra seni bulmuş ve kuşbaşı et halinde köpeklerin önüne atmış olurlar, iki."

Ve en son tehdidini savurdu sonunda:

"Ayrıca unutma ki bir çifte cinayetin hem tanığı, hem de suçortağı durumundasın. Zaza'nın mezarını sen kazdın kendi ellerinle. Tamam mı?"

"Tamam."

"Hadi hoşça kal."

Lando çıkar çıkmaz İnes fırlayıp kulağını kapıya dayamıştı. Merdivendeki ayak sesleri gittikçe hafifleyip sönünce kapıyı hemen kilitledi. Sonra da telefona koşup uluslararası görüşmeler kanalını açtı ve Birleşik Devletler'in numarasını çevirdi.

Philadelphia'da imdat çağrısına hemen cevap verecek birisi vardı. Küçük kardeşi Rocky. Ama ne "küçük kardeş"! Gerçekten de Rocky, tam iki metre yirmi santim boyunda ve çıplak yüz otuz kilo tartan bir çocuktu. Doğu Kıyısı'nın profesyonel basket yıldızı olmadan önce, Üniversiteler arası dekatlon şampiyonuydu; ayrıca "Golden Gloves" yarışmasını da kazanmıştı. Tıpkı İnes'in öbür sekiz erkek kardeşi gibi Rocky de son derece tembeldi. Ne var ki aile içinde, en çetrefil durumları bile çözebilen tek birey oydu. Evet; evet. İnes'i, bu pis pezevengin içine düşürdüğü tuzaktan ancak ve ancak Rocky kurtarabilirdi.

Telefon çaldı o sırada.

Heyecanla sordu İnes:

"Rocky? Ben, İnes! Beni iyi dinle, Rocky!"

* * *

Başkomiser Kirpatrick suratını tiksintiyle buruşturmuştu:

"Sabah sabah bunu nasıl içebiliyorsunuz kuzum?"

Scott Dempsey, çocuksu bir gülümseyişle:

"Sağlığınıza!" diyerek bardağını kaldırmıştı.

Bardağında koka kola vardı. Başkomiserse viski yudumluyordu.

Sürekli gülen, gülmediği vakitler de durmaksızın gülümseyen kısa boylu bir adamdı Scott Dempsey. Sırtından hiç eksik etmediği tüvit ceketi, buruşuk kravatı, ağarmış şakaklarıyla, kampüslerde hep rastlanan o "hayat boyu öğrenci"lere benzerdi. Oysa tek başına bu küçük adam, New York'taki beş "aile"nin Capo'larını dehşete gark etmekteydi. Gerçekten de Scott Dempsey, Sendika'ya karşı elinde mutlak iktidar bulunduran ender insanlardan biri durumundaydı. Kaçakçılarla gansterlerin Vergi Dairesi ile birlikte en çok korktukları iki örgütten biri olan S.E.C.'te çalışmaktaydı Dempsey yirmi iki yıldan beri, S.E.C. (yani: Securities and Exchange Commission)'in görevi, bütün Amerikan şirketlerinin finans operasyonlarını ve borsa kotasyonlarını kontrol altında tutmaktı. Bazen Scott Dempsey'in hiçbir şey ispatlayamadığı da oluyordu tabii. Operasyonlar büyük usta işi bir düzenle gerçekleştirildiğinde örneğin... Ama Dempsey, avanak değildi. Mimlediklerinin en küçük bir hataya düşecekleri anı sonsuz bir sabırla beklemesini biliyordu. İşte o an geldiğinde, durumu hemen gümrük yönetimine havale ederdi. Kurbanları hem korkunç para cezalarına uğrar, hem de uzun yıllar için kodese yollanırlardı.

İştahla sordu Kirpatrick:

"Nedir durum?"

"Sizin düşündüğünüz gibi. Parayı gene gözümüzün önünde kaçırdılar!"

"İspat edebilecek misiniz?"

"Yardımınızla."

Bir an durduktan sonra açıkladı:

"Zürih'te bir hata işlerlerse. Sizde ne var, ne yok? Yeni bir haber?"

"Henüz bir ses çıkmadı. Ama orada Volpone'yi gölgesi gibi izleyen iki adamım var."

"Dışardaki şubelerinin yatırım bildirgelerini inceledim. Sonra da bilançolarıyla işletme hesaplarını. İnanın bana, dostum: O Yudelman yok mu o Yudelman, müthiş bir adam doğrusu! Şapka!"

Kirpatrick'le Dempsey, aşağı yukarı on yıldır elele yürümekteydiler. Mesleklerinde hızla ilerlemeleri de, bir ölçüde bu sayede olmuştu.

Kirpatrick sordu:

"Adamlarım Volpone'nin bir takım bankalara girip çıktığını saptasalar, yeter mi size?"

"Ne yazık ki yetmez, dostum. Su dökecek bir yer aramak için oraya girdiğini söyleyebilir rahatça!"

"Peki ya bankacı konuşursa?"

"Konuşmaz ki! İsviçreli bankacıların ilk ve en temel özellikleri budur: Susmak... Hiçbir şey çözemez çenelerini. Washington'la İsviçre arasında bu konuda yapılan en son bilgi aktarması anlaşmaları bile."

İçini çektikten sonra açıklamaya devam etti:

"Şaşmaz bir de taktikleri vardır. Hayır demezler hiçbir zaman size, ama uzattıkça uzatırlar işi, belge ve kanıt isterler. Bir çeşit kısır döngü, anlıyor musunuz? Elinizde kanıt yoksa, onları konuşturmak olanakdışıdır. Onlar olmadan da zaten kanıt bulamazsınız!"

Kirpatrick öfkeyle homurdandı:

"Rezillik bu! Bizde uyuşturucu ticareti, şantaj, fuhuş ya da silah kaçakçılığı yoluyla derlenen bütün paralar daima Cenevre ya da Zürih üzerinden transfer ediliyor! Daima İsviçre üzerinden!"

Bir an Dempsey filozofça daldı, sonra da:

"İsviçre üzerinden olmasa, bir başka yerden olurdu," dedi. "Ama mutlaka olurdu! Bir zamanlar Lübnan vardı. Şimdi Bermuda var, Kıbrıs var; Costa Rica, Monaco, Panama var. Sonu gelmez ki bunun."

İçeri sivil bir müfettiş girdi. Kirpatrick'e bir teleks uzattı.

İlkin kâğıda şöyle bir göz attı başkomiser, sonra bir kez daha okudu. Gözlerine inanamıyor gibi bir hal çökmüştü üzerine birdenbire. Bembeyaz kesilmişti.

Dempsey hafif bir sesle sordu:

"Kötü bir haber mi var yoksa?"

Cevap vermedi Kirpatrick. Titreyen elini saçlarının arasına daldırdıktan sonra mesajı uzatmakla yetindi.

Ve şunları okudu Dempsey:

BAŞKOMİSER KIRPATRICK
6. CADDE MERKEZ KARAKOLU
NEW YORK
ZÜRİH KANTONAL POLİS ŞEFİ BLESH'LE ACELE TEMAS KURUNUZ. KONU: MÜFETTİŞ DAVID CAVANAUGH'UN ÖLÜMÜ.

"Adamlarınızdan biri mi yoksa?"

Telefona uzanırken:

"Evet," dedi Kirpatrick. "En genci. Üç tane de çocuğu vardı..."

* * *

Zürih'te Homer Kloppe'nin, evi dışında, kendini gerçekten kendi evinde gibi hissettiği iki yer vardı. Bürosu ve Doktor August Strohl'ün muayenehanesi.

Onu holde karşılarken, şakacı bir gülümseyişle:

"Az kalsın beklemeyecektim sizi," dedi Strohl.

Kloppe şaşırmıştı:

"Sekreterim size haber vermedi mi yoksa?"

"Şaka ediyorum Sayın Kloppe. Üç dakika bile gecikmiş değilsiniz!"

Yol gösterirken sordu: "Nasılsınız?"

Sözlerini yalanlayan bir tonla: "İyiyim..." diye cevap verdi bankacı. "İyiyim..."

Hastasını bir hayli gergin ve hatta kaygılı buldu. Ama birşey söylemedi o anda. İngrid görünmüştü.

Homer, Bayan Strhol'ün güzelliğine bir kez daha hayranlıkla baktı. Beyaz bluzun altında o ipince oranlı vücudun çizgileri hemen görülmekteydi. "Siyah tenli ve on beş santimetre daha uzun boylu olsa, İnes diyebilirdiniz!" diye içinden geçirdi.

Homer'in bakışını gören August, alınmak yerine gizli bir övünç duydu. Hiç eksiksiz bütün erkek hastalarının karısı karşısında kapıldıkları hayranlık doktora her yeni gösteride sınırsız bir mutluluk veriyordu.

Kloppe koltuğa yerleşti ve İngrid'in ılık sesini işitmeye hazırlandı.

Kendinizi bırakın Sayın Kloppe, lütfen rahat edin."

Homer ağzını açtı. Doktor Strohl ona doğru gülümseyerek eğildi:

"Bak, sevgilim," dedi karısına. "Bu kadar güzel dişler kimde görülmüştür?"

Her aylık seanstan önce olageldiği gibi, hatırlatmaktan kendini alamadı Homer:

"Yarın sabah aylık diştaşı temizlemesi için geleceğimi unutmayınız lütfen," dedi.

Aynı anda, hemen başının üzerinde İngrid'in göğüslerinin ucunu görür gibi oldu. Yanılmamıştı.

Bayan Strohl'ün ılık sesi yükseldi yeniden:

"Bırakın kendinizi. Rahat edin lütfen."

Homer Kloppe, kendini muayenehaneyi sıcak bir soluk gibi saran Vivaldi'nin nağmelerine teslim etti.

* * *

İtalo Volpone, Pietro'ya hiçbir şey söylemeksizin arabanın kapısını hızla çarpıp banka merdiveninin üç basamağını tırmandı. Saat, tam 12'ydi! Moshe'nin telefonuyla uyanmış ve yapacaklarını tasarlamıştı. Eğer Homer Kloppe onun emrini yerine getirmemek gafletinde bulunursak, sınırsız bir zulüm zevkiyle dozu gittikçe artan bir dizi misillemeyle karşılacaktı.

Gerçekten de, Orlando Baretto, Pietro Bellinzona ve Folco Mori, bankacının direnişini kırmak için ne yapacaklarını çok iyi bilmekteydiler.

Volpone planını kurduktan sonra zenci kızı getirtmişti huzuruna. Ona neler yapması gerektiğini de iyice anlatmıştı. Hiçbir itirazda bulunmamıştı kız, herşeye evet demişti. Bu bakımdan içi rahattı İtalo'nun.

Banka binasını tanıyordu artık. Giriş holünü geçip asansörlerin bulunduğu koridora daldı. İşte tam o anda birisinin sessizce koluna dokunduğunu ve alabildiğine terbiyeli bir sesle sorduğunu işitti:

"Size yardım edebilir miyim, efendim?"

İtalo adamı eliyle itip yürüdü. Ne var ki adam hemen iki hızlı adım atıp yetişecekti ona. Yetişecek... ve gene son derece kibar, ama bir o kadar da kararlı bir şekilde önüne dikilecekti:

"Özür dilerim, efendim. Bankamızın bu kısmına müşterilerimiz giremez. Gişelerimiz holdedir."

Volpone adama yiyecek gibi baktı:

"Gişe falan aradığım yok benim!" dedi. "Kloppe ile randevum var, o kadar!"

"Şu halde benimle geliniz lütfen. Ziyaretinizi sekreter kendisine bildirecektir."

İtalo, adamın koluna öfkeyle yapıştı. Ve okkalı bir kasın varlığını avucunda sezdi. Vahşice çekti. Adam yerinden bir milimetre bile oynamadı.

Volpone kükredi:

"Şuradan hemen defol ya da suratını parçalarım!"

"Lütfen, efendim," dedi adam. "Gürültü çıkarmanıza hiç gerek yok!"

Aynı anda yanında iki iri kıyım hazret daha belirmişti. Adamlardan birisi sordu:

"Ne oldu? Bir tatsızlık mı var?"

Bunu söylerken, son derece dostça bir davranışla elini Volpone'nin omzuna koymuştu.

Bu sıradan hareket sonucunda İtalo, adamın en azından yüz kilo tarttığını kavradığı gibi, kendisine yolu kapatmakla görevli bulunduğunu da anlamıştı.

Son bir çabayla öfkesini zaptederek konuştu:

"Size Kloppe beni bekliyor dedim!"

"Tamam efendim... Kendisine hemen haber vereceğiz."

Bu arada üçüncü adam girmişti söze:

"Beyefendinin giysilerini buruşturuyorsunuz!"

Ve İtalo'nun komplesindeki tamamıyla düşsel bir takım kırışıkları yok etmek amacıyla, tepeden tırnağa yokladı onu. Tıpkı hava limanında gümrükçülerin yaptığı gibi...

Ama İtalo, üstüne silah almamıştı. Özellikle...

Adam sordu:

"Bana adınızı lütfeder misiniz, efendim?"

İtalo adamların çevresini alış şekline bakarak, bu barajı hiçbir biçimde aşamayacağını sezmiş ve için için, bu ek hakareti, bankacıya ayrıca ödetmeye yemin etmişti.

Yüreğine bir kurşun sıkılmasına göz yumabilirdi rahatça; ama şu üç ayı tarafından basit bir hırsız gibi itelenmek! İşte buna katlanamıyordu.

"Size kartımı vereyim," dedi.

Ceketinin iç cebine atmıştı sol elini. Bunun üzerine de kolunu tutan adam, onu bırakmıştı. Ve aynı anda İtalo'nun sağ eli, korkunç bir hızla adamın testislerine doğru süzüldü. Sıktı vahşice bir hazla. Gene aynı anda sol ayağını havalandırıp ikincinin üreme organlarına indirmişti olanca gücüyle. Üçüncü bir mucize kabilinden kurtarabildi gözlerini İtalo'nun yumruğundan. Kendine böylece yol açtığını sanan Volpone, birdenbire kocaman bir tabancanın namlusuyla burun buruna geldi.

Yerde iki muhafız, elleri apışaralarında, büyük bir acıyla inleyerek kıvranmaktaydılar.

Soluk soluğa kalmış olan İtalo Volpone, kendini tehdit eden adama sonsuz bir kinle baktı:

"Hadi sık!" dedi. "Ne duruyorsun puşt oğlu puşt, ateş et hadi!" Bak işte meydan okuyorum sana!"

"Hemen çıkın buradan!" dedi adam.

Sesinde amansız bir kararlılık vardı.

Bu arada, İtalo'nun tekmelemiş olduğu adam da duvara yaslanarak doğrulmayı başarmıştı. Hemen bir tabanca çıkarıp Volpone'ye dikmişti o da...

Homer Kloppe'nin kesin talimatına uyuyordu adamları. "Bankamda rezalet istemiyorum! Size tarif ettiğim adam geldiği takdirde, dışarı atın yeter!" demişti.

İtalo tabancasını doğrultmuş olana baktı. Ve kinle alayın içiçe geçtiği bir sesle sordu:

"Acıttım değil mi, hırt? Canın yandı değil mi?"

Yerde hâlâ yatmakta olan koruma kusmaya koyulmuştu şimdi.

Güvenle geri döndü İtalo. Hiçbir şey olmamış gibi koridordan çıkıp holü geçti ve binadan çıktı.

Çıkar çıkmaz ilk işi saatine bakmak olmuştu. 12'yi tam 6 geçiyordu saat. Ültimatomunu reddetmek cüretini göstermişlerdi. Savaş başlamış bulunmaktaydı.

11

Başkomiser Blesh, kantonal polis örgütünde çok çabuk yükseldiği parlak mevkiini, tipik biçimde İsviçre'ye özgü yeteneklerine borçluydu. Esnek, etkin, sabırlı oluşu ve görev duygusu taşıyışı...

Kantonal otoritelerin kesinlikle istemedikleri şeylerden biri de, İsviçre uyruğu olmayan kimselerin gelip de bir takım sorunlarını İsviçre'de çözmeye kalkışmaları, yani alışılmış deyimle İsviçre'de "hesaplaşmaya" girişmeleriydi. Bir parça da bu tür girişimleri önlemek ve bastırmak için aylık alıyordu Fritz Blesh.

Amerikan polis görevlileri, Mafya'nın numaralı hesaplarını öğrenme bahanesiyle, sistemde bir gedik açmak istemişlerdi. Konfederasyon yöneticileriyle Birleşik Devletler yetkilileri arasında, büyük çaplı pis işler konusunda karşılıklı bilgi aktarmayı öngören bir anlaşma da vardı. Ama böyle bir anlaşmaya dayanıp da, kantonal makamların iznini almaksızın İsviçre'de koğuşturma yapmaya gelmek... İşte bu, hiçbir şekilde göz yumulamayacak cinsten bir işti!

Fritz Blesh, lokal morgda dinlenmekte olan kesik bacakla üç gün sonra Hotel Sordi's'in penceresinden "kazara" düşüp ölen Amerikan polisi arasında bir ilişki bulunduğunu sezmekten geri kalmamıştı tabii.

Mantık açısından, iki olayı birbirine bağlayabilmek için, dram meydana geldiği sırada kentte bulunan tüm Amerikalıları birer birer sorguya çekmesi gerekirdi. Ama o kadar çok Amerikalı vardı ki o sırada Zürih'te!

Gerçekten de yalnız o sırada değil, Zürih daima diplomatlar, haydutlar, politikacılar, dürüst ya da dalavereci iş adamlarıyla tıkabasa dolu bir kaynayan kazandan farksız oluyordu... Ama gene de kısa bir araştırma sonucunda başkomiser Blesh, David Cavanaugh'un ölümünden sonra, aynı uçakla New York'tan gelmiş olan bir başka Birleşik Devletler yurttaşının, Patrick Mahonney'in de oteline dönmemiş bulunduğunu öğrenmişti.

Otele hesabını ödememiş olan ve valizi resepsiyonda saklı tutulan Mahonney'in de, tıpkı David Cavanaugh gibi, Altıncı Cadde merkez karakolu başkomiseri Kirpatrick'in adamlarından biri olduğu meydana çıkmıştı... Dolayısıyla da söz konusu Mahonney'in söz konusu Cavanaugh'la anlaşmalı çalıştığını düşünmek pek saçma değildi. Bir başka deyimle: Sadece onu ilgilendirmesi gereken bir iş için Amerikalı polisler dolmuştu İsviçre'ye. Fritz Blesh'in en az birtakım gangsterlerin Zürih'e gelişi kadar hoşlanmadığı bir şey varsa, o da buydu.

Kirpatrick'in telefona bağlandığını kendisine haber verdikleri zaman, enikonu merak etmişti Blesh. Amerikalı meslektaşı ona karşı açık yürekli mi davranacaktı acaba, yoksa sıradan bir martavalla durumu geçiştirmeye mi çalışacaktı?

New Yorklu başkomiser, Fritz'e İngilizce konuşup konuşmadığını sormak kibarlığını gösterdi ilkin. Konuşuyordu, evet. Alman aksanıyla konuşuyordu gerçi, ama bunun ne önemi vardı?

"Nasıl geçmiş olay, Sayın Başkomiser?"

"Koğuşturmanın şu ana kadarki gelişmesi sadece bir kazayı işaret ediyor."

"Siz buna inanıyor musunuz?"

"Aksi ispatlanıncaya kadar, evet. Bu arada size başsağlığı dileklerimi de sunarım."

"Teşekkür ederim."

"Belki de bana yardım edebilirsiniz, Başkomiser. David Cavanaugh görevli olarak mu bulunuyordu Zürih'te?"

"Bir çeşit görevden söz edilebilir, evet... Tamamıyla sıradan, günlük bir görev."

"Açıklamanızı rica etsem?"

"Gözleme."

"Yaa... Kimdi gözlemekle yükümlü bulunduğu kimse, sorabilir miyim?"

"Sendika'ya mensup olduğunu sandığımız İtalyan asıllı bir Amerikan yurttaşı."

"Adı."

"Lütfen dinleyin, Sayın Başkomiser. David Cavanaugh'ın üç çocuğu vardı. Karısına biraz önce haberi bizzat ben verdim. Bunun ne kadar korkunç bir iş olduğunu herhalde takdir edersiniz... Meslektaşımın cesedini bir an önce buraya ulaştırmak için gerekli işlemi hızlandırmanızı rica edebilir miyim sizden?"

"Otopsi sona erer ermez isteğiniz yerine getirilecektir, Sayın Başkomiser."

"Yani?"

"Adli tıp raporunu bu akşam almış olacağım. Konuyla yakından ilgileniyorum."

"Çok teşekkür ederim!"

Kirpatrick telefonu kapatmaya hazırlanıyordu ki Zürih'teki ses sordu yeniden:

"Başkomiser?"

"Buyrun?"

"Zürih'te bir tek mi adamınız vardı?"

Sadece bir saniye duraksamıştı Kirpatrick:

"İki," dedi.

"Müfettiş Mahonney herhalde?"

"O, evet."

"Müfettiş Mahonney New York'a döndü mü acaba?"

"Anlayamadım, Başkomiser?"

"Size müfettiş Patrick Mahonney'in New York'a dönüp dönmemiş olduğunu soruyorum?"

"Sanmam.... Daha doğrusu, şu anda habersizim... Yani kendisinden herhangi bir haber almış değilim."

"Ben de kendisinden herhangi bir haber almış değilim, Sayın Başkomiser. Yalnız kesinlikle söyleyebileceğim şey, adamınızın henüz oteline dönmemiş olduğudur."

"Nereden biliyorsunuz?"

Buz gibi bir sesle cevap verdi Blesh:

"Hesabını ödemediğinden."

Paraya ilişkin durumların herhangi bir ülkedekinden daha çabuk farkına varıldığı bir ülkeydi İsviçre.

* * *

İtalo Volpone bankadan çıkar çıkmaz Ford'un arkasına yerleşmişti. Direksiyonda bekleyen Bellinzona'ya:

"Yürü!" dedi.

Öfkeden titriyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Yüreği kinle kabarıyordu. Uğradığı hakareti silmek için, Trade Zurich Bank'ı yerle bir etmesi gerekirdi aslında!

O bankacı puştunu parasını aldıktan sonra yolcu ettirecekti. Ama öyle hemen değil. Olup biteni tamamıyla unutmak için vakit tanıyacaktı ona, yaşamaya, hayattan zevk almaya devam edebilmesi için... Sonra da, en ummadığı anda bir kurşun sıktıracaktı beynine. Ya da arabasını havaya uçurtacaktı. Ya da bir lokantada zehirletecekti. Ya da... ya da bir kamyonun altında ezdirtecekti!

Bellinzona, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kapa çeneni!" dedi İtalo dişlerinin arasından ıslık gibi çıkan bir sesle. "Otele!"

Söylemek istediği sözleri o an için yuttu Pietro. Dikiz aynasına bir göz attı yeniden ve gri Opel'in kaldırımdan süzülüp peşlerine takıldığını gördü. Arabanın direksiyonunda, Folco'nun uçak alanında farkına varmış olduğu ve Zürih'e ayak bastıkları andan beri onları izlemeye çabalayan hazret oturmaktaydı.

Bellinzona konuşup konuşmama konusunda bir türlü karara varamıyordu. Folco, O'Broin ve Zaza Finney'den başka Amerikalı iki akrebin de sayelerinde öbür dünyayı boylamış bulunduklarını Volpone'ye şimdilik söylememesini istemişti ondan.

"Üstündeki sıkıntıları atsın da öyle açıklayayım!" demişti Folco Mori."

Pietro, meslektaşının alçak gönüllülüğüne bu vesileyle bir kez daha hayranlık duymaktan geri kalmamakla birlikte, daha uzun bir susuşun sonuçlarını da ürkerek hesaplıyordu... Bebek Volpone'nin tepkileri çoğu zaman afallatıcı, ama hemen her zaman düşmanca olurdu çünkü!

O'Broin'u testereden geçirdikten sonraki yüz ifadesinden, Volpone'nin bir hata... hem de affedilmez bir hata işlemiş olduğunu hemen anlamıştı. Ve şimdi susmakla, kendisinin de bir hata işleyip işlemediğini düşünmekteydi.

"Padrone..."

İşitmemiş gibiydi Volpone.

Önünde birdenbire park eden bir arabanın arkasına bindirmemek için ani olarak sola doğru kaydı Bellinzona ve tekrarladı:

"Padrone..."

Gene ıslık çalan bir sesle sordu İtalo:

"Ne istiyorsun?"

"Peşimizde bir herif var."

"Nerde?"

"Gri bir Opel."

Dönüp arkaya bakmamak için kendini tutması gerekmişti İtalo'nun. Sordu:

"Nerden biliyorsun?"

"Hava limanına indiğimizde farkına varmış Folco herifin. Bizimle aynı uçaktaymış."

"Hayvan! Kıçımda bir akrep dolanıyor ve sen bunu bana şimdi söylüyorsun, ha!"

"Polis değil, Padrone..."

Bebek patlayan bir sesle konuştu:

"Nereden biliyorsun?"

Bellinzona kendinden emin olanların sakinliği içindeydi:

"Folco anlatacak size," dedi. "O kadar meşguldünüz ki fırsat bulamadı. Ama bu arada biz de boş durmuş değiliz."

İtalo Volpone kaşlarını çattı:

"Ne demek istiyorsun?"

Patronunun gerçekten öfkelenmeye başladığını kavrayan Pietro, gene Folco'nun zekâsına sığınma yolunu seçti:

"Folco size herşeyi bir bir anlatacak. Ona göre bu herif bir polis değil, bir ispiyon: Gabelotti'nin adamı. Yani... büyük bir olasılıkla öyle."

Volpone "Sağdaki ilk sokağa sap ve ilerlemeye devam et," diye emretti ve ekledi:

"Biraz düşünmem gerekiyor."

Arka camın önünde bir şey ararmış gibi dönüp geriye baktı. Opel'i hemen gördü.

"Folco nerede?"

"Arkada, Padrone. Herifin ardında."

"Sola sap!"

Bir trafik polisinin sakin bakışları altında virajı aldı Pietro. İtalo sordu:

"Hâlâ ardımızda mı?"

"Evet, Padrone."

Ürkek, ama istek dolu bir sesle devam etti:

"Hemen kıstıralım isterseniz puştu?"

"Çeneni kapat ve ırmak kıyısından doğru ilerlemeye devam et! Parkın oraya geldiğin zaman sapacak ve Commodore'a kadar gideceksin!"

Commodore, İtalo Volpone'nin bir gün önce yoldan geçerken dikkatini çekmiş olan yeni yapılmış muazzam bir oteldi.

"Otelin giriş kapısı önünde beni bırakır, çekip gitme numarasına yatarsın. İlk elverişli yere park edersin arabayı. Tam üç dakika holde kalacağım. Sana düşen, herif beni izlemeye koyulduğunda sektirmeden ve tabii çaktırmadan onu izlemek!"

"Sanırım bir fikriniz var?"

"Önüne bak!"

Otel parkın ağaçları arasında otuz katlı dev yapısıyla beliriverm işti. Pietro yavaşça fren yaptı. Amiral kılığına bürünmüş bir uşak çocuk fırlayıp kapıyı açtı Volpone'ye.

İtalo iner inmez, hareket etti Bellinzona. Arabayı iki yüz metre ilerdeki bir açık hava parkına çekip koşar adım döndüğünde Folco Mori'yi, bej renk Volswagen'inin direksiyonunda, küçük amirale para uzatırken gördü. Bir an bakışıp ayrı ayrı otele daldılar.

İtalo durmaksızın volta atıyordu holde ve her yarım dakikada bir saatine bakıyordu. Birisiyle randevusu varmış gibiydi.

"Av", yirmi metre kadar ötede, otelin üç büyük restoranından birinin kapısına asılı yemek listesini inceleme numarasındaydı.

Pietro Bellinzona, hole açılan salondaki masalardan birine doğru ilerledi. Masanın üzerinde yığılı gezi prospektüslerinden birini alıp İtalo'ya yaklaştı. Kenya'da bir aslan avı dönüşü bir avcı topluluğunu gösteren bir fotoğrafı eliyle işaret ederek, alçak sesle:

"Lokantanın kapısındaki listeye bakan hergele!" dedi.

"Sana buraya gelmeni kim söyledi?"

Özür dileyen bir edayla, ama kendinden emin bir sesle cevap verdi Bellinzona:

"Herif arabanızı benim sürdüğümü görmüştü, Padrone. Yanınıza gelmesem şüphesiz onun ardına düşmüş olduğumu sanacaktı. Oysa şimdi Folco'nun farkında değil."

"Nerede Folco?"

"Kitapçı dükkânının önünde."

"Git resepsiyondan bir şey iste."

Şaşırdı Pietro:

"Ne?"

"Herhangi bir şey! Oradaki memurla konuş, yeter. Sonra da gelip bana, sözüm ona öğrenmiş olduğun şeyi haber vereceksin!"

Dev yapısıyla ağır ağır uzaklaştı Pietro. Resepsiyon görevlisiyle bir an konuştu. Ve dönüp İtalo'ya:

"Saat yarım," dedi.

"Arkamdan gel."

Volpone önde, Bellinzona hemen bir adım arkasında, holü geçtiler. Geride, yemek listesinin asılı olduğu camdan onları gözleyen Rico Gatto, bundan birisiyle buluşmaya gittikleri sonucunu çıkaracaktı.

Rico, herşeyden önce, morgdaki başarısızlığını kapatma çabasındaydı. Gabelotti, o kesik bacak konusunda kesin bilgi veremediği için, telefonda adeta kudurmuştu.

Volpone ile gorilinin holün sonundaki kalın perdeyi kaldırıp kaybolduklarını görür görmez, oraya doğru ilerledi.

Aynı anda Folco Mori de kitap merakını yarıda kesip rahat adımlarla ilerlemeye koyulacaktı onun ardından.

Rico büyük şölen salonunu baştan başa kat etti. Ve salonun dibindeki demir kapıya ulaştı. Kapının üzerinde, kırmızı harflerle yazılı "Tehlike var" sözcüklerini gördü ve harflerin üzerinde kendisine sırıtır gibi duran kuru kafa resmini...

Dokunur dokunmaz açılmıştı kapı. Rico Gatto'nun önünde şimdi, kıvrılarak aşağıya inen bir demir merdiven uzanmaktaydı. Otelin santralıydı burası.

Gülümsedi Rico. Yer hoşuna gitmişti. İşini rahatça görebilirdi burada. Zorunluluk çıkarsa tabii. İtalo ile adamı, onu bu tuzağa nallamak üzere çektilerse eğer, ummadıkları bazı sürprizlerle karşılaşacaklardı birazdan!

Tam hızla çalışan santralin uğultusu içinden doğru birden bire bir ıslık sesi işitti Gatto. Hemen yere attı kendini ve üç el ateş etti hemen. Aynı anda bir dizi kurşun patlayacaktı merdivenin demir basamaklarında.

Yerden kalkmaksızın, bu sefer de ters yöne doğru iki el ateş etti Rico. Sonra da silahının elinden kaymakta olduğunu dehşet içinde sezdi. Sağ omuzuna bir çekicin indiğini hisseder gibi olmuştu aynı anda. Arkasından doğru bir el kavradı kafasını, önünde yattığı buğu fırınının kapağına vurdu, vurdu, vurdu üç kere...

Gatto'nun üzerine eğilip hançerini çekti Falco Mori. Bellinzona'nın İtalo Volpone'ye doğru seğirttiğini gördü:

"Padrone! Padrone!" diye bağırmıştı Pietro dehşet içinde. Yaralısınız!"

İtalo Volpone, "hayır" gibilerden sallamıştı başını ve yolundan çekilmesi için işaret etmişti. İşte o vakit Bellinzona, İtalo'nun ceketi-

nin tam yüreğinin bulunduğu yere rastlayan noktada bir kurşunla delinmiş olduğunu görmüştü. Ve hemen ceketin yakalarını açmıştı. Derin bir yara izi görmeğe hazırlamıştı kendini. Ama hayır! Volpone'nin gömleği pırıl pırıldı... Küçücük bir damla kan lekesi bile yoktu gömleğin üzerinde!

İtalo'nun kendini toparlayıp da tepki göstermesine fırsat bırakmaksızın, elini patronunun iç cebine daldırdı Pietro. Birdenbire afallamış olarak, Bebek Volpone'nin hiç yanından ayırmadığı iskambil destesini çekip çıkardı. Bir kare asıydı destenin üzerindeki ilk kart ve tam yürek simgesinden delinmişti. Destenin son kartında ise en ufak çizilmişlik işareti bile yoktu.

Bağırmak, Tanrı'ya teşekkür etmek, mucize olduğunu haykırmak istedi Bellinzona. Ama sadece:

"Hay Allah!" diyebildi.

Volpone, hiçbir yorumda bulunmaksızın Mori'ye sordu:

"Kim bu?"

Aynı anda da mekanik bir hareketle iskambil takımını Pietro'nun elinden alıp cebine yerleştirdi.

Volpone ölümden kıl payı kurtulmanın verdiği şoka rağmen orada bulunuşunun nedenini gözden kaybetmemişti.

Folco Mori, kolundan dalgalar halinde kan sızan adamın pasaportunu çekip uzattı. İlk sayfasını okudu sadece İtalo:

ENRİCO GATTO. EMLAKÇI. 256, WASHİNGTON CADDESİ. MİAMİ.

Bu arada adam gözlerini açmıştı... Üzerine eğilmiş üç düşman silueti seçince de hemen anlamıştı öleceğini.

"Seni kim yolladı?" diye sordu Volpone.

Elini yarasına götürdü Rico Gatto ve sustu.

İtalo Volpone, adamlarına döndü:

"Yardım edin bana!" dedi.

Rico Gatto bir saniye sonra ayağa kaldırılmıştı. İtalo başıyla işaret etti Bellinzona'ya:

"Kusmasına engel ol şunun!"

Pietro, pençeyi andıran kocaman eliyle Rico'nun ağzını kapatırken Volpone de olanca gücüyle, adamı kalorifer kazan kapağını açıp kızgın buğu fışkıran deliğe doğru sürüklemişti. Bacakları üzerinde gerilerek Rico'yu, yarası fışkıran kaynar buğunun önüne gelecek şekilde tuttu.

Kahredici acıyla gözleri yuvalarından uğramış olan Gatto çırpındı bir an. Bütün vücudu baştan ayağa kavrulmaktaydı sanki!

Volpone tekrar sordu:

"Seni kim yolladı, dedim?"

Artık yitirecek hiçbir şeyi olmadığını kavrayan Gatto, hıçkırık tutmuş gibi ve dehşet dolu bir sesle:

"Gabelotti," diye inledi.

İki eliyle birden ağzını açtı kurbanının Volpone ve deliğe doğru itti kafasını. Önce kıpkırmızı kesildi Gatto'nun yüzü, sonra da çürümüş et rengine büründü.

Folco ile Pietro, Volpone'yi –o da yanmasın diye– usulca tutup geriye çektiklerinde, Enrico Gatto çoktan ölmüştü.

Elini Mori'ye doğru uzatıp:

"Bıçağı ver!" dedi İtalo.

Folco emri hemen yerine getirdi. Hançeri alan Volpone, cesedin üzerine eğildi. Duruşu ne yaptığının adamları tarafından görülmesine engel oluyordu. İki saniye daha onlara sırtı dönük kaldı öylece. Sonra da cebinden çıkardığı bir mendile Folco ile Pietro'nun ne olduğunu anlayamadıkları bir şey sarıp doğruldu ve hançerini Mori'ye geri verdi.

Arabayı otelin önünde durduran Bellinzona'ya yüz dolar uzattı İtalo Volpone:

"Bir saat alıp yukarı getir..." dedi.

Afallamıştı Pietro:

"Nasıl bir saat?" diye sordu.

"Resmini çizeyim mi sana? Bir saat! Kolundaki gibi bir saat!"

"Peki, Padrone," dedi Pietro.

Volpone ekledi:

"Biraz da lüks kâğıt."

Açıklamak tenezzülünde bulundu sonra:

"Küçük bir armağanı paketlemeğe yetecek kadar."

"Peki, Padrone."

Yeni "padrone"nin kendisine soru sorulmasından hiç mi hiç haz etmediğini öğrenmişti artık Pietro Bellinzona.

* * *

Chimene Kloppe çaresizce içini çekti. Tam kırk sekiz saat boyunca bir sürgün hayatı yaşamak zorundaydı. Söz vermişti Rena-

ta'ya; nikah gecesinin dekoru için apartmanı iki gün terkedecekti.

Bir saat sonra gelecek olan bir dekoratör ekibi, sadece Louis XV koltuk takımıyla gök mavisi berjerinin değil, Pissarolarının, Renoirlarının, Manetlerinin de yerlerini değiştirecekti. İki Van Gogh'uyla Gauguin'i ve Vinci'si de spotların çiğ ışığı altında sergilenmek üzere şifreli kasalarından çıkarılmış bulunuyordu.

Bütün bu başyapıtların korunması için, on kişilik bir goril takımı kiralanmıştı. İki gün dairesinde kalacaktı bu adamlar. Nöbetleşe uyuyarak...

Şeflerine:

"İyi güzel ama nerede yatacaksınız?" diye sormuştu Chimene.

Cevap son derece basitti:

"Siz bizleri merak etmeyin, madam. Biz alışığız. Yerde yatarız."

Kent bu düğünün dedikodusuyla çalkalanmaktaydı. Çağrılılardan bazıları çeşitli bahaneler ileri sürerek, gelemeyeceklerini bildirmişlerdi. Sabaha karşı saat 3'te kıyılacağı ilan edilen bir nikaha katılmayı sindirememekteydiler, anlaşılan... Ama çoğunluk, alkış tutmuştu. "Ne kadar orijinal bir tören!", "Sizin sayenizde Zürih biraz hareketlenecek nihayet!" ve "Aman ne güzel bir fikir!" çığlıkları atarak.

Chimene herhangi bir şey unutup unutmadığına son bir kez daha baktı ve kapıya yöneldi. Tam o sırada zil çaldı. Açtı. Karşısında uzun boylu iki delikanlı duruyordu. Birincisi sordu:

"Sayın Homer Kloppe'nin evi, yanılmıyorsak?"

"Yanılmıyorsunuz, hayır," dedi Chimene.

İkincisi, sade kılığına bakarak onu bir hizmetçi sanmış olacak ki, emekçi dayanışmasının verdiği rahatlıkla:

"Doğrusu gitmekte haklısınız!" dedi, "Çünkü burası birazdan tam bir savaş alanına dönecek."

* * *

Bellinzona, Baretto ve Mori, Bebek Volpone'nin elindeki küçük paketi yaldızlı bir iple sarıp düğümleyişini merak dolu bakışlarla izlemişlerdi. Son olarak elinde şöyle bir tarttığı paketin üzerine bir etiket yapıştırmıştı Volpone.

"Folco! Bunu hava limanına götüreceksin hemen. New York'a kalkacak olan ilk uçağa yetiştirmeni istiyorum. Postayla değil, elden gidecek. Elden verilecek! Anlaşıldı mı?"

"Kime elden vereceğim?" diye sordu Folco. "Burada tanıdığım hiç kimse yok benim..."

Lando'ya döndü Volpone:

"Baretto?"

"Bilet gişesine git," dedi Lando, Mori'ye. "Elizabeth'i sor. Gerisini o halleder."

Buz gibi alaycı bir sesle:

"Böyle küçücük bir armağan için gümrük vergisi ödemek ağrıma gidiyor," dedi Volpone.

Bellinzona, her zamanki saflığıyla Padrone'sinin sözlerini ciddiye alarak itiraz etti:

"Seksen dolarlık bir saatin gümrük vergisi tutsa tutsa ne tutar ki, Padrone!"

"Kıs şu çeneni!" dedi Volpone ve yeniden Folco'ya döndü: "Paketi yolladıktan sonra gel beni gör," buyurdu. "Sana söyleyeceklerim var."

Mori sağ kaşını kaldırdı: "Tamam," dedi.

İtalo, Pietro Bellinzona'ya döndü bu sefer:

"Aşağıya in ve bana iki deste iskambil al getir."

"Hemen, Padrone."

Volpone, en son olarak da Orlando Baretto'ya döndü:

"Hemen bir emlakçıya git ve bir apartman kirala! Ya da bağımsız bir ev, bir villa... ne bileyim ben... en iyisini kirala işte! Altı aylığını peşin ver. Diplomatlar gelecek falan gibilerden birşeyler uydur. Burada en inandırıcı yalan ne ise, uydur! Anladın mı?"

Hemen ekledi:

"Paran var mı yeterince?"

"Biraz var."

"Biraz yetmez," dedi Volpone. "Al şunu!"

Lando'nun avucuna bir demet banknot tutuşturmuştu.

"Hiç sayma," diye devam etti. "On bin dolar. Şimdi bana o zenci kızdan haber ver biraz."

"Söylediğiniz herşeyi yaptı, Padrone. Her şeyi!"

"Anlat!"

"Biraz önce telefonla konuştum. Adamı evinden aramış."

"Ne zaman aramış?"

"Tam yemek vaktinde."

"Ne demiş adamına?"

"Onunla görüşmek istediğini."

"Bankacıyı hep o mu arar?"

"Hayır, Padrone. Randevuları saptayan, Kloppe'dir."

"Peki, bankacı bu arayış numarasını biraz garipsememiş mi?"

"İnes'e göre, hayır. Yarın neyi ne zaman yapacağını da öğrenmiş adamın."

"Hazır mı?"

"Evet, Padrone."

"İstediklerimi harfiyen yapmadığı takdirde başına ne geleceğini iyice anlattın değil mi kıza?"

"Bir bir, Padrone."

"İyi. Şimdi fırla!"

Fırladı Orlando.

İtalo Volpone, New York'ta Angela'ya telefon açarken Folco Mori de uçak alanına doğru sürmekteydi arabasını hızla. Merakını yenememişti Folco bir türlü. İtalo'nun bir İsviçre saati armağan edebileceği adam kimdi acaba?

Cebindeki paketi çıkarıp adrese baktı:

ETTORE GABELOTTİ.

Gerisini okumadı bile. Bir an için, damarlarındaki kanın donup kaldığını sanmıştı Folco Mori.

* * *

Yirmi kişiydiler Kloppe'yi dinleyen. İçlerinden ikisi kadındı. Ve ömründe ilk kez, Zwingli söz konusu olduğu halde, bir türlü zihnini gerektiği gibi toparlayamıyordu Homer...

Biraz önce evde yaşadığı telefon sahnesinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Şöyle sıralanmıştı olayların akışı:

Evde yemekteydiler. Chimene'le başbaşa ve telefon çalmıştı. Allah'tan ki Chimene'den daha atik davranıp o açmıştı aygıtı. Açar açmaz da tanımıştı İnes'in sesini:

"Sizi görmek istiyorum."

O güne gelinceye dek İnes, ne evinden, ne de bürosundan onu hiç aramamıştı. Hep Kloppe, arardı.

Hemen cevap vermişti:

"Olabilir."

"Ne zaman görebilirim?"

"Ben sizi arayabilir miyim, belirli bir saat saptadıktan sonra?"

Ve kendisini dikkatle dinlemekte olan Chimene'i –tam bir ruh sefilliği gösterisiyle– atlatmak için de eklemişti:

"Bir saat sonra büronuzda olur musunuz?"

Tabii vericiyi eliyle gizlice örterek eklemişti bunu.

İnes'in ısrarlı sesi yükselmişti aynı anda:

"Öğleden sonra ne yapıyorsunuz?"

"Ne yazık ki randevum var," demişti Kloppe. "Saat 15'te Grossmünster'de bir söyleşiye katılmam gerekiyor."

"Peki yarın? Bilin ki özledim sizi!"

İlk olarak söylüyordu ona bu övgü dolu sözleri İnes!

"Çok dolu bir günüm var."

Yüzünün birden bire kıpkırmızı kesildiğini Chimene'in görmemiş olması olanakdışıydı! Gene de dayanıp devam etti:

"Öğle vaktine değin ard arda randevularım var. Hemen öğleden sonra bir yönetim kurulu toplantısına katılmak zorundayım. Saat 16'da da dişçiye gideceğim."

"16'dan sonra?"

"Çok yakında bir nikah törenimiz var, biliyorsunuz. Onun hazırlıklarına da vakit ayırmam gerekli..."

"Ne zaman, peki? Yarından sonra?"

Konuşmuyordu da, bir "blues" okuyordu sanki!

"Sanmıyorum!... Yo. yoo!.. Kızımın nikah töreni var, biliyorsunuz!"

Gene ilk kez olarak, özel hayatına ilişkin bir ayrıntıdan söz etmişti Kloppe. Bu tedbirsizlikten dolayı kendi kendine teessüf ediyordu ki, İnes'in tatlı sesi fıkırdamıştı yeniden telefonda:

"Yazık! Çok yazık..."

Kısa bir susuştan sonra yeniden sormuştu İnes:

"Şu anda sizin sesinizi dinlerken ne yaptığımı biliyor musunuz?"

"Hayır!"

"Kendi kendimle sevişmekteyim. Yataktayım, çırılçıplak! Bacaklarım açık."

Şimdi kıpkırmızıdan da ötedeydi Homer'in rengi! Gözlerini ondan ayırmayan Chimene, balık köftelerinin soğumakta olduğunu işaret ediyordu.

"Bakınız, dostum!" diye söze girdi yeniden Kloppe. "Beni bağışlamanızı rica edeceğim sizden. Sofradayım."

Umutsuzluğun sürükleyişiyle, son derece aptalca bir söze sarıldı. Aptalca olduğunu bile bile üstelik.

"Siz yemekte değil misiniz?" dedi.

Amansız bir cevaptı gelen:

"Otuzbir çektiğim zaman yemek yemem ben, küçük Beyaz!... Yazık.. Çao!.."

İnes kapatmıştı telefonu. Ama Kloppe, konuşma devam ediyormuşcasına söyledi:

"Peki, aziz dostum, peki. Madem ki istiyorsunuz kabul. Ayın 27'sinden sonra beni büromdan arayabilirsiniz. Size uygun düşen herhangi bir saatte. Rica ederim! İyi günler!"

Nasıl tiksinmişti Kloppe kendi kendinden!

Hemen sormuştu Chimene:

"Yeniden ısıtsınlar mı köftelerini?"

"Yo hayır, zahmet etme," demişti Homer. "Böyle de yiyebilirim."

Ve adeta burnuyla dalmıştı tabağa.

"Kimdi o telefon eden?" diye sormuştu karısı.

Homer, yalanı yalana eklemek zorunda kalmıştı:

"Eski bir müşteri."

"Rahatsız mısın yoksa?"

"Ne münasebet?"

"Rengin kızardı da."

"Sahi mi? Olabilir, çok dolu bir gün geçirdim!"

Evet. Bu telefonun gizemini çözememişti bir türlü. Chimene'in sorusunu andıran bir soruyla toparlanacaktı:

"Sayın Kloppe, yoksa rahatsız mısınız?"

"Galiba," diye mırıldandı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Dinleyicileri, kitaplığın giriş kapısına sırtları dönük olarak oturuyorlardı ve kapı tam karşısına düşüyordu Homer'in.

Yavaşça açıldı kapı. İnes'in, ayak bileklerine kadar inen görkemli bir vizonla bir kat daha güzelleşen silueti belirdi.

Bakışları sabitleşen bankacı gözlerini ovalamaya koyuldu. Bir düş olabilirdi bu ancak ve çok geçmeden bu düşten uyanırdı herhalde!

Dinleyicilerin başları, Kloppe'nin bakışının artık kesinlikle takılıp kalmış olduğu yöne doğru çevrildi birer birer. Kimisi genzini temizledi, kimisi sinirli bir kımıldayışla iskemlesinde sarsıldı. İki kadın sadece surat asmakla yetindi. Ama bir an sonra hepsi, biraz şaşkınlık, biraz da sıkıntıyla bu derece akıl almaz bir durum karşısında nasıl davranmaları gerektiğine ilişkin bir öğüt beklermiş gibi Kloppe'ye baktılar.

Oysa gördükleri şey, biraz sonra görecekleri şeyin yanında bir hiç bile değildi!

Geçirdiği şokla tam afallamış olan Kloppe, toparlanmayı ve durumu göğüslemeyi denedi. Ayağa kalktı yavaş yavaş ve sayıklamayı andıran bir sesle:

"Beni bir an için bağışlamanızı rica ediyorum," dedi. "Bu hanım bir dosttur. Siz lütfen bensiz devam edin, hemen dönüyorum."

Sesinin bu derece boğuk çıkması da şaşırtmıştı onu ayrıca.

İlerledi İnes'e doğru. On metre ötesindeydi işte. O ulaşılmaz güzelliğiyle gülümsüyordu. Üç adım daha attı Kloppe. O zaman İnes, alabildiğine zarif, ama bir o kadar da otoriter bir jestle elini uzatıp durdurdu onu.

Bütün herkesin gözü önünde kürkünü yavaş yavaş açmaya koyuldu. Mantonun altında çırılçıplaktı!

Durumun rezaleti de aşan boyutlarına rağmen Homer, bir an, sadece bir an için, karşısındaki koyu çikolata rengi tenin ve bu tenin üzerinde simsiyah bir ışıltıyla parıldayan geniş pübis üçgeninin eşsiz güzelliğine derin bir hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı.

Gene gülümseyerek konuştu İnes:

"Çok özür dilerim Homer," dedi. "Değerli dostlarınızla olan toplantınız bitti sanmıştım. Ne olur, devam edin.. Ben sizi her zamanki odamızda bekliyorum."

Gerçek bir kraliçe edasıyla dönüp yürümeye koyuldu. Yalnız dönerken, aynı hareket içinde vizonunu da arkadan öne döndürmüştü. Değerli dindarlar topluluğu, bir an da arkadan seyretti zenci güzelliğini. Yürüyordu İnes, evet. Bir an için havada bir parfüm dalgalandı. Kavurucu bir tenin esintisini taşıyan bu parfüm, eski kitapların tozlu kokusuyla soğuk taş zeminin ölümcül kokusuna karışıp giderken, gıcırdayarak kapı kapandı.

Kâbus sona ermişti.

12

Oturduğu koltukta adetâ büzülmüştü Angela Barba. Gabelotti'nin, yanından her geçişinde, o yüz yirmi beş kiloluk cüssesiyle yarattığı hava akımının fırtınayla yüklü esintisini sırtında duyuyordu. Don, köpürmekteydi.

Gerçekten de, iki Consigliere'sini arada bir öfkeli bakışlarla süzerek salonda durmaksızın volta atmaktaydı Don Ettore.

Carmino Crimello'nun, kendisini Angelo Barba'dan daha rahat hissettiği kesinlikle söylenemezdi. O da koltuğunda büzülüp kalmıştı.

Onlardan biraz beride oturmakta olan Carlo Badaletto ise, bakışları ayakkabılarının ucuna dikili, fırtınanın dinmesini... hiç değilse yatışmasını beklemekteydi.

Öfke, Don'un ünlü oburluğunu adeta bir kat daha attırmıştı. Tereyağlı ve salamlı küçük sandviçlerle dolu büyük tepsi, Gabelotti'nin her oradan geçişinde biraz daha boşalmaktaydı.

Bir saat önce Philip Diego, Gabelotti'ye Homer Kloppe ile yapmış olduğu görüşmenin olumlu sonuç vermediğini bildirmişti. Don Ettore, ölçüyü iyice kaçırıp işi avukata hakaret etmeye kadar vardırmıştı. Yeteneksizlikle nitelemişti Diego'yu, diplomasinin d'sini bile bilmemekle suçlamıştı.

Bunun üzerine, her şeye rağmen soğukkanlı kalmasını becermiş olan Diego sormuştu:

"Diyelim ki ben, dediğiniz gibi, yeteneksizin biriyim. Öyleyse siz niçin bankacıya telefon edip talimatlarınızı doğrudan doğruya kendiniz vermiyorsunuz?"

"Bu bir öğüt mü?"

"Hayır. Sadece bir öneri. Unutmayın ki bazı şeyleri telefonla halletmeye kalkışmak, istenen sonucu vermeyebilir."

Bir an sustuktan sonra eklemişti avukat:

"Niçin yazmıyorsunuz bankacıya?"

"Enayilik olur da onun için!"

Gabelotti'nin yerden göğe haklı olduğunu çok iyi biliyordu Diego. Vergi kaçakçılığı ile sermaye ihracı, Amerikan hükümetinin katiyen affetmediği şeylerdi. Gerçekten de S.E.C., Maliye ve F.B.I.'ın gözünde, İsviçre'ye ya da benzer bir başka vergisizlik cennetine yollanan her mektup, kesin bir suç belgesi gibiydi ve... yolda kayboluyordu! Dolayısıyla da yazmak, büyükten de büyük bir riski yüklenmekti."

En sonunda da, canını dişine takıp:

"Ne yazık ki buraya gelemiyorsunuz!" demişti avukat.

Gabelotti korkunç bir küfür savurarak kapamıştı telefonu. Uçağa karşı duyduğu korku, onu, işte bir kez daha, kendi işlerini kendi eliyle çözüme bağlamaktan alıkoymaktaydı.

Nihayet sinirsel direnç gücünün ucuna geldiğini sezmişti Don Ettore, habersizliğe daha fazla katlanamayacaktı. Hesaplı bir riski göze almayı kararlaştırdı. Kloppe'ye bizzat telefon edecek, şifreli hesap numarasını verecek ve bilgi isteyecekti...

Ama Gabelotti bu kararı aldığında, ne yazık ki, New York'ta saat 9'du. İsviçre'de ise, 15. Yani tam o anda Homer Kloppe, konferans vermek üzere Grossmünster'e girmekteydi.

Don Ettore sormuştu:

"Bankaya ne zaman döner?"

"Ancak yarın sabah, efendim."

Bizzat bankacıyla görüşmek isteyen Gabelotti, ısrar etmeye kadar götürmüştü işi:

"Doğrudan doğruya kendisini bulabileceğim bir başka numara verebilir misiniz bana?" diye sormuştu.

"Ne yazık ki öyle bir numara yok, efendim," olmuştu cevap.

Hemen ardından da sekreter eklemişti:

"Size, yardımcı direktör Bay Garnheim'ı bağlamamı ister miydiniz?" Gabelotti, cevap yerine, telefonu kapatmıştı.

Tepsideki son sandviçleri de ağzına tıkıp çiğnemeden yuttu Ettore Gabelotti.

Crimello, yakınmaya kaçan bir sesle:

"Rico Gatto bir telefon edeydi hiç değilse," dedi.

Don, omuz silkmekle yetinmeyi uygun görmüştü.

Bunun üzerine Barba söze girdi:

"Bakın, Don Ettore. Bana öyle geliyor ki işin aslını gözden kaçırmaktayız. Kaygınızı anlıyorum, elbet paylaşıyorum da. Ama gene

de bize güven vermesi gereken bir nokta var sanıyorum. Bebek Volpone'nin hâlâ İsviçre'de oluşu. Öyle değil mi, Don Ettore? Herhangi bir numara, bir pislik tasarlamış olsa... İsviçre'de kalmazdı herhalde. Çoktan bir başka yere tüyerdi!"

Barba genzini temizledikten sonra, alçak sesle eklemeyi gerekli buldu:

"Bu sözlerimi, umarım yanlış değerlendirmezsiniz."

Gabelotti gözlerini belirsiz bir noktaya dikmişti. Bir süre sustu. Sonra da:

"Benim burnuma bir pislik kokusu geliyor," dedi. "Yudelman'ın anlattıklarına kesinlikle inanmıyorum! Uyutmak istiyorlar bizi! Ortada kaldık, bombok bir durumdayız!"

"Moshe ne vakit gelecekti, Padrone?"

"Bekliyorum! Eli kulağında. Eğer bana yeni bir haber getirmezse, vay haline tümünün!"

* * *

Sonnenberg'e gelebilmek için önce bir golf alanının yanından geçmiş, sola sapıp Sonnenbergstrasse'ye girmiş, sonra da gene bir daha sola saparak Aurorastrasse'ye dalmışlardı hızla.

Volpone manzarayı beğenmişti:

"Sevdim burayı," dedi.

Lando böbürlenerek: "Yanılmıyorsam, çok iyi bir yer istemiştiniz Padrone?" diye cevap verdi.

Yolun iki kıyısında, yüksek duvarların yarı yarıya gizlediği görkemli villalar sıralanmaktaydı. Lando ekledi:

"Yolun ikinci bir adı da, Bankacılar Caddesi'dir."

"O neden?"

Ellerini iki yana açarak manzarayı gösterdi Lando bir an için. Gerçekten de tüm Zürih, ayaklarının altına serilmiş durumdaydı.

Öğleden sonra saat 4 sularıydı. Hava alabildiğine yumuşaktı. Ve İtalo Volpone şakaklarını zonklatan gerginliğe rağmen, ilkbaharı koklamaktan kendini alamadı.

"Paran yetti mi?"

"Bin dolar arttı. Dokuz bin toslamak zorunda kaldım. Üstelik de altı değil, üç aylık."

Öfkelenip öfkelenmediğini anlamak için yanlamasına bir bakış atmıştı Bebek'e.

Küçük bir kahkaha yükseldi İtalo'dan:

"Canın sağ olsun!"

Lando rahatlamıştı. Beauty Ghost P9'u ayağıyla okşayarak yavaşça gaza bastı.

Küçük bir şato görünümündeydi ev. İki katlı, bembeyaz boyalı bir küçük şato, evet. Kapıya her biri altı –ya da yedi– basamaklı bir çifte merdivenle çıkılıyordu. Kapının parlak tunç tokmağı, İtalo'nun özellikle dikkatini çekti.

Lando, gene böbürlenerek:

"Beğeneceğinizi umarım, Padrone," dedi.

Hiç kimsenin bakmadığı türden tablolarla süslü geniş bir hole girdiler. Sonra Volpone ilerleyip, pencereleri bahçeye bakan kabul salonunun kapısını açtı.

"Kaç oda var?"

"Tam bilmiyorum," dedi Lando. "On üç ya da on dört olsa gerektir."

İtalo birden kaşlarını çatmıştı:

"On üç mü dedin?"

"Belki daha fazla, belki daha az."

"Git say, sonra gel!"

Lando uzaklaşırken ekledi:

"Telefon var mı?"

"Elbette."

"Yeri?"

Lando, eski bir büfenin üzerinde duran aygıtı gösterdikten sonra hatırlattı:

"Bir tane de sizin odanızda var."

"Odam mı? Benim odamı sen mi seçiyorsun?"

İçtenlikle cevap verdi Lando:

"En güzeli o, Padrone."

Volpone ona eliyle, gitmesini işaret etti. Baretto uysal ve çalışkan bir adamdı gerçi, ama onulmaz bir dezavantajı vardı: Pezevenk oluşu. İtalo kendini bildi bileli pezolardan nefret ederdi. Oysa Volpone "aile"sinin servetini yapan ana kaynaklardan biri, düpedüz fuhuştu.

Her halükârda Homer Kloppe, kendisini kişi olarak en çok ilgilendiren şeyi... yani sosyal saygınlığını... Lando'nun zenci dilberi sayesinde yitirmiş bulunuyordu. Ama bu sadece bir başlangıçtan ibaretti. Bankacının direnişini kırmak için üç aşamalı bir tırmanış planla-

mıştı İtalo: İlkin toplum önünde yıkacaktı onu (ki bu, gerçekleşmişti), sonra kendi gözünde, en son olarak da aile hayatında.

Sıkıntı içinde telefona baktı. Şu ana kadar gizlediği şeyi O'Broin'un ölümünü artık Yudelman'a haber vermesi gerekiyordu.

İtalo'nun, ağabeyi Genco ile uzlaşmazlığa düştüğü her seferinde Moshe araya girmiş ve uzlaşım sağlamıştı. Küçük Volpone için öteden beri bir çeşit baba şefkati beslerdi Consigliere. İtalo bunu çok iyi bildiği için, başka herhangi birinin ölümle ödeyeceği şeyleri Moshe'nin yapmasına katlanırdı. Yudelman da bunu çok iyi bildiği için daima dobra dobra konuşurdu onunla, hatta bazan İtalo'yu açıkça azarlamaya kadar vardırdığı da olurdu işi. Şimdi işte aynı Yudelman, İtalo'nun Mortimer'i öldürmekle en son şanslarını aptalca gömdüğünü öğrenince kimbilir ne diyecekti. "Kalp sektesi geçirmese bari!" dedi içinden Volpone ve istemeye istemeye çevirmeye koyuldu Moshe'nin numarasını.

Bir tek kere çalmıştı telefon ve hemen açılmıştı.

"Benim," dedi İtalo.

Moshe'nin kızgın tiz sesi yükseldi New York'tan:

"Hay Allah! Saatlerdir seni arıyorum! Nerdesin?"

"Hep aynı yerde."

"Bırak İtalo, ardını bırak bu işin! Çünkü kötü olacak, inan ki çok kötü olacak! Hemen dön buraya! Lütfen."

"Bana bütün söyleyeceklerin bundan mı ibaret!"

"Dinle beni, İtalo! Ciddi şekilde korkuyorum! Yeterince aptallık yapmış bulunuyoruz zaten şu ana kadar. Bir adım daha atarsak, her şey yıkılacak! Bütün her şey!.. Bil ki göz altındasın."

"Artık değilim. O iş çoktan halloldu."

"Nasıl halloldu yani?"

Birdenbire öfkeyle haykırdı İtalo: "Halloldu diyorum sana! Hâlâ anlamıyor musun?"

Güvensizlik taşan bir sesle sordu Moshe:

"Otelden mi telefon ediyorsun?"

"Hayır. Rahatça konuşabilirsin."

"Gabelotti çıldırmak üzere! Kendisini düpedüz kazıklamak istediğimizi söylüyor!"

"O pis domuzun sözlerine mi kanıyorsun gene?"

"O pis domuz dediğin bütün hepimizi nallatmak isteyebilir, anlıyor musun!"

Tiksintiyle karışık bir alaycılıkla cevap verdi Volpone:

"Sahi mi?"

"Ne dediğini bilmiyor.. O'Broin'u senin öldürttüğünü sanıyor!"

"Yanlış."

"Biliyorum! Ama bu neyi değiştirir ki?"

Derin bir soluk aldı İtalo Volpone, sonra da sakin bir sesle baklayı çıkardı ağzından:

"Öldürtmedim o fareyi. Kendi ellerimle öldürdüm."

Uzun bir sessizlik oldu telefonda. Sonra da Moshe'nin bir ağlayışı andıran sesi yükseldi:

"Delisin sen, İtalo! Delisin!"

"Bir kaza oldu! Sorguya çekiyordum puştu, beni yalan dolanla kazıklamaya yeltendi!"

Bu sefer, kesinlikle umutsuz bir sesle inledi Yudelman:

"Olamaz bu!... Hayır, hayır!.. Yapamazsın bunu!... Ahmaklık olur, anlıyor musun!... Anlıyor musun?"

"Başlatma beni ahmaklığından!"

"Hiç... ama hiçbir şeyi anlamıyorsun, İtalo! Bundan böyle Gabelotti, aklına esen bütün her şeyi yapabilir. Commissione ona hak verecektir çünkü bundan böyle!"

Gürledi Volpone:

"Ben değilim, sensin deli! Bana bu saçmalıkları sıralayacağına git de Gabelotti'ye sor. Bankanın kapısında enselettim ben O'Broin'u; orada ne aramaya gelmişti acaba? Hadi bakalım! Buna ne cevap vereceksin, merak ediyorum?"

Derin derin soludu Moshe:

"Bak, İtalo!" dedi. "Gabelotti'yi gördüm! Ne olup ne bittiğini bilemiyorum."

Gene gürledi Volpone:

"Ben biliyorum! Ağabeyimi taburcu ettiren o puşttur. Paramızı yürütmek için!"

"İtalo, dinle!"

"Ne dinlemesi! Şimdi o puşt sen ayağına kadar gidip kendisiyle görüştüğün için, bütün numaralarının yutulduğunu sanıyor! Sanıyor ki beni atlatabilir!"

"İtalo!"

"Kıs çeneni ve dinle! Eğer o pis domuzla bu kadar arkadaşlık kurduysan, açıklasın sana o tahtakurusundan farksız sevgili Consiglieresinin Kloppe'nin bankasında ne aradığını?"

Soludu Yudelman:

"İtalo!" dedi. "Peki ya O'Broin, kendi Padrone'sine kazık atmaya kalktıysa?"

Tiksintiyle dişlerini gıcırdattı Volpone:

"Sen kendini sinemada mı sanıyorsun yoksa?"

"Bir şeyi unutma, İtalo: Bankadaki hesabın şifre ve numarası daha ilk günden beri Gabelotti'nin elinde! İstediği anda telefonu açıp işi halledebilir!"

Ulur gibi soludu İtalo:

"Nerden biliyorsun şu anda yapmadığını? O'Broin pisliğini niçin gönderdi sanıyorsun bankaya? Haa? Açıkla bana."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Moshe Yudelman, yorgun bir sesle konuştu:

"İtalo! Açığını istersen, ne diyeceğimi bilemiyorum... Çünkü karanlıkta kalan bir sürü hikâye var... Bu konuda takılıp kalmak bizi hiçbir yere götürmez. Her şeyi yitirebiliriz!"

"Biz deme, Moshe! Ben yitirebilirim de. Ağabeyim öldürüldü, parası da yürütüldü gibi bir şey! Benim yitireceğim hiçbir şey kalmadı artık!"

"Son bir şans tanı bana..."

"Burnunu çek bu işten!"

"Ne olur, New York'a dön, İtalo! Oturup Don Ettore ile açık açık konuşalım ve hesaplaşalım."

"Nasıl oldu da Genco seni bu kadar zaman yanında barındırdı, bir türlü anlayamıyorum! O kadar hıyarsın ki!"

Kaderine razı bir sesle:

"Öyleyse ben tek başıma giderim," dedi Moshe Yudelman. "Ailenin iyiliği için."

Uluyan bir sesle haykırdı İtalo:

"Aile benim!"

"Senden son olarak rica ediyorum, İtalo: New York'a dön."

"Başlatma beni!"

Birden alçalan buz gibi bir sesle:

"Bil ki seni öldürecekler!" dedi Moshe. "Orası seni ilgilendirir. Ama şu dünyada dört kişi var ki, onların hayatını da tehlikeye atmana izin veremem: Francesca, iki yeğenin ve... Angela!"

Birdenbire ortalık bulanır gibi olmuştu İtalo'nun gözünde. Boğuk bir sesle sordu:

"Angela mı dedin, Moshe?"

Gene aynı buz gibi sesle cevap verdi Yudelman:

"Hemen buraya dönmezsen, Tanrı bizi korusun!"

Ve kapattı telefonu.

Volpone afallamıştı. Dinleyiciyi yerine bırakmayı bile akıl edemedi bir süre. Moshe haklıydı, evet. Angela!...

Hemen haber verip Angela'nın gizlenmesini sağlamak gerekmekteydi!

* * *

Moshe Yudelman, sözcüğün tam anlamıyla bir "salhaneye girer gibi" girmişti Ettore'nin bürosuna. Girer girmez de Carmine Crimello, Angelo Barba ve Carlo Badaletto'nun düşmanca amansız bakışlarını üzerinde hissetmişti.

Ama Yudelman onlara bakmadı bile.

Gabelotti'ye doğru iki adım atıp, kararlı ve güvenli bir sesle sormakla yetindi:

"Don Ettore sizinle başbaşa görüşebilir miyim?"

Gabelotti adamlarına eliyle işaret etti:

"Bizi yalnız bırakın."

Badaletto atıldı:

"Bir saniye, Padrone."

Hemen elleriyle üstünü yokladı Yudelman'ın. Moshe, yüzünde belli belirsiz bir tiksinti ifadesi, hiçbir tepki göstermemişti.

Gabelotti, Badaletto'ya omuz silkerek:

"Çıkın buradan!" dedi.

Carlo çıkıp kapıyı kapattı.

Ettore, bir kaşını kaldırarak Moshe'ye dönmüştü:

"Seni dinliyorum," dedi.

Volpone ile yaptığı sonuçsuz konuşmadan sonra Don'la görüşmeye giderken, sadece oraya gidişinin bile iyi niyetine kesin bir kanıt olduğunu düşünmüştü. Kendi bakımından tabii... Ama Gabelotti hakkında aldandıysa, yani İtalo haklı idiyse? "Eh, ne yapalım!" demişti kendi kendine, başa gelen çekilir!" Don Ettore'nin evinden sağ çıkmamayı göze almıştı, sözün kısası.

"Yeniden gelmemi istemiştiniz; işte geldim Don Ettore," diye başladı söze.

Bir an sustu. Sözlerinin etkisini sağlamak istiyordu. Güven verici olmasına çalıştığı bir sesle:

"Doğrudan doğruya kendi isteğimle geldim," diye devam etti. "Sizin aklınıza ve sağduyunuza güveniyorum. Gerçi ben sizin "aile"nize mensup değilim; ama nihayet bütün hepimiz bir tek aynı "aile"nin, Sendika'nın çocuklarıyız. Ve gene hepimiz, kurşun sesleri, aklın sesini bastırmasın diye yeterince çaba harcamış bulunuyoruz."

Gabelotti, bir yandan fıstık yemekte, bir yandan da dikkatle dinlemekteydi onu. Yudelman'ın geri dönmesi aslında iyiye işaretti.

Adamları, bir dizi başarısız denemeden sonra, Homer Kloppe'nin ev telefonunu bulmuşlardı nihayet. Ama ne yazık ki, ev telefonunda da şanslı çıkmamıştı Don. Bir kadın sesi bankacının evde olmadığını söyledikten sonra, arayanın kim olduğunu sormuş; Ettore adını vermekten sakınınca da, küt diye kapatmıştı telefonu. Yani şimdilik yapabileceği şey, beklemek ve bu arada Volpone'nin paraya el koymamış olması için dua etmekten ibaretti. Şu anda Yudelman'ın ona gelişi, paranın henüz bankada beklemekte olduğunu göstermekteydi.

Yudelman devam etti:

"Ve... ve biliniz ki Don Ettore, ben buraya, İtalo izin vermemiş olduğu halde geldim."

Don Ettore Gabelotti içini kemiren merakı gizlemeye çalışarak sordu:

"Konuşabildin mi kendisiyle?"

"Konuştum, evet."

"Hâlâ Zürih'te mi?"

"Evet, Zürih'te."

Bir avuç dolusu fıstık doldurdu ağzına Gabelotti. Sonra da kutuyu Yudelman'a uzatıp ikramda bulundu. Moshe, bir baş işaretiyle teşekkür etmekle yetindi.

Bunun üzerine Ettore yeniden sordu:

"Orada ne aradığını söyledi mi sana bari?"

Hatırlatma gereğini duydu Yudelman:

"Ağabeyi öldürülmüştü, biliyorsunuz."

"Onu söyleyen kendisi!"

"İzin verin, Don Ettore... Bu iş bütün hepimizin sinirlerini son raddesine dek gerdi. Her birimiz her an, düşüncemizi aşan sözler söyleyebilecek duruma geldik. Öfkenin sağlıksız etkisi altındayız. Örne-

ğin siz, İtalo hakkında son derece ciddi suçlamalarda bulundunuz biraz önce. Saklamak saçma olur. Kendi yönünden İtalo da sizi suçlamakta. Ben sizi onaylamadığım gibi onu da onaylamamaktayım, Don Ettore. Benim tek istediğim, gerçeğin ortaya çıkması ve ortak girişimimize zarar vereceği besbelli olan bir yanlış anlaşılmanın ortadan kalkmasıdır."

"Don Genco öldüğüne göre, sen şimdi kimin adına konuşmaktasın?"

"Kendi adıma, mantık adına ve ortak çıkarlarımız adına. Ama hemen eklemem gerekiyor ki Don Genco'nun ölümünden sonra kardeşi İtalo, şimdilik, "aile"nin başkanı durumundadır."

"Sorumsuzun biridir İtalo!"

"Hayır, Don Ettore. İtalo sadece bugüne değin gerçek sorumluluk yüklenme fırsatını bulamamış bir adamdır. Ve şu anda da, ne yazık ki, derin bir üzüntünün etkisi altındadır. Atılgandır, inatçıdır."

Sustu, gene derin bir soluk aldı ve bütün cesaretini toplayarak söyledi:

"Ve... ne yalan söylemeli, Don Ettore... İtalo şu anda sizin Consiglierenizin sizden habersiz ve bağımsız bir şekilde iş görmeye kalkışmış olduğu kanısındadır. Yani, O'Broin'un doğrudan doğruya kendi adına davrandığı kanısında..."

Gabelotti'nin zehir gibi bakışını göğüsledi Moshe. Ama aynı anda sırtından doğru soğuk terlerin sızdığını da hissediyordu. Eğer Ettore, Mortimer O'Broin'un artık başka bir dünyada gezindiğini ve bu uzun geziye de bizzat İtalo Volpone tarafından gönderilmiş olduğunu öğrenirse hiç şüphe yok ki iki "aile" arasında en son bireylerin ölümüne dek sürecek amansız bir savaş başlayacaktı. Moshe, bu takdirde söz konusu savaşın ilk kurbanı olacağını düşünerek yeniden ürperdi.

Alabildiğine tarafsız bir sesle sordu Gabelotti:

"Sen ne kanıdasın?"

"İnsanlar melek değildir ki, Don Ettore. Mortimer O'Broin da bu temel kuralın dışında bir insan olarak düşünülemez."

Yutkundu ve ekledi:

"İtalo Volpone, ağabeyinin bir tesadüf sonucunda ölmediğini sanıyor..."

Örtülü anlamlarla dolu bir sesle:

"O sanıyor, ama ben eminim bundan!" dedi Gabelotti. "Bütün bu hikâye hakkında ne düşündüğümü, ister misin sana söyleyeyim? Biz-

zat O'Broin şurada karşıma dikilip bana ihanet etmiş olduğunu itiraf etmedikçe, hiç kimse bana maval yutturamaz! Kendini savunmak üzere burada bulunmayan bir adama yüklenmek kadar kolay bir şey yoktur! Kolay ve kurnazca! Ve böyle bir suçlamanın İtalo Volpone'den başka hiç kimsenin işine yaramayacağını anlamak için de, sevgili Moshe, sanırım uzun boylu zekâya ihtiyaç yoktur!"

"Bu konuda alabildiğine kesin bilgi edinmenin bir yolu var, Don Ettore. Hem kesin bilgi edinmenin, hem de bütün hepimizi çıkmazdan çekip kurtarmanın çok sağlam bir yolu, biliyorsunuz. Paranın yatırılmış bulunduğu hesabın şifreli numarasını üç kişi biliyordu: Don Genco, Mortimer O'Broin ve bizzat siz. Gerek gerçeği anlamak, gerekse işi önceden kararlaştırılan akışına sokmak için, Zürih'e bir telefon etmeniz yeter de artar bile!"

Hemen bir yalan savurdu Gabelotti:

"Eğer o dediğin yola şu ana dek baş vurmadıysam, değerli dostum Genco'ya duyduğum saygıdan dolayı baş vurmadım!"

Buna karşılık olarak Moshe de bir yalan kıvıracaktı:

"Eğer Bebek Volpone sizi önceden haberli kılmaksızın bankaya gitmek hatasını işlediyse, ağabeyinin ölümü karşısında kapıldığı derin üzüntü içinde, Consiglierenizin size hemen o saat bir oyun oynamakta olabileceğine inandığından dolayı yapmış olabilir bu işi ancak."

Sözlerinin etki gösterdiğini sezen Moshe, şöyle sona erdirdi konuşmasını: "Şu anda aynı İtalo benim aracılığımla sizden hemen Zürih'e telefon açıp transfer emrini vermenizi rica ediyor!"

Oyunu kabul eder görünme yolunu seçti Gabelotti. Ama saatine bakmayı da ihmal etmemişti:

"Geç kaldık," dedi. "Şu anda Avrupa'da saat 18 olsa gerektir. Ve banka kapanmıştır."

"Öyleyse yarın, Don Ettore. Yarın sabah, banka açılır açılmaz! Bizim size olan güvenimiz tamdır!"

Gabelotti bir an düşündü. Sonra birdenbire sordu:

"Volpone'yi şu anda nerede bulabiliriz, biliyor musun?"

"Elbette."

Hırçın bir hareketle telefonu Yudelman'a doğru yuvarladı Ettore Gabelotti:

"Bul onu! Doğrudan doğruya kendisiyle görüşmek istiyorum."

"Derhal," dedi Moshe.

İçine düştüğü durumdan duyduğu umutsuzluğu gizlemeye çabalayarak Yudelman aygıtı aldı.

O ana dek, bu pisliğin içinden sıyrılabilmek, iki "aile" arasındaki savaş olasılığını ortadan kaldırabilmek, iki milyarın geri gelmesini sağlamak ve... ve bir dizi insanın hayatını esirgemek için yeterince ustalık gösterdiğini sanmıştı. İki barut fıçısı arasında bir çeşit katalizörlük yapabileceği, uzlaşım sağlayabileceği inancındaydı. Biliyordu ki o iki fıçı yan yana gelirse, patlama kaçınılmazdır.

Sırtında o buz gibi ter damlalarını hissetti gene. Gözlerini ondan ayırmayan Gabelotti'ye dostça gülümsemeye çalışarak, uluslararasını çevirmeye koyuldu.

"Hotel Sordi's mi? Bay Volpone ile görüşmek istiyorum."

"Ayrılmayınız efendim."

Büyük bir şaşkınlık içinde, kendisine verilen bu cevabın bütün salonu doldurduğunu fark etti. Telefona bağlı bir amplifikatörü açmıştı Gabelotti.

İtalo'nun otelde olmaması için sessizce dua etti Yudelman.

Kabul edilecekti duası.

"Bay Volpone'nin odası cevap vermiyor, efendim."

"Resepsiyonu bağlayın bana lütfen..."

Can havliyle yüklü bir-iki saniye geçti.

"Resepsiyon mu?"

"Evet efendim!"

"Bay Volpone'nin anahtarı tablonuzda değil mi?"

"Bay Volpone otelimizden ayrılmış bulunuyor efendim."

"Anlayamadım?"

"Bay Volpone bundan bir ya da iki saat önce hesaplarını kapattılar ve otelimizden ayrıldılar efendim."

Bir an için, kendini ölmüş duydu Yudelman.

"Hiçbir haber bırakmadı mı peki?"

"Hayır efendim."

Don Ettore'nin yüzüne bakmaya cesaret edemeksizin telefonu kapattı Moshe.

Artık kesinlikle biliyordu ki İtalo, hiçbir denetimle kısıtlı kalmaksızın türlü hatayı işlemeye hazır olarak, ininden dışarı uğramış bir vahşi hayvandan farksız durumdadır! Sonra kendini düşündü bir an için: "İnsan bir kere ölür!"

Kaderine razı olmuşların yorgunluğuyla:

"İşittiniz, Don Ettore," dedi. "Şu anda ben de, sizin bildiğinizden daha fazla bir şey bilmemekteyim."

Bir an, İtalo'ya, hiçbir yeni girişimde bulunmaksızın hemen New York'a dönmesi için adeta yalvarmış olduğunu açıklamayı düşündü. Kendisine işleri düzeltmek üzere bir fırsat tanıması için yalvardığını. Beceremeyeceğini anladı hemen. Gelişigüzel bir sesle:

"Belki de yola çıkmıştır, kimbilir," dedi. "New York'a dönmektedir belki de şu anda... Ve eğer öyleyse, döner dönmez beni telefonla arayacaktır."

Yavaşça kalktı yerinden.

"Gidiyor musun?" diye sordu Gabelotti.

"Gitsem iyi olur, evet, Don Ettore," dedi Yudelman. "İlk temasta size hemen haber veririm."

Dostluk taşan bir sesle:

"Moshe," dedi Ettore. "Çok yorgun bir halin var."

Bu arada, umulmaz bir çeviklikle masasından kalkıp dolanmış ve bir kartal pençesini andıran elini Yudelman'ın omuzuna koymuştu.

"Bende kalıp biraz dinlenmeni, toparlanmanı isterim," diye devam etti Gabelotti. "Seni misafir etmek zevkini benden esirgemeyeceğini umarım. Kaldı ki, kolayca tahmin edebileceğin gibi yarın bankayla konuştuktan sonra sana ihtiyacım olabilir. Ne de olsa ortağız, Moshe. Dinlen biraz, toparlan. Simeone sana hemen odanı göstersin."

Kapıya doğru yarım dönüp seslendi Gabelotti:

"Simeone!"

Hemen kapıda belirdi Simeone. Kulağı kirişte olsa gerekti:

"Padrone?"

"Ortağım Yudelman'ı dost odamıza götürmeni istiyorum. Hiçbir şeyini eksik etmeyin."

"Peki Padrone."

Belli belirsiz bir gülümseyiş dalgalandı Moshe'nin dudaklarında. İçinde bir eziklik vardı şimdi:

"Haklısınız, Don Ettore," dedi. "Biraz dinlensem iyi olacak. Gösterdiğiniz konukseverlik için size candan teşekkür ediyorum."

"Ben de reddetmediğin için teşekkür ederim," dedi Gabelotti.

Moshe ile Simeone bürodan çıkar çıkmaz diafonun düğmesine bastı. Kararlı bir sesle emretti:

"Angela Volpone'yi hemen ele geçirin."

13

Oturmuş durumdayken pek öyle dikkati çekmiyordu iki zenci kardeş. Yüzlerinin çarpıcı güzelliği dışında...

İkisi de prenstiler ve Kibondo kral hanedanından gelmekteydiler. Büyüğü Amadu Daze (ki Birleşik Devletler'de Rocky adıyla tanınmaktaydı) dünyanın en yüksek ücret alan beş basketçisinden biriydi şu anda. Onun bir yaş küçüğü olan Kuaku Tuame ise, üç haftadan beri, Fransız Atom Enerjisi Müsteşarlığı'ndaki araştırma kurulunun çağrılısı olarak Paris yakınlarındaki Saclay merkezinde çalışmaktaydı. Henüz yirmi iki yaşında olmasına rağmen, yeni kuşağın nükleer fizik alanındaki en ciddi umutlarından biri durumundaydı Kuaku.

Rocky, Kuaku'yu da baskete çekebilmek için çok çırpınmıştı. Kardeşinin nitelikleri kendisine kısa zamanda büyük bir servet sağlayabilirdi. Ne var ki para, Kuaku'nun gözünde çekici değildi kesinlikle. Onu asıl çeken, köklü bilimsel araştırmaydı. Ama arada bir, kaslarının pasını atmak için bir stada gider ve sırtına eski bir eşofman geçirip, el attığı bütün dallarda sürklase ettiği atletleri umutsuzluğa boğar; bir duş aldıktan sonra da, geldiği gibi sessizce çıkıp giderdi.

Rocky, kardeşine New York'tan telefon etmişti:

"Sekiz saat sonra seni Paris'ten alacağım," demişti. "Ona göre hazırla kendini!"

"Kaç gün için?"

"Bir ya da iki."

"Nereye gideceğiz?"

"Zürih'e. Yolda anlatırım. Aile sorunu."

Kibondolarda "aile" sözcüğü en kutsal varlığı belirliyordu öteden beri ve gene öteden beri, Kibondolardan herhangi birine saldırmak bütün ailenin hışmına katlanmayı önceden kabul etmek demekti.

En küçükleriydi kız kardeşleri. Sekiz erkek kardeş ona, hayranlıkla karışık bir sevgiyle bağlıydılar. Onların gözünde İnes, Avrupa'da

çeşitli kentlerde keyfince yaşayan ve bu arada, eşsiz güzelliğiyle en büyük moda dergilerinin kapaklarını süsleyen bir yarı tanrıçaydı.

"Ne olmuş, anlatsana biraz?" diye sormuştu Kuaku, Rocky'ye.

"Zürih'te birisi İnes'e saygısızlıkta bulunmuş."

Gerçi her ikisi de kendi mesleklerinin en seçkin temsilcileriydiler, Amerika Birleşik Devletleri'nde öğrenim görmüşlerdi, en önde gelen sosyete salonlarında daima yerleri vardı ve yollarının üzerine düşen beyaz kadınları çılgına döndürmekle övünebilirlerdi. Ama... ama "saygısızlık" sözcüğü, bütün o sosyal cilâlarını onlara bir anda unutturmakta ve onları, Kibondolara özgü aşiret alışkanlıklarına döndürmekteydi.

Kız kardeşlerinin, kendi öz iradesi dışında, en ufak bir alçaltıcı davranışla karşılaşması akıl almaz bir şeydi. Kaldı ki İnes, herhangi bir beyaza rahatça kafa tutabilecek bir yapıdaydı.

Kuaku kaygıyla sormuştu:

"Zor kullanımına mı uğramış yoksa?"

"O konuda herhangi bir şey söylemedi," demişti Rocky. "Sadece kendisine yardım için gelmemi istedi benden. Senin de katılmaktan sevinç duyacağını düşündüm."

Son derece sade bir tonla:

"Sağol!" diye cevap vermişti Kuaku.

Sonra da sormuştu:

"Herifi kolayca bulabiliriz sanırım?"

"Anladığım kadarıyla, herifi değil, herifleri. Neyse. Ben bir kere Harlem'le bir maç için Zürih'e gitmiştim. Küçücük bir yer. Eğer bu arada tüymedilerse, işi hemen hallederiz!"

* * *

Angela Volpone, bir gün önce gösterdiği tepkiyi hatırladıkça üzülmekteydi. Francesca'ya, içine düştüğü o umutsuzluk bunalımı sırasında destek olmak varken, dayanamayıp eve dönmüştü. Sonra da farkına varmıştı ki, altı aylık evlilikten sonra bile henüz Volpone ailesine gerçek anlamda mensup olamamıştı. Bağımsız üniversiteli öğrenci geçmişi, zevkleri, yaşayış tarzı, sözün kısası her şey onu, kendi üzerine sımsıkı kapalı ve kadınların sırf bekleyip kadere rıza göstermek için dünyaya geldiği bir topluluktan kesinlikle ayırmaktaydı. Sicilyalı değildi Angela; acıya boyun eğmek gibi bir alışkanlığı hiç yoktu... Ne var ki bir büyük felakete uğramıştı. Hiçbir ortak yanı olmayan bir adama delice âşık olmuştu.

Gerçekten de Angela, İtalo onun çalıştığı kitaplığa ilk ve son kez girip de bakıştıklarında, yüreğine bir hançer vurulmuş gibi duymuştu kendini. Londra'daydılar... Ve şokun etkisinden kurtulmak istercesine sormuştu:

"Nasıl bir kitap isterdiniz acaba?"

"Bana, ardıma düşen iki hıyardan nasıl kurtulabileceğimi öğretecek bir kitabınız var mı?"

Ortak kaderlerini belirlemiş olan bu iki cümleyi ölünceye dek unutmayacaktı Angela.

Aynı günün akşamı onu almaya gelmişti Volpone. Angela'nın iş günü saat 19'da sona eriyordu. Angela yirmi üç yaşındaydı ve bildiği kadarıyla, kendi çevresindeki tek bâkireydi.

Edgware mahallesinde son derece sıradan bir İtalyan lokantasına götürmüştü onu. Angela, kendisi bir tek lokma bile yiyemeksizin, İtalo'nun yemek yiyişini seyretmişti. Soluk bir yüz üzerinde insanı perişan edercesine yoğun bakışlı simsiyah gözleri vardı.

Sormuştu birden:

"Acıkmadınız mı kuzum?"

"Hem de nasıl," diye cevap vermişti Angela.

"Tabağınıza el sürmediniz bile daha! Kaç yaşındasınız siz?"

"Yirmi üç."

Bir kahkaha tufanı içinde yutmuştu scampilerini.

"Yirmi üç! İnanayım mı yani?"

"Yirmi üç, evet. Ne var bunda gülünecek? Çok mu komik?" diye sormuştu Angela.

Bu geceyi onunla geçireceğinden öylesine emindi ki, el çantasına bir diş fırçası koymayı bile unutmamıştı. Kimbilir kaç yıldan beri beklemişti Angela?.. Onu.

"Amerikalı mısınız?"

"Pasaportumda evet. Aslında Sicilyalıyım."

"Anche io sono İtaliana."

"Di dove?"

"Amalfi... O iki 'hıyar'dan kurtulmayı başarabilmişsinizdir, umarım?"

"Başardım, evet. Bir şey içer miydiniz?"

"Bir kahve."

Lokantadan çıktıklarında arabanın direksiyonuna geçmiş ve bir sigara yakarak sormuştu.

"Ne yapmak isterdiniz?"

"Ne vakit?"

"Şimdi."

Hiç duraksamaksızın cevap vermişti Angela:

"Siz neyi uygun görüyorsanız."

"Sakin, hareketli, girgirli, şiirli, heyecanlı, gergin ya da yumuşak bir gece?"

Angela'nın cevabı değişmemişti:

"Siz neyi uygun görüyorsanız."

"Biraz vaktiniz var mı?"

"Var."

Bütün vaktini vermeye hazırdı ona. Öyle ki, bu soruyu niye sorduğuna şaşırmıştı.

Kendini, kulaktan dolma bildiği ama (pek doğal olarak) hiç mi hiç ayak basmamış olduğu bir yerde bulmuştu. Mayfair kumarhanelerinden birinde!

Tam iki saat boyunca Angela'yı tamamen unutup kumar oynamıştı. Onu herkes tanımaktaydı. Her seferinde ortaya sürdüğü paralar da, Angela'yı tam bir yıl rahatça yaşatabilirdi. Bir tek söz çıkıyordu üstelik ağzından: Banko!

Tıpkı girdiği gibi, bir rüzgâr gibi çıkmıştı kumarhaneden:

"Onbirbin lira kazandım. Bana uğur getirdiniz! Dolayısıyla da yarısı da sizin!"

"Deli misiniz siz?"

"Para bu, sadece sefil bir para! Hakkınız, alın!"

Gelişigüzel ikiye böldüğü kalın bir banknot demetinin yarısını adeta zorla Angela'nın çantasına tıkıştırmaya çabalamaktaydı. Bir yandan da konuşmaktaydı.

"Bir hiç adına direniyorsunuz Angela! Şu kumarda kaybetmiş olsam, arabama benzin alabilmek için sizden borç istemekten kesinlikle çekinmezdim inanın! Bakın sizden çok daha sadeyim!"

Bir an sustuktan sonra sormuştu:

"Ne diyorsunuz? Evet mi, hayır mı?"

Sokaktalardı şimdi. Kumarhanenin önünde. Angela, kendisiyle alay edip etmediğini anlamak için tepeden tırnağa süzmüştü onu. Hayır, alaycı bir tavrı yoktu. Hafif bir kızgınlık okunuyordu sadece bakışlarında, o kadar.

Yeniden sordu:

"Gerçekten istemiyor musunuz?"

"İstemiyorum, hayır."

"Ama bu sizin payınız. Emin misiniz istemediğinizden?"

"Eminim."

"Siz bilirsiniz, ne yapalım!"

Yan tarafa dönüp hemen birkaç metre ilerde sadaka bekleyen bir dilenciye seslenmişti hemen.

"Gelsene!"

Angela, yüreği adeta bir mengene içinde, İtalo'nun ona ayırmış olduğu banknot demetini... üstelik, dünyanın en doğal işini yaparcasına, dilencinin avucuna sıkıştırdığını görmüştü.

Dilenci gözlerine inanamayarak, geri geri uzaklaşırken, Angela da yalpalayarak kendini arabaya atmıştı.

"Herhangi bir şeyden ayrılmaya karar verince, bir daha geri dönmem," demişti İtalo.

Cevap veremeyecek kadar allak bullaktı. Boş kokakola şişelerini odasında biriktirip belirli günlerde bakkala götürerek yerine sigara almaktaydı Angela.

Bu iğrenç jestinden dolayı ona için için lanetler yağdırarak, çantasını açtı ve diş fırçasını daha da dibe doğru itti.

"Kızdınız mı yoksa?"

"Bir de kızmayacak mıydım yani! Bir insanın yoksulluğuna hakaret edilmez!"

İtalo son derece içten bir gülüşle güldü:

"Bu derece kesin bir karara varmadan önce asıl ilgilinin de şöyle bir fikrini almak gerekmez miydi?"

"Evime götürün beni."

"Hemen," demişti İtalo.

Ve eklemişti:

"Unutmayın ki kazanmış olduğum paranın yarısı sizin hakkınızdır... Hakkınızı almak istemiyor musunuz?"

Dişlerini sıkarak:

"Hayır!" dedi Angela.

"Siz bilirsiniz... Bir dakika izin verin bana..."

Banknot tomarını yaklaşık iki parçaya ayırmıştı gene. Yarısını kanepenin üzerine bırakıp indi arabadan. Koca bir gül sepetiyle kulübe girmekte olan çiçekçi kadına doğru ilerledi. Kusmamak için ken-

dini tuttu Angela. İtalo bu arada para tomarını kadına vermiş ve elinde bir tek kırmızı gülle dönmüştü.

Gülümseyerek sordu.

"Bir çiçeğe de hayır demezsiniz herhalde?"

Angela surat asıp susmakla cevap vermişti.

İtalo, sınırsız bir kibarlıkla yeniden sormuştu:

"Hiç olmazsa yarısını?"

Yumuşacık bir hareketle gülü yukarıdan aşağıya doğru ikiye böldü. Taçyapraklarını alıkoyup taçlı sapı uzattı Angela'ya. Angela bunu görmemiş gibi davranma yolunu seçince de, gülü onun dizlerine bırakıp arabayı çalıştırdı.

Sonra da afacan bir çocuk sesiyle:

"Eveeett," dedi. "Gazinoda kazanılmış bir parça param kaldı. Ve bildiğiniz gibi yarısı sizin. Payınızı almayacak mısınız?"

"Espri yaptığınızı mı sanıyorsunuz siz kuzum?"

Kalan tomarı yeniden ikiye böldü ve birini uzatıp sordu:

"Evet mi hayır mı?"

Omuz silkip başını çevirdi Angela. Camın açılmasını sağlayan elektrik düğmesine bastı İtalo ve ayırdığı banknotlar parmaklarının ucundan birer birer uçmaya başladı.

"Canınızı sıkmayacağımdan emin olsam, kazancımın yüzde ellisini size borçlu olduğumu hatırlatmak isterdim, Angela. Hâlâ direnecek misiniz kabul etmemekte?"

Kasılmıştı vücudu Angela'nın. Cevap vermeksizin önüne baktı.

Aynı anda İtalo'nun uzattığı banknotlar da bir öncekilerin yolunu tutacaktı.

Evin önüne geldiklerinde, sadece iki banknot kalmıştı elinde İtalo'nun. Birini uzatarak:

"Bu sizin hakkınız," dedi. "Hakkınızı almayacak mısınız?"

Angela kapının tokmağına uzandı. İtalo Volpone çoktan çakmağını çıkarmış ve uzattığı banknotu alevlendirip bir sigara yakmıştı.

Angela yola çıktıklarından beri ağzını açmamıştı. Alabildiğine çelişki, öfke, gurur, aşağılanmanın hıncı ve bütün bunların yanı sıra da bu adama karşı müthiş bir istek, bir türlü bastıramadığı bir özlem duygusuyla doluydu.

Buz gibi bir sesle konuşmayı başardı gene de:

"Yardım eder misiniz bana lütfen. Bu arabadan çıkmak istiyorum."

"Derhal," demişti İtalo.

Ve hemen eklemişti.

"Bakın, Angela! Son bir sterlin kaldı... Payınıza düşen yarıyı istemiyor musunuz?"

Konuşurken banknotu ortasından ikiye bölmüştü. Angela: "Bana lütfen şu kapıyı açar mısınız!" demişti.

Onbirbin İngiliz lirasından son arta kalan iki zavallı parçayı da avucunda buruşturup sokağa attıktan sonra, arabadan indi İtalo; kapıyı açıp Angela'nın çıkmasına yardım ettikten sonra:

"Anlaşıldı," dedi. "Bölüşmeyi bilmiyorsunuz. Ya da belki biliyorsunuz da, benimle bölüşmeyi istemiyorsunuz."

"İyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

İkisi de karşı karşıyaydılar ve her şey hâlâ mümkündü. Gözlerini birbirlerinin gözlerinden ayıramıyorlardı. İlkin Angela koptu; dönüp yürüdü.

Angela'nın gitmesine engel olmak için en ufak bir harekette bulunmadı İtalo. Angela, uyumlu ve kararlı adımlarla ilk basamakları çıktı, sonra yavaşladı, gittikçe biraz daha yavaşladı, durdu ve döndü.

İtalo Volpone arabasına yaslanmıştı. Kesinlikle hareketsizdi. Sigarasının ucu karanlıkta ışıldıyordu. Yüzünde, ciddiden de ötede düşünceli bir hava vardı.

Angela'nın gelmesini bekledi.

"Anahtarınızı mı unuttunuz yoksa?"

"Hayır."

"Sizden küçük bir ricada bulunabilir miyim?"

"Elbette..."

Bir hüzünlü gülümseyişe engel olamayarak konuşmuştu İtalo:

"Meteliğim kalmadı. Bana biraz ödünç veremez misiniz?"

Ve kendilerini birdenbire birbirlerinin kollarında bulmuşlardı. İlkin hangisi atılmıştı öbürünün kolları arasına; bunu hiçbir zaman bilemeyeceklerdi.

Hayır, öpüşmemişlerdi. Birbirlerinin varlığını tartarak yaklaşmışlardı birbirlerine. Ve... hiç konuşulmadığı halde, her şey bir anda söylenmişti. İtalo, boğuk bir gülüşle Angela'nın saçlarını okşamıştı ve gecenin son sorusunu yöneltmişti:

"Paranızı istemediniz, kabul. Ama bir şeyi istiyor olmanız gerek. Öğrenebilir miyim, neyi?"

"Sizi."

Hemen o gece İtalo'nun Dorchester'da yıllığına kiraladığı dairede Angela, ilkin, gerçek durumu sevgilisine söylemeye cesaret edememişti. O gece, hayatında ilk kez bir erkekle yatıyordu. Ama açıklamamıştı bunu.

Arkadaşları durmadan, bütün erkeklerin bakirelerden tiksindiklerini tekrarlamışlardı ona. İtalo'yu içinde duyduğunda, dişlerini sıkmıştı. Acı bir haz dalgasıyla sürüklenmişti sanki bir bilinmeyene... Öylesine yoğun bir duyumdu ki bu, Angela şu yeryüzünde aynı anda bu denli acı ve zevk... acı bir zevk ya da zevkli bir acı verici herhangi bir başka şeyin bulunabileceğini aklının ucundan bile geçiremezdi.

Kaybetmişti kendini Angela...

"Söyleyemedim sana bir türlü."

"Peki ama niçin? Niçin?"

"Vazgeçersin diye korktum. Oh İtalo, seni öylesine... ama öylesine arzu ediyordum ki!"

Angela ertesi gün derse gitmemişti. Dersi sabahtı. Öğleden sonra kitaplığa da, işine de gitmemişti.

Akşam karanlığı bastırdığında hâlâ yataktaydılar ve aralıksız sevişmekte...

Arada bir özel bir uşak geliyordu daireye. Gümüş bir tepsi içinde yeryüzünün en güzel yemekleriyle en tadına doyulmaz içkilerini bırakıyordu.

İkinci gece ise sadece iki saat uyumuşlardı. Birbirlerinin içinde... Ve sabahleyin gene sevişmekteydiler. Öğlende, hiç konuşmadan, bir çeşit telapiyle, kımıldamamaya karar verdiler.

Üçüncü gün öğleden sonra duştan dönen Angela:

"Saat kaç, hiç bilmiyorum," dedi. "Adımın ne olduğunu bile bilmiyorum..."

Bitkin, ama gene de dinmeyen bir aşkla dolu olarak yığıldı İtalo'nun göğsüne.

Volpone omuzlarından sardı onu. Sonra da sınırsız bir sevgiyle çenesini tutup kaldırarak:

"Ben sana söyleyeyim adını," dedi. "Senin adın, Angela..."

Küçük bir öpücükten sonra da ekledi:

"Angela Volpone..."

Tam elli altı gün sonra New York'ta evlendiler.

İtalo'nun ağabeyi Genco, paha biçilmez değerde elmaslarla süslü

bir bilezik armağan etmişti Angela'ya. Düğün, Hotel Pierre'de yapılmıştı.

Yüzlerce ve yüzlerce çağrılı vardı. Hepsi ünlü, seçkin... Bir tek A.B.D. Cumhurbaşkanı eksikti sanki!

Angela'nın ürkeklikle karışık merak dolu bakışlarına, gene o ilk gecedeki gibi, afacan bir çocuğun göz kırpmalarıyla cevap veriyordu İtalo.

Tören bitip de Park Avenue'deki dairelerine geldiklerinde, dayanamayıp haykırmıştı Angela:

"Yarabbi! Sen böyle bir sarayı nasıl ve hangi parayla tutabiliyorsun?"

"Genco'yla birlikte birtakım işler çeviriyoruz," demekle yetinmişti cevap olarak İtalo. "Sebze-meyve toptancılığı yapıyoruz. Gördüğün gibi, pek de kötü yürütmüyoruz işlerimizi..."

Bazan evde büyük poker partileri düzenleniyordu. Bu partilere katılan bütün herkes, Angela'ya karşı sınırsız, ama, sözcüğün tam ve kesin anlamıyla sınırsız bir saygı göstermekteydi. Öyle ki Angela'da yavaş yavaş bir düşünce belirlenmişti. Kendi kendine bile bir türlü açıkça söyleyemediği bir düşünce.

Nihayet bir akşam dayanamayıp, yarı şaka yarı ciddi sormuştu:

"İtalo yoksa sen bir gangster misin?"

Trajik bir edayla kanepeye yığılmış ve çevresine düşsel kurşunlar yağdırmaya koyulmuştu İtalo.

"Yarabbi! Yarabbi!" diyordu bir yandan da, sevgi taşan alaycı bir sesle. "Demek öğrendin! Öğrendiğine göre, saklamaya gerek yok! Her şey boşuna artık! İtiraf ediyorum, evet. Ben bir gangsterim. Hem de gangsterlerin en korkuncuyum. Küçücük çocukları kuşbaşı et haline getirip pişirterek hardalla yemeye bayılan bir gangster! Ama ne olur, beni ele verme sevgilim!"

Katıla katıla gülmüşlerdi.

Gelgelelim Angela, daha bir gün önce Fracesca'nın o dipsiz keder dolu sesiyle haykırışını unutamıyordu bir türlü.

"Biliyordum. Biliyordum onu öldüreceklerini! Biliyordum, evet, biliyordum! Şimdi de İtalo'yu öldürecekler!"

Angela ürperdi. O haykırış hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Birdenbire kendini yapayalnız hissetti. Koca dairenin içinde yitip gitmiş gibiydi. Hizmetçisini gazete almaya yollamıştı. Ona kapıyı açmak için uzanmış olduğu divandan sinirli bir hareketle doğruldu.

Aynı anda telefon çalmıştı... Yüreği hopladı birden. İtalo'dan başka hiç kimse olamazdı bu! Dönüp açtı telefonu.

"Angela!"

"İtalo!" Kapı yeniden çaldı o sırada. Angela, hizmetçiyi beklet-memek için kapıya seğirtirken:

"Hemen geliyorum, sevgilim!" dedi aceleyle. "Fiorentina kapıyı çalıyor!"

Alıcıyı bırakıp fırladı. O sırada İtalo'nun bir şeyler haykırdığını işitir gibi olmuştu... Daha da hızlanıp açtı kapıyı ve Fiorentina'ya bakmaksızın döndü telaşla, atıldı. İşte tam o anda fark etti bileğinin demir bir kıskaçla kavrandığını.

Dehşet içinde kapıya döndü yeniden ve... eve arada bir poker oynamaya gelen adamları tıpatıp andıran iki adam gördü karşısında. Tanımadığı iki adam...

Bileğini kavramış olanı, kibar bir ifadeyle sordu:

"Bayan Volpone herhalde?"

Cevap beklemeksizin ekledi hemen:

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Benimle birlikte gelmenizi rica ediyorum. Sizi görmek isteyen biri var."

Korkusunu bastırmaya çalışan Angela, hızlı ve ani bir hareketle kurtulmak istedi mengeneden. Başaramadı.

Haykırmaya davrandığı zaman da iş işten geçmişti. İkinci adam, elini uzatıp ağzını sımsıkı kapamıştı genç kadının. Aynı anda da kasığına bir tabanca dayamıştı.

"Olay çıkarmayın lütfen, Bayan Volpone," dedi. "Biz sizin kötülüğünüzü istemiyoruz. Üstelik inanın ki çok geçmeden evinize dönmüş olacaksınız..."

Angela'nın damağını, bir paslı maden tadı kaplamıştı. Başı dönüyor, gözü kararıyordu. Sonra bacakları titredi ve bayıldı.

Adamlardan biri onu ayakta tutarken, öbürü içeri geçip sessizce telefonu kapattı.

* * *

Homer, kekeleyen bir sesle özürler mırıldanarak ve "kızı Renata'nın arkadaşı olan bu zavallı çılgın zenci kızın durumunu hemen resmi makamlara bildirme" gerektiğini ileri sürerek tapınaktan çıkmıştı. İnanmışlar mıydı acaba ona?

Bürosuna girer girmez Marjorie'nin hücumuna uğrayacaktı.

"Herkes sizi arıyor, efendim!"

Bulanık bir bakış attı sekreterine.

"Burada bulunmadığımı söyleyin lütfen herkese."

"Evet ama..."

"Hiç kimseyle görüşmek, hiçbir şeyle uğraşmak istemiyorum! Lütfen yerinize dönün!"

Marjorie, anlayışsızlığa uğrayanların o bilinen tavrıyla dudaklarını ısırmıştı. Gene de konuştu:

"Bakınız, efendim. Bana belki öfkeleneceksiniz, ama biri çok ısrar ediyor! Sizin için bir ölüm-kalım sorunuymuş, dediğine bakılırsa. İnes söz konusu dersem, hemen anlarmışsınız. Ben böylece görevimi yapmış oluyorum. Özür dilerim."

Marjorie güç zaptedilen bir öfkeyle dışarı çıktı.

Homer, ürpermesine engel olamayarak 3 numaralı tuşa bastı. Kravatıyla oynayarak sordu:

"Kiminle konuşuyorum?"

"Biraz önce başınıza gelen olay, sadece bir ilk uyarıdan ibarettir. Dostça bir uyarı. Olay, sizin durumunuzda bir adam için özellikle can sıkıcı oldu herhalde! Düşünün ki bu olay bir de bütün kent tarafından öğrenilecek olursa..."

İtalo Volpone'nin sesini hemen tanımıştı Homer. Tüyleri diken diken olmuştu. İçinden alıcıyı hemen kapatmak geçti. Kendini güçlükle tuttu. Bilmek zorundaydı.

İtalo devam etti:

"Bilin ki İnes biraz kafadan sakat bir kızdır. Yaptığı işle her yerde övünmeye kalkabilir... Biraz önce ben kendisini, olayı hemen gidip karınıza anlatmak niyetinden zorla vazgeçirdim..."

Kloppe buz gibi bir sesle sordu:

"Ne istiyorsunuz benden, onu söyleyin?"

O ana kadar alaycı ve hatta sözüm ona yumuşak gelen İtalo'nun sesi, birden saldırgan bir tona büründü.

"Onu gayet iyi biliyorsunuz! İş yarın sabah halledilmemiş olursa, bilin ki başınıza gelenler küçücük... ama sadece küçücük bir başlangıçtan ibaret kalacaktır."

Derin bir soluk aldı Kloppe, ağzında biriken salyaları yuttu ve boğuk bir sesle:

"Sittirin ordan!" dedi.

Heyecan ve yorgunluğun etkisi altında da olsa, pişmanlık duydu Homer Kloppe. Hayatında ilk kez küfretmiş oluyordu.

* * *

Philippon mutfak dairesini oluşturan oda ve salonlara şöyle bir göz attıktan sonra, dudak büktü. Sonra da kendi kendine konuşur gibi söylendi.

"Burası mutfaktan çok, elektrikle çalışan mutfak araçlarının sergilendiği bir salonu andırıyor!"

Ve emre hazır bekleyen aşçı ve yamaklar ordusuna dönerek ekledi:

"Savaşta, savaşın koşulları yürürlüktedir. Elde ne varsa onunla iş görülür! Açın avadanlık sandıklarını!"

Yamaklar hemen işe koyuldu. Herhangi bir eksik olup olmadığını titizlikle denetledikten sonra, savaş öncesi konuşmasını yapan komutanlar gibi elini kaldırıp başladı söze:

"İçinizden bazıları için için buraya, Zürih'e ne yapmaya geldiğimizi sormaktadırlar herhalde. Şimdi onlara cevap vereceğim. Buraya bir yeni ve büyük zaferi kazanmak üzere geldik. Fransız mutfağının elçileri olduğunuzu unutmayınız! İsviçre'nin en ünlü ailelerinden birinin kızı, düğün töreninde sizin yemeklerinizi yiyecek... Yemek, sıra bakımından ters olmakla birlikte, eksiksiz ve yetkin bir şekilde sunulacaktır. Burada amansızca yargılanacağınızı, eleştirileceğinizi kesinlikle unutmayınız!"

Derin bir soluk aldı ve konuşmasını sona erdirdi:

"Şimdi kolları sıvayın aslanlarım!"

* * *

Olayların akışı bundan böyle hangi yöne doğrulursa doğrulsun, Gabelotti ile Bebek Volpone arasında ölümüne bir savaş kaçınılmaz hale girmişti artık. Ettore, Moshe Yudelman'ı kapatıp İtalo'nun karısını kaldırtmakla, köprüleri kesinlikle atmış oluyordu.

Aslında bu savaş, şu ya da bu biçimde er geç başlayacaktı. Genco'nun veraset sorunu, New York'taki dört büyük "aile" arasında elbette dikenli bir tatsızlık yaratmakta gecikmeyecekti.

Şu anda Ettore Gabelotti için, işin en katlanılmaz olan yanı, durumu açıkça bilmek için saatler boyu beklemek zorunda kalmasıydı.

Gerçekten de Zürih'te bankalar açıldığında New York'ta saat sabahın ancak 3'ü oluyordu! Hele bir de, şifreli hesap numarasını verdiğinizde Kloppe'nin ne söyleyeceğinden emin değilseniz!..

Olayların akışı karşısında kendini çaresiz kalmış hissediyordu. Volpone'ye karşı almış olduğu cezalandırıcı önlemler aslında, o hergele parayı çekip de kirişi kırdıysa, bir hiç bile sayılamayacak cinsinden önlemlerdi. Öyle ya. Terazinin bir kefesine iki milyar doları koyun, öbür kefesine de bir danışmanla bir (üstelik de) yasal eşi ve bakın bakalım, hangisi daha ağır tartar!

Biraz önce Thomas Merta ile Frankie Sabatini telefon ederek, Angela Volpone'nin kendilerini "uslu uslu" izlemiş olduğunu bildirmişlerdi. Genç kadına en ufak bir sert harekette bulunmamalarını iyice tembih etmişti.

Yudelman'a gelince: Don Ettore, Volpone "aile"sinin Consiglieresine karşı gösterdiği konukseverliği, işi Simeone Ferro'yu "değerli konuğunun yanında kalıp onunla sohbet etmek ve bütün arzularını eksiksiz yerine getirmek"le görevlendirmeye kadar vardırmıştı.

Aslında Ettore, Volpone "aile"sinin danışmanına saygı beslerdi. Ama Moshe, İtalo'ya bağlı kalacağını belirttiği andan itibaren, kendi ölüm fermanını kendi eliyle imzalamış oluyordu Gabelotti'nin gözünde. Kötü ata oynamıştı çünkü.

Nasıl olur da Mortimer O'Broin, ona... Don Ettore'ye ihanet edebilirdi? Nereden almış olabilirdi o korkunç cesareti? Ve nasıl olabilir de onu Mortimer'in kendisine ihanet ettiğine inandırmaya kalkabilirlerdi. Şu dünyada herkesten ve her şeyden korkan bir adamdı Mortimer. Özellikle de, Gabelotti'den. Gerçekten de Don Ettore şöyle bir kaşlarını çatmaya görsün, zaten küçücük olan Mortimer oturduğu yerde iyice büzülüp bir kat daha küçülürdü!

Tepside kalmış olan son tereyağlı ekmek dilimini de ağzına attı Gabelotti. Atar atmaz da şiddetli bir öksürük nöbetine yakalandı. Rengi morarmış ve soluk alabilmek için duvara yaslanmak zorunda kalmıştı.

Uzman takımını bürosunda bırakmıştı. Çaresizlik içinde susuşlarına katlanamamıştı. Öksürük nöbetiyle iki büklüm bir halde yeni bir bira şişesi açtı. Tam o anda kapıya vuruldu. Boğuk ve öfkeli bir sesle: "Gir!" dedi.

Kapının aralığında Angelo Barba'nın ürkek başı belirdi.

"Yoksa rahatsız mısınız, Don Ettore?"

Öksürüğü yeniden tutan Gabelotti bir el işaretiyle ona ne istediğini sordu.

"Size bir paket geldi," dedi Angelo Barba. "Dendiğine göre, İsviçre'den."

Ettore'nin öksürüğü derhal kesilmişti. Nöbetin şiddetinden yaşlanmış gözlerini adama dikip sordu:

"Kim getirdi?"

"Havaalanından bir görevli."

"Ver!"

Bej rengi bir ambalaj kağıdına özenle sarılmış olan küçük paketi işkillenerek eline aldı. Paketin üstüne yapıştırılmış bir etikette adı ve adresi yazılıydı. Yollayan adını yazmamıştı. Ayrıca da pulsuzdu paket.

Gabelotti işkillenerek sordu:

"İsviçre'den geldiğini nereden biliyorsun?"

"Getiren söyledi. Zürih uçağıyla özel olarak gönderilmiş. Yani elden yollanmış."

Gabelotti paketi şöyle bir tarttı. Herhangi bir tuzak gizleyemeyecek kadar hafifti. Gene de kendi eliyle açmamaya karar verdi Ettore; ilgisiz bir tavırla paketi Angelo'ya uzattı.

"Açıver şunu," dedi. "Lokmam ağzımda kaldı. Kendime bir bira alacağım."

Dönüp yatağın başucundaki buzdolabına doğru yaklaştı. Diz çöküp bir bira şişesi aramaya koyuldu. Şişeler gözünün önündeydi oysa; ama aslında o, bir patlama olduğu takdirde kendini emniyete almak istiyordu. Yatağın ardına bunun için sığınmıştı.

Bir yandan şişeyi dolabın açacağıyla açmaya çabalarken, bir yandan da sözümona önemsemediğini belirtmek için ekledi:

"Rico Gatto'dandır herhalde..."

Barba'nın yırttığı kağıdın hışırtısını işitir işitmez, içgüdüyle bir kat daha büzüldü. Tabii ancak koca göbeğinin izin verdiği kadar!

Sonra da dönüp bakmaya cesaret edemeksizin sordu:

"Neymiş?"

"Hay Allah!" dedi Angelo.

"Neymiş dedim?"

"Gelin de görün, Don Ettore."

Gabelotti, elinde şişesiyle nihayet doğruldu. Paketin içinde bomba olmuş olsa, şimdiye kadar çoktan patlamıştı!

Yürürken sordu: "Açtın mı?"

Angelo yaklaşıp paketi uzattı:

"Bakın."

Gabelotti, almaksızın baktı. Şaşırmıştı. Paketin içinde bir saate sarılı ve gerek iriliği, gerekse biçimi bakımından yumurtayı andıran ikinci bir paket vardı.

Barba paketi kulağına götürdü, sonra da nedensiz bir şaşkınlık içinde: "Üstelik işliyor," diye mırıldandı.

Saatin bileziğinde basılı harflerle yazılmış bir etiket vardı: ZÜRİH ANISI.

Angelo şimdi saati çıkarmıştı. İkinci paket, üzeri bir dizi yazı, imza ve damga dolu, maviye çalan buruşuk bir kağıda sarılıydı.

Meraktan çırpınan Ettore, paketi Angelo'nun elinden kaparcasına alıp açtı. Bir kibrit kutusu çıktı ortaya. Kutuyu ihtiyatla bir iskemlenin üzerine yerleştirdi. Kutunun sarılı olduğu kağıt, Rico Gatto'nun pasaportunun ilk sayfasıydı. Sayfanın ortasında Rico'nun fotoğrafı yapışıktı. Gabelotti yazıyı okudu:

ENRICO GATTO. EMLAKÇI. 256, WASHINGTON CADDESİ. MIAMI.

Sessizce bakıştılar. Hiçbir şey anlamamışlardı.

Ettore, kutuya yeniden baktı. Zürih'teki bir saat firmasının adını okudu. Ve bir anda her türlü tedbiri elden bırakıp, kutuya uzandı. Kararlı bir jestle açtı.

Yer yer kahverengi lekeler taşıyan bir ince pamuk parçasının üzerinde kararmaya yüz tutmuş bir et parçası gördü. Ete yapışmış simsiyah kan pıhtılarından hiç de iç açıcı sayılamayacak bir koku yayılmaktaydı. Tiksintisini yenip daha yakından baktı Don Ettore Gabelotti. Ve bildi ki bu et parçası bir insanın dilidir.

"Rico Gatto'nun dili."

14

Kalkar kalkmaz İtalo'nun ilk işi çamaşır değiştirmek olmuştu. Sonra da o bitmez tükenmez siyah takımlarından birini giyip mutfağa indi. Ev uyuyordu.

Kendine bir kahve yaptı ve ilk sigarasını yaktı.

Tam, bahçeye açılan kapıdan çıkıp bir sabah gezintisi yapmaya hazırlanıyordu ki, yanı başında (en ufak bir gürültü işitmemiş olduğu halde) birisinin bulunduğu duygusuna kapılıp döndü.

Folco Mori vardı karşısında.

"Size kendi elimle bir kahve yapabileceğimi sanıyordum," dedi Folco belli belirsiz bir gülümseyişle.

Bebek Volpone teşekkür etmeye gerek görmedi. "Seninle konuşacaklarım var," demekle yetindi.

"Benim de."

"Öyleyse başla."

"Bakın... Artık bilmeniz gerek. Zürih'e indiğimizden bu yana her şey çok çabuk gelişti. Sizin işiniz başınızdan aşkındı. Ve uğradığınız felâket... bütün hepimizi perişan eden felâket, arkanızda tezgâhlanan dolapları görmenizi belki de engelledi..."

Folco, oturaklı, dingin bir sesle konuşuyordu. İtalo, yarı kapalı gözleriyle onu sürekli izlemekteydi. Mori, öteden beri tavrı, ölçülülüğü ve susuşlarıyla daima etkilemişti İtalo'yu. Başkalarıyla kendi arasına mesafe koymasını bilen bir adamdı Folco Mori.

İtalo, sigarasından bir nefes çekerek sordu:

"Arkamda tezgâhlanan ne?"

Folco gözünü kırpmaksızın cevap verdi:

"İki kişiyi öldürdüm."

"Ne vakit?"

"Buraya geldiğimizden beri."

"Sebep?"

"New York'tan beri ardınızdaydılar. Zaten bizimle aynı uçakta geldiler."

"Gabelotti?"

"Hayır. Birinciyi yolcu ettiğim zaman ben de pek emin değildim. Ama öğrendim ki bir polismiş. Bunu üzülerek söylüyorum size. Çünkü üstelik bir Amerikan polisi."

Volpone, ürpermemek için kendini güç tuttu.

"Nasıl öldürdün onu?"

"Kaldığımız otelin sekizinci katından düştü. Kaza sonucu. Tam bir kaza."

"Yani?"

"Tersini hiç kimse ispat edemez. Bellinzone ile benim dışımda gerçeği bilen tek insan sizsiniz."

"Peki ikinci? O da mı?"

"O da polisti evet. Aynı takım. Altıncı Cadde Karakolu. Kirpatrick'in adamlarıydı ikisi de."

"Anlat."

"Siz O'Brion'la kızları dağa götürürken ardınızdaydı."

"Sen?"

"Onun ardındaydım. Birincisi kadar kolay olmadı. Az kaldı o beni yolcu edecekti. Şansım varmış."

"Cesedi?"

"Durakladığınız yerden beş yüz metre geride. Bir uçurumun dibinde karla kaplı duruyor."

İtalo gözlerini çevirdi. Sigarasının ucunu bir süre seyretti. Sonra da ağır ağır konuştu:

"Seni kutlamamı istemezsin herhalde?"

"Ben sizi olup bitenlerden haberli kıldım, o kadar."

"İkincinin de polis olduğundan emin miydin?"

"Adım gibi. İşi orada halledememiş olsam, şimdi çoktan kodesi boylamış durumdaydık."

Sigarasını parmaklarının ucuyla fırlattı İtalo. İçini çekerek Mori'ye döndü:

"İyi etmişsin, Folco," dedi. "Başka çaren yoktu, teşekkür ederim."

Dostça omuzunu sıvazlamıştı Mori'nin.

Folco bir şey daha söylemek üzereydi ki Pietro Bellinzona göründü. Onları o saatte orada görmekten şaşırmıştı. Üzerinde bir rob-

döşambr vardı. Mor üzerine yeşil benekli ve omuzları Pietro'nun dev yapısıyla patlamak üzere olan bir robdöşambr.

Eliyle esneyişini bastırarak, "Ben de bütün herkesten önce kalkmaya niyetlenmiştim," dedi. Sonra da uzamış sakallarının kararttığı tombul yanaklı suratını doğan güneşe doğru kaldırıp ekledi:

"Acıkmışım."

Volpone ona hışım yüklü bir bakış fırlattı:

"İlk ve son uyarı. Eğer bundan böyle benim haberim olmaksızın küçük parmağını kaldıracak olursan, kendini o anda "aile"nin dışında bulursun!"

Tam bir soğuk duş etkisi altında kalmış olan Bellinzona, gözlerini kocaman açarak sordu:

"Ben ne yaptım ki?"

"Folco'nun iki aynasızı tepelemesine yardım etmişsin. Benim bilgim ve emrim dışında!"

Sitem dolu bakışlarını Mori'ye çevirdi Bellinzona. İtalo'ya, sırf Folco özellikle tembih etti diye bu konuda herhangi bir şey söylememişti. Kekeleyen bir sesle:

"Ben öyle düşünmüştüm ki," diye başladı.

Bebek Volpone onun sözünü kesti:

"Ne zamandan beri benim yerime düşünmeye başladın!"

Ve ekledi:

"Bundan böyle benden emir almaksızın düşünmeyeceksin!"

Tatlı bir sesle:

"Pietro'nun bu işte bir kusuru yok," dedi Folco.

Volpone gürledi:

"Sana fikrini sormadım! Ayrıca ne düşündüğümü de demin söyledim sana. İşe girişmeden önce bana bildirmen gerekiyordu! Her şeyi bilmek istiyorum, bütün her şeyi! Anlaşıldı mı?"

İkisini de sert bir bakışla tepeden tırnağa süzdü. Ne Bellinzona, ne de Mori renk vermediler.

Onların konuşmasıyla rahatı kaçan kuşlar, yeniden başladılar cıvıldamaya. İtalo, işaret parmağını Bellinzona'ya uzatarak:

"İki saat sonra dişlerin feci ağrıyacak," dedi.

Bir bilmeceyi andıran bu cümle üzerine enikonu kaygılanan Pietro, Folco Mori'nin yüzünde bir belirti tepkisi aradı. Ama boşuna. Kılı bile kıpırdamamıştı Folco'nun.

"Folco!"

"Padrone?"

"Zürih'e ne için geldiğimi herhalde biliyorsun?"

Mori hiç duraksamaksızın cevap verdi:

"Aşağı yukarı evet."

"Bir bankacı müsveddesi, ağabeyimin kendisine yatırmış olduğu parayı bloke etmiş durumda. Ölmesini istemiyorum o puştun.. Henüz ölmesini istemiyorum. Önce yıkılsın!"

Soluk alıp açıklamasını sürdürdü:

"Çünkü öldüğü takdirde, paraya da elveda demek gerekiyor! Konuşmasını istiyorum ilkin! Anlıyorsun değil mi?"

"Evet, Padrone."

"Bu arada Zürih, bizim kokumuzla dolmaya başladı, farkındaysanız! Sözün kısası, elimizi çabuk tutmamız gerekiyor."

Bellinzona'ya döndü.

"Pietro!"

"*Si?*"

"Gabelotti'nin yerinde olsan ve adamlarından birini nallasalar, ne yapardın?"

Hiç duraksamaksızın cevap verdi Pietro:

"Hemen komandolarımı toplar, öç almaya gelirdim."

"Doğru! Peki sen, Folco. Kirpatrick'in yerinde olsan ve iki adamın sırtına kadem bassa?"

"Aynı şey. İlk iş olarak da İsviçreli meslekdaşlarıma haber verip hemen harekete geçmelerini isterdim."

Volpone, bir baş hareketiyle onayladı:

"Elbette!" dedi. "Açıkçasını söyleyecek olursak bu, çok geçmeden dört bir yandan bize yüklenilecek anlamına geliyor... Dolayısıyla da işimizi bir an önce bitirip buradan yaylanmamız gerekli... Her şey bankacıya bağlı. Karşımızda dik kafalı bir adam var. Ama benim kadar dik kafalı değil! Bugün o kafanın kırılmasını istiyorum! Çünkü dünkü uyarı yetersiz kaldı."

Folco şüpheli bir sesle:

"Evet ama..." diye başladı.

"Evet ama, ne?"

"Kendisine muhtaç olduğumuzu biliyorsa, kolay kolay yola gelmeyebilir herif."

Kötülük taşan bir gülümseyiş dalgalandı İtalo'nun yüzünde:

"İki saat sonra görürsün!" dedi. "Bu sefer anlayacağına iddiaya

girerim... Şimdi beni iyi dinle. Saat tam 9.30'da Bellinzona ile birlikte Zweierstrasse'deki 9 numaralı binaya girip üçüncü kata çıkacaksınız. Strohl adında bir dişçi var o katta. Profesör August Strohl. Kapısını çalacaksınız. Size kapıyı karısı İngrid açacak. Randevunuz olmadığını, dolayısıyla da profesörün sizi kabul edemeyeceğini söyleyecek. Bellinzona eliyle çenesini tutacak hep. Sen de arkadaşının bütün gece uyumadığını, korkunç acı çektiğini söyleyeceksin. Yani ne yapıp edip dişçi ve karısıyla başbaşa kalacaksınız muayenehanede."

Yavaş yavaş ayılmaya başlayan Bellinzona bir "oh" çekti ilkin, sonra da sırıtarak:

"Demin beni bayağı korkutmuştunuz, Padrone," dedi. "Başbaşa kalınca ne yapacağız peki?"

Zalim bir ışıltı yanıp söndü gözlerinde Volpone'nin:

"Şimdi onu da söyleyeceğim," dedi.

* * *

"Niye bekliyoruz, Don Ettore? Volpone sadece bizi kazıklamıyor, aynı zamanda hıyar yerine koyuyor."

Bekleyişin başlangıcından beri Gabelotti, belki de yüzüncü kez olarak saatine baktı. Sabahın üçüne geliyordu.

"Aile"nin etkili üyeleri, bütün gece boyunca çevresinde toplanmış ve nasıl davranmaları gerektiği konusunda uzun uzun tartışmışlardı.

Carmine Crimello ile Angelo Barba, iki milyar doların kaderi konusunda bir kesinliğe varmak için İsviçre'deki bankanın açılmasını beklemek ve ancak oradan alınacak haberden sonra, durum gerektirirse hemen misillemeye geçmek gerektiğini savunmuşlardı. Buna karşılık Carlo Badaletto, Moshe Yudelman'la Angelo Volpone'nin hemen öldürülmelerini istemişti. Büyük bir ısrarla. Onun gözünde Rico Gatto'nun dili, hem İtalo Volpone'nin ihanetine reddedilmez bir kanıttı; hem de katlanılmaması gerekli bir hakaret. Bir meydan okuyuştu.

Şöyle diyordu Badaletto:

"Volpone sözcüğün tam anlamında bir çılgındır, diyorum size! Üstelik de son derece kurnaz bir çılgın! Eğer bizde en ufak bir zayıf yan bulunduğu kanısına varacak olursa, inanın teker teker hepimizi yok etmek için harekete geçecektir!"

Sinirlerini yatıştırmak üzere, bürosuna beş kiloluk bir havyar kutusu çıkartmıştı Gabelotti. Onun yemeğe nasıl hastalıklı bir tutkuyla bağlı olduğunu bilen adamları, sürekli çağrılarına rağmen, patronlarını öfkelendirmemek için, sadece birer lokma almakla yetinmişlerdi kutudan.

İşte nitekim son taneleri koymaktaydı şimdi Don Ettore, üzeri tereyağla kaplı bir çavdar dilimine. Bir anda çiğneyip yuttu dilimi; ardından bir kadeh votka yuvarladı, votkanın hemen ardından da bir şişe bira devirdi. Votka hararet veriyordu Gabelotti'ye!

O ana kadar Don Ettore, hiçbir şekilde taraf tutmaksızın, Consigliereleriyle teğmenin fikirlerini dinlemişti. Badaletto atılganlaştığı zaman omuz silkmekle yetinmişti, o kadar.

Carlo'yu biraz fazla ödlek buluyordu aslında. Gabelotti'nin gözünde Moshe ya da Angela'nın hayatının hiçbir önemi yoktu. Eğer İtalo ihanet ettiyse... gerçekten ihanet ettiyse, en basit askerinden bizzat Bebek'e kadar bütün Volpone "aile"si öderdi bunu! Ama şimdi öç alma vakti değil, işi halletme vaktiydi.

Gabelotti sordu:

"Carmine! Saat?"

Gözü zaten saatte olan Carmine:

"3'ü tam bir geçiyor," dedi.

Oysa Gabelotti'nin saati, 2.59'u göstermekteydi. Ama o kahredici öfkesini o kadar uzun zaman gemlemişti ki, haşin bir uzanışla telefonu kavramaktan alamadı kendini.

Gerçekten de o anda saat, Zürih'te sabahın tam dokuzuydu. Yani banka açılmış bulunmaktaydı.

Nitekim ikinci çalışta açılacaktı telefon.

"Trade Zurich Bank!"

Derin bir soluk alıp konuşmaya başladı Gabelotti:

"Çok uzaktan telefon ediyorum. Homer Kloppe'yle konuşmak istiyorum. Müşterisi olduğumu söyleyiniz kendisine. İşim aceledir ve son derece önemlidir!"

"Bir saniye, efendim!"

Bütün herkes salonda doğruldu, sinek uçsa işitilebilirdi. Nihayet öğreneceklerdi gerçeği.

* **

Saat tam 9.30'da Zweierstrasse'deki 9 numaralı binanın üçüncü katında bulunan Profesör August Strohl'ün kapısı ince yapılı siyahlar giyinmiş bir adam tarafından çalınıyordu. Kapıyı çalan adam dev ya-

pılı bir ikinci adamın koluna girmişti. Ve dev yapılı adam, acı içinde çenesini tutmaktaydı.

İnce uzun boyu, görkemli güzelliği ve bunu bilişinden gelen kendine güveniyle İngrid Strohl gelip kapıyı açtı. Gülümseyerek sordu:

"Evet baylar?"

Folco Mori, Pietro Bellinzona'yı gösterdi bir baş işaretiyle.

"Bir saat önce tuttu ağrısı," dedi. "Nerdeyse ölecek!"

İngrid canı sıkılmış bir ifadeyle sordu:

"Randevunuz var mıydı?"

"Zürih'te geçici olarak bulunuyoruz. Yarın da yolcuyuz. Kaldığımız otelden size telefon edeceklerdi zaten!"

"Hangi otel?"

"Continental."

"Hayır, söylediğiniz yerden bize hiçbir haber verilmedi."

"Olabilir. Ama takdir edersiniz ki arkadaşımı bu halde bırakmam bir cinayetten farksız olur."

Pietro Bellinzona, Folco'yu desteklemek üzere bir acı homurtusuyla kıvrandı. İngrid, mesleğinin gereğini ve aynı zamanda şanını bilenlerin gururuyla başını salladı.

"Özür dilerim. Bugünkü randevu defterimiz kapalıdır."

Hemen ardından sordu.

"Size bir başka meslekdaşımızın adresini verebilir miyim?"

Folco, küçük bir el işaretiyle:

"Kesinlikle hayır!" dedi. "Otelde bize Zürih'teki en iyi diş hekiminin Profesör Strohl olduğunu söylediler!"

Bu söz üzerine çözülmüştü İngrid. Yeni müşterileri bir el işaretiyle içeri alırken:

"Bir dakika oturun lütfen," dedi. "Profesör şu anda bir hastasına bakmakta. Kendisiyle sizin için görüşeceğim."

İngrid dönüp uzaklaşmıştı. Pietro ile Folco, bir an, genç kadının kalçasına hayranlıkla bakmaktan kendilerini alamadılar.

Çok özel bir oturma odasını andıran bir bekleme salonuna girdiler. Küçük bir masanın üzerinde çeşitli Batı dillerinden dişçiliğe ilişkin dergiler duruyordu. Geniş maroken kanepeler, yumuşak ve kalın halılar, zeytin rengi kumaşla kaplı duvarlar. Duvarlarda ortaçağdaki kent alanlarında iş tutan diş çekicileri gösteren birkaç gravür...

İngrid'in ayak sesleri duyulur duyulmaz Bellinzona yeniden iki eliyle çenesine yapıştı.

Genç kadın, "Profesörün saat tam 10'da bir randevusu var," dedi. Eğer bu arada bir boşluk çıkarsa sizi muayene edecek. Ama bugün size muayenenin ötesinde herhangi bir yardımda bulunması olanak dışı."

Sonra da Pietro'ya bir bardak su ile beyaz bir hap uzattı.

"Bu tableti için," dedi. "Acınızı hemen dindirir."

Bellinzona güvensiz bir tavırla bardağı kokladı.

Folco, emreden bir sesle:

"İç!" dedi.

Pietro tableti dilinin altına yerleştirdi ve suyu güçlükle gizlediği bir tiksintiyle içti. Genç kadın salondan çıkar çıkmaz da hapı ağzından çekip ceketinin cebine attı.

İngrid saat tam 10'a 5 kala yeniden göründü:

"Buyurun."

Pırıl pırıl parlayan maden döşeli ve bir ameliyat salonunu olduğu kadar bir elektrik santralini de andıran bir salona girdiler. Havada tatlı bir müzik dalgalanıyordu.

August Strohl, eliyle hâlâ çenesini tutmakta olan Bellinzona'ya üzüntüyle bakarak:

"Sizi bugün ancak muayene edebileceğim," dedi. "Buyurun, şuraya oturun."

Folco Mori bir adım ilerleyip İngrid'in yanına gelerek sordu:

"Karınız galiba?"

Kaşlarını kaldırdı Strohl. Karı koca bir an bakıştılar. Sonra sordu:

"Anlayamadım, özür dilerim?"

Folco'nun sesi, şimdi salonun döşeme stiline denk düşen bir madensel ton kazanmıştı.

"Bu hatun karın mı, dedim?"

Havada bir pislik kokusu alan August Strohl kekeledi:

"Bundan... size ne?"

İngrid'in eteğini kaldırırken cevap verdi Folco Mori:

"Harika bir defransiyeli var!"

Ani hareketle bir anda cebinden çekip çıkardığı bir usturayı genç kadının boğazına dayamıştı. Gene aynı anda Pietro Bellinzona, tabancasını dişçinin göğsüne doğrultmuş bulunmaktaydı.

"Gerçekten harika!" dedi. "Biraz daha yukarı çek de doya doya görelim."

Folco, genç kadının eteğini kalçası görünecek şekilde yukarıya çekti. Pietro haykırdı.

"Hey anam! Bu karı donsuz geziyor!"

August Strohl'un yüzünden bir anda çekilen kan, İngrid Strohl'ün yüzüne hücum etmişti sanki. Folco, işte bu şok anından yararlanıp söyleyeceklerini sıraladı:

"Sizden hiçbir şey istediğimiz yok. Ama bu vereceğim emirleri harfi harfine yerine getirmediğin takdirde karını öbür dünyaya yolcu etmeme engel değildir!"

Bellinzona da, sözüm ona acıyan bir tonla söze girdi:

"Şu güzelim kadının boğazını kesmek hoşumuza gitmez doğrusu!" dedi. "Bizi böyle tatsız işler yapmak zorunda bırakmayın!"

Sonra da Folco'ya dönerek sordu:

"Bu küçük orospunun neden don giymediğini tahmin et, bakalım?"

"Neden?"

"Hazret, hatunu iki diş çekimi arasında gagalıyor da ondan!"

Folco, "Kesinlikle anlamamışsın," diye cevap verdi. "Bak sana söyleyeyim, neden. Hazret diş çekerken hatun cennet vadisini gösteriyor. Böylece de müşteri acısını unutuyor!"

Bellinzona dayanamayıp bir kahkaha savurdu. Zaten Folco'ya beslediği sevgi ve hayranlığın belli başlı nedenlerinden biri, en nazik anlarda bile ortaya çıkan bu mizah duygusuydu.

August Strohl, bütün vücudunu saran ürpermeye bacaklarının titremeye koyulmasına ve boğazının birdenbire kurumasına rağmen olanca gücünü toplayıp sordu:

"Ne kadar para istiyorsanız söyleyin, hemen vereyim de gidin buradan."

Folco, İngrid'i salonun dibine doğru sürüklerken:

"Sana en ufak bir para külfeti getirmeyecek bu iş, hiç merak etme," dedi.

Salonun dibindeki perdeyi çekti. Küçük bir yan odaydı burası. Etajerlerle kaplı bir bölme, daha doğrusu. Etajerlerin üzerinde sıra sıra çene kalıpları görülmekteydi.

Tam bir dehşete düşmüş olan İngrid, adeta bir kukla gibi kendini koyvermişti; artık en ufak bir tepki göstermiyordu.

Mori, Pietro'ya dönüp başıyla bir "evet" işareti yaptı. Gene de sormaktan geri durmadı Bellinzona:

"Emin misin? Olacak mı orası?"

"Tamamdır," dedi Folco. "Hatunla birlikte burada kalacağız."

Titreyen bir sesle: "Lütfen beni dinleyin, baylar," diye atıldı profesör. "Hemen bir dakika sonra bir müşterim gelecek..."

Mori, hekimin sözünü kesti ve buz gibi bir sesle:

"Zaten biz de onun için buradayız," dedi. "Unutma ki, sen onun işini görürken, biz de burada seni gözetlemekte olacağız."

"Peki ama bizden ne istiyorsunuz?"

İlkin dayanamayıp kıkırdadı Bellinzona. Sonra da elini yanlamasına ve adeta okşar gibi şahdamarının üstünde gezdirdi August Strohl'ün. Hiçbir yanlış anlamaya yer bırakmayan bir jestti bu.

"Ne istediğimizi şimdi sana söyleyeceğim," diye başladı söze. "İstediğimizi yapmayacak olursan, bil ki karın cennet yolculuğundadır."

Folco sıkıntılı bir şekilde ekledi:

"Tabii sen de nasipsiz kalmayacaksın o takdirde. Şakağına yerleştirecek bir kurşunum var."

Ve profesöre kendisinden ne istediklerini açık seçik bir şekilde anlatmaya koyuldu.

* * *

Homer Kloppe bankasına girdiğinde, bir gün önceki kilisede patlayan skandalın bütün memurları tarafından öğrenilmiş olduğunu hemen sezdi. Marjorie, bürosunun kapısında beklemekteydi. Sekreterin hırçın bakışlarından onun da bildiğini anladı.

"İşinin acele ve son derece önemli olduğunu söyleyen bir müşteri, sizi New York'tan arıyor."

Homer Kloppe saatine baktı. 9'u bir geçiyordu. Telefona uzandı ve dalgın bir sesle konuştu:

"Evet?"

"Bay Homer Kloppe'yle mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Beni tanımıyorsunuz gerçi, ama sizde bir hesabım var."

"Sizi dinliyorum," dedi Kloppe.

"Zaten daha önce tam yetkili temsilcim olan Mortimer O'Brolin'la görüşmüş bulunuyorsunuz."

Kloppe'nin zihnindeki küçük lamba hemen yanmıştı. Kendisiyle konuşan adam, Genco Volpone'nin ortağı ve Philip Diego'nun müvekkili Ettore Gabelotti'den başkası olamazdı. İki milyar doların yatırıldığı hesap numarasıyla şifreyi hatırladı: 828384 "Mamma."

Telefondaki ses devam ediyordu açıklamaya:

"Şimdi size ilkin hesap numarası ile şifreyi vereceğim. Sonra da bazı isteklerimi yerine getirmenizi rica edeceğim."

"Sizi dinliyorum."

"21877 GOD."

Kloppe kaşlarını çattı. Demek ki Mortimer O'Broin hakkında yanılmamıştı... O sıska adam, tahmin ettiği gibi, dürüst davranmamış ve patronuna yanlış bir numara vermişti... Bir insanın bu derece alçalışına içtenlikle üzüldü. Ama, ne yazık ki Volpone'ye nasıl yardım edemediyse Gabelotti'ye de yardım edemeyecekti.

Tonsuz, kişilik dışı bir sesle:

"Özür dilerim," dedi. "Neden söz ettiğinizi anlayamadım."

Adeta boğulan bir adamın sesi telefondan yükseldi:

"Pardon?"

"Bana vermiş olduğunuz numara ile şifre, bankamızda açılmış hiçbir hesabı karşılamamakta."

"Ne diyorsunuz siz? Ne hikâyesi anlatıyorsunuz bana?"

"Üzgünüm, bayım. Yanılmaktasınız. Hoşçakalın."

Telefonu kapatıp Marjorie'yi çağırdı:

"Aynı kişi telefon edecek olduğu takdirde burada bulunmadığımı kendisine söyleyin."

"Peki efendim."

Sekreter hırçın bir yürüyüşle çıktı.

Dışçiye gitmesine daha kırk beş dakika vardı. Bir kağıt alıp hemen hesapladı. Genco Volpone'nin beş gün önce ona emanet ettiği iki milyar, şu anda tam 547.940 dolar net kazanç sağlamış durumdaydı.

İçinde bulunduğu ruhsal çöküntünün de sürükleyişiyle, kendi kendine sordu: "Cinayet kime yarar?"

Başka nedenlerden ötürü duyduğu pişmanlıklar olmasa, hiç şüphe yok ki bu soruyu aklının ucundan bile geçiremezdi. Ama şu anda ister istemez bir tek cevap verebilirdi bu soruya: "Bankacıya yarar."

* * *

"İki yeğenim gelecek," demişti İnes. "İkisi de diplomat. Asya'daki bir konferansa katılacaklarmış. Uçakları Zürih'te yakıt ikmali için üç saat kalıyormuş. Beş dakikalığına uğrayacaklar."

Lando sinirlenmişti.

"Evde bulunamayacağını söyleyebilirdin!"

"İki yıldır yüzlerini görmedim. Üstelik de bana armağanları var."

Sırtını dönerek eklemişti sonra:

"Kaldı ki kapıyı açıp açmamak senin elinde!"

Tam o sırada kapıya vuruldu. Üç hafif bir kuvvetli vuruşla. Lando fırladı. İtalo Volpone'ydi bu.

Girer girmez sordu İtalo:

"Nerde seninki?"

"Odasında."

Odaya yöneldi Volpone. İnes kaloriferin yanında bir yastık yığınının üzerine uzanmış, bir moda dergisini karıştırıyordu. Sol elinin bileğinden ince bir zincirle radyatöre bağlıydı. İtalo'nun girdiğini görünce dergiyi bırakıp döndü.

İtalo sordu:

"Okuma yazma bilir misin?"

İnes, küçümseyen bir gülümseyişle yetindi.

İtalo, ona bir beyaz kağıtla bir dolmakalem uzattı.

"Söyleyeceklerimi yaz!"

İnes gözleriyle zinciri işaret etti:

"Burnumla yazamam."

"Sağ elin serbest."

"Evet ama ben solağım."

İtalo, Lando'ya döndü:

"Çöz şunun elini!"

Lando çözdü. İlkin bileğini oğuşturdu İnes, sonra da bir kedi gevşekliğiyle doğruldu ve kağıtla kalemi almak için uzattı elini.

"Bir saniye," diye durdurdu onu Volpone. "Senin de bir fotoğrafını istiyorum. Çırılçıplak bir fotoğrafını."

İnes, odanın köşesindeki konsola gitti, bir çekmeceden bir albüm çıkardı; şöyle bir karıştırdı ve bir fotoğraf çekti, gelip uzattı. İtalo, resme bir göz attıktan sonra hiçbir yorumda bulunmaksızın iç cebine yerleştirdi.

Bu arada İnes, yastıklardan oluşma yatağına yüzükoyun uzanmış ve yazmaya hazır duruma geçmişti.

Volpone'ye bakmaya bile tenezzül etmeksizin:
"Sizi dinliyorum," dedi.

* * *

Böyle bir işin yürümesi olanak dışıydı. Strohl onu uyuşturmak ister istemez, doğal bir tepki sonucu işkillenirdi Homer Kloppe. Ve nedenini öğrenmek isterdi...

Ne cevap verecekti ona? Dişlerinin sapasağlam olduğunu bilen bir adama ne cevap verecekti?

Ama bunu yapmadığı takdirde de... salonun dibinde, perdenin arkasında bekleyen caniler... Ve İngrid!

Başka bir çözüm yolu deneyebilmek için ne vakti, ne de cesareti vardı. Sahte ve sefil bir gülüşle:

"Şimdi size tamamıyla yeni bir şey deneteceğim," dedi. "Yeni ve şaşırtıcı. İsveç buluşu!"

Bir yandan uyutucu maskeyi hazırlıyordu.

"Rahat edin lütfen," diye devam etti. "Hiç kımıldamayın ve içinize çekin."

Bunu söylerken maskeyi Homer'in yüzüne kapatmıştı. Bu davranışın nedenini kestiremeyen Kloppe önce irkildi sonra doğrulmak için harekette bulundu ve sırf refleksle havayı çekti içine. Aynı anda çözülür gibi olduğunu hissetti. İtiraz makamında kolunu kaldırabildi ancak ve August Strohl'ün kolunu yakaladı güçsüz son bir atılışla. Yeniden havaya ihtiyaç duydu o sırada, bir nefes daha aldı. Sonra da kendini kaybetti.

Profesör elleri titreyerek birkaç saniye daha bankacının yüzüne maskeyi bastırdı. Homer'in tam anestezi etkisi altında bulunduğuna güven getirince, gözleri dolu dolu, yalvaran bir halde cellâtlara döndü. İnleyen bir sesle:

"Yapamam bunu," diye mırıldandı. "Yapamam!"

Gözlerini bulandıran ter damlalarını silip haykırdı:

"Yapmayacağım, hayır!"

Bellinzona hızla ilerledi ve profesörün yüzüne iki müthiş tokat indirdi.

"İş başına hıyar!" dedi. "Vaktimiz yok. Karını hemen halletmemizi istemiyorsan, iş başına."

Strohl, şakakları vınlayarak İngrid'e baktı. Karısı ölü gibiydi,

bembeyazdı. Gözlerinde dipsiz bir korku vardı ve gırtlağında o amansız ustura.

İstenileni hemen yapmaya koyulmadığı takdirde İngrid'in kaçınılmaz bir şekilde öleceğini anladı. Çaresiz kerpetene uzandı...

Sekiz dakika sonra her şey bitmişti; Homer Kloppe'nin biricik övünç kaynağı olan dişleri artık yoktu.

Çektiği dişlerin ufak kan gölcükleri içinde sıralı durduğu tepsiye Strohl'ün gözü ilişti. Gözleri bulanır gibi oldu, burun delikleri ürperdi ve profesör yavaş yavaş yere yığıldı.

Bellinzona ona tiksinti dolu bir bakış attı. Sonra da bankacının ağzını açtı haşin bir hareketle; işaret parmağını sokup dolaştırarak gerçekledi. Diş etlerinden başka hiçbir sert şeye rastlamamıştı eli! "İşini kusursuz yapmış herif," diye geçirdi içinden. "Doğrusu aferin!" Ve kanlı parmağını, büyük bir memnunlukla, Kloppe'nin ceketine silerek kuruladı.

Aynı anda Folco Mori de İngrid'i bırakmış ve usturasını kınına yerleştirip cebine sokmuştu. Bellinzona, genç kadının yanından geçerken ona sevgiyle gülümsedi. Sonra da bir pençeyi andıran elini uzatıp birdenbire İngrid'in alnına vurdu. Tıpkı kocası gibi, yavaş yavaş yere yığıldı kadın.

Folco, protezlerin saklandığı bölmenin kapısını açtı ve önündeki yangın merdivenini rahatça inmeye koyuldu. Onu, kapıyı özenle kapatan Pietro izleyecekti.

Aradan bir dakika geçti. Teyp, Vivaldi'nin ezgilerini yaymaya devam ediyordu. Telefon çaldı. Bir daha, bir daha... Böylece on kez çaldıktan sonra sustu.

Homer Kloppe koltukta hafifçe kımıldandı. İlkin gözlerini açtı şöyle bir toparlanmaya çalıştı; içgüdüsel bir davranışla parmaklarını dudaklarına götürdü, ağzının pıhtılaşmaya yüz tutan bir kan birikintisiyle dolu olduğunu kavradı.

Sonra çevresine bakındı. Önce, August Strohl'ün yere uzanmış hareketsiz vücudunu gördü. Hemen ardından da, dipteki kapının önünde yatan İngrid'i. Genç kadının eteği kalçasına kadar sıyrılmış durumdaydı.

Bir an için anlamayı reddetti. Sendeleyerek doğruldu, karşıdaki bronz çerçeveli aynaya kadar yürüdü.

Karşısında kendisine bakan adamı uzun uzun seyretti. Tanımaksızın, ama aynı zamanda tanıyarak. Kan lekeleriyle doluydu yüzü.

Boynundaki peçete de. Kan pıhtılarıyla süslü dudaklarının arasından iki ince kırmızı şerit halinde taze kan sızıyordu.

Kalbi bir örsün üzerine inen bir çekiç gibi şiddetle çarparak, belli belirsiz bildiği şeyi kesinlikle öğrenmek üzere, içinde cesaret adına ne kalmışsa seferber edip ağzını açtı.

Diş etlerinin hiçbir engebesi kalmamış kapkırmızı bir bulamaç haline gelmiş olduğunu görecekti Homer Kloppe. Ve acı acı hatırlayacaktı ki on dakika önce... hayır, hayır! Belki de yüzyıl önce... şu koltuğa oturduğunda, Zürih kentinin en yetkin, en kusursuz dişlerine sahipti. Oysa şimdi o yetkin dişlerin yerinde yeller esiyordu.

Yanaklarından iri yaşlar süzülmeye koyuldu. Kendini, bu korkunç felâketin seyrinden güçlükle ayırdı.

İngrid, gözleri dehşetle büyümüş, halının üzerinde doğrulmuş olduğu yerden ona sessizce bakıyordu.

Tam o anda telefon çalmıştı.

Tam bir robot gibi doğruldu İngrid; boğuk bir sesle inleyen kocasına dikkat bile etmeksizin, boş gözlerle ilerleyip telefona uzandı. Yüzündeki o oyuncak bebek ifadesi değişmeksizin, hiçbir şey işitmiyormuşcasına dinledi. Sonra da gene o boş gözlerle alıcıyı Homer Kloppe'ye uzattı.

İkisi de rölantide çalışan iki makina gibiydiler. Homer telefonu, mekanik bir hareketle kaptı.

Bankacı, artık ömrünün sonuna değin unutmayacağı sesi hemen tanımıştı. İtalo Bebek Volpone'nin sesiydi telefonda çınlayan.

"İkinci ve son uyarı," diyordu ses. "Para bir saat içinde söylediğim yere aktarılmazsa, sizin olduğu gibi karınızın ve kızınızın da hayatları son bulur."

Damağında oluşan iri kan pıhtısını tükürecek gücü kalmamıştı Homer'in. Dilinin ucuyla itti pıhtıyı yana; dişlerinin yokluğundan tonunu yitirmiş ve ucu ucuna işitilen bir sesle konuştu:

"Patla."

15

Başına gelenleri aklı almıyordu. On altı saatten beri, alabildiğine lüks bir odaya kapatılmış bulunmaktaydı. Duvarlardan biri boyunca uzanan sergenlerde yığınla kitap duruyordu. Ayrıca bir stereo pikap, sayısız plak, bir televizyon ve her türden içkiyle yüklü bir bar da vardı odada. En önemlisi, küçük bir çan da vardı ki Angela onu çalar çalmaz, bütün isteklerini hemen yerine getirmeye hazır sempatik bir şişman kadın içeriye dalıyordu.

Bütün isteklerini, evet! En temel isteği hariç. Niçin burada olduğunu, buranın neresi olduğunu ve daha ne kadar burada olacağını öğrenme isteği...

Angela, kadının ağzından lâf almayı denemişti, ama başaramamıştı. Tuvalete ve yiyeceğe ilişkin bütün isteklerini derhal yerine getiren kadın, belirli birtakım sorulara sadece gülücüklerle cevap veriyordu.

Onu evden kaldırmış olan o iki adam da pek konuşkan çıkmamışlardı. Angela bayılmadan önce söyledikleri iki üç cümle dışında onu buraya getirirken ağızlarını bile açmamışlardı.

Bu kaçırılmanın şu ya da bu şekilde kocasıyla ilişkili olduğunu sezinlemişti Angela. Ona, işi hakkında daha belirli sorular yöneltmemiş olduğu için üzülmüştü. Bütün gün boyunca bu mini saray-hapishanenin içinde dört dönmüştü. Saray, evet, ama aynı zamanda tam bir lüks hapishane. Kapıda tokmak diye bir şey yoktu. Pencereleri açmaya yarayan otomatik sistem düğmesi de yoktu. Ayrıca pencereler kalın mı kalın buzlu camla kaplıydı.

Odaya şişman kadın dışında hiç kimse girmemişti. Olay, yaklaşık olarak sabaha karşı üç buçukta meydana geldi. Kapı açılmış ve dev yapılı bir adam girmişti içeriye.

"Yardımcılarımın sizi buraya getirirken başvurdukları nahoş tavırdan dolayı sizden özür dilemeye geldim, hanımefendi," dedi adam ilkin. Sonra da sordu:

"Umarım, herhangi bir eksiğiniz yoktur ve bütün istekleriniz yerine getirilmektedir."

"Kimsiniz siz?"

"Kocanızın bir dostuyum. Aslını isterseniz, dosttan ötede. İtalo ile ben ortağız, ortak işler yapıyoruz. Adım, Ettore Gabelotti."

Bir an sustuktan sonra sordu yeniden:

"Sizi uyandırdım galiba?"

"Ben evime gitmek istiyorum."

"Önce sizi uyarmama izin veriniz. Hemen şu anda gelmiş bulunuyorum. Talimatımı yanlış yorumlamışlar ve tabii, yanlış aktarmışlar. Oysa ben, kendilerinden bu çağrımın nedenlerini size açıkça bildirmelerini rica etmiştim."

"Çağrı" sözcüğü başka bir durumda belki bir anlam taşıyabilirdi. Angela hemen sözünü kesti Ettore'nin.

"Ne çağrısı? Karın boşluğuma bir silah dayayarak beni buraya zorla getirdiler!"

"Onlar cezalandırıldı, hanımefendi. Lütfen anlamaya çalışınız... İtalo, bildiğiniz gibi, ortak bir işimiz için Zürih'te bulunuyor. Tam bu sırada da, kendisine hepimizin büyük saygı beslediğimiz ağabeyi Genco'yu yitirmek felâketine uğradı."

Ettore derin bir soluk aldı, sonra devam etti:

"Oysa... oysa hanımefendi, Genco –bir ihtimal ki– eceliyle ölmemiş olabilir. Yani İtalo, bu konuda tedirgindi. Ben gerek kocanıza, gerekse bana öfke duyan birtakım kimselerin sizi hedef alan bazı tehditler savurduklarını işitir işitmez, en ufak bir tehlikeyle karşı karşıya kalmamanız için, benim konuğum olmanızın bu durumda en uygun seçenek olduğunu düşündüm."

"Ben evime gitmek istiyorum."

"İstediğiniz anda gidebilirsiniz, hanımefendi. Ama sizden ciddi olarak rica ediyorum bu yolu seçmeyiniz. Çok geçmeden haklı olduğumu anlayacak ve bana teşekkür edeceksiniz."

Gene derin bir soluk aldıktan sonra sordu:

"Lei e İtaliana?"

"Lo sono, ma..."

"Di dove?"

Bu kez de Angela derin bir soluk aldı.

"Dinleyin beyefendi," dedi. "Dün öğleden sonra kaçırıldım. Saat neredeyse sabahın dördü olacak. Konukseverliğinizi kötüye kullan-

mak istemem. İnanınız ki sayenizde bütün isteklerimin eksiksiz bir şekilde yerine getirildiğini İtalo'ya anlatacağım. Size bundan dolayı nasıl teşekkür borçlu olduğumu da söyleyeceğim elbette. Şimdi sizden, beni evime göndermenizi rica ediyorum!"

"Bana kırgın olduğunuzu, hatta kızgınlık duyduğunuzu görmez değilim. Ama İtalo'ya olan dostluğum, sizi sözünü ettiğim cinsten bir tehlikeyle karşı karşıya bırakmama engeldir. Dolayısıyle de, bir kez daha ısrar etmek cesaretini buluyorum kendimde. Geceyi burada geçirmek zevkini bana lütfediniz."

Angela ağlamak üzere olduğunu sezmişti. Hıçkırmamak için dudaklarını ısırdı. Ormanı saklayan ağaçtı İtalo, onun için. Sadece İtalo'yu görüyordu.

Angela'nın kendi eski dostlarının kimisi İtalya'da, kimisi İngiltere'deydi. Bir-iki restoranla iki-üç müze dışında bildiği hiçbir yer yoktu New York'ta. Ve dünyanın merkezi, yataklarıydı. Onun dışında hiçbir şeyin ağırlığı yoktu.

Şimdi İtalo yoktu ya yanında, şu hiç kavrayamadığı ama müthiş ürktüğü durum içinde alabildiğine yalnız ve umutsuzca çaresiz hissediyordu kendini.

Karşısındaki şişkonun sözüm ona kibar tavrının ardında alabildiğine amansız bir kıyıcılık ve kararlılık sezinlemişti. Ve tehlike saçan bir kudret. Özellikle de adam gülümsediğinde.

Güçsüzlüğünü sinir krizleri geçirerek ortaya koyacak cinsten bir kadın değildi Angela. Kaçınılmazlık karşısında geçici bir süre için boyun eğmeye karar verdi. Korkusunu bastırmak için, alay dolu bir gülümseyiş ve sesle:

"Her sabah tam 9'da uyanırım, kahvemi şekersiz içerim ve jambonlu yumurtanın iyi pişmiş olmasını isterim," dedi.

Koca göbeğinin elverdiğince eğildi Gabelotti:

"Kabul buyurduğunuz için size sonsuz teşekkürler sunarım. Bütün istekleriniz yerine getirilecektir. Sizden yeniden özür dilerim."

Angela yatağında duvara doğru dönmüştü. Ettore sessizce çıkıp kapıyı kapattı.

Tüm güleryüzlülüğüne ve takma kibarlığına rağmen, müthiş bir korku vermişti ona bu fil yapılı adam. Kısık bir sesle:

"İtalo!" diye inledi. "İtalo, neredesin?"

* * *

Volpone "aile"sinde, Moshe Yudelman'ı sevmeyen yoktu. Bu arada herkes gibi Vittorio Pizzu de gerçekten severdi Consigliere'yi. Gelgelelim Sottocapo'nun gözünde Moshe'nin ciddi bir kusuru vardı: Şairlik. Gerçekten de Yudelman, yumuşaklıkla ve ustaca yönetilen bir pazarlığın en arapsaçı durumları bile çözmeye yeteceğini savunurdu hep. Oysa Vittorio kendi kişisel ve uzun deneyi dolayısıyla biliyordu ki, bu son derece yanlıştır ve sonunda daima, bir an gelir, kendi görüş açınızı kabul ettirip çıkarlarınızı korumak için silahları konuşturmak gerekir.

Nitekim Moshe ona yeniden gidip Gabelotti'nin pençesi altına gireceğini bildirdiğinde Vittorio, böyle bir girişimin sonuçlarından niye korku duyduğunu Consigliere'ye ayrıntılarıyla anlatıp onu niyetinden caydırmaya çabalamıştı ilkin. Ama Yudelman kesinlikle laf anlamamıştı.

"Kaçarak hiçbir şeyi halledemeyiz," demişti.

"Gitmemek kaçmak değildir," diye itiraz etmişti Vittorio. "Ama dönmeyeceğini bile bile bir yere gitmenin adını da sen koy artık!"

"Ben gideceğim. Tek başıma. Ve göreceksin, döneceğim de! Sen bu işe karışma, Vittorio!"

Kabul eder gözükmüştü Pizzu. Ama hemen ardından da Vicente Bruttore'ye, Consigliere'yi gizlice izlemek için iki asker yollaması emrini vermişti. Nitekim söz konusu iki asker –uzun saçlı ve kafaları motosiklet başlıklı Vito Francini ile Quinto Favara– hemen bir Honda'ya atlayıp yola koyulmuşlar ve Moshe Yudelman'ın Gabelotti'nin inine girdiği saati özenle not ettikten sonra, motosikleti binanın hemen karşısında "arızalı" bir hale sokmuşlardı.

Sonra da Vittorio, üç teğmenin emri altındaki bütün askerleri ortalığa salarak New York'u baştanbaşa aratmaya koyulmuştu.

Kentteki karakolların her birinde Volponeler'e çalışan bir polis vardı aslında. Ama Vittorio Pizzu, şimdilik o yola baş vurmayı istemiyordu. Ancak Angela Volpone'nin –ki genç kadının kaçırıldığını ispatlayan henüz hiçbir yanıt ortada yoktu.– evine kendiliğinden dönmemesi halinde o yolu seçecekti.

Vittorio Pizzu'ye göre ortada iki olasılık vardı:

Birinci olasılık, kocasını deli gibi seven, ama İtalo'nun gerçek mesleğinden habersiz yaşayan Angela Volpone'nin Zürih'e gitmiş olmasıydı.

İkinci olasılık –ki Vittorio, ne yazık ki, bu ikincinin kokusunu almaya başlamıştı– gerçekleştiği takdirde, iki "aile" arasındaki çatışma umulduğundan da önce başlayacak demekti.

Gerçekten de Don Ettore, hemen harekete geçip, sırası geldiğinde bir değiş tokuş aracı olarak kullanılmak üzere, Angelo Volpone'yi kaçırtabilirdi. Eğer iş böyle olmuşsa, Gabelotti'nin bu hakaretini hiçbir şekilde affetmezdi İtalo ve savaş, ikisinden birinin ölümüne dek devam ederdi.

Vittorio saatine baktı. En ufak bir şüpheye yer yoktu artık. Moshe Yudelman, Gabelotti'nin inine bir gün önce öğle vakti girmişti. Ertesi gün sabah saat 5'te hâlâ görünmemişti. Yani ya Don Ettore, Consigliere'yi rehine olarak pençesinde tutuyordu ya da bir öfke nöbetine kapılıp öbür dünyaya çoktan uğurlamıştı.

Yorgunluktan bitkin düşüp uyuyakaldığı üç saat dışında Vito Francini ile Quinto Favara'nın her yarım saatta bir ettikleri telefonlara doğrudan doğruya kendisi çıkmıştı Vittorio ve her seferinde öğrenmişti ki Yudelman daima Gabelotti'nin pençesi altında bulunmaktadır.

En son olarak suratını buruşturup aygıtı kapatmıştı ve İtalo'nun Zürih'teki yeni numarasını çevirmişti. Artık hemen harekete geçmek gerekmekteydi. Ne var ki Vittorio, Volpone yeşil ışık yakmadan küçük parmağını bile oynatma hakkını kendinde göremezdi.

Şans: Volpone karşısındaydı.

"Ben Vittorio..."

"Nerdesin hıyar!" diye kükredi İtalo. "Aramadığım yer kalmadı! Angela nerde? Nerde, diyorum!"

"New York'u baştan aşağı arattım, Padrone. Henüz bir haber çıkmadı. Ama devam ediyoruz."

Binlerce kilometre ötede olduğu halde Volpone'nin sesindeki dipsiz öfke karşısında ürperdi Pizzu.

"Karımı istiyorum, işitiyor musun! Karımı istiyorum!"

"İşittim Padrone."

Delice bir haykırış halinde Volpone devam etti:

"Karıma en ufak bir kötülük edildiyse, sen başta olmak üzere hepinizi ellerimle boğarım! Hepinizi! Karımın hayatından sen sorumlusun şu andan itibaren!"

Güçlükle yutkundu Pizzu. Sonra da canını dişine takıp:

"Düşünmüştüm ki," diye başlayacak oldu.

"Düşünmeni istemiyorum ben! Karımı... Angela'yı bulmanı istiyorum!"

"Evet, Padrone. Onu bulacağım, merak etmeyin. Ama düşünmüştüm ki... Angela'nın size olan o sınırsız bağlılığını göz önüne

alarak düşünmüştüm ki, belki de Zürih'e gelmiş olabilir dayanamayıp."

"Bildirirdi bana! Angela bana bütün her şeyi söyler!"

Bir küçük sessizlik oldu. Hemen sonra İtalo Volpone buz gibi bir sesle soracaktı:

"Madem hep düşünmekle övünüyorsun, Gabelotti'yi düşünmüşsündür her halde?"

"Düşündüm, Padrone."

"Ne bekliyorsun öyleyse o domuzun karnına dalmak için?"

Gene bir kısacık sessizlik. Ve sonra gene buz gibi sesi İtalo Volpone'nin:

"Moshe nerde?"

"Gabelotti'nin evinde."

"Hayır! Ne zamandan beri orda?"

"Dün öğleden beri."

"Hepiniz mi delirdiniz! Sen de mi delirdin! *Porco Dio di merda!* Benim burada işi çözmek için anam gevrerken!"

"Ben sadece sizden emir bekliyordum, Padrone..."

"Evet ama emri vermek için aradığım yerde değildin! Hemen Amalfi'yi, Bruttore'yi ve Dotto'yu alıp Yudelman'ı getireceksin bana!"

"Hemen Padrone..."

Hiyerarşi konusunda artık hiçbir ikircinin kalmadığını daha iyi belirtmek için, ekledi Vittorio Pizzu:

"Hemen, Don Volpone!"

* * *

Başkomiser Blesh'in önünde bir yığın cevapsız soru vardı. Zürih-Cenevre ekspresinin lokomotifiyle taşınan ve sahibi bir türlü bulunamayan bir kesik bacak, otel borcunu ödemeden ortadan kaybolan bir Amerikan polisi, Sordi's'in sekizinci katından "kazara" düşen –ve otopside bir damla içki dahi içmediği ortaya çıkan– bir ikinci Amerikan polisi. Bütün bunlar Zürih'te ve topu topu beş gün içinde olup bitmişti!

Son konuşmalarında beri başkomiser Kirpatrick de aramamıştı onu bir daha. Şimdi Fritz Blesh, ilk bakışta ilintisiz gözüken bu dağınık olaylar arasında bir sebep-sonuç bağlantısı arıyordu. Yabancı polislerle Mafya mensuplarının İsviçre'de kıran kırana halletmeye giriş-

tikleri büyük çapta bir uyuşturucu madde hikâyesi söz konusuydu ona göre.

Dahası vardı. Müfettişlerinden biri, Commodore'nin kalorifer ve elektrik dairesinde dün silahlı bir çatışma olduğunu bildirmişti. Gerçi otelde hiç kimse bir şey işitmemişti ama söz konusu dairede bir sürü kurşun kapsulü bulmuşlardı. Fırınlardan birinin duvarında ve çelik merdivende rastlanan kan izleri de cabaydı.

Kendinden başka hiç kimseye güvenmeyen Blesh, bütünleyici bir araştırma için olay yerine gitmeye karar vermişti. Ama bu arada hemen yapılması gereken ivedi bir iş vardı. Başkomiser Blesh gümrük genel yönetmenini telefonla aradı. Bundan böyle, adında İtalyan kokusu bulunan hiçbir Amerikalı onun haberi olmaksızın İsviçre'ye giremeyecekti. Adı aynı kokuyu saçıp da ülkeden çıkmak isteyenlerse birtakım bahanelerle sınırda bekletilecekti, turizm için gelip gelmedikleri anlaşılıncaya kadar.

* * *

Mauro Zullino'nun dikkatini çeken, motosikletten çok, kafaları miğferli ve ayakları çizmeli o iki herif olmuştu. Her ikisi de –adeta nöbetleşe denilecek bir şekilde– aşağı yukarı her yarım saatta bir, yüz elli metre ilerdeki sabaha kadar açık pub'la Honda arasında mekik dokumaktaydılar.

Gabelotti "aile"sine bağlı biriydi Mauro Zullino. Don Ettore'nin her üç Capiregime'sinden –Carlo Badaletto, Frankie Sabatini ve Simeone Ferro– ya da büyük ve önemli olaylarda, üçüne birden kumanda eden Thomas Merta'dan aldığı emre göre hareket ederdi.

Don Ettore'nin özel dairesi, sekizinci katı boydan boya kaplayan beş yüz metre karelik bir daireydi. Yedinci katta ise ziyaretçiler için salonlar, bürolar ve Don'un güvenliğini sağlamakla yükümlü askerlerin gece gündüz nöbet tuttuğu bir koruma odası bulunmaktaydı. Sekizinci kata, işte bu odanın dibinde yer alan özel bir asansörle çıkılıyordu. "Aile'nin avukatları, iş gördüğü belirli kimseler ya da politikacılar ve Sendika'nın şefleri dışında hiç kimse, tepeden tırnağa aranmaksızın binemezdi o asansöre.

Bina, Don Ettore'nin kontrolü altında çalışan bir inşaat şirketine aitti. Thomas Merta, birinci katta bir odanın binanın giriş kapısını sürekli göz altında tutacak bir gözcüye ayrılması gerektiğini ileri sür-

müş ve bunu da kabul ettirmişti. Böylece Don'un "yuva"sı tam bir hisar gibi korunmuş oluyordu. Gerçekten de sokakta olup biten ve şu ya da bu şekilde önem taşıyan hiçbir şey, birinci kattaki gözcünün gözünden kaçamazdı. O da, şüpheli ya da tehlikeli gördüğü her kımıldanışı hemen yedinci kattaki askerlere bildirmekle görevliydi.

Mauro Zullino nöbetinin başladığı dört saat öncesinden beri motosikletlilerden birinin belki altıncı kez pub'dan dönüp gelerek Honda'nın vitesiyle oynayan arkadaşına bir şeyler söylediğini gördü. Bunun üzerine ikinci, motoru arkadaşına bırakıp pub'a doğruldu.

Sabahın beşine dek süren bu gidiş gelişten şüphelenen Zullino, durumu yedinci kata bildirmeye karar verdi. Bunu şu ana kadar yapmayışının nedeni, soylular katındakileri bir hiç için rahatsız ettiğinden dolayı azar işitmek korkusuydu. Diafonu açıp hikayeyi anlattı: Azar işitmedi, küfür yedi!

Olup biteni bildirdiği için değil, çok daha önceden fark edip de bildirmediği için.

* * *

"Manuella..."

"Buyrun, küçük hanım?"

"Niçin evleniyorum dersiniz onunla?"

Küçük bir gülüşle, elindeki kahvaltı tepsisini Renata'nın yatağının üzerine bıraktı Manuella.

"Bana her sabah bunu sorar oldunuz," dedi. "Ben de size hep aynı cevabı veriyorum."

"Çok kötü bir cevap veriyorsunuz," dedi Renata, eliyle saçlarını kabartarak. "Çünkü onu sevmiyorum."

Bir an düşünür gibi olduktan sonra sordu:

"Sizin Julio'dan bu sabah gene mektup aldınız mı?"

"Henüz hayır, küçük hanım. Ama öğleden sonra her halde gelir."

"Karabiberi gene unutmuşsunuz."

"Sahi! Her sabah unutuyorum onu."

"Bir kere daha unutacak olursanız, işinize son veririm! Tamam mı?"

Manuella gülümseyerek dönüp çıkmak üzereyken Renata arkasından seslendi:

"Manuella."

"Buyrun efendim?"

"Neler dersiniz birbirinize? Yani, mektuplarınızda?"

Manuella bir an düşündü.

"Nasıl söylesem. Onu çok özlediğimi... hep eksikliğini duyduğumu... her an yanımda görmek istediğimi..."

Bu sefer düşünme sırası Renata'daydı. Kurt'a böyle bir şey yazabilir miydi? Hiçbir şekilde ve hiçbir zaman!

"Peki o size neler yazar?"

Manuella gülerek:

"Aynı şeyleri," dedi.

Renata birbirini seven iki insan arasındaki bağın özünü merak ediyordu. Aşk dedikleri şey hep aynı aşınmış, milyonlarca ağız tarafından kirletilmiş sözcükleri –ama öbürünün kulağına daima ilk kez söyleniyormuş gibi gelen sözcükleri– tekrarlamaktan... tekrar edebilmekten mi ibaretti yani?

"Monoton olsa gerek..."

"Hayır, küçük hanım!" diye atıldı Manuella, sınırsız bir inançla. "Bunun böyle olduğunu bilmek, her an emin olmak o kadar iyi ve güzel bir şey ki! Julio da benim gibi üstelik. Kendisine hep bunların söylenmesine ihtiyaç duyar."

Durdu bir an. Sonra yepyeni bir şey hatırlamış gibi.

"Gelinliğiniz ne kadar güzel, bilseniz!" dedi. "Ve bu akşam murada ereceksiniz..."

"Bu akşam, evet."

"Ne müthiş bir düğün olacak! Tıpkı masallardaki gibi..."

"Evet, öyle," dedi Renata acı bir gülümseyişle, "Tersinden anlatılan bir masal gibi!"

Ağır bir şeyi üzerinden atmak istercesine gerindikten sonra tatlı bir sesle konuştu:

"Hani bana karabiber getirecektiniz?"

* * *

Thomas Merta: "Bunlar polis falan değil!" demişti. "Volpone'nin askerleri bal gibi! Hemen nallayacağız puştları! İtalo nasıl Rico Gatto'yu nalladıysa."

Merta, iki buçuk saat önce Frankie Sabatini, Simeone Ferro ve Carlo Badaletto ile birlikte, başları önlerine eğik olarak, Ettore Gabe-

lotti'nin o güne dek kapıldığı en şiddetli öfke krizine tanıklık etmişti. Kükrüyordu Don:

"Sahte bir numara! O'Broin denen o insan müsveddesi, orospu tohumu köpek, sahte bir numara veriyor bana! O! Bana!"

Padrone'yi buz gibi donmuş olarak dehşet içinde dinleyen üç teğmeni ve iki Consigliere'si gibi Thomas da fırtınanın bir an önce geçmesi için dua etmekteydiler içlerinden. Böyle durumlarda Gabelotti'nin yapmayacağı yoktu. Hıncını doğrudan doğruya kendi adamlarından almak da dahil!

Nitekim bu sefer şamar oğlanı olarak Carlo Badaletto'yu seçmiş ve haykırmaya koyulmuştu.

"Yudelman'ı temizlemek istiyordun, değil mi! Angelo Volpone'yi de ona eşlik etsin diye yanına katarak üstelik! Dangalak! İçerden ihanete uğradım ben, beslediğim bir puştun ihanetine! Biliyordum ve söyledim, İtalo bize kazık atmayı aklının ucundan geçiremeyecek kadar hıyardır diye! Sizi dinlemiş olsam, tüm Volpone "aile"sini mortlatmam gerekecekti! Yeteneksiz herifler! Şimdi de İtalo hıyarı, karısını ve Yudelman'ı kaçırdığımız için, kendini bizden öç almak zorunda hissedecek ister istemez! Haklı olarak!"

Bir an soluk alıp yeniden gürlemişti Don:

"Ve... en önemlisi: Bütün bu arada iki milyar dolar İsviçre'de uyuyor! Securities and Exchange Commission'dan herhangi bir maskara tarafından ergeç keşfedilmeyi bekleyerek! Sizler de burada askercilik oynamaktasınız!"

Carlo Badaletto tam o sırada, canını dişine takıp, bir uyarmada bulunma gafletine düşmüştü.

"Don Ettore," diye başlamıştı söze... "Eğer İtalo sizin kendisi hakkında lütfettiğiniz gibi pirüpak ise, izninize sığınıp sorumu tekrarlayacağım: Zürih'te ne işi var?"

Hınç dolu bir bakışla, adeta olduğu yere çivilemişti onu Gabelotti:

"Kapat şu pis ve aptal çeneni!"

Sarkık yanakları öfkeden titreyerek gelip karşısına dikilmişti teğmeninin:

"Söyleyeceğin başka bir şey daha var mı? Sana soruyorum, işitmiyor musun? Konuş!"

Badaletto anlamıştı ki ağzını açtığı takdirde kurşunu yiyecektir. Öksüzce boynunu büküp kalmış ve ellerini arkasında kenetleyerek

duvardaki tablolardan birini sözüm ona seyre dalmıştı. Her an ensesine bir kurşun sıkılmasını bekleyerek.

Don Ettore'nin gürleyen sesi yükselmişti gene.

"Hıyarlıklarınızı onarabilmek için Angela Volpone'yle görüşmeye gidiyorum!"

Uykusuzluk ve öfkeden kan oturmuş gözlerini üzerlerinde gezdirdikten sonra rüzgâr gibi çıkmıştı Gabelotti. Adamları sıkıntıyla birbirlerine bakmışlardı. Ağır bir hakaretin tatlı sözlerle yıkanabileceğini sanacak kadar saf mıydı Don Ettore?

Sahneyi ürpererek anımsadıktan sonra:

"Frankie," dedi Thomas Merta. "Buick'i garajdan çıkar. Hergelelere bakmadan önlerinden geçip hızlanacaksın. Seni göremeyecekleri kadar uzaklaştıktan sonra öbür sokaktan dönüp sokakta enlemesine duracaksın. Buradan çıkacağın andan itibaren yedi dakika say."

Berta Ferro'ya dönerek planının gerisini açıkladı:

"Simeone, tam altı buçuk dakika sonra Pontiac'a geç, yavaş yavaş sokağa çık, seni fark etmeleri için farları dik onlara doğru ve gittikçe hızlanarak sür üzerlerine. O sittiri motorlarına atlayıp tüyecekler."

Frankie'ye döndü yeniden.

"İşte o zaman Sabatini, sana doğru geldiklerini göreceksin," dedi.

Ve ekledi:

"Onları ezeceksin."

Saatine baktı. Sordu:

"Hazır mısınız?"

Bir baş işaretiyle evet dediler.

"Fırla, Frankie."

* * *

Gabelotti, Angela Volpone ile görüştükten sonra yatak odasına gelmişti. Uyumamaya devam ettiği takdirde fırtlatacağını sezinliyordu. Başlayan gün boyunca, Mortimer O'Broin'un ihanetini hesaba katarak almak zorunda olduğu önlemler aklına estiği gibi alınacak cinsten şeyler değildi. Sakin ve dinlenmiş olması şarttı.

Gelgelelim uyku tutmuyordu bir türlü.

Nitekim saat beş buçukta, gözlerini kapamayı bile başaramamış olarak, üzerine bir robdöşambr geçirip salona geçti. Alabildiğine yor-

gun hissediyordu kendini, bu da ona ayrı bir hırçınlık veriyordu. Oysa Yudelman'ı yatıştırması gerekmekteydi şimdi. İki "aile" arasındaki barış hali, hiç değilse OUT operasyonunun başarıyla sonuçlanışına kadar, sürmeliydi.

"Moshe'yi getirin bana!" dedi adamlarına sıkıntılı bir sesle.

Thomas Merta, koca bir tas kahveyle bir tepsi dolusu tereyağlı ekmek koydu önüne. Ekmekleri, Don'un yeniden gözüne girmek için çırpınan Carlo Badaletto hazırlamaktaydı bir köşede. Don Ettore bu ekmekleri kahveye batırıp art arda yutarken Badaletto da fırlayıp Yudelman'ı huzura getirecekti.

Consigliere'nin de tıpkı ev sahipleri gibi uyumamış olduğu daha ilk bakışta fark ediliyordu. Yüzünde bir umutsuzluk ve bozgun hali okunmaktaydı.

Dostça Yudelman'ın omuzunu sıvazladı Don Ettore:

"Moshe," dedi. "Seni böyle erkenden uyandırdığım için beni bağışla! Birlikte bir kahve içelim dedim ve bunu hoş göreceğini, reddetmeyeceğini düşündüm."

Moshe'nin tasına bizzat kendisi doldurdu kahveyi ve tereyağlı ekmeklerle tolu tepsiyi de Consigliere'nin önüne doğru ittikten sonra konuşmanın asıl can alıcı bölümüne girdi:

"Sana bazı açıklamalarda bulunmam gerekiyor, Moshe. Bu benim boynumun borcu. Ama daha önce senden bir ricada bulunacağım. Tanıklar önünde konuşuyor ve senden, doğruluğuna namus sözü vererek söyleyeceklerime inanmanı istiyorum."

Carlo Badaletto ile Thomas Merta, bir an şaşkınlık içinde bakıştılar ve Don Ettore devam etti:

"Ortağız, Moshe. Herhangi birimizin başına gelen, kendisi hangi "aile"ye mensup olursa olsun, bütün hepimizi ilgilendirir. Bu iş bütün hepimizi her an parlayacak bir duruma soktu. Bak ben hiç uyumadım. Hiç! Niçin dersen, düşündüm. Bilmediğim bazı şeyler var; bunları, işimizi düzene koymadan önce söylemek istemedim sana. Biraz da seni telâşlandırmamak için söylemek istemedim, Moshe."

Söyleyeceklerinin ağırlığını sezdirmek istercesine durdu bir an. Sonra da:

"Dün," dedi. "Dün bana iki adamım, Angela Volpone'nin birtakım herifler tarafından kaçırılacağını haber verdiler. Nedeni, senin de rahatça tahmin edebileceğin gibi, belliydi bu girişimin. Aramızı açmak istiyorlardı, Angela'yı ben kaçırmışım gibi göstererek! Moshe!

Gayet iyi biliyorsun ki şu dünyada bizim dalaşmamızdan çıkar uman birçok adam var..."

Bu arada kızgın bir bakış atmıştı Badaletto'ya:

"Ne dikilip duruyorsun orada? Ekmek kalmadı!"

Carlo hemen servis masasına seğirtti. Gabelotti, tepsideki son parçayı da yuvarladıktan sonra şöyle devam etti:

"Don Genco'nun ölümü, birçok kimsenin iştahını kabarttı. Ben, bu kaçırma hikâyesini öğrenince doğrusu korktum! Bir tek düşünce vardı kafamda Moshe: İtalo'nun karısını korumak! İşte bu düşünceyledir ki hemen iki askerimi yollayıp onu doğrudan doğruya kendi çatım altına aldırttım."

Derin bir soluk aldıktan sonra durdu.

"Şimdi söyle: Kötü mü ettim?"

Konuşurken boğulmamak için, başını kahve tasına adeta gömmüştü Yudelman. Bir süre öylece kaldı. Kendini yeterince toparladığını sezdiği zaman da, ciddi bir sesle:

"Bundan daha iyi davranılamazdı, Don Ettore," dedi. "Size, nezaketiniz ve tedbirliliğinizden dolayı İtalo adına teşekkür ederim."

Gabelotti son derece rahat bir sesle cevapladı:

"Birbirimize yardım etmek ilk görevimizdir! Bu akşam, niçin böyle davranmış olduğumu Angela'ya anlattım. Evine dönmek istediğini söyledi. Elbette anlıyorum onu. Gençtir, âşıktır, dolayısıyle de duygularına tutsaktır ve... en önemlisi, beni tanımamaktadır! Öyle değil mi, Moshe? Ben, onun gözünde, basit bir "rifardu"dan, bir yabancıdan başka neyim ki? Geceyi burada, benim evimde geçirme mutluluğunu bana bağışlamasını ısrarla rica ettim kendisinden. Lütfedip kabul buyurdu. Birazdan uyandığında kendisini göreceksin."

Don Ettore'ye, niçin kendisinden de aynı ricada bulunduğunu sorabilirdi Yudelman. Tuttu kendini. Gabelotti bir barışma havasına girmişti, demek ki ortada yeni bir durum vardı. Moshe hafifçe öksürerek sordu:

"Ben uyurken, bankayla temas kurabildiniz mi acaba, Don Ettore?" Gabelotti, Yudelman'ın gözlerinin içine bakarak:

"Denedim, Moshe, denedim," diye yalan söyledi. "Ama Kloppe yerinde yoktu. Ben de numarayı gelişigüzel bir yardımcıya vermek istemedim tabii. Birazdan onu gene arayacağım."

Koltuğundan kalkıp pencereye doğru yürüdü Gabelotti, aşağıya... caddeye dalgın gözlerle baktı. İki yüz metre kadar ötede, yol

kavşağında üniformalı polisler gördü. Kaldırıma tebeşirle birtakım çizgiler çiziyorlardı. Gene kaldırımda, üzerlerine geçici bir kefen olarak atılmış bir örtünün altında iki insan şeklini seçer gibi oldu. Thomas Merta'ya döndü.

"O polisler aşağıda ne yapıyor?"

Yorgunluk içinde omuz silkerek:

"Bir motosiklet kazası, Don Ettore," dedi. "Çocuklar günümüzde deli gibi sürüyor..."

* * *

Teğmenlerini açık seçik bir şekilde uyarmıştı Vittorio Pizzu.

"Bu iş bizim işimiz," demişti. "Askerlerimizin işi değil. İtalo böyle istiyor, ben de böylesini çok doğru buluyorum! Çünkü ortada bir onur sorunu var. Hiç kimse, kendi canından bezmemişse eğer, "aile"nin bir üyesine el süremez."

Aldo Amalfi, Vicente Bruttore ve Joseph Dotto bu tutumu koşulsuz bir şekilde onaylamışlardı.

Aslında görevleri olan –ve "aile" içinde en gıpta edilen görevlerden biriydi bu!– capi'lik, onları cinayetten çok cinayetin tertiplenmesi ve yönetimiyle yükümlemekteydi. Ne var ki şiddet ve ölüm, gençlik çağlarındaki çıraklık döneminde alıştıkları iki vazgeçilmez besin gibiydi. Sık sık özlüyorlardı onları.

Pizzu açıklamasına devam etti:

"Moshe'yi hâlâ ellerinde tutuyorlar. Büyük bir olasılıktır ki Angela Volpone'yi de onlar kaçırdı."

Amalfi sordu.

"Gabelotti'yi de yolluyor muyuz?"

"Bize karşı gelen herkesi yolluyoruz."

Bruttore'ye döndü.

"Vicente, hemen dört asker yolla iş yerine. Çöpçü kılığına girip Belediye'ye ait bir çöp kamyonuyla gitsinler. Kaldırımı süpürerek koruyacaklar bizi. Yanlarına mitralyöz ve el bombası alsınlar."

Bruttore, bir baş işaretiyle "tamam" dedi. Gerçekten de onlar için çöp kamyonunu ayarlamak dünyanın en kolay işiydi. Kent hayatının her düğüm noktasında "aile" tarafından yıl boyu beslenen ve dolayısıyle de niçinini sormaksızın hizmete hazır duran bir yığın adam vardı. New York çöp kamyonları merkez deposunun yetkili kapıcısı da bunlardan biriydi.

Bruttore "Oldu," demekle yetindi.

Kısa bir brifing yapıp görev bölüşümünü de tamamladıktan sonra yola koyulmuşlardı ve şu anda, onları Don Ettore'nin yuvasından ayıran son metreleri kat etmekteydiler. Geldikleri arabayı biraz daha beride bırakmış ve şöföre, operasyon bitip de döner dönmez onları binanın girişinden almak üzere sessizce ilerlemesini tembihlemişlerdi.

Dört çöpçüyü kapının önünde gören Vittorio, Vicente'ye göz ucuyla bir "aferin" salladı. Ama hemen aynı anda da ürpermekten kendini alamadı. Polis arabasını görmüştü.

Soran bakışlarını çöpçülerden birine çevirdi Vittorio.

Asker süpürmeye ara vermeksizin, fısıldadı:

"Motosiklet kazası. Rahatça yürüyebilirsiniz."

Vittorio kaşlarını çatarak Bruttore'ye sordu:

"Francini ve Favara'ya yuvaya dönmelerini söylediğinden eminsin, değil mi?"

"Elbette! Ne var ki?"

"Hiç. Hazır olun!"

Hiç farkında olmaksızın, o anda büyük bir şanstan yararlandılar. Binanın girişine ulaşmak için, bir çeşit içgüdüyle, duvarlara sürtünerek yürümüşlerdi. Tam o sırada Mauro Zullino, birinci kattaki gözetleme odasında, dikkati dağılmış bir halde, yedinci kat muhafızları tarafından eşsiz bir ustalıkla temizlendiğini görmüş olduğu motosikletlilerin başına üşüşmüş olan polisleri seyre dalmıştı. Dolayısıyla da binaya girip asansöre atlayan dört kişiyi görmedi.

Kendilerini yedinci kata çıkaran asansörde Amalfi, Bruttore, Dotto ve Pizzu tek kelime konuşmadılar. Asansörün kapısının, doğrudan doğruya, en azından iki nöbetçi askerin elleri tetikte beklediği giriş odasına açıldığını çok iyi biliyorlardı. Gene çok iyi biliyorlardı ki giriştikleri operasyonun başarısı, bu adamların refleks yeteneklerine bağlıdır...

Asansör durduğunda, ikinci kez talihleri yaver gidecekti. Nöbette bekleyen Materalla ile Crisafulli, gelenlerin, biraz önce motosikletlileri haklamaya gitmiş olan Frankie Sabatini ile Simeone Ferro olduğundan emin bir halde, en ufak bir güvensizlik duygusuna kapılmaksızın kapıyı açtılar. Açar açmaz da, en önde bekleyen Vittorio Pizzu'dan başlarına birer kurşun yiyip yere yığıldılar.

Aynı anda Dotto, Bruttore ve Amalfi, sağ ellerinde birer tabanca, sol ellerinde birer el bombası olduğu halde salona dalmışlardı. İlk

bakışta toparlayacaklardı içerdeki durumu. Salona dalışlarından bir saniye önce kurşun sesleri işitildiğinde ağzına bir tartin atmış olan Gabelotti, henüz o ekmeği yutmaya fırsat bulamamıştı. Carlo Badaletto, kovboy pozunda, silahını çekmeye çalışmaktaydı. Thomos Merta ise aşağı yukarı tabancasını çekmiş sayılabilirdi.

Ama ikisi de, Pizzu ile adamlarını görür görmez davranışlarını hemen yarıda kesip heykelleştiler.

Aynı anda, Don Ettore'nin karşısında oturmakta olan Moshe Yudelman tıpkı bir oyuncak şeytan, kutusundan zıplayarak çıkar gibi birdenbire fırlayıp haykırmıştı:

"Ateş etmeyin sakın!"

Vittorio, Smith and Wesson Parabellum 39'unun namlusu hedef tuttuğu Gabelotti'nin yüreğinden bir milimetre bile şaşmaksızın sordu:

"İyisin ya Moshe?"

'İyiyim' gibilerden başını salladı Moshe. Bu arada Don Ettore, Yudelman'a dönmüş ve sıkıntılı bir ifadeyle:

"Dostlarının evime giriş tarzını biraz garip bulmuyor musun, Moshe?" diye sormuştu.

Hemen eklemişti ardından:

"Yoksa onları sen mi çağırmıştın?"

Sonra da soğuk bir edayla koltuğuna oturup bir yudum kahve içmişti.

"Bir yanlış anlama durumu var," dedi Moshe.

Vittorio Pizzu, iki bıçak yarası haline gelen gözlerini Gabelotti'ye dikerek sordu:

"Angela Volpone nerede?"

"Uyuyor," dedi Ettore. "Tabii, uyandırmadıysanız!"

Yeniden Yudelman'a döndü:

"Moshe, lütfen dostlarına açıkla."

"Don Ettore haklıdır," dedi Moshe.

Vittorio emretti:

"Angela Volpone'yi getirin hemen!"

Gabelotti, Badaletto'ya baktı:

"Carlo!"

"Derhal, Padrone!"

İç kapıya doğru atılmakta olan Carlo'ya:

"Kımıldama!" dedi Pizzu.

Sonra yan gözle Amalfi'ye baktı.

"Arkadaşa eşlik et, Aldo!"

Amalfi, tabancasını kasığına dayadığı Badaletto'yu, biraz da eski bir hınçla kapıya doğru itti.

Salonu kaplayan ölüm kokusunu çoktan almış olan Ettore Gabelotti, postunun şu anda bir tek metelik bile etmediğini gayet iyi bilmekteydi. Bacaklarını titreten sınırsız yılgınlığa rağmen can havliyle toparlanıp, hiç hak etmediği halde hakarete uğramış bir adam pozuna büründü ve kırık bir sesle:

"Şimdi sizden, bu hiç de dostça olmayan tavrınız konusunda açıklama istiyorum, baylar!" dedi.

Moshe söze girdi hemen.

"Anlaşmış durumdayız! Silahlarınızı indirin."

Silahlar gene hedeflerine dikili kaldı.

"Olabilir," demekle yetindi Pizzu.

Sonra da Gabelotti'ye dönüp:

"Girişteki adamlarınız bize durup dururken ateş etmek istediler... ve öldüler," dedi.

Don Ettore gözlerini gökyüzüne kaldırdı; sonra da sitem dolu bir sesle Moshe'ye:

"Şanssızlık olursa bu kadar olur!" dedi. "Giuliano Matarella ile Nitto Crisafulli, bana Angela Valpone'yi kaçırmak isteyen puştların adını öğrenip getirecek olan askerlerimdi!"

* * *

İtalo Volpone, mektubu yazdırdıktan sonra İnes'i radyatöre kendi eliyle yeniden zincirlemişti. Sonra da Orlando ile birlikte salona geçmişlerdi.

Lando hemen sormuştu:

"Padrone... Yeğenim dediği o hıyarlar gelirse ne yapmamı emredersiniz?"

"Çözersin. Kendin de bir köşeye oturur, tabancanı cebinde tetiği kalkık tutar ve beklersin. En ufak bir şüpheli durum sezdiğin anda hemen ateş edersin, olur biter."

Sonra da Orlando'nun gözlerinin içine bakarak ekledi:

"Bil ki senin kara kızın işi nasıl olsa bitiktir. Küçük bir iş için birkaç saat daha el altında tutacağım kendisini. Ama sonra..."

Sustu. Lando'nun dudaklarını ısırdığını görünce de, dostça bir sesle:

"Ne yazık ki yapacak başka bir şey yok," dedi. "Kız bizden değil. Günün birinde ergeç konuşacaktır."

Metresinin öldürülmesine engel olamayacağını böylece öğrenen Orlando'ya, yapacak bir tek şey kalıyordu. Hiç değilse bu infaz işine katılmamak.

İtalo devam ediyordu konuşmaya.

"Bu arada önemli bir işin olacak. Bellinzona nerdeyse gelir, nöbeti ona devredeceksin. Dinlensin biraz, işten geliyor, yorgun olabilir. Sen hemen evine fırla, tıraş ol, üstünü başını değiş, güzelleş. Sözün kısası, tam formunu bulacaksın. Çünkü bir küçük hanımı baştan çıkarmanı istiyorum bugün."

"Kimi, Padrone?"

"Bankacının kızını. Renata Kloppe'yi."

İtalo'ya duyduğu derin saygıya rağmen kendini tutamayıp itiraz etti Lando:

"Ama, Padrone! O kızın bu gece düğünü var! Bütün İsviçre bu düğünden söz ediyor şu anda!"

"Daha iyi ya!" diye sırıttı İtalo. "Neler başarabileceğini bana ispat etmen için eşsiz bir fırsat işte sana!"

Gene dayanamadı Orlando:

"Evlenmesine beş on saat kala!" dedi yorgun bir sesle.

Sonra da can havliyle son bir denemeye girişti.

"Padrone, kusura bakmayın ama o kızı becermişim ya da becermemişim, ne değiştirir?"

Birden katılaşmıştı İtalo'nun gözleri:

"Kes!" dedi buz gibi bir sesle. "Git önce düz o küçük hanımı, gerisi benim işim!"

"Emredersiniz, Padrone..."

İtalo çıkar çıkmaz gidip bir aynada kendini gözden geçirdi. Dünden beri evine ayak basmamıştı ve uzamış sakalları, buruşuk gömleğiyle tam bir ipsiz kılığındaydı şimdi.

"Kızı düzmek..." diye geçirdi aklından. "Söylemesi kolay tabii!" Kızın yüzünü bile daha görmemişti. Üstelik de kafası tamamıyla karışmış durumdaydı. Hep İnes'i düşünüyordu. Bir yolunu bulup... gerekirse kendisi kefil olarak... İtalo'yu ikna edemez miydi acaba?"

Tam o sırada kapı çalındı. Üç kısa, iki uzun zil sesi. "Aile" üyelerinin şifresi yani. Bellinzona'ydı bu.

İçeri girer girmez hergelece gülümsedi Pietro:

"Nerde senin o fıstık?" dedi. "Şöyle bir daha tadına bakmak isterdim doğrusu!"

Orlando suratının asıldığı görülmesin diye sırtını döndü.

"Odasında," diye cevap verdi. "Zincirli. İtalo ona dokunulmasını istemiyor."

Engel olamadığı soğuk bir tonla söylemişti bunları. Pietro gerçekten şaşırmış bir ifadeyle sordu:

"Ona atladım diye kızdın mı bana yoksa?"

"Ne münasebet!"

"Emir üzerineydi, biliyorsun! Ayrıca pek fazla da hırpalamış değilim hani..."

Bir an durduktan sonra ekledi Bellinzona:

"Çürük senin çürüğün, onun için canını sıkmak istemem. Ama düşün ki şu güne kadar yuttuğu babatoriklerden sonra, ha bir fazla, ha bir eksik olmuş, ne çıkar!"

Lando omuz silkti:

"Boşver yahu!" dedi. "Şimdi başka numara var. İki kardeşi gelecekmiş onu ziyarete."

Bellinzona afallamıştı.

"Buraya? Sen keçileri kaçırdın galiba?"

Baretto dikildi.

"Valpone'nin haberi var."

"Yani İtalo buraya yabancı girmesine izin verdi, öyle mi?"

Lando yeniden soğuk bir sesle:

"Verdi, evet," dedi. "Teşrif edecek olurlarsa kızın zincirini çözüp gözünü dört açacaksın."

"Neci bunlar?"

"Diplomat."

"Hadi be! Zenciden diplomat mı olurmuş! İtalo tastamam ne dedi, sen onu söyle bana şimdi? Yani benim nasıl davranmam, ne yapmam gerekiyor?"

Bir an için duraksadı Orlando Baretto. Sonra ister istemez söyledi gerçeği:

"En ufak bir şüpheli durum sezdiğin anda hemen ateş edersin, olur biter."

Bunu söyler söylemez de İtalo'nun kendisine vermiş olduğu emri kelimesi kelimesine aktardığını fark edip ürpermişti.

Bellinzona'nın suratı asılmıştı:

"Bu böyle devam edecek olursa memleketin bütün aynasızlarını sırtımızda buluruz biz!" dedi. "Amerikalı polisler de cabası... Bu zenci maymunların gelmesine izin vermemek gerekiyordu aslında!"

Bir süredir güçlükle zaptettiği öfkesi birdenbire patlamıştı Orlando'nun:

"Ne yapıp yapmamak gerektiği konusunda bana ders vermeyi bırak lütfen!" dedi. "Benim fikrimi soran olmadı, anlıyor musun? Kız kendisi konuşmuş telefonda heriflerle."

Pietro alaycı bir sesle sordu:

"Bana bak, ne oluyor sana böyle? Sanırım dün biraz fazla yorgun düştün?"

Orlando bir iskemlenin arkalığında asılı duran ceketini alıp sırtına geçirdi ve "Hoşçakal," dedi.

Bellinzona atıldı:

"Bir dakika, arkadaşım! Önce kızı bana göster."

Lando, küfürü basmamak için kendini zor tutarak İnes'in mahpus bulunduğu odanın kapısını açtı.

İçeriye bir göz atarak:

"Günaydın, taş bebek!" demişti Bellinzona.

Orlando yutkunarak konuştu.

"Kızı telefonla arayacak olurlarsa, konuşsun. Paralelden sen de dinleyeceksin."

Derin bir soluk alıp ekledi:

"İtalo'nun emri."

"Peki ya çişini yapmak isterse, yere mi yapacak?"

Cevap yerine kelepçenin anahtarını uzattı ona Lando. Tam o sırada da kapıya, gülüşler ve sevinç çığlıklarıyla birlikte yumruklar inmeye başlamıştı.

Elini hemen cebine daldırdı Orlando:

"Tuh allah kahretsin, geldiler bile!" dedi.

Bellinzona da elini cebine atmıştı hemen.

İkisinin de herhangi bir davranışta bulunmasına vakit bırakmaksızın, keyifli bir sesle İnes haykırdı:

"Hey boys! I'm coming!"

Pietro, öfkeli gözlerle genç kadına baktı:

"İşim var de onlara! Bu herifleri tam beş dakika sonra kapı dışarı etmemiş olursan, karışmam. Anlıyor musun?"

Sözlerine daha bir ağırlık vermek amacıyla cebinden tabancasını çıkarıp göstermişti.

Bu arada Lando, Bellinzona'nın elinden aldığı anahtarla eğilip İnes'in kelepçesini çözdü. Pietro hızla fırlayıp kapıya en yakın koltuğa oturmuştu. Sağ eli cebindeydi. Dizlerinin üzerine de gelişigüzel bir dergi örtmüştü.

Lando ise, İnes'i kapıya doğru hafifçe ittikten sonra bir kanepeye oturup:

"Şimdi git aç!" dedi.

İnes hiç acele etmeden yürüdü, açtı.

Kapının aralığında ilkin koskoca bir leylak demeti belirdi. Sonra da inanılmaz derecede uzun boylu iki adam, kapıdan girebilmek için başlarını eğdiler. İçinden, "Ayak değnekleri üzerinde mi yürüyorlar acaba?" diye geçirdi Bellinzona ve adamlara afallayarak tepeden tırnağa baktı. Bu arada ikinci bir şaşkınlığa uğradı. Adamlar hiç değilse elli beş numara ayakkabı giymekteydiler!

Bellinzona düş görmediğinden emin olmak için, ayağa kalktı. Ve hayatında ilk kez, bir seksen sekiz boyu kısa, doksan sekiz kilosu da hafif geldi ona. Lando ile bakıştılar. Baretto iki zenciden en kısa boylusunun, hadi bilemedin kravat düğümüne yetişebileceğini düşündü bir an.

Kısa (!) zencinin üzerinde bir tüvit ceket, beyaz gömlek ve flanel pantolon vardı. Uzun boylusu ise bir blucinle bir tişört geçirmişti üzerine. Ellerindeki çiçek demetlerini rahatça yere bıraktıktan sonra İnes'i kollarına alıp sırayla birkaç adım vals yaptırdılar. Aynı zamanda, içlerinden kopup geldiği hemen anlaşılan derin bir neşeyle kızın omuzuna küçük vurucuklar savurmaktaydılar.

İnes müthiş neşelenmişti. Kahkahalar atarak:

"Hergele zenciler!" diyordu. "Sizi gidi namussuzlar! Öldürecek misiniz yoksa beni!"

Sonra da devler, birdenbire hareketsizleşti. İçerde iki başka insanın bulunduğunu farketmişlerdi.

Flanel pantolonlusu hafifçe öksürdü. Blucinlisi:

"Sorry," dedi.

Kardeşlerinin şaşırdığını gören İnes, aynı neşeyle imdatlarına yetişti. Pietro ile Lando'ya dönerek, "Size yeğenlerimi tanıştırayım," dedi. "Kuaku... Rocky..."

İçten bir gülümseyişle ilerledi iki zenci. Biri Baretto'ya, öbürü de Bellinzona'ya sınırsız bir dostluk havası içinde ellerini uzattılar.

İşte o vakit Volpone'nin adamları, mesleklerinin temel yasası olan güvensizliği bir an için unutup –çünkü karşılarındaki gerçekliğin şokundan hâlâ kurtulamamışlardı!– ölümcül bir ihtiyatsızlıkta bulundular. Yanlış bir refleksle ceplerindeki tabancalarını bırakarak sağ ellerini ceplerinden çıkardılar.

Hemen ardından olup bitenler o kadar hızlı geçti ki bir kobra bile kurtulamazdı bundan.

Gerçekten de Bellinzona ile Baretto, bir anda birer sabun kabarcığı kadar hafif hissedeceklerdi kendilerini; ama bu keyifli duyumu havada bir daire çizecekleri zaman süresince tadacaklardı ancak. Sonra da... sonra da kendilerini yerde bulacaklardı. Ve yere düşmeden önce biri ensesine bir yumruk, öbürü de karnına bir tekme yiyerek... Evi sarsan bir gürültüyle yere devrildikleri zaman da Rocky ile Kuaku'yu üzerlerinde göreceklerdi.

Görecekleri bir şey daha vardı: Silahları. Göz açıp kapayıncaya kadar zencilerin eline geçmiş olan silahları!

İlkin Rocky doğruldu ve başıyla Baretto'yu göstererek:

"Bu muydu o?" diye sordu.

"O değil," dedi İnes. "Şişman."

Israr etti Rocky:

"Peki ya bu?"

İnes, Lando'ya doğru tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra:

"Onu geç," dedi. "Cücenin biri işte!"

Kuaku da doğrulmuştu.

"Git valizini hazırla," dedi kız kardeşine. "Ve odanda bizi bekle. İşimiz bitince sana sesleniriz."

İnes arkasına bakmaksızın döndü ve yürüdü. Kapısını kapattığı işitildi sadece.

Rocky ile Kuaku artık gülmüyorlardı.

Bu arada Bellinzona hırıldayıp homurdanarak kımıldamış ve tek gözünü açmıştı.

"Pis zenciler!"

Cevap vermek zahmetine bile katlanmadılar. Alçak sesle kendi aralarında tartışlar kısa bir süre. Aldıkları tabancaları unutmuş gibiydiler. Lando henüz kendine gelirken Bellinzona, Kuaku'nun havaya bir maden para attığını gördü. Aynı zamanda:

"Tura!" demişti Kuaku.

Ve eğilmişti. Onunla birlikte Rocky de eğildi bakmak için.

"Kaybettin!" dedi. "Yazı!"

Bellinzona küstahça sırıtarak sordu:

"Nesine oynuyorsunuz, kokarcalar? Poponuza mı?"

Kuaku, buz gibi bir sesle cevap verdi:

"Seninkine."

Bunu, küfre karşı küfür olarak yorumlayan Pietro Bellinzona, küçümseme taşan bir sesle:

"Hıyarağaları!" demekle yetindi

Kuaku Bellinzona'ya gerçek bir şaşkınlıkla baktı, sonra da kardeşine doğru seslendi:

"Rocky! Bu zavallı şişko sana bir şey söyledi galiba..."

"Bana mı? Demek konuşabiliyor!"

Bellinzona tükürür gibi:

"Götlek kokarcalar!" dedi.

İki zenci neşeli kahkahalarla güldüler. Bu gülüşün nedenini anlamaya çalışarak zoru zoruna doğruldu Bellinzona. Zenciler, ona sadece göz ucuyla bakmakla yetindiler.

Bu arada Rocky bir maden parçası çıkarmıştı cebinden. Sordu:

"Yazı mı, tura mı?"

Kuaku, kararlı bir sesle:

"Gene tura," dedi.

Rocky parayı fırlattı havaya döndürerek. Eğildiler ve Rocky doğrulurken:

"Ne şans!" dedi üzüntü taşan bir sesle. "Kazandın."

Kuaku, elindeki silahı bir divanın üzerine fırlattıktan sonra gelip Bellinzona'nın önünde dikildi:

"Kız kardeşim, senin kendisine karşı saygısızca davrandığını ileri sürdü," dedi.

Son derece tatlı bir sesle söylemişti bunu.

Pietro, gene tiksintili bir gülüşle sordu:

"Senin kardeşin mi o orospu? Düdükledim onu, evet. Leş gibi kokuyordu."

Pietro Bellinzona, mesleğinin gereği, daima tetikte ve dövüşe hazır olmasına rağmen ne olup bittiğini anlamaya bile vakit bulamadı. Tabii, kendini korumak için kollarını kaldırmaya da. Akıl almaz

bir hızla ve aynı zamanda denebilecek kadar kısa bir süre içinde midesinde, çenesinde ve göğsünde üç yumruk patlamıştı.

Boğa boynunu omuzlarının içine gömdü Bellinzona ve doksan sekiz kilosunun olanca ağırlığıyla, kafasını öne çıkarıp atıldı. O güne dek bu saldırısı, hiçbir hasmına en ufak bir direnme şansı bırakmamıştı.

Kuaku hafifçe döner gibi oldu gövdesiyle ve Pietro tam ona değmek üzereyken, ayağını uzattı.

Bellinzona, o arada alçak bir masayı da paramparça ederek yere kapaklanmıştı. Aynı anda Lando, can havliyle sırtı ona dönük duran Kuaku'ya saldırıyordu. Elinde, hemen bir an önce parçaladığı bir kristal şişenin boğazı vardı.

Rocky'nin sakin sesi yükseldi gene aynı anda:

"Son of a bitch!"

Oturmuş olduğu koltuktan kalkmaya bile gerek görmeden kolunu uzatıp Lando'yu bileğinden kıskıvrak yakaladı. Baretto'nun kolunu şöyle hafifçe kıvırıp elindeki şişe parçasını düşürürken, karnına da küçük bir tekme attı. Sonra da ayağa kalktı.

En ufak bir yorgunluk belirtisi yoktu zencilerde. Sadece gözleri, dipsiz bir kin ve tiksintiyle ışıldıyordu.

Kuaku Bellinzona'yı bir kirli çamaşır bohçasını kaldırır gibi tek eliyle yakalayıp havaya kaldırmıştı. Sonra da öbür eliyle havada kayışını çözmüştü ve pantolonunu sıyırıp yere fırlatmıştı. Pietro yarı baygınlıktan kurtulduğu anda Kuaku onun külotunu hınçla, çürümüş bir paçavrayı yırtar gibi yırtıp atmaktaydı.

Bellinzona, yuvalarından uğramış gözlerle çevresine bakındı ve kurtulmak için son bir çabaya girişti. Ama Kuaku, gangsterin kafasını sınırsız bir gaddarlık içinde, ileriye doğru itti; köşedeki taş heykele üç kere vurdu. Bu arada Rocky'nin ayakları dibine yığılıp kalmış olan Lando, ağzından safra saçarak derin ürperişler geçirmekteydi.

Kuaku Bellinzona'nın üzerine eğilip kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Zenciyi kızıl bir sis içinde görür gibi bulanık gören Pietro, başını şiddetle sallayarak itiraz etmeye çalıştı. Rocky ise, salonun bir köşesine çekilmiş ve sahneye sırtını dönmüş olarak, acayip birtakım hareketler yapmaya koyulmuştu. İşemeye hazırlanıyor gibiydi.

Kuaku, iri bir kartal pençesini andıran eliyle, Bellinzona'nın kafasını yakalayıp kendine doğru çevirdi. Bir an tiksintiyle baktıktan sonra, sesini yükseltmeksizin konuştu:

"Şimdi beni iyi dinle, küstah beyaz. Kız kardeşimize yapmış olduğun şey, birazdan sana yapılacak. Böylece kimin götlek olduğu ortaya çıkacak. Zenciler mi, yoksa sen mi?"

Bellinzona, umutsuzluk içinde silahsız olduğunun bilincine vardı ve bir çocuk gibi güçsüz kaldığını fark etti. "Hayır" anlamına başını salladı yeniden.

Dev cüssesi, yarı çıplak bir halde yere, halının üzerine uzanmış durumdaydı ve iri yağlı kıçı, kalın bacaklarıyla bir kasap dükkânının vitrininde sergilenen bir domuzu andırıyordu. Güçsüzlükten gözleri dolu dolu olmuştu. İnledi:

"Don't do that, brother, don't do that!"

Kuaku, onu katiyen dinlemeksizin, terle ıpıslak yüzü yeşile çalan Orlando'ya döndü:

"Sana ikramiye yok, korkma," dedi. "Sadece ve sadece, arkadaşının nasıl düdüklendiğini görmeni istiyoruz. Biliyor musun neden? Çünkü bu işin tanığı olmuş olmanı hiçbir vakit affetmeyecektir. Bunu anlatmandan korkacaktır daima."

Bir an Orlando'nun gözlerinin içine baktıktan sonra da sözlerini şöyle sonuçlandırdı:

"Ve seni öldürecektir."

Bellinzona'nın inleyişi yeniden yükseldi:

"Don't do that! Kill me but don't do that!"

"Kes!" dedi Kuaku.

Sonra da kardeşine dönüp sordu:

"Rocky?"

Rocky:

"Tamam!" dedi.

Bütün başlar ona dönmüştü bir anda. O anda Bellinzona ile Baretto'nun gördükleri şey, her ikisini de dehşetten pes ettirmeye yetip de arttı bile. Rocky'nin düğmeleri çözülmüş pantolonunun önünden insandışı ölçüde bir fallüs fışkırmıştı. Uzun mu uzun, şişkin ve hiçbir gücün indiremeyeceği kadar dikilmiş bir erkeklik organı.

Kuaku hemen diz çöküp Pietro'yu omuzlarından kavrayarak, ızgarada bir et parçasını çevirir gibi yüzüstü çevirdi ve gangsterin kendi tabancasını ensesine dayadı:

Son bir umutla:

"Erkeksen öldür puşt!" diye haykırdı Pietro. "Erkeksen öldür beni!"

Kuaku onu bir kulağından yakalayıp alnını hışımla yere çarptı. Lando, düş görür gibi bir şaşkınlık içinde, gözlerini kapamak istedi; ama sahnenin korkunçluğu karşısında adeta büyülenmiş gibi, hemen yeniden açtı. Rocky'nin, Bellinzona'nın üzerine uzandığını gördü.

Pietro, tırnaklarını halıya geçirmiş, tıpkı bir çocuk gibi hıçkırmaktaydı şimdi.

"Yapmayın bunu, hayır! Ne olur, yapmayın bunu!"

O anda o iki zenciden birinin nükleer fizik araştırmacısı, öbürünün de bir profesyonel basketbol şampiyonu olduğuna inanmak olanak dışıydı artık. Kısas yasasını uygulayan iki gözü dönmüş ilkeldiler.

Avının umutsuzca çırpınışına rağmen, kasığını öne doğru germişti Rocky ve önünde durulmaz bir atılımla girmişti Bellinzona'ya.

Pietro'nun acıyla yüklü uluyuşuna, tam bir yankı gibi, Rocky'nin çağların dibinden kopup gelen zafer böğürtüsü cevap verecekti.

16

"Ne olur, gülümse bana," demişti Chimene.

Kloppe'nin dudakları açılmış ve her zamanki kusursuz, hayranlık verici dişlerini sergileyen bir gülümseyiş dolaşmıştı yüzünde. Ve Chimene, o çocuksu sesiyle:

"Sen gülümsediğin vakit nasıl mutlu oluyorum bilsen!" demişti.

Oysa Homer tam dört saat önce, ağzında bir tek dişi kalmamış olarak August Strohl'ün muayenehanesinde dişçi koltuğuna yığılıp kalmış durumdaydı. Korkunç bir işkenceden geçmiş olmasına rağmen kendisini toparlamış; bir sinir bunalımına düşen profesörü, İngrid'in de yardımıyla, kendine getirmişti.

Sayıklar gibi bir sesle:

"Beni mecbur ettiler, Sayın Kloppe!" diyordu dişçi. "Yoksa hiç böyle bir şey yapabilir miydim! İğrenç bu, iğrenç!.. İngrid'in boğazına ustura dayadılar... Ölünceye kadar acısını duyacağım bu işin, kendimi hiçbir vakit affetmeyeceğim!"

Karı-kocanın içinde yüzdüğü sinirsel bunalım, çelişik bir şekilde, bankacının cesaretini ve iradesini kırbaçlamıştı. Kendi kendine: "Sık dişini!" demişti Kloppe. Aynı anda da, dediği şeyin ne denli saçma ve dayanıksız bir şey olduğunu fark etmişti.

Sonra da haykırmak isteyen, ama ancak fısıltı –hışıltı halinde bir fısıltı– olabilen bir sesle konuşmuştu:

"Ağlaşmayı bırakın da beni tedavi edin, sersemler!"

Öfkeyle omuzlarına sarılıp sarsmıştı Strohl'ü:

"Kızım bu gece evleniyor, biliyorsunuz! Düğüne çağırdığım herkesi, bu arada siz de olmak üzere, bütün dişlerimle bizzat ben karşılamak ve ağırlamak istiyorum."

Tam üç saat sürmüştü operasyon. Sonra da Homer aldığı bir alay uyuşturucuya rağmen zihnini açık tutmayı başararak, bankaya

dönmüştü. Kızının düğününden sonra yapmayı tasarladığı şeyi, hemen o saat yapmaya karar vermişti çünkü. Nitekim masasına oturur oturmaz iki teleks dikte etmişti hemen.

Birincisinde Melwin Bost'a, o güne dek satılmış bütün Beauty Ghost P 9 sahiplerinin, şirkete neye mal olursa olsun, hemen uyarılmalarının sağlanması içindi.

İkincisi ise Güney Afrika'ya, Wassenaar's Consolidated'in genel yönetmeni Eric Mortaeld'e çekilmişti ve şöyle diyordu:

İŞYERİNDEKİ GÜVENLİK ÇALIŞMALARININ FİNANSMANI İÇİN GEREKLİ PARA GÖNDERİLMİŞTİR. GEREĞİNİN YAPILMASI.

Kurmuş olduğu imparatorluğun yıkılması hiçbir önem taşımıyordu artık onun gözünde. Asıl önemli olan, kendi vicdanıyla uyum içinde bulunması... bulunabilmesiydi.

* * *

Gabelotti öfkesini ve tedirginliğini örtemeyen yapmacık bir gülümseyişle söze başlamıştı:

"Durumu biliyorsunuz," demişti kurmaylarına. "Mortimer O'Broin bizi resmen kazıklamak istemiş bulunuyor. Ve ben kendisinin ölü mü, diri mi olduğunu, diriyse nerede olduğunu bilmiyorum. Bence, öyle sanıyorum ki ortağımız..."

Söylevinin bu noktasında bir an susup genzini temizledi Don Ettore, sonra da şöyle devam etti:

"...evet, ortağımız Volpone onu çoktan hakladı. Ve tabii, yanlış bir iş yaptı. Çünkü O'Broin denilen o pislik kumkuması benim elime geçmiş olsa bülbül gibi öterdi! Bu arada, umarım ki, paramız hâlâ bankada bloke edilmiş halde beklemektedir. Ne İtalo Volpone, ne de ben şifreli hesap numarasına sahip değiliz. Bebek Volpone iyi niyetle dolu baştan ayağa. Ama iyi niyet yetmiyor."

Burada, söyleyeceği şeyin belirleyici önemini bilen her insan gibi bir soluk aldıktan sonra:

"Bu durumda," diye bağladı konuşmasını. "Evet, bu durumda... artık kokmaya başlayan bu hikâyeyi yoluna koymak için, ben kendim Zürih'e gitmeye karar verdim."

Adamları bir an birbirlerine baktılar. Kulaklarına inanamamışlardı. Yaradana sığınıp sordu Crimello:

"Neyle gideceksiniz?"

Ve... kötülük düşünmeksizin de olsa, eklemek gafletinde bulundu:

"Vapurla herhalde?"

Tehdit taşan bir sesle:

"Tekrarla hele!" dedi Ettore. Pis bir hata işlediğini fark eden Carmine Crimello, yardım isteyen bakışlarını arkadaşlarına çevirdi. Ama hiçbiri imdadına yetişmeyecekti. Hepsi de ısrarla gözlerini kaçırıyorlardı Crimello'dan. Böylece savaş alanında tek başına kalan Carmine, kendini durumu ister istemez göğüslemek zorunda duydu.

"Ben kötü bir şey söylemedim ki, Padrone," dedi. "Uçaktan hoşlanmadığınızı herkes gibi ben de biliyorum..."

İkiyüzlülük içinde ekledi hemen:

"Kaldı ki uçaktan hoşlanmayan sadece siz değilsiniz... Ben de kesinlikle hoşlanmam..."

"Bir daha sefere avuntuyu kendine sakla! Yarın benimle birlikte uçağa sen de bineceksin!"

Bütün başlar havaya kalktı bir anda.

Don Ettore, amansızca kararlı bir edayla devam etti:

"Zürih'e hepimiz birden koca bir paket halinde gitmeyeceğiz tabii. Angelo, Thomas ve Carlo, siz Fransa'da Lyon'a ineceksiniz. Oradan trenle geleceksiniz Zürih'e. Frankie ve Simeone Milano'ya gidecekler ve oradan gene trenle İsviçre'ye geçecekler. Sen Carmine, uçaktan korktuğuna göre, benimle birlikte doğrudan Zürih'e geleceksin."

Ve Crimello'ya zehir gibi bakarak ekledi:

"Seni kucağıma alıp avuturum, merak etme!"

Gülüşmeler başlamış, ama Don Gabelotti'nin bir el işaretiyle hemen durmuştu.

"Volpone'nin adamlarıyla buluşacaksınız orada. İçinizden herhangi biri şu son olaylara en ufak bir imada bulunursa, hemen Amerika'ya geri gönderiririm. Paramızı elde edinceye kadar kesin barış istiyorum, anladınız mı! Volpone'nin adamlarıyla tam bir uyum halinde çalışmanızı da istiyorum ayrıca!"

Angelo Barba büyük bir ciddilikle sordu:

"Ya sonra?"

"Sonra ne?"

"Parayı aldıktan sonra?"

Gülümser gibi oldu Gabelotti. Ama hemen o amansız ifade yerleşti yüzüne gene:

"Don İtalo Volpone'yle tartışmak için daha bol vakit buluruz herhalde ilerde," dedi.

Tükürür gibi söylemişti "Don" sözcüğünü.

* * *

Pizzu ile yaptığı telefon görüşmesinden sonra, yeniden morga gitmişti İtalo ve görevlinin yeniden açtığı kutudaki bacağın önünde uzun uzun düşünceye dalmıştı. Döktüğü acı gözyaşları, öç alma iradesini adeta bilemişti.

Sonra da villaya dönmüştü. Arabayı Folco Mori sürüyordu. Yol boyunca hiç konuşmadılar. Ağabeyinin yapıtını sürdüreceğine and üzerine and içiyordu İtalo sessizce. Ama bunun için önce kendini Sendika'ya kabul ettirmesi gerekmekteydi. Bunun için de, Genco'nun ölümüyle yarım kalan işi tamamlaması. Yani, Homer Kloppe'yi iki milyarı transfer etmek zorunda bırakması.

Villanın salonuna girince Pietro Bellinzona ile Orlando Baretto'yu yan yana bir kanepeye oturmuş buldu. Oturmuş değil, hayır. Kıçlarının ucuyla ilişmiş... Ve hemen anladı ki işler iyi gitmemektedir. Buz gibi bir sesle:

"Sana o zenci kızı tek başına koruman için emir vermiştim, yanılmıyorsam!" dedi Bellinzona'ya.

Söylerken de dev yapılı adamının suratını kaplayan morartıları ve kan çöküntülerini fark etmişti.

Büyük bir yorgunluk ve utançla başını önüne eğdi Pietro:

"Anamızı belleyip gittiler," dedi.

Kanın yüzünden çekilir gibi olduğunu sezdi. Hazırladığı tasarıda İnes'in önemli bir rolü daha vardı.

Lando aceleyle atıldı:

"Kardeşleri bizi," diyecek oldu.

İtalo öfkeyle sözünü kesti:

"Sen kıs o uğursuz çeneni! Bellinzona'ya sorduğumu görmüyor musun yoksa?"

Folco Mori, parktaki çiçeklerin seyrine dalmıştı birdenbire.

Kendinde konuşma gücünü bulamayan Bellinzona, kollarını iki yana açmakla yetindi.

Volpone adeta uludu.

"Seni dinliyorum!"

Bellinzona boğuk bir sesle:

"İki kişiydiler," diye başladı.

Sözcüklerin bile ona acı verdiği açıkça görülmekteydi. Bir an yüzünü buruşturur gibi oldu.

"İçeri girdiklerinde ikisini gözden kaçırmıyorduk... Parmağım tetikte beklemekteydim... O da... İşte o zaman..."

Acıyla soluyup sustu.

İtalo güç tutulan bir öfkeyle sordu:

"Ne oldu işte o zaman?"

Gözlerini kunduralarının ucuna dikti Pietro. Nerdeyse ağlamak üzereydi.

"Ne olduğunu anlayamadım ki, Padrone," dedi.

Devam etmek, anlatmak istedi; başaramadı. Utançtan mosmor bir halde ilk cümlesini tekrarlayabildi ancak.

"Anamızı belleyip gittiler işte!"

Lando yeniden atıldı:

"Sanki birer devdiler."

Bu sefer Volpone kükredi.

"Kafasına kurşunu yiyen bir dev, artık bir dev değildir, bokun tekidir! Sizler gibi tıpkı!"

Bir an soluk aldıktan sonra haykırdı:

"Dangalaklar! O zenci kız bana gerekli! Nerde o şimdi, nerde?"

Lando ile Bellinzona, şöyle bir göz ucuyla bakışmaya bile cesaret edemediler.

Baretto son derece tedirgindi. Bellinzona'nın düzülmesine tanık olmamak için rahatça en değerli malını verebilirdi. Kısa boylu zencinin... yani yaklaşık 2.20 boyunda olanının, uyarısını unutamıyordu bir türlü: "Bu işin tanığı olmuş olmanı hiçbir vakit affetmeyecektir. Bunu anlatmandan korkacaktır daima ve seni öldürecektir." İnes'in dairesinden ayrıldıklarından beri bu sözler beyninin içinde durmaksızın çınlamaktaydı. Villaya gelirken olup bitenler hakkında en ufak bir imada bulunmamaya özellikle dikkat etmişti Orlando.

Volpone'nin gürleyen sesi yeniden yükseldi.

"Size soruyorum! Nerde o kız?"

Sustular.

"Lando!" dedi İtalo burnundan soluyarak. "Hemen defol buradan. Yapacağın bir iş var!"

Bakışlarını Baretto'nun gözlerinin içine dikti:

"Ben senin yerinde olsam, o işi mutlaka başarmaya bakardım!" dedi.

"Emredersiniz Padrone."

Bu bitkin haliyle nasıl baştan çıkarabilirdi bankacının kızını, yarabbi? Tut ki karşılaştılar. Tut ki yediği dayağın yüzündeki izlerini silebildi. Tut ki kız onu gördü de ondan hoşlandı... Bunlar bile yeterli değildi aslında! Cinsel alanda rekor kırmak için, herşeyden önce insanın kafasının rahat olması gerekirdi, öyle değil mi yani? Oysa İnes'in kardeşini iş başında gördüğünden bu yana, kendi erkeklik gücüne olan güveni ciddi şekilde sarsılmış bulunuyordu Lando'nun. Öte yandan da çok iyi biliyordu ki İtalo Volpone, ikinci bir başarısızlığı hiçbir şekilde affetmeyecektir.

İtalo emir yağdırmaya devam ediyordu:

"Folco! Hemen havaalanına koş, didik didik et bütün alanı! Üç devin mutlaka farkına varmışlardır. Pietro! Onunla birlikte gideceksin sen de. Hemen yıkıl gözümün önünden, yoksa suratını bir de ben paramparça edeceğim!"

Bellinzona ağır ağır doğruldu. Bütün hayat boyunca o gün uğradığı hakaretin ezikliğini taşımak, hatta bu ezikliğe alışmak zorundaydı. Ta ki hakaret etmiş olanları kendi eliyle gebertsin!

Kendi kendisine karşı o kadar öfkeli ve kırgındı ki, Volpone'nin o delice köpürmüşlüğü içinde onu öldürmemiş oluşuna üzülecekti nerdeyse! Villadan Folco'nun ardından çıktı. Mori, kibarlık edip ona hiçbir şey sormadı.

Hiç hesapta olmayan bu yeni terslik karşısında fıttırma raddesine gelen Volpone, adamları çıkar çıkmaz odasına koşmuş ve hemen New York'u aramıştı. Angela'nın başına ne geldiği sorusunu düşündükçe boğulacak gibi oluyordu.

Vittorio Pizzu'dan işittiği ilk sözler, göğsünün üzerine çöken yükü hemen hafifletecekti.

"Karınız burada, kendi evinizde Padrone. Ve sağlığı çok iyi... Hemen Moshe'yi veriyorum, o size herşeyi açıklayacak!"

Angela Volpone, Vittorio Pizzu ve üç teğmeniyle birlikte Gabelotti'nin evinden çıkarken, şimdi ne yapması gerektiği konusunda de-

rin derin düşünmüştü Yudelman. İtalo'ya gerçeği açıklamak da gizlemek kadar tehlikeliydi. Gabelotti'nin onları "konuklama"sını açıklamak için söylediği yalanlara elbette kanmamıştı. Don Ettore onları, eli göğsünde yemin etmiş olmasına rağmen, tamamıyla düşsel birtakım tehlikelerden korumak için falan değil, düpedüz İtalo'ya karşı rehine olarak kullanmak için hapsetmişti.

Zaten Don'un iki adamının öldürülmesi karşısında tepki göstermeyişi de, işin üzerine sünger çekmek niyetinde olduğunu kesinlikle ispatlamıyordu. Tam tersine, Gabelotti'nin hiçbir şeyi hiçbir zaman unutmadığını ve... affetmediğini gayet iyi biliyordu Moshe. Don Ettore, hemen misillemeye geçmenin hazzına, iki milyar doları kurtarma zorunluğunu tercih etmişti o kadar! Asıl hesap daha sonra görülecekti.

Bu durumda asıl tehlike, İtalo Volpone'ydi. Gerçekten de İtalo'daki ciddiye alınmama korkusu, onun zaten kuşkulu ruh yapısında derin yankılar yaratıyordu. Gevrekti daha, kendine güveni tam değildi; dolayısıyla da, bazı şeyleri kılı kıpırdamaksızın kabullenip faiziyle geri çarpmayı henüz beceremiyordu.

Sözün kısası Yudelman, yeni Don'u, bir bombayı etkisiz hale getirir gibi binbir ihtiyatla yöneltmek zorundaydı. Ve işin kötüsü, henüz hiçbir taktik saptamamıştı bu konuda!

Tanrı'ya kendisine zihin açıklığı vermesi için sessizce dua edip Vittorio Pizzu'nun uzattığı alıcıyı kavradı. Ciddi ve sakin bir sesle söze başladı:

"Herşey yoluna girdi, İtalo!" dedi.

"Angela neredeydi?"

"Sana bütün olup biteni anlatacağım, İtalo... Don Ettore'ye minnet borçluyuz! O olmasaydı..."

Volpone sözünü kesti:

"Nasıl, nasıl? Ne diyorsun sen? Hikâye mi anlatıyorsun bana! Cevap ver!"

"Gabelotti bizleri çok pis bir badireden kurtardı, diyorum... Tehdit altında bulunduğumuzu öğrenmiş. Sana olan saygısından dolayı, kendi evine aldırttı bizi."

"Ne?"

"Evet İtalo, bizi evinde konuk etti, ağırladı."

"Biz dediğin kimler?"

"Angela ve ben..."

"Yani benim karım o yağlı domuzun evine gitti? Dokundu mu karıma, eli değdi mi? Konuş!"

Kendine olan güveninin bir kısmını yitirmekte bulunduğunu sezdi Yudelman. Gene de sakin olmaya çalışan bir sesle konuştu:

"Bütün bu hikâye korkunç bir yanlış anlama ve yanlış anlaşılmadan başka bir şey değil İtalo!"

"Peki ya Genco? Genco da mı bir yanlış anlaşılmaydı? O'Broin da mı bir yanlış anlaşılma? O yağ tulumuna, paramızı iç edip etmediği henüz belli bile değilken, gitmiş minnet borcu duyduğundan söz etmektesin sen!"

"İzin ver de konuşayım, İtalo..."

"Kıs çeneni! Hiçbir şey bilmiyorsun sen. Kendisine yolladığım dili almış mı?"

"Ne dili?"

"Yeni dostun adına taa New York'tan beri ardıma düşmüş, beni aklı sıra izlemekte olan hergelenin dilini! Rico Gatto'nun! Pasaportuna sarıp da gönderdim ona!"

Dehşetten, söyleyecek hiçbir şey bulamadı Moshe Yudelman. Alıcıda İtalo'nun öfkeli sesi gene yükseldi:

"Angela nerde?"

"Evde."

"Kim koruyor karımı?"

"Vicente'nin emrinde dört adamımız: Giannini, Calo, Pici ile bir de Chifalo."

"Dört kişi daha koy! Eğer Angela'yı değil incitmek, şöyle bir ürküttülerse seni kendi elimle öldürürüm Moshe!"

"Tamam, öldürürsün! Şimdi ben konuşabilir miyim?"

"Hayır! Buradaki adamlarımın iki aynasızı cennete yolladıklarını da bilmiyorsun henüz!"

Boğulur gibi oldu Yudelman:

"İsviçre polisi mi yoksa?"

"Amerikan. Kirpatrick'in yaratıkları. Ayrıca İsviçreli olsalar ne değiştirir ki?"

"Hay Allah! Olamaz!"

"Olur! Bankacı hâlâ inat etmekte! Zürih polis ve casus dolu! İşi bir an önce halletmek için çırpınıyorum burada! Ben çırpına durayım, baş adamım gidip ağabeyimi öldürttükten sonra karımı kaçırtan puştla barış kuruyor!"

İsyan taşan bir sesle itiraz etti Yudelman:

"Doğru değil bu! Aldanıyorsun! Eğer Gabelotti suçlu olmuş olsaydı bizi bırakır mıydı sanıyorsun?"

Umutsuzluk içinde dudaklarını ısırdı Moshe, ama çok geçti artık. Ok yayından çıkmıştı!

Volpone patladı:

"Alçak yalancı, pis domuz! Ağzından çıkanı kulağın işitti değil mi? Söyle! İşitti değil mi?"

Deprem başlamıştı... Bundan böyle iki "aile" arasında hiçbir ittifak, hiçbir uzlaşma söz konusu olamazdı.

Tonsuz ve yorgun bir sesle:

"O.K., O.K.!" dedi Yudelman. "Gerçeği öğrenmek istiyorsan, al öğren. Gabelotti'yi yeniden görmeye gittim. Beni bırakmadı. Senin yüzünden bırakmadı, İtalo. Seni hemen telefonla aramamı benden istedi. Aradım, otelden ayrıldığını söylediler. Ettore müthiş ürktü tabii."

Moshe derin bir soluk aldı ve en inandırıcı sesiyle konuşmasını bağladı:

"Onun yerinde olsan sen de aynı şeyi yapardın. Evine iki punk yollayıp Angela'yı kaldırtmış..."

"Puşt!"

"Bu sabah saat 5'te serbest olduğumuz söyledi bana. Özür diledikten sonra da niçin böyle davranmak zorunda kaldığını açıkladı bana. Dediğine göre, karını kaçırmak istiyorlarmış..."

"Kimler?"

"Bilmem. Gene dediğine göre, bizi korumak istemiş. Gerekçesi de ortak oluşumuz..."

"Ve sen bunları yuttun!"

"Hem de nasıl! Seve seve! Hele o pasaporta sarıp da yolladığın dili öğrendikten sonra gerçekten haklı olduğumu anladım. Çünkü senin armağanına karşılık, o da sana bizim dillerimizi armağan diye rahatça postalayabilirdi!"

"Sonra ne oldu, onu anlat!"

"Sonra senin emrin üzerine Pizzu geldi. Yanında Aldo, Vicente ve Joseph'le birlikte. Girişteki iki korumayı hemen tepelediler. Ki bu da işleri biraz daha karmaşık hale sokuyor elbette..."

"Ne sanıyordun yani, sersem! Karım rehine olarak tutulacak ve ben seyredecektim, öyle mi? İşe el atmayacaktım?"

"İtalo! Yalvarırım, bir daha şu işe el atma! Burada ben çok zor durumdayım... Şunu anla lütfen: Gabelotti de aynen bizim durumumuzda... İşin içinden çıkamıyor o da! O da paraya el koyamadı..."

Volpone bir an susmuştu. Moshe hemen anladı, öne sürdüğü kanıtın etkili olduğunu.

Sonra da İtalo boğuk bir sesle:

"Peki ama neden?" diye sordu. "Neden? Şifreli hesap numarası yok mu elinde?"

"Hayır. Bilemediğim bir nedenden ötürü yok. Dolayısıyla para da uçmak üzere, diyebilirim."

Yakaladığı fırsatı kaçırmak istemedi Moshe Yudelman. İtalo, belli ki sarsılmıştı. Bindirdi.

"İtalo, beni iyi dinle... Genco öldü; şimdi sen "aile"nin capo'su olacaksın. Yani bir Don olacaksın. Bu, bilemeyeceğin kadar çok kimseyi tedirgin ediyor... Commissione tarafından tatsız bir biçimde tartışılmaktasın; geçmişini öne sürerek yolunu kesmek istemekteler... Sözün kısası, en ufak bir yanlış adım attığın takdirde seni rahatça gözden çıkarabilirler! Ve ben bunu istemiyorum, İtalo, işitiyor musun! Ölmeni istemiyorum! Beni dinleyecek olursan, şu bataktan kurtulma konusunda bir şansımız var..."

İtalo Moshe'nin sözünü kesti:

"Yumurtla, korkak!" dedi. "Yalnız daha önce cevap ver bana: Gabelotti denilen o pislik kumkuması, o iğrenç yağ tulumu, Genco'nun karısını kaçırmaya cüret edebilir miydi hiç?"

"Çok doğru edemezdi! Ama ağabeyin de tutup onu kışkırtma yoluna gitmezdi! Senin yaptığın gibi herifi ürkütmek yerine, güven ve güvence verirdi ona! Bizim hıyarlıklarımız kimin işine yarıyor, biliyor musun? Bir tek kişinin: Bankacının!"

Soluk alıp sürdürdü konuşmasını:

"Sen daha o takımı doğru dürüst tanımamaktasın, İtalo! Köpeklerden de beter, yasal haydutlardır bunlar. Üstelik güçlü, zeki, amansızdırlar! Bizden çok daha amansız... Yüzlerce hükümet yıkmış, yüzlerce savaş kazanmış, binlerce devlet başkanını darağacına yollamışlardır! Kılları bile kıpırdamadan... Bir arada on ordudan çok daha tehlikelidirler, yeryüzünün neresinde hangi taşı kaldırsan mutlaka onlar çıkar altından, çünkü yeryüzüne hükmeden onlardır ve çünkü para onlardadır!"

O kadar hızlı ve heyecanlı konuşmuştu ki burnundan soluyordu.

Ama gene de konuşmasını kesmedi:

"Eğer o pis numarayı bulup da herife vermeyecek olursak, iki milyarı resmen unutmamız gerekir İtalo! İşte bunun içindir ki Gabelotti'yle birleşmemiz gerekiyor! Nasıl ki Gabelotti'nin de bizimle birleşmesi gerekiyorsa!"

Volpone saldırganlık taşan bir sesle sordu:

"Elinde hesap numarası yoksa, benim yapmış olduğumdan daha fazla ne yapabilir ki o inek?"

"Onu orada kendi aranızda konuşursunuz!"

"Nasıl?"

"Don Ettore yarın Zürih'e geliyor. Ve alınacak ortak tedbirler konusunda seninle görüşmek üzere geliyor."

* * *

Bekârlık hayatını toptan gömmesi için nasıl bir kılığa girmesi gerekirdi acaba? Dolaplarını dolduran sayısız giysiyi parmaklarının ucuyla yokladı Renata. Bu giysilerden kimisi daha hiç giyilmemişti henüz. Ama her an giyilebilir halde hazır olmaları bile genç kadın için bir mutluluktu.

En ufak bir sıkıntıya kapıldığı vakit, başkaları hani acıkınca poğaça dükkânına girer gibi bir butiğe dalardı Renata ve Dior ya da Cardin'den çıkma ufak tefek bir şeyler alırdı. Sonra da onları gardropta unuturdu. Altı ay sonra yeniden gözüne çarptığı vakit de, alıp Manuella'ya aktarırdı. Sözün kısası Manuella, moda çeşidi bakımından dünyanın belki de en çok eşyasına sahip olan oda hizmetçisiydi. Renata ise şu aynı dünyanın üç yıldan beri hep aynı blucini giyecek kadar doymuş bir genç kızı.

Sonunda mavi bir flanel tayyörü seçti. Erkek giysisi kesimli ve lavanta çiçeği mavisine çalan bir tayyör. Hemen sırtına geçirdi, kendini aynada şöyle bir seyretti ve dudak büzdü. Kendi kendine vermiş olduğu sözü tutmaya hazırlandığı anda, birdenbire isteksizleşmişti. Gerçekten de, ilk aklına geldiğinde ona müthiş parlak gözükmüş olan fikir, şimdi ahmakça bir şey gibi görünmekteydi ona. Öyle ya, düğününden birkaç saat önce gidip –sırf iş olsun diye– hiç tanımadığı bir erkekle yatmak, münasebetsizlik değil de neydi yani!

Manuella içeri girmişti. Renata'ya hayranlık dolu gözlerle baktı:

"Bu mavi size ne kadar iyi gitmiş, bilseniz!" dedi. "Herhalde yeni aldınız?"

"Sefalet kadar eski."

"Bay Kurt bayılacak size..."

"Bunu onun için giymedim ki."

"Yaa? Peki kimin için giydiniz öyleyse?"

"Henüz bilmiyorum. Biraz sonra sokağa çıktığımda benimle yatmak isteyecek ilk erkek için."

Elindeki tuvalet peçetelerini bir komodine yerleştirirken Manuella'nın yüzünde terbiyeli ama aynı zamanda utanç dolu bir gülümseyiş dalgalanmıştı. Renata yumuşak bir sesle:

"Bana inanmıyor gibi bir haliniz var," dedi. "Ama doğruyu söylüyorum ben. Birazdan hayatımın en saçma işini yapacağım. Tabii evliliğimden sonraki en saçma işi. Evet, Manuella. Bugün bekarlık hayatımı gömüyorum!"

Keyiften küçük bir kahkaha savurdu. Sonra sordu:

"Julio'dan haber var mı?"

"Biraz önce bir mektup aldım."

"Nasılmış?"

"Pek iyi sayılmaz, yazdığına bakılırsa, şantiyeyi yakında kapatacaklarmış."

"Sebep?"

"Güvenlik tedbirleri yetersizmiş de."

"Canı sıkılmıştır herhalde bu duruma."

"Onun öyle. Çok iyi para kazanmaktaydı."

"Peki ya siz?"

"Ben sevinçten uçuyorum. Gittiğinden beri, geri dönmesi için yalvarıyordum hep."

Ne Renata, ne Manuella ve hele ne de Julio kendisi, Botswana elmas madenlerini işleten Wassenaar's Consolidated'in aslında Homer Kloppe'nin elinde bulunduğunu bilmiyordu.

Manuella, ürkek bir sesle ekledi:

"Dahası var..."

Susmuştu. Teşvik bekler gibiydi hanımından, konuşmak için. Renata meraklandı:

"Yani?"

"Bir çocuğum olacak."

Bütün cesaretini toplayarak söyleyebilmişti. Renata bir çığlık attı:

"Demeyin!"

"Dört aylık gebeyim. Geceleri yattığım vakit, karnımda kapırdadığını duyuyorum artık."

"Müthiş bir şey bu!"

Sonra da birden bir şey hatırlamış gibi ciddileşti:

"Evet ama bu durumda çalışamazsınız!"

Renata'nın kendisine daha açılmadığı için ona sitemde bulunmasından ürkmüş olan Manuella rahatlamıştı.

"Daha vaktim var," diye itiraz etti. "Doğumdan bir ay öncesine kadar çalışmaya devam edebilirmişim..."

Devam edecekti, Renata kesti.

"Kesinlikle olmaz!"

"Ama bana ihtiyacınız olacaktır... Yeni evli bir çift..."

"Sizin yerinize geçici olarak bir başkasını alırım ve size yeniden işe başlayıncaya kadar da aylıklarınızı öderim, olur biter!"

Birden yeni bir şey gelmişti aklına. Manuella'ya teşekkür etme fırsatını tanımaksızın atıldı:

"Manuella?"

"Buyurun, küçük hanım?"

"Beni sevindirmek istemez misiniz?"

"İstemez olur muyum hiç!"

"Çocuğunuzun vaftiz anası olmak isterdim."

Gönül borcu taşan gözlerle uzun uzun seyretti onu Manuella. Sonra da titreyen bir sesle:

"Ne kadar iyi bir insan olduğunuzu bilseniz!" dedi. "Teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim..."

Hizmetçisinin, ağladığını gizlemek için başını çevirmiş olduğunu fark etmişti Renata:

"Ve..." diye devam etti iyilik saçmaya... "Julio işten çıkacak olursa sakın üzülmeyin. Ben ona burada bir iş bulurum."

Sonra dalgın bir sesle sordu:

"Akşam giyeceğim elbisenin ütüsü bitti mi?"

"Henüz değil, küçük hanım. Şimdi gidiyorum bitirmeye..."

Manuella çıkınca, Renata elindeki sigarayı bir küllükte söndürdü. "Demek bu gece Bayan Heinz oluyorum!" diye geçirdi içinden... Attan inip eşeğe binmek gibi bir şeydi bu! Bayan Heinz...

Kloppe adını da kendini bildi bileli hiçbir zaman sevememişti zaten. Ama hiç değilse anababası bu soğuk adın önüne Renata gibi

yumuşak yankılı bir küçük ad koymayı akıl etmişlerdi... Evet, evet. Heinz, Kloppe'den de beterdi! Renata Heinz... Yeni bir sigara yaktı, "Adam sen de!" der gibilerden omuzlarını silktikten sonra. Stereoya Beatlesler'ın eski bir plağını, Yellow Submarine'i koyup yere oturdu, sırtını duvara dayadı ve düşünmeye koyuldu. Plak bittiğinde kalkıp aynanın karşısına geçmiş ve kendi kendisine dilini çıkarıp gülmüştü.

Renata'nın, "bekârlık hayatı"nı gömmek üzere tasarladığı plan şöyleydi: Caddeye çıkıp yürümeye başlayacak ve gözüne kestirdiği –yani pek hoşuna gitmese bile, az da olsa hoşuna giden– ilk erkeğe yanaşıp tatlı sesiyle soracaktı: "Benimle yatar mısınız?"

Plan, buraya kadar kusursuzdu. Ama ya seçtiği adam, hayır diyecek olursa? Hıyar dediğin her yerde biter, Zürih'te bile!

İçin için gülerek çantasını alıp Bellerive Strasse'ye çıktı. Son macerasına başlamaktaydı.

Uzun süre aranmasına gerek kalmayacaktı. Karşısındaydı istediği adam. Ve ilk onu görmüştü!

Uzun boylu, ince yapılı bir Latin tipiydi adam. Üzerinde koyu renk ve kusursuz kesimli bir blazer vardı. Beyaz gömlek giymiş, mavi renkte bir yün boyunbağı takmıştı. Üstü açılabilir türünden pırıl pırıl bir Beauty Ghost P 9'a yaslanmış duruyordu.

Bin yıldır orada Renata'yı beklermiş gibiydi!

Renata, yüreği çarparak ona doğru yürüdü. Acaba cesaret edebilecek miydi planını uygulamaya?

Adamın önüne gelince durdu. Yakından bakıldığında adamın yakışıklılığı daha iyi fark ediliyordu. Biraz soluk, ama düzgün ve kemikli bir yüzü vardı. Bakışları gergin.

Özellikle ellerine bakmıştı Renata, nedense... İnce uzun parmaklı ve son derece bakımlı ellerdi bunlar.

"Adınızı öğrenebilir miyim?"

Sorar sormaz rahatlamıştı Renata.

Adamın kenetlenmiş gibi duran dudakları birdenbire dayanılmaz bir gülümseyişle açıldı.

"Orlando," dedi.

"Ben de, Renata. Ve sizinle sevişmek isterdim."

"Ben de," dedi Orlando.

Ve arabanın kapısını açtı.

17

Eve girdiklerinde, bir kadeh içki içmek ya da bir plak dinlemek önerisinde bile bulunmamıştı Orlando. Aslında, "bile" değil, özellikle bulunmamıştı. Bunun düşmana düşünme fırsatını verdikleri için savaşı daima kaybeden acemi çapkınlara özgü bir yanılgı olduğunu çok... ama çok iyi bilmekteydi.

Nitekim içeri girer girmez kapıyı ayağıyla kapatıp, sürmeyi geçirmişti hemen yerine. Sonra da olanca ağırlığıyla, kapı kanadına yasladığı Renata'nın üzerine çökmüş ve lavanta çiçeği tayyörün eteğini hemen kaldırıp, genç kadını öpmeksizin –öpmek ne laf! şöyle bir okşamaksızın, tek bir kelime söylemeksizin– külotunu dizlerine kadar bir hamlede indirip girmişti ona.

Renata'ya şimdiye dek hiç kimse böyle davranmamıştı. Böyle davranamamıştı. Gerçekten de o ana kadar yatmış olduğu erkekler ona sahip olmadan önce, yer yer ateşli aşk ilanlarıyla süslü uzun bir kuşatma dönemini göğüslemek zorunda kalmışlardı hep.

Oysa Lando'nun uzun profesyonel deneyi, her türlü biçimciliğin boşuna olduğunu öğretmişti ona. "Evet ya da hayır; ama hangisi olursa olsun hemen!" Paralo buydu.

Kapıya adeta çivilenmiş olan Renata, hem şaşırmış hem büyülenmiş bir halde, vücudunun Lando'nun tokmak vuruşlarına göre ayarlandığını sezmişti.

İnleyen bir sesle:

"Yatağa götür beni, ne olur," dedi.

Cevap vermek zahmetine bile katlanmadı Orlando, "iş"ine devam etti. Hiç konuşmaksızın, uzun ve kısa girişleri ard arda getirerek, genç kadını orgazmın eşiğinde hisseder etmez de birden ve kesin bir hareketsizliğe geçerek yürütüyordu "iş"ini.

Tam tatmak üzereyken askıda kalan bu haz, Renata'yı çılgına çevirmekteydi. Böylece, ayakta, adeta bir vida gibi genç kadının için-

de, vücudunun ritmine tamamıyla egemen olarak, kırk beş dakika kadar hiç yorulmaksızın, kedi fareyle oynar gibi onunla oynadı.

Kendisini eşikte hisseder etmez, tüm rahatlama arzusunu uzaklaştırmak için, Bellinzona'nın tehdit dolu bakışlarını şöyle bir gözlerinin önüne getirmesi yetip artıyordu.

Bakışları donuklaşmış olan Renata yalvarmaktaydı şimdi:

"Yatağa... Ne olur, yatağa!"

Umurunda bile değildi Lando'nun. Onu, gelmesini istediği noktaya... geri dönüşün olanaksız kalacağı noktaya getirmek için, nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu. Çabasıyla yarattığı bu şehvet şöleninin baş çağrılısı değil, sadece bir uşağı olarak kabul ediyordu kendini. Volpone'nin emrini yerine getirmekteydi, o kadar.

"Lando! Yalvarırım Lando!"

İşte gene orgazma kaymak üzereydi Renata. Orlando bir kez daha hareketsizleşti.

Ama geç kalmıştı. Bir an geç kalmıştı, evet. Renata onun egemenliğinden sıyrılmış ve gizemli şehvet dalgalarının ortasında sürüklenmeye koyulmuştu.

Bir dalga, bir dalga, bir dalga daha... Ağzı yarım açık, mum gibi beyaz, adeta ölü, arkaya doğru savurdu kendini. Lando, genç kadını yere yuvarlanmak üzereyken tutup doğrulttu.

Hayatında ilk kez olarak Renata, hazzı doyumdan ayıran o zar gibi sınırı aşmış bulunmaktaydı. O güne değin bir sevişme uzmanı olarak görmüştü kendini hep. Şimdi anlıyordu ki, hiç... ama hiçbir şey bilmemekteydi.

Zevkten bitkin bakışlarını kaldırdı Lando'ya doğru ve ancak işitilebilen bir sesle:

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok teşekkür ederim."

Bilmiyordu ki onu bekleyen sürprizlerin daha henüz birincisiyle ve... en sıradan olanıyla tanışmıştı ancak.

Nitekim üç saat sonra.

"Öldüreceksin beni!" diye inlemekteydi. "Lando! Öldüreceksin beni!"

Verilmiş olan emri yerine getirmediği takdirde, asıl kendisinin İtalo Volpone tarafından öldürüleceğini hatırladı Orlando. Ve bilenmiş bir hırsla "iş"ine devam etti.

* * *

Volpone, sesinin tınlamasını zaptetmeye çalışarak:

"Benim!" dedi.

New York'tan Angela'nın sesi yükseldi:

"İtalo! İtalo!"

Volpone, onun sesini işitir işitmez ne denli perişan olduğunu karısı görmediği için, Tanrı'ya dua etti. Birden gözleri bulandı ve bu ahmakça ağlayışa karşı koyabilmek için, kırarcasına dişlerini sıktı.

Angela'yı yitirmek korkusu, bin ölüm acısı çektirmişti ona. Güçlükle kendini toparladı.

"Angela, olup biteni söyle bana! Her şeyden önce de şu soruma cevap ver: Canını yaktılar mı?"

Angela, o güne dek kendisine sadece nezaket kurallarının gerektirdiği şekilde ve ölçüde davranmış olan Moshe Yudelman tarafından sıkı sıkıya tembihlenmiş bulunmaktaydı.

"Dinleyin, Angela..." demişti Moshe "Çok büyük bir iş çevirmekteyiz. Size şu anda her şeyi anlatamam... Yalnız bir noktayı bilmenizi isterim. İtalo'ya en ufak bir şikayette bulunacak olursanız, bütün her şey derhal devrilecektir."

Angela sormuştu:

"Bütün her şeyden kastınız ne?"

"Kocanız sinirsel direncinin ucuna gelmiş durumda. Ağabeyinin ölümü onu bilemeyeceğiniz kadar büyük sorumluluklarla karşı karşıya bıraktı. Genco'nun hazırlamış olduğu bir işi şimdi o yürütmek ve sonuçlandırmak zorunda... Ve söz konusu iş, şu anda tam bir arap saçını andırıyor... İtalo'nun şu dünyada canından da çok sevdiği biricik insansınız... Ve İtalo şu anda bizden uzakta. Dolayısıyla da Gabelotti'nin çağrısını ters yorumlayabilir. Çünkü Gabelotti'yi sevmez. Gereksiz yere sevmez. Zira Gabelotti sırf sizin iyiliğiniz için böyle davrandı. Sizi korumak için..."

Angela gerçek bir şaşkınlık içinde sormuştu:

"Korumak mı? Peki ama kimden, neden korumak?"

"Ne olur, bana şu anda soru sormayınız Angela. Ben sizin dostunuzum. Lütfen işimi zorlaştırmayın."

Angela anlamıştı. Daha doğrusu sezer gibi olmuştu. Nitekim, İtalo'ya neredeyse neşeli bir sesle cevap verdi.

"Hayır sevgilim, kesinlikle hiç kimseden en ufak bir kötülük görmedim. Sadece senin yokluğun canımı yakıyor..."

"Ya ben, Angela... Ya ben! Bilemezsin..."

"İstersen hemen oraya geleyim?"

"Hayır, gelme! Bir-iki günlük işim kaldı, o kadar..."

"Sana yardım edebilir miyim?"

"Elbette. Beni sevdiğini söyle bana!"

"Ti amo, İtalo..."

"Buradaki şu pis işi bitirir bitirmez Sicilya'ya götüreceğim seni."

"Vero?"

"*Si* Görürsün! Sonra da İtalya'ya geçer, seninkileri ziyaret ederiz."

Bir an sustuktan sonra, asıl merak ettiği şeyi sordu:

"O Gabelotti... konuştu mu seninle?"

"Konuştu, evet..."

Angela da sustu bir an. Sonra da savurdu yalanını:

"Çok nazikti."

"Neden bana söylemedin, onun evine gideceğini?"

"Çünkü çok çabuk olup bitti her şey... Sen telefon açtığında, Florentina çalıyordu kapıyı. Açmaya gittim. Dönüp alıcıya sarıldığımda, hat kesilmişti."

"İyi davrandılar ya sana?"

"Kusursuz davrandılar, İtalo. Emin ol!"

Sözlerini pekiştirmek için ekledi Angela:

"Yoksa bana güvenmiyor musun?"

İtalo rahat bir soluk almıştı.

"Tamam, tamam," dedi. "Kaygılıydım, beni anla sevgilim... Seni orada tek başına... yapayalnız bilmek! O...o...o heriflerle! Neyse, neyse... Dostlarım şimdi yanındalar ya?"

"Buradalar, evet."

"Kaç kişiler?"

"Dört."

"İyi."

"İtalo?"

"Söyle..."

Söyleyebilmek için bir an beklemesi ve nasıl söyleyeceğini tasarlaması gerekti Angela'nın.

"Bilirsin ki meraklı bir insan değilimdir ben, İtalo," diye başladı. "Ama sen benim kocamsın. Ve...ve düşündüm ki, belki bir gün bana anlatmak istersin... Anlıyorsun, değil mi beni?"

"*Si*... Hiç üzme kendini sen...şimdi söyle bana: Francesca'yı gördün mü?"

"Keşke görmeseydim İtalo!"

Francesca'nın dediğini söylememek için zor tuttu kendini. "Şimdi de İtalo'yu öldürecekler!" Yangına körükle gitmek olurdu bu. Moshe'ye güveniyordu Angela. Genco Volpone'e uzun yıllardan beri danışmanlık yaptığını biliyordu Yudelman'ın. Ne tür işlerde danışmanlık yaptığını da beş aşağı beş yukarı tahmin ediyordu. Bu konuda herhangi bir şüphesi kalmış olsa dahi, evde nöbet tutan dört silahlı adamın varlığı –yere düşürdüğü kibrit kutusunu almak için eğilmiş olan adamın koltuk altından bir tabanca dipçiğinin fırladığını görmüştü– onu her türlü şüpheden arındırmaya yetecek bir kanıttı.

"Angela..."

"*Si!*"

"Hiçbir eksiğin yok ya?"

"Bir tek eksiğim sensin."

"*Anche io, mio amore*... Moshe sana geldi, değil mi."

"Bir saat önce buradaydı. Valizini hazırlamaya gitti."

Kaşlarını çattı Volpone:

"Valizini mi dedin? Ne içinmiş o?"

"Gayet iyi biliyorsun, İtalo..."

Volpone boğuk bir sesle konuştu:

"Kesinlikle bilmiyorum!"

Hep kendi bildiğini okuyan, onun adına düşünen ve karar alan, emirlerine karşı çıkan bu Consigliere'ye karşı bir öfke dalgası kabarmıştı içinde.

Angela, memnun bir sesle:

"Yarın sabah ilk uçakla Zürih'e geliyor," dedi.

* * *

Kurt, anasıyla babasına kaçamak bir bakış attı. Ürküntü içinde adeta birbirlerine yapışmış durdukları yerde, on dakikadan beri neşeli dalgalar halinde akın eden çağrılılar tarafından itilip kakılarak durmaktaydılar. Vakit gece yarısını çoktan geçmiş bulunuyordu. Ve Renata hâlâ ortaya yoktu.

Yüreği daralarak, bu sirkten kurtulmak için daha üç saat sabret-

mesi gerektiğini düşündü Kurt. Nikâhı hemen yemekten sonra kıyacak olan papaz da gelmemişti henüz.

Onları hava limanına götürecek olan helikopter sabaha karşı tam saat üçte dama inecekti. Havaalanındaysa Renata Kurt'u kendi uçağına aktaracaktı. İtalya'dan dosdoğru Portofino'ya uçacaklardı. Orada onları bir yat beklemekteydi. Akdeniz'de sekiz gün sürecek bir balayı gezisi için... Sekiz tayfa, bir kaptan, bir ikinci kaptan, bir çarkçı, bir barmen, üç komi ve iki aşçı. Bütün bu takım sadece ikisini ağırlamak üzere şimdi oradaydı.

Kapıda bir itişme kakışmayla eşlenen çığlıklar kopmuştu o sırada. Renata'dır bu, diye düşündü Kurt.

Ama, hayır... Renata yerine, onu kutlamak üzere saldırıya geçen üniversite arkadaşlarını gördü.

"Nişanlın seni hemen tatile mi yolladı, Kurt?"

"Nikahtan sonra ne olacak, anlatsana biraz."

"Hey, Kurt! Renata'yı nereye sakladın, söyle?"

Kurt da ister istemez havaya uydu. Renata'nın en az bir saat önce orada olması gerekmekteydi.

Kurt bütün tedirginliğine rağmen, yeni bazı şakaları da göğüslemek zorunda kalacaktı. Bu arada eski sevgililerinden biri ayaklarının ucuna basarak uzanıp, kulağına:

"Eğer gelmeyecek olursa," dedi gülerek ve ciddi... "beni hatırla! Hep bildiğin yerdeyim..."

Çağrılılardan biri kadehini kaldırırken bağırarak sordu:

"Nerde bu Renata?"

Kendini sadece kendi davranışlarından değil, başkalarının davranışlarından da sorumlu tutan Chimene:

"Geliyor!" diye haykırmıştı. "Geliyor!"

Sonra da, can havliyle eklemişti:

"Ne mutlu, papaz geliyor!"

Kapıda beliren aile dostu papazı karşılamaya koşmadan önce bir an durup müstakbel damadının kulağına eğildi.

"Kurt ne olur, bir şeyler yapın..."

* * *

Bir sigara yaktı Renata, derin bir nefes çekti, savurdu; sonra da işaret parmağıyla Lando'nun profilini izledi, hafifçe okşayarak. Bu

küçücük hareket, ona nasıl korkunç bir şekilde yorgun düştüğünü hissettirmeye yetecekti. Vücudu yoktu sanki; ama olmayan bu vücut, aynı zamanda, tonlar ve tonlarca ağırlıktaydı.

Şu birkaç saat süresince onu mutluluktan perişan eden adı konmaz doyumları bütün ömrü boyunca hatırlamaya değerdi doğrusu! Bir sınırı kesinlikle aşmıştı artık; eksiksiz doyumun ülkesinde dolaşmıştı. Hatta belki de ölümün ülkesinde. Ama hayır, ölüm bile bu derece yoğun olamazdı.

Ve, işin garibi, ona bu dipsiz mutluluğu bağışlayan adamın sadece küçük adını biliyordu: Lando. "Bir tanrı!" diye geçirdi içinden. Ama ayrılmak zorunda bulunduğu bir tanrı...

"Saat kaç oldu Lando?"

Renata'nın memesini okşadı Baretto:

"Bilmem," dedi. "Belki gece yarısı... Ya da sabahın biri...ikisi... Ne önemi var?"

Acı bir gülümseyiş dolaştı Renata'nın yüzünde:

"Gitmek gerekiyor da."

"Şimdi mi?"

"Ne yazık ki evet. Bir şölen veriyorum çünkü."

"Gece yarısı?"

"Gece yarısı... Hem de bir düğün şöleni."

"Evlenen?"

"Ben!"

Bitkin olduğu halde, bu cevap karşısında şaşırmış gibi görünmek gücünü gene de buldu:

"Sabahın üçünde evleniyorsun yani?"

Elindeki sigarayı Lando'nun dudakları arasına sıkıştırarak cevap verdi Renata:

"İnanılmaz gibi, ama öyle..."

Lando sigarasından bir nefes çekti:

"Benimle dalga geçmiyorsundur herhalde?"

"Hayır sadece gerçeği söylüyorum."

Saati unutacağını ummuştu Lando. Ama gördüğü kadarıyla, durum olumsuzdu. Şu ana dek yapmış olduğu, yetersiz kalıyordu.

Volpone'nin korkunç hayaliyle ürpererek, kalan gücünü Renata'yı evde tutabilmek üzere bir son raund için toparlamaya çalıştı. Dili, iş görmekten adeta aşınmış zonkluyordu. Onu kullanmak olanak dışıydı artık. Aşağı takıma gelince... hepten bitikti!

Oysa İtalo Volpone'nin emri acımasızca kesindi:

"Bu gece Kloppeler'de tam bir rezalet çıkmasını istiyorum, anlıyor musun" demişti yeni Don. "Kızın canını yakmayacaksın katiyen! Ama aşağıdan doğru öyle bir vuracaksın ki, kendi düğününe gitmeyi unutacak! Ya da gönül rızasıyla vazgeçecek gitmekten!"

Orlando Renata'ya doğru hafifçe döndü. Genç kadının kulak memesini önce yalayıp, sonra ısırdı.

"Sana inanamıyorum," dedi.

Renata kendinde gülümseyecek kadar güç bulabildi:

"İstersen, seni de çağırayım."

"Niye evleniyorsun peki?"

Renata uzun uzun düşündü:

"Doğrusunu istersen, ben de pek bilmiyorum," dedi.

Sonra da birdenbire sordu:

"Soyadın ne, Lando?"

Lando bir an duraksadı, ama söyledi:

"Baretto."

Bir an, "Renata Baretto..." diye geçirdi içinden Renata.

"Seviyor musun onu?"

"Hayır."

"Öyleyse niçin evleniyorsun?"

"Orasını ben de bilmiyorum aslında... Ama artık iş işten geçti, Lando... Bir çeşit oyundu belki bu, ciddiye döndü..."

Lando omuz silkti.

Renata, "Haklısın" gibilerden acı bir gülümseyişle açıklamaya devam etti:

"Tek başıma değilim ki... Bütün kent bu düğünün dedikodusuyla çalkalanıyor... Yüzlerce çağrılı orada beklemekte... Babama böyle bir kötülük edemem..."

"Ne iş yapıyor baban"

"Bankacı."

"Zürih'te?"

"Evet."

Bir an düşünür gibi oldu ve sordu:

"Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben emekliyim."

Renata bitkinliğine rağmen gülebildi.

Orlando ciddilikle açıkladı.

"Profesyonel futbolcuydum ben. Futbol emeklisiyim. Şimdi de bir kuru temizleme grubunu yönetiyorum... İsviçre, Fransa, İtalya... Pek yakında Avusturya'da da açıyoruz."

"Bu kadar hıyarca bir evlilik görmedim," diye mırıldandı Renata. "Üstelik de söz konusu evlilik, benim düğünüm."

Yataktan çıkmaya yönelmişti.

"Gitmem gerekiyor, allah kahretsin!" dedi.

Lando genç kıza sarıldı, onu göğsüne bastırdı.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi. "Şu aramızdaki hikâye var ya, pek az insanın başına gelir."

Alabildiğine ciddi, hatta kederli bir sesle:

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Renata.

"Niye benimle gelmiyorsun peki?"

"Nereye?"

Gülümsedi Orlando:

"Nereye istersen oraya."

"Şu anda olanakdışı, Lando."

Baretta içini çekti:

"Araba aşağıda bekliyor," dedi. "İstediğin her yere hemen gidebiliriz! Paşalar gibi..."

Renata ona uzun uzun baktı. Kalbi çarpmaya koyulmuştu yeniden, göğsünü parçalarcasına.

Genç kadının caymak üzere olduğunu sezmişti Orlando. Fırsatı kaçırmadı:

"Kendin söyledin, yapacağın şeyin bir hıyarlık olduğunu. Benden şikâyetçi misin yani?"

Kendiliğinden bir hareketle ona doğru atıldı Renata. Ve Lando ısrarlı bir sesle bastırdı:

"Öyleyse?"

Renata ona bakmaksızın mırıldandı.

"Bana öyle bir şey verdin ki... Ama hayır, anlayamazsın bunu, bilemezsin!"

Ve can havliyle yataktan fırladı.

Lando'nun yorgunluktan beyni zonkluyordu. Gene de kızı tutmanın bir yolunu aradı. Umutsuzca. Karıyı dövme izni yoktu, allah kahretsin! Yoksa bütün her şeyi ne kadar kolayca halledebilirdi...

Çoraplarını ve eteğini giymesine baktı hüzün dolu gözlerle.

"Ayakta duramıyorum," dedi Renata.

Bacakları titriyordu. Yeniden yatağa oturdu. En ufak bir harekette bile bulunmadı Orlando. Renata başını onun omuzuna bıraktı ve göğüslerini okşamaya koyuldu.

"Lando..."

"Gitme!"

Susmayı başarabilmiş olsa, yataktan kalkmak cesaretini belki de bulamayacaktı. Ama o tek sözcük onu kamçıladı. Zar zor da olsa ayağa kalktı, güçlükle sütyenini taktı...

Mırıldanır gibi:

"İnanılmaz bir şey bu," dedi. "İnanılmaz bir şey! Çılgınlık bu! Çılgınca bir şey!"

Aynaya doğruldu sonra; kendine bakar bakmaz da sıçradı:

"Yarabbi! Yüz yaşında gibiyim! Lando! Ne yaptın bana sen böyle, ne yaptın?"

"Hiç. Gittiğine göre, hiç..."

"Ne olur, anlamaya çalış..."

"Neyi?"

Gözleri yaşarmıştı kızın.

"Lando!" dedi. "Lando yarın! Eğer istersen tabii! İstersen hemen yarın boşanırım."

Ayakkabılarını uzattı ona Lando:

"Korkarım geç kalacaksın," dedi. "Saat iki buçuk!"

Oyun kaybedilmişti. İçgüdüyle biliyordu ki artık onu yolundan döndüremezdi.

"Üstümü değiştirmeye bile vakit kalmadı," dedi inleyen bir sesle Renata. "Korkunç, bir şey bu, korkunç!"

"Seni evine bırakırım hemen."

Beş dakika sonra arabadaydılar. Renata:

"Senin bir fotoğrafını isterdim," dedi.

"Ne yazık ki, yok."

"Benim bir fotoğrafımı sen ister miydin?"

Saat sabahın üçüne tam on vardı. Ağır ağır ilerlemekteydiler Stampfenbachstrasse'de. Caddede hiç... ama hiç kimse yoktu. Ve bütün vitrinler inadına gibi aydınlatılmıştı. Pırıl pırıl.

"Dur!" dedi Renata.

Lando frene bastı.

Hemen arabadan atlayıp caddenin karşı kıyısına geçti Renata. İki lüks eşya mağazasının arasında küçücük bir fotomaton yeri vardı.

Oraya dalıp perdeyi çekti. Yorgun gözlerle onun bacaklarına baktı Lando.

Elektronik flaşın dört şimşeği parladı art arda gecenin içinde. Ve Renata yeniden arabaya döndü.

"Hemen gidelim, ne olur!" dedi.

Henüz kurumamış olan fotoğrafları uzatmıştı ona, yüzüne bakmadan. Lando fotoğraflara şöyle bir göz attı, açıkça; dudak büktü sonra da genç kadının kulağına uzanıp bir şeyler fısıldadı.

Renata basbayağı şaşırmıştı.

"Olmaz ki ama... olmaz ki!" dedi. "Bir daha sefere..."

Bir şeyler daha fısıldadı Lando. Renata küçük bir duraksamadan sonra arabadan inip kabine yöneldi.

Ve Orlando genç kadın perdeyi çektikten sonra, bacakların birer birer görüş alanından silindiğini gördü. Sonra da dört flaş aydınlattı ortalığı.

Lando anahtarı çevirip, Renata'nın kendisine uzattığı klişeleri gülümseyerek seyretti. Genç kadının yüzü değil, pübisiydi bunlar. Sonra da, memnun, cebine soktu fotoğrafları ve arabayı harekete geçirdi.

Son bir umuda yapışarak:

"Renata, beni dinle," dedi. "Belki fikir değiştirirsin. Olur a! Bak, arabayı burada bırakıyorum. Anahtarları da üstünde... Ve seni apartmanda bekleyeceğim."

Renata cevap vermedi. Lando'nun elini aldı; sıktı, sıktı, sıktı. Sonra da dudaklarına götürdü.

* * *

Çağrılıların en yaşlıları küçük masalara çökmüş durumdalardı. Hiçbirinin sabahlamak gibi bir alışkanlığı yoktu. Felâketin kopmak üzere olduğunu sezen Chimene, ellerini oğuşturdu; sonra da tam o sırada salona giren damadına doğru atıldı son bir umutla:

"Kurt! Buldunuz mu onu?"

"Hayır, efendim. Hiç anlayamıyorum ben de! Ortalarda yok..."

"Tanrım! Ne diyeceğim ben şimdi papaz efendiye?"

Kurt, saldırgan bir tavırla:

"Beni papazdan çok Renata ilgilendiriyor," dedi. "Herkes burada, bir tek o yok! Ve evlenen de o!"

Öfkesini bastırıp sordu:

"Herhalde size bir şey söylemiştir?"

"Hayır, söylemedi."

"Ama kendisini en son siz gördünüz!"

"Benden sonra sizin görmüş olduğunuzu sanıyordum oysa ben!"

"Ne münasebet! Biz öğle vakti ayrıldık!"

"Tanrım! Ne yapacağız peki şimdi?"

"Kocanız nerede?"

"Homer mi? Bilmem... Biraz önce buradaydı..."

"Normal bir durum olmasa gerek bu! Renata belki de birdenbire hastalandı..."

"Evet ama, nerede hastalandı yarabbi, nerede?"

"Ben polise haber vereceğim!"

"Ama...ama... Bütün bu insanlar?"

"Yemek verin onlara! Zaten masaya çökmüşler bile!"

"Papaza danışayım hele bir!"

Birden dinsizliğini hatırladı Kurt:

"Dinleyin beni, hanımefendi," dedi öfkeli bir sesle. "Kızınız her halde papazın cebinde değil."

Ve dönüp telefona yürüdü

"Alo? Polis müdürlüğü mü?"

Aynı anda, elinde olmayarak kapıya bakmıştı. Vestiyer için geceliğine kiralanan kadınlarla gözgöze geldi...

"Başkomiser Blesh'le görüşmek istiyorum!" dedi.

Bir anlık duraksamadan sonra ekledi hemen:

"Önemlidir!"

Kapı açılmıştı tam o sırada. Renata'ydı gelen! Kurt telefonu yavaşça kapadı.

Vestiyerdeki kadınlardan biri, yeni gelene döndü:

"Çağrılı mısınız?"

Gelmişti, ama gelmemiş gibiydi nişanlısı. Yüzünde kan namına hiçbir şey yoktu. Ve saçları darmadağındı.

"Renata!"

Onu bir daha görememek korkusu, garip bir tepkiyle, bir anda tam tersine müthiş bir öfkeye dönüşmüştü:

"Nerdesin sen? Bütün dünya burada seni beklemekte! Polise haber vermek üzereydim."

Renata'yı kolundan tutup bir köşeye çekti. Kurt'u hayatı boyunca hiç görmemiş gibi bakıyordu ona genç kadın.

"Ne olup bittiğini söyler misin bana lütfen! Elbiseni bile giymemişsin!"

Dinlemediğini fark edince haykırır gibi:

"Renata!" dedi. "Sana söylüyorum!"

Yüzü terle kaplı, ama aynı zamanda sinirlilikten gergin adama baktı Renata: Kimdi bu yabancı? Evlenecekti evet bu yabancıyla, ama hemen ertesi gün boşanmak üzere mahkemeye başvuracaktı.

Şiddetle sarstı Kurt onu.

"Afyon mu çektin yoksa sen? Renata! Nerden geliyorsun?"

Renata, bıkkınlık taşan bir hareketle ondan sıyrıldı.

"Kurt," dedi. "Seninle evlenmemi istiyor musun?"

Kurt kekeledi.

"Nasıl?"

"Eğer gerçekten benimle evlenmek istiyorsan, beni rahat bırak! Ve hiç soru sorma!"

Kurt afallamıştı, bir adım geri çekilerek:

"Evet ama," dedi. "Bu kılıkla nasıl olur?"

Renata kararlıydı.

"Benimle birlikte hemen çıkmayacak olursan, bir daha dönmemek üzere giderim!"

Merdivene yöneldi hızla. Kurt onu ancak salona girmeden hemen bir an önce yakalayabildi ve bir fatih edasıyla koluna girdi.

Çağrılılardan birinin sesi yükseldi içerden:

"Gelin geldi!"

Salonu kaplayan alkışlar karşısında gülümsemek gücünü gene de bulmuştu Renata. Önlerinden geçtiği kadınların, kılığı hakkında fısıldaşmaya koyulduklarını da o arada fark etti.

Gelin adayı, Heinzlar'ın masasına oturmuştu. Joseph Heinz, müstakbel gelininin kulağına fısıldadı:

"Bir terslik mi var yoksa?"

"Sonra anlatırım," dedi Renata.

Bu arada papaz, nişanlılara, ana babalarına ve tanıklarına gizlice işaret etmişti. Hep birlikte kalkıp, çağrılılara kapalı tutulan çalışma odasına geçtiler.

Önce geleneksel nikâh ayinine ilişkin metinlerden belirli alıntıları okudu papaz. Sonra da sordu:

"Kurt Heinz, Renata Kloppe'yi kendinize eş olarak almayı kabul ediyor musunuz?"

"Ediyorum," dedi Kurt.

Chimene, ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

Papaz genç kadına döndü:

"Renata Kloppe, kendinize eş olarak Kurt Heinz'ı almayı kabul ediyor musunuz?"

Renata başını kaldırmaksızın cevap verdi:

"Evet."

Papaz, sesini kalınlaştırmaya çalışarak:

"Sizi evlilik bağlarıyla bağlanmış ilan ediyorum," dedi.

O anda da kapı açılacak ve bütün çağrılılar yeni evlileri kutlamak için küçük odaya dolacaktı. Ve gene aynı anda, ortalığı zorlu bir motor gürültüsü kaplayacaktı. Helikopter geliyordu.

Bütün herkes, teras-dama açılan merdivene saldırdı. Art arda sesler yükseldi:

"Yeni evlilere yol verin. Yeni evlilere lütfen yol verin!

Chimene kızının koluna sımsıkı yapışmıştı ve terası çağrılıların çığlıkları kaplamıştı.

"Zifaf gecesinde de kızını yalnız bırakmıyor!

Bu arada Chimene, bir yandan gülümsemeye çalışarak kızının kulağına fısıldadı:

"Gitme Renata! Binme o taşıta! Ne olur, binme? Çok kötü bir düş gördüm!"

Kurt, hoyratça itti kaynanasını. Sonra da ilkin kendisi helikoptere sıçradı. Sıçrar sıçramaz da yeni ortamının darlığı, müthiş bir kusma isteği verdi. Helikopterin dibine sinerek kendini toparlamaya çalıştı.

Tam o sırada iki olay geçti yan yana. Chimene, kendisini tutan çağrılıların elinden kurtulup yeniden Renata'nın koluna yapışırken çağrılılardan bir Hollandalı bankacı da helikopterin pilotuna doğru ilerleyerek elindeki viski şişesini uzatmıştı:

"Bir yudum için, dostum! Hava soğuk, için bir yudum!"

Pilot viskiyi yudumlarken, elini uzatıp uçuş manivelasına basarken merakla sormuştu:

"Bu ne kuzum, Allahaşkına? Ne işe yarar bu?"

Ne işe yaradığı da, helikopterin hemen havalanmasıyla belli olmuştu.

Renata, Kurt'un kollarını açıp bir semafor haline geldiğini çok geçmeden de gecenin dipsiz karanlığında kaybolup gittiğini gördü. Bu arada soğuğun etkisiyle kendilerine gelen çağrılılar gözlerini Renata'ya dikmişlerdi.

Önce annesinin ellerinden, sonra da kendisini tutmak isteyen babasının kollarından kurtularak çıkışa doğru atıldı genç kadın. İki saniye sonra sokaktaydı ve bir taksi arıyordu. Bütün amacı havalimanına Kurt'la aynı anda ulaşabilmekti. Ortalıkta taşıt göremeyince, Lando'nun arabasını hatırladı.

"Renata!"

Tam kapının eşiğinde durmuştu Homer Kloppe. Işık arkasından vurduğu için, silueti olduğundan da bodur görünmekteydi.

Ona doğru döndü Renata bir an.

Bankacı bir adım attı:

"Dinle beni, Renata!"

Gene bir anda karar verdi genç kadın dinlememeye.

"Daha sonra, baba!" dedi. "Daha sonra!"

Koşarak uzaklaştı. Köşeyi döndü. Beauty Ghost P 9'a yerleşti hemen. Anahtarlar, gösterge tablosunun üzerinde onu bekliyordu.

Oysa Lando'nun arabayı ona kocasına yetişsin diye bırakmamış olduğunu düşündü rüyada gibi.

Daha ilk dokunuşta çalışmaya başlamıştı motor. Renata üşüyordu. Arabanın üstünü kapatmasını sağlayacak düğmeyi aradı, bulamadı. Kaloriferi sonuna kadar açtı. Bellerive Strasse'de ilerlemeye koyuldu.

Limmat rıhtımları boyunca gitti bir süre, sonra birden Rami Strasse'ye saptı ve hızlanıp Kunsthaus alanına yıldırım gibi girdi. Sağa sapıp Zurichberg Strasse'ye daldı.

Yeşil ışıkları ayarlayarak gittikçe biraz daha hızlanmaktaydı. Uzun saçlarını kamçılıyordu rüzgâr.

Hemen konuşacaktı Kurt'la. Evet, evet... Basit bir hata yapmışlardı o kadar! Hiçbiri sorumlu değildi bundan... Aptal değildi ya, elbette anlayacaktı Kurt.

Yüz yirmiyle gidiyordu şimdi ve bir virajı alırken, direksiyondan gelen bir ses işitti: "Tak" diye kısa ve kuru bir ses. Korkmaya vakit bulamadı Renata. Ellerine birdenbire itaat etmemeye başlayan direksiyona bakarak: "Çok geç kalmasam bari..." diye geçirdi içinden.

Bu arada, otomobil konrolünden çıkmış ve bir fişek hızıyla sola dönmüştü. Renata, birden erircesine aşağıya kayan direksiyona olanca gücüyle yapışıp şiddetle frene bastı. Lastiklerden yükselen ıslık sesleri ortalığı kapladı. Sonra da, çimenlerin içinde gizli bir küçük sete çarpan ön tekerleklerin gürültüsü.

Sırtüstü yerde yatar buldu kendini genç kadın. Gözleri şaşkınlıktan büyüyerek, iki tonluk P 9'un tam üzerinde dönmekte olduğunu gördü. Çok geçmeden de çelik yığınının altında ezildi.

Continental Motor Cars firması tarafından yapılan son model Beauty Ghost P 9'ların yol açtığı dokuzuncu kazaydı bu. Ve ölümle sonuçlanan beşinci kaza...

Üçüncü Bölüm

OUT

18

Bir ya da iki kere şehre inmişti Julio ve her iki seferinde de iyiden iyiye canı sıkılmıştı. Beyaz olduğu halde, Botswana'da bir Portekizli'ye bile tam bir beyaz gözüyle bakılmadığı için, uğradığı barlarda ona istemeye istemeye hizmet ettiklerini ve asıl yerinin oraları değil, şantiyedeki zencilerin yanı olduğunu hissettirmişlerdi. Şantiyeye en ufak bir esef duymaksızın dönmüştü. Orada her şey çok daha rahattı, haftada bir kere kamyon dolusu fahişe getiriyorlardı ve Manuella ona daima sonsuz moral veren mektuplar yağdırıyordu. Daha ne isterdi!

Ne var ki son günlerde bir söylentidir dolaşıp duruyordu ortada. Güvenlik yetersizliğinden ötürü şantiyenin kapanacağını söylemekteydiler. Yaptıkları iş, aslında gerçekten tehlikeli bir işti. Üç ay içinde altı zencinin öldüğünü görmüştü Julio.

Düşünceli bir halde barakasına doğru yürüdü. Tam o sırada bir siren sesi işitildi. Hemen ardından da şantiyedeki çeşitli hoparlörlerden bir ses yükseldi:

"Derhal yönetim binasının önünde toplanınız... Tekrar ediyorum. Derhal yönetim..."

Hemşerisi Jaö yanında belirmişti. Sordu:

"Gene ne istiyorlar acaba?"

Julio sakin ama kötü olasılıkların önsezisiyle yüklü bir sesle:

"Birazdan öğrenirsin?" dedi.

Dönüp ilerlediler.

Çok geçmeden siyah ve beyaz yüzlerce işçi, ücretlerinin ödendiği beton yapının önünde toplanmışlardı. Birinci katın terasında, büyük patron Eric Mortaeldt belirdi ve elindeki megafona ağzını adeta yapıştırarak konuşmaya başladı:

"Sizlere üç haberim var. İkisi iyi, üçüncüsü kötü haber. İlkin kötü olanını bildiriyorum: Şantiye kapanıyor!"

Şaşkınlığın yarattığı sessizlik içinde söylediklerinin yankısı, amplifikatörle de garip bir şekilde deforme olarak, birkaç kere daha çınlamıştı.

"Şantiye kapanıyor... Şantiye kapanıyor... Şantiye kapanıyor..."

Bu iki kelimeden kurulu küçücük cümle hepsi için hayatlarının baştan aşağı değişeceği anlamına gelmekteydi. Avrupalılar, yurtlarına döneceklerdi; zenciler kendi sefil mahallelerinde kapalı tutulacaklardı ve hem Avrupalılar, hem zenciler büyük bir olasılıkla işsiz kalacaklardı.

Mortaeldt ara vermeksizin devam etti:

"Şimdi de iyi haberler! Sizlere daha güzel bir kamp ve daha güvenli bir şantiye kurmak için kapatıyoruz... Bu amaçla benim talebim üzerine ve sizin iyiliğiniz için, şirketin en üst düzeydeki yöneticileri tam dört milyon dolar ayırmış bulunuyorlar!

Mortaeldt bir an sustu. Bu zavallılara, ağzından dökülmüş olan rakamın ezici ağırlığını hissettirmek istedi. Ama karşısındakilerin gözünde bu rakamın hiçbir anlamı yoktu. Ha dört milyon dolar, ha Merih gezegeni, onlar için fark etmiyordu.

İşletme müdürü:

"Bütün bu meblağ, tamamıyla sizin can güvenliğinizi sağlamak üzere harcanacaktır," diye konuşmasını sürdürdü.

İşçilerden biri haykırdı:

"Bizi açıkta bıraktığınıza göre bu ne güvenliği oluyor?"

Korumalar bağıranı belirlemek istediler, ama başaramadılar.

Gösterişten hoşlanan, bu arada özellikle zarif davranma numaralarına bayılan Mortaeldt, bir işçinin sorusuna dahi seve seve cevap verebileceğini ispatlamak için, gülümseyerek devam etti:

"Anlatacağım ne güvenliği olduğunu! Alınacak olan tedbirler tamamlanır tamamlanmaz, şantiyeyi yeniden açacağız. Ve sizler yeniden işe alınacaksınız!"

Kalabalıktan gene bir ses yükseldi:

"Buradan gidiyorsak, geri dönmek için gitmiyoruz herhalde?"

Ama siyah korumalar bu sefer isyancının kim olduğunu görmüşlerdi. Adamı yakalayıp elektrikli coplarını çalıştırmaya yönelmişlerdi ki, aynı anda Mortaeld:

"Durun!" diye bağırdı.

Korumalar canları iyice sıkılmış olarak durdular.

Mortaeldt, üzgün bir sesle konuşmasını sürdürdü:

"Beni anlamaya çalışın," dedi. "Şirket böyle davranıyorsa, seve isteye değil, böyle davranmak zorunda kaldığı için yapıyor bunu. Bugün sizler kadar bizler de zarardayız. Yüksek kademeler para yedikleri için, siz canınızı tehlikeye atarak çalıştığınız için. Bugün günlerden 27 Nisan 1977. 30 Nisan günü akşamı işi bırakacaksınız. Şantiye 10 Ocak 1978 günü yeniden açılmış olacak. 30 Nisan akşamı her birinize, tazminat olarak iki aylık ücret tutarınız ödenecek. Şantiye çalışmaya başladığında yeniden burada çalışmak istediklerini bize yazılı olarak bildirenler, döndükleri vakit, aradan geçen sekiz aylık ücret tutarlarının yarısını hemen alacaklardır!"

Mortaeldt hafifçe öksürdü. Homer Kloppe'nin emrini harfi harfine yerine getirmiş olmanın huzuru içindeydi. Sabahleyin aldığı teleks kesindi çünkü. Mortaeldt, bir bankacının işçilerine karşı bu derece cömert davranması karşısında gerçekten şaşırmıştı. Oysa Kloppe'nin yerinde kendisi olsa, metelik koklatmazdı...

Konuşmasını heyecanlı bir sesle:

"Hepinize iyi şanslar dilerim!" diyerek tamamladı. "Şimdi artık iş başına!"

Julio, Jaö'ye baktı.

"Şimdi ayvayı yedik işte!" dedi Jaö. "Ne yapmayı düşünüyorsun sen bu durumda?"

Julio, kaderine razı bir edayla omuzlarını silkti. Her şeyden önce Manuella'ya hemen yazıp Zürih'e döneceğini bildirmesi gerekmekteydi. Mektubu çıkarıp o kısmını bir daha okudu. "... Küçük hanım sana burada rahat bir iş bulacak, hiç korkma..." Julio, Renata'yı tanıyordu, söylediğini yerine getiren cinsinden mert bir kızdı. Öylesine öyleydi, ama daha dün evlenmişti; Julio'ya iş bulmaktan çok daha öncelikle göz önüne alacağı bir sürü yeni sorunu olması gerekirdi.

Düşünceli düşünceli barakasına döndü. Çekmeceden bir kalemle bir kağıt çıkardı ve tahta masanın üzerine eğilip yazmaya koyuldu.

* * *

Yumuşak bir hareketle Gabelotti'nin nabzını tutan Doktor Mellon sordu:

"İyisiniz ya?"

Don Ettore, boğuk bir sesle:

"Hayır," diye homurdandı.

Bakışları tesadüfen uçağın lombozlarından birine takıldı mı, üzerine çöken baş dönmesinden kurtulabilmek için hemen gözlerini yummak zorunda kalıyordu. Gözleri, tek satırını bile okuyamadığı gazeteye dikili, kaptan pilotun dehşet verici sözlerini yeniden hatırladı:

"Sayın yolcular, şu anda otuz beş bin kadem yükseklikte seyretmekteyiz..."

New York'tan ayrılışlarında Richard Mellon, ona bir alay yatıştırıcı ilaç içirmişti. Sonuç: Korku yine o eski korkuydu; üstelik bir de başı ağrıyordu. En son uçak kazalarını düşündü acı acı... Paris'te yere çakılan DC 10, iki yüz ölü... ve henüz bir ay önce de Santa Cruz'da iki Jumbo-Jet'in pistte birbirlerine girmesiyle meydana gelen korkunç felaket, tam beş yüz altmış iki ölü... 747 tipli iki Jumbo-Jet... Ve şu anda kendisi de o tipten bir Jumbo-Jet'in içinde bulunuyordu!

"Richard..."

"Buyurun Don Ettore?"

"Pek iyi hissetmiyorum gene kendimi. Bana o aşağılık haplarınızdan bir tane daha verin..."

"Dozu çoktan aştınız."

"Umrumda değil!"

"Nasıl isterseniz..."

Mellon, hostesi çağırmak için özel zile bastı. Gabelotti, ona gidiş-dönüş sırasında kendisine dadılık etmesi için onikibin dolar vermişti. Eh, bu kadar para karşılığında da New York'taki müşterileri üç gün beklesinlerdi yani!

"Don Ettore," dedi. "Oldu olacak, iki tane alın bari! Biraz da uyusanız?"

"Boşuna! Düşümde bir uçakta olduğumu görürdüm ve hemen uyanırdım!"

Doktor Mellon keyifle kıkırdayarak:

"Nefis bir espri!" dedi.

Ve hemen ekledi:

"Nerdeyse sonuna geldik, merak etmeyin... Üç saat sonra Zürih'te olacaksınız..."

"Daha önce gebermezsem eğer!.."

Belki onuncu defa olarak kağıt torbanın yerinde olup olmadığını yokladı. Ürperdi. Ölmek neyse, ama herkesin önünde kusmak! Tanrı korusun!

* * *

Havaalanından dönmek için öfkeyle atladığı araba, çok geçmeden bir polis barajı tarafından durdurulmuştu.

"Hay Allah!" dedi şoför. "Yazık, ne kadar da güzelmiş zavallı kız!"

Kurt baktı ve birden içi bulanarak, Renata'nın mavi giysisini tanıdı. Taksiden dışarı fırladı. Hiçbir duyum yoktu içinde; sadece ağzını acayip bir pas tadı kaplamıştı...

Beş dakika geçmeden Kloppeler de göründü. Giysileri, polis arabalarının farları tarafından aydınlatılan korkunç görüntüyle acı bir karşıtlık halindeydi.

Soruşturmayı yürüten görevli, Homer'e:

"Araba kızınızın mı?" diye sordu.

"Hayır" anlamında acı acı başını salladı Kloppe. P 9'un sahibi kim olursa olsun, kazadan doğrudan doğruya kendini sorumlu duyuyordu. Tanrı kendi öz kızını, zamanında etkisiz hale getirmek cesaretini gösteremediği bu ölüm makinesinin içine niçin atmıştı? Niçin?

Polis yeniden sordu:

"Kaza kurbanının adı, Renata Kloppe'dir, öyle değil mi?"

"Hayır!" diye atıldı Kurt. "Kloppe değil, Heinz. Renata Heinz."

Homer Kloppe, sert bir hareketle sırtını ona döndü.

Daha sonra Kloppeler'de, dua etmekte olan kayınbabasının yüzüne baktı Kurt. Homer Kloppe, karısının elini eline almıştı. Zaman zaman, Renata'nın cesedinin uzatılmış yattığı yatağa ilişiyordu bakışları...

Birden ortak bir acıyla yaralı iki kardeş gibi gördü kayınbabasıyla kendini. Ve bunu ona hissettirmek istedi. Fısıldar gibi bir sesle:

"Biz Tanrı'ya ne yaptık ki bu felâketi başımıza yolladı?" dedi.

Homer Kloppe dudakları gerili olarak fısıldadı:

"Lütfen bizi rahat bırakın."

Kurt afallamış, sonra da öfkelenmişti.

"Renata benim karımdı!" dedi.

"Sizin karınız değil," diye cevap verdi buz gibi bir sesle. "Sadece benim kızımdı ve sizin artık burada hiçbir işiniz yok. Çıkın."

Kurt'un ağzı o acayip pas tadıyla yeniden doldu.

* * *

Yudelman, fırtınanın dinmesini bekliyordu. Pencereden, kuşların yaldız saçan güneş ışıkları içinde daldan dala uçuşmasını seyretmekteydi. Gerçek ağaç görmeyeli o kadar çok zaman olmuştu ki!

Volpone bir süngerle çıplak sırtını silip ovalıyordu. Görünüşünden müthiş etkileyici hayvansal bir güç taşıyordu.

Belki onuncu kez sordu:

"Senden buraya gelmeni isteyen kim? Kim, diyorum? Cevap verecek misin bana, vermeyecek misin?"

Dalgın bir sesle:

"Hiç kimse," dedi Moshe.

"Hıyarlık üstüne hıyarlık ettin! Karımı kaçırmalarına göz yumduğun yetmiyormuş gibi, tuttun bir de kaçırana dostluk eli uzattın! Gabelotti'yi kucak dolusu çiçekle bekleyeceğimi mi sanıyorsun yani?"

Görünümü seyretmeyi bırakıp sert bir hareketle döndü Yudelman. Zılgıt yemekten bıkıp usandığını hissetmişti birdenbire.

"Hep başkalarına suçlamaktan vazgeç biraz!" diye başladı. "Dört gündür buradasın, sonuç olarak ne elde ettin, söyle? Hesap numarasını buldun mu? Hayır! İki aynasızı zıbartmak için de Zürih'e gelmeye değmezdi! Adamların New York'ta da yapabilirlerdi o işi! Hem de çok daha kolayca!"

İtalo gelip Yudelman'ın önüne dikilmişti. Yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti.

"Eğer canını seviyorsan, bir daha hiçbir zaman benimle böyle konuşma!" diye gürledi. "Bir daha asla!"

Aynı bıkkınlık içinde omuz silkti Moshe:

"Benim kendi canım umurumda bile değil!" dedi. "Seninkini düşünüyorum ben asıl! Commissione'nin gözleri senin üzerine dikili! Eğer işlerimize el atarsa, hepimizin hali dumandır."

"Genco'nun öldürülmesine göz mü yumayım istiyordun yoksa? Yoksa Gabelotti denilen yağ tulumunun hakaretlerini teşekkür ederek yalayıp yutayım mı istiyordun?"

Moshe derin bir soluk aldı. Gene bıkkın, ama yavaş yavaş canlanmaya başlayan bir sesle:

"İşi ayarlamanın zamanı ile hesaplaşma zamanı ayrı şeylerdir," dedi. "Ben Genco'yu da en az seni sevdiğim kadar seviyordum. Sanıyor musun ki tam on yedi yıl boyunca ağabeyinle gün be gün birlikte çalışmamız basit bir tesadüftür? Biliyor musun niçin Zu Genco Volpone koca bir Don olmuştur?"

Soluk soluğa sustu. Sonra da İtalo'nun gözlerinin içine bakarak son kanıtını söyledi:

"Çünkü Zu Genco, kendisine yönelen darbeleri kat kat fazlasıyla savurmak için beklemesini daima bildi!"

İtalo'nun öfkesi bir anda dindi. Moshe haklıydı. Bebek'i asıl sinirlendiren de buydu. Karşısında açık konuşmasını, hatta zaman zaman –tıpkı bugün olduğu gibi– onu kınayarak konuşmasını kabul ettiği tek adamdı Consigliere.

Yudelman, aynı açık sözlülükle konuşmasına devam ediyordu:

"Sen bir punk değilsin ki İtalo. Ailemizin yeni Capo'susun sen! Ve unutmamalısın ki bir Capo, tabancasından çok beynini kullanan bir adamdır!"

İtalo sövgüyü andıran bir ses tonuyla:

"Madem kendini bu kadar kurnaz sanıyorsun, gel de çık işin içinden görelim seni," dedi.

Moshe gülümsedi.

"Önemli olan yaşayabilmek ve işlerin ucunu bırakmamaktadır. Ben daha henüz geldim ve hiçbir şey bilmiyorum. Bu durumda bir tek şeyi söyleyebilirim. Eğer şansımız varsa, paramız daha hâlâ bankada bloke edilmiş olarak beklemektedir."

Bir an sustuktan sonra, düşünceli bir sesle sordu:

"Şu bankacıya ne yaptığını lütfen bana tastamam söyler misin, İtalo? Sırasıyla."

"Ufak tefek bir iki numara uyguladım, o kadar... Konferans vermekte olduğu kiliseye çırılçıplak bir orospu yollayıp, bir rezalet çıkarttım. Yolladığım hatun, metresiydi çünkü..."

"Sonra?"

"Bütün dişlerini söktürdüm."

"Sonuç?"

"Sıfır. Ötmedi herif."

Karanlık bir edayla:

"Kötü metod," diye mırıldandı Moshe Yudelman.

Sonra da açıkladı:

"Alt takımlarını parçalayıp koparsan bile ötmez. Bir tek adama saldırdığını sanmaktasın sen, değil mi şimdi? Hata! Bütün İsviçre'yle kozunu paylaşma durumundasın aslında ve bu anasını sattığımın bankaları hiç kimse karşısında açık vermemişlerdir!"

Uluyan bir sesle:

"Peki ne olacak yani?" diye sordu Volpone. "Elimiz kolumuz bağlı mı oturacağız?"

Yudelman son derece sıkkın bir şekilde içini çekti, sonra da dönüp pencereye doğru ilerledi ve çimenleri seyrederek bir süre derin derin düşündü. Daha sonra da:

"Don Ettore'nin gelmesini beklememiz şart," dedi.

İtalo ona tiksintiyle karışık bir öfkeyle baktı.

"Ne dedin? O yağ tulumundan mı fikir alacaksın?"

"Hayır. Yalnız o yağ tulumu boyunun ölçüsünü alacak. Almalı da. Şu ana kadar sadece biz tosladık oradan oraya, sadece biz. Bu, başarısızlık kesinleştiği takdirde biz gaddarca eleneceğiz demektir, anlıyor musun? Commissione karşısında Gabelotti, bize şans tanımış olduğunu ama bizim bu şansı kullanamayıp ahmakça elimizden kaçırdığımızı gayet rahat bir şekilde ispat edebilir. Şimdi ona buyur demekle dengeyi sağlamış oluyoruz. Başaracak olursa, bu başarıyı maşa gibi kullanmamızı kim engelliyor?"

"Benim yaptığımdan fazla ne yapabilir ki?"

"Korkarım, hiçbir şey! Ama şu an için sorun bu değil. Parti dört taraf arasında oynanıyor, İtalo... Volpone ve Gabelotti "aile"leri ile bankacı ve polisler arasında... Ve sen birinci partiyi yitirmiş durumdasın, Bebek. İkinci partiyi Gabelotti'ye bırakalım, gel beni dinle!"

"Peki ya ben ne yapacağım bütün bu arada? Kollarımı kavuşturup bekleyecek miyim?"

"Ortadan silinip onu çamurun ortasında bırakacaksın. Sıyrılabilecek mi, görürüz..."

"Başaramayacak olursa?"

"İşte o zaman İtalo, sana söz veriyorum. Büyük çarelere baş vurmayı sana herkesten önce öneren, ben olacağım!"

* * *

Oturup uzun uzun ağladıktan sonra, bu evde artık kalamayacağını anlamıştı Manuella. Renata'nın yokluğuna katlanamayacak kadar derin bir acı duyuyordu. Artık kendini günler ve günler boyu genç hanımının sevinç taşan gülüşleriyle çınlamış olan bu duvarlar arasında düşünemiyordu.

İki ay yaş farkı vardı Renata ile aralarında. Genç kadının ölümünü, doğrudan doğruya kendisine yönelen bir büyük adaletsizlik şeklinde duyuyordu.

Kuvvetli bir olasılıkla Homer ve Chimene Kloppe, yanlarından ayrılmamasını isteyeceklerdi ondan. Ama Manuella kabul etmeyecekti; daha doğrusu, kabul edemeyecekti.

Ama evden ayrılmak kararında olduğunu onlara bildirmek için de cenaze töreninin geçmesi gerekiyordu.

Elini karnına götürüp içgüdüsel bir hareketle okşadı. Çocuğu oradaydı işte. Yavaş yavaş hayat bulmakta, olgunlaşmaktaydı. Birdenbire kendini yapayalnız, dünyanın ortasında yitip gitmiş gibi hissetti ve Julio'yu yeniden görmek arzusuyla kıvrandı.

Renata'nın ölümü, bütün tasarılarını altüst etmişti. Mümkün olduğu kadar çabuk Zürih'ten ayrılıp, hemen evlenmek üzere Albufeira'ya dönme kararına varmıştı Manuella. Beklemek neye yarardı ki? Ama dükkân açamayacaklarmış, canları sağ olsun! Daha sonrası için olanak yaratmaya da çalışamazlar mıydı yani?

Ölümün evdeki varlığı, ona kendi hayatının, başka bir hayatı taşıyan bu hayatın ne denli değerli olduğunu sezdirmişti. Yapacağı şeyi biliyordu. Gayet basit: Julio'ya telgraf çekecekti. Bir tek kelimelik bir telgraf:

"Dön."

Julio'nun bütün her şeyi yüzüstü bırakıp döneceğinden emindi.

* * *

Sabah erkenden, Volpone, Lando'yu amansızca haşlamıştı. Baretto'nun anladığı kadarıyla, Moshe Yudelman'ın Zürih'e gelişi de Volpone'yi ayrıca çileden çıkarmıştı. Gözleri kötülük ışıltıları saçıyordu. Uzamış tıraşı yüzüne insanı ürküten bir morluk veriyordu.

Volpone haykırıyordu:

"Demek bıraktın evlensin! Basit bir kızı dahi bütün bir gece yanında tutamadın demek?"

"Elimden geleni yaptım, Padrone..."

Volpone adamına tiksintiyle baktı.

"Pek bir şey yapmışa benzemiyorsun," dedi. "Oysa ben seni konunun şampiyonu diye biliyordum."

Lando, yorgunluktan sarhoş gibiydi. Renata'yı bıraktıktan sonra evine gitmiş ve ancak bir saat uyumuştu. Saat sekize yirmi kala, raporunu vermek üzere Volpone'deydi.

Yudelman'la toplantı halinde olan İtalo, onu ancak kapı aralığında görmüştü, bu yeni başarısızlık dolayısıyla küfür yağdırmak için. Bu insafsızlık karşısında yıkılan Lando, mutfağa Bellinzona'nın yanına yöneldi...

Birdenbire müthiş bir açlık duymuştu. Manyakça bir özenle, kendine jambonlu bir sandviç hazırladı. Bu sırada Pietro da buzdolabından bir şişe bira çıkarmaktaydı.

Büyük tahta masaya oturup sandviçini yemeye koyuldu. Geçirmiş olduğu yorucu ve başarısız geceden çok, zihnini bir gün öncesinin dehşet dolu olayları kurcalıyordu. Kendi iradesi dışında düzülen bir adamın nasıl olup da başkalarının yüzüne bakabileceğini düşündü Lando ve bunun olanaksızlığına karar verdi.

Nitekim Bellinzona, uğradığı o korkunç olaydan beri, Lando'dan gözlerini kaçırmaktaydı ve inatçı bir sessizliğe gömülmüştü. Orlando'nun ona yönelttiği tek tük soruya da, başını eğip konuşmaksızın, birtakım anlamsız homurtularla cevap veriyordu...

"Seni, o öldürecek!"

İnes'in ağabeyi Lando'ya böyle demişti. Hadi canım! Herhalde korku salmak istemişti salak.

Keyifle seslendi:

"Hey Pietro! Sana da sandviç yapayım, ister misin?"

Cevap yoktu. Bu ani sessizlikten irkilen Lando, Bellinzona'nın ne halt karıştırdığını görmek için döndü. Döner dönmez de saçlarının tepesinde dikildiğini hissetti: Pietro, bir metre ötesinde hareketsiz durmuş, düşünceli gözlerle onun ensesine bakmaktaydı. Sağ elinde ince uzun bir mutfak bıçağı vardı.

Bitip tükenmek bilmeyen beş saniye boyunca öylece bakıştılar. Ağzındaki lokmayı bir türlü yutamayan Lando, nihayet boğulur gibi haykırdı:

"Ne bakıp duruyorsun bana öyle?"

Bellinzona hiçbir şey söylemeksizin gözlerini eğdi ve kendine bir dilim ballı ekmek kesmeye koyuldu.

* * *

Ayakları yere değdiğinde Ettore Gabelotti, kendini tutmamış olsa, bütün kazazedeler gibi dizüstü düşüp toprağı öpecekti.

Uçak inişe geçtiğinde, toprağa saplanacaklarından emin, yüzü kan ter içinde, cebinden burnunu temizlemek bahanesiyle bir ipek mendil çıkarmış ve yarısını ağzına tıkıştırıp ısırmıştı.

Doktor Mellon gülümseyerek konuşmuştu:

"Görüyorsunuz ki pek de öyle korkulacak yanı yok işin!"

Gabelotti ona hınçla bakmıştı. Sonra çarçabuk kemerini çözüp çıkışa doğru kendini atmıştı. Carmino Crimello da hemen koşmuştu. Don Ettore'nin sopsoluk yüzü, çektiği ıstırabı yeterince dile getiriyordu. Ama Crimello, bu sefer herhangi bir yorumda bulunmamak akıllılığını gösterecekti.

Pasaport kontrolünden geçer geçmez, kendilerini beklemekte olan Badaletto'yu gördüler.

"Günaydın, Don Ettore. Lütfen beni izleyecek olursanız... Ötekiler de sizi beklemekte..."

Gerçekten de Gabelotti'nin bütün adamları gelmiş bulunuyorlardı. Yolculuğun İsviçre kısmını ise, bütün ayrıntılarıyla düzenleyen Luciano Zullino idi.

Zullino, Gabelotti "aile"sinin bütün Güney Avrupa'yı bir ağ gibi saran fuhuş örgütünden sorumluydu. Tam yedi ülkedeki sayısız randevu evini o yönetmekteydi. Ortak Pazar bakanlarının çok basit birtakım sorunlarda uzlaşamamalarına karşılık, bütün Avrupa'yı "temel bir sorun"da uzlaştırmış olmakla övünürdü.

Nitekim Angelo Barba, Don'un Zürih'te kalış programını istediğinde Luciano Zullino fırsatın üzerine balıklama atlamıştı. Değerini ispatlayacaktı.

"Her şeyi bana bırak!" diye kesip atmıştı.

Zullino, Gabelotti ile henüz hiç karşılaşmamıştı; ama daha görür görmez anlamıştı Don'un nasıl bir adam olduğunu. Hiç kimse tarafından sezilemeyen ani bir hareketle diz çöküp Gabelotti'nin sağ bileğini yakaladı ve dudaklarına götürürken:

"Baccio i mani..."(*) dedi.

Aslında Gabelotti herkesin ortasında yapılan bu tür saygı gösterilerinden pek fazla hoşlanmazdı. Ama Zullino'nun jestini hiç kimse fark etmemişti. Elini çekerken, geleneksel cümleyi homurdandı:

(*) Elinizi öpeyim.

"Alzati, non sei rifardu..." (**)

Havalanının önünde, camları koyu gri iki siyah Mercedes 600 grubu bekliyordu. Siyah giysili şoförler hemen fırlayıp kapıları açtılar. Gabelotti, Mellon'a sordu:

"Geliyor musunuz, doktor?"

"Çok teşekkür ederim," dedi doktor. "Ben bir taksiyle gideyim. Sizin herhalde önemli işleriniz vardır. İstediğiniz anda beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Biliyorum. Hareketimizden birkaç saat önce size haber verdiririm. Biletiniz alınmış olacak."

"Emrinizdeyim."

Mellon hafifçe eğildi, sonra dönüp kalabalık arasında kayboldu.

Don Ettore, Luciano Zullino ve Angelo Barba ile ilk Mercedes'e binmişti. Badaletto, Crimello, Merta, Sabatini ve Ferro da ikinci arabaya gömüldüler.

Araba yola koyulunca Zullino:

"Size Hotel Commodore'da emrettiğiniz sayıda daire ayırttım, Don Ettore," dedi saygılı bir sesle.

"Güzel. Çiçekler nerede?"

"Bagaja yerleştirdim."

Luciano Zullino tam bir şey daha söylemek için ağzını açacak gibi olmuştu ki vazgeçti.

Gabelotti sordu:

"Ne vakit orada oluruz?"

"En fazla on beş dakika sonra," dedi Luciano.

Bunun üzerine Don, koltuğuna gömüldü ve manzarayı seyretmeye koyuldu. Aradan biraz zaman sessizlik içinde geçti. Sonra gene Luciano konuşmak gereğini duydu:

"Eğer Zürih'te kalışınız uzayacaksa, size hemen bağımsız bir villa da kiralayabilirim."

"Mersi," dedi Gabelotti. "Gerekmeyecek."

Yolun sonuna kadar sustular. Zullino bundan, Don Ettore'nin bir *"uomo di panza,"* az konuşan bir adam olduğu sonucunu çıkardı.

Çok geçmeden de iki Mercedes birbirinin ardı sıra durdular.

Zullino, "Gelmiş bulunuyorsunuz," dedi.

(**) Kalk, sen yabancı değilsin.

Bu arada yüz metre kadar ötede, bej rengi bir Volkswagen de durmuştu. Arabanın direksiyonunda Folco Mori vardı.

Gabelotti hangi uçakla geleceğini Moshe Yudelman'a bildirmiş, Yudelman da Don Ettore'yi izleyip rapor vermekle Folco'yu görevlendirmişti. Arabalardan, tanıdığı altı kişinin yanı sıra hiç tanımadığı bir yedincinin çıktığını görünce, Mori'nin kafasında bir fikir uyandı: "Üç dört el bombası savur şunlara ve ortada rakip "aile" diye bir şey kalmasın!" Ama fikir, gördüğü manzara karşısında hemen silinecekti.

Gerçekten de şoförlerden biri öndeki arabanın bagajından koca bir çiçek demeti çıkarmaktaydı. İşte o vakit, Gabelotti'nin Zürih morguna ne için geldiğini anlar gibi olmuştu Folco. Nitekim bütün grup, sadece iki şoförü Mercedes'lerin direksiyonunda bırakıp binaya daldı.

Morgdaki görevliler, süper lüks arabaların görüntüsü ve Don Ettore'nin kendinden emin bir hükümdar tavrı karşısında, bir an bile duraksamadılar:

"Arkadaşımız size yol gösterecek," dedi baş sorumlu. "Yalnız, çiçekler konusunda... izin verirseniz belirteyim ki... içeriye çiçekle girilmesi yasaktır."

Luciano Zullino bunu biliyordu. Morg, mezarlık değildir. Ama arabada söyleyip tatsız bir hava yaratmak istememişti.

Çok değil beş dakika sonra, morarmış kesik bacağın önünde yapılan saygı duruşundan sonra, Don Ettore, görevlinin kendisine uzattığı defteri hiç duraksamaksızın imzalıyordu.

"Talihsiz akrabamıza sonsuz saygımız vardı," dedi. "Sanırım birçok dostumuz gelip huzurunda saygı duruşunda bulunmuştur..."

Görevli kısa bir açıklamayı tercih etti:

"Bazı kimseler geldi, evet."

Gabelotti üzüntüyle başını sallayıp, ardında bütün maiyetiyle koridora yöneldi. Üzüntüsü, Zürih'te de New York'takinden daha kesin bir bilgiye varamamış oluşundan geliyordu. İtalo'nun iddiaları dışında bu bacağın Genco'ya ait olduğunu ispatlayacak hiçbir kanıt ortada yoktu. Zu Genco'nun gerçekten öldüğünü ispatlayacak bir kanıt da, dolayısıyla yoktu. O burada soytarı gibi morg ziyaret ederken, Volponeler belki de paraları alıp çoktan tüymüşlerdi!

Arabaya doğru ilerlerken, görevlilerden biri ardından seğirtti; ve çiçek demetini uzatarak:

"Çiçeklerinizi unuttunuz, Bayım," dedi.

Gabelotti zarif bir baş işaretiyle teşekkür etti. Sonra da şoföre çiçekleri almasını işaret edip:

"Bunları yerine koy," dedi.

Ve Mercedes'in arkasına yerleşip dişlerinin arasından ıslık gibi çıkan bir sesle ekledi:

"Eğer Volpone bana kazık attıysa, o çiçekleri kendi elimle onun mezarına koyacağım."

19

Bunu söylemesi son derece zordu, çünkü hepsinin hayatı söz konusuydu. Ama Melwin Bost artık gerileyemez durumdaydı. Firmanın yüksek sorumlularının tedirgin ve soran gözleri üzerine dikiliydi. Genzini temizledikten sonra, kendini bir çeşit sipere almak için, son gelen teleksi göstererek konuştu:

"Haber kötü. Şimdi sizlere, başkan tarafından bana gönderilen yazıyı okuyacağım..."

Gözlüklerini taktı önce; sonra da, içinde yazılı olanları zaten ezbere bildiği kağıdı açıp okumaya koyuldu:

MELWİN BOST — GENEL DİREKTÖR — CONTİNENTAL MOTORS CARS.

ELİNİZDEKİ BÜTÜN OLANAKLARI SEFERBER EDEREK BÜTÜN BEAUTY GOST P9 SAHİPLERİNİ UYARINIZ—DİREKSİYONDA CİDDİ TEHLİKE YARATAN YAPIM OLDUĞUNU VE HATALI PARÇANIN ŞİRKET TARAFINDAN ÜCRETSİZ OLARAK DEĞİŞTİRİLECEĞİNİ İLAN EDİNİZ.

HOMER KLOPPE

Bost afallayışın doğurduğu müthiş bir sessizlik içinde, elindeki kağıdı masaya bıraktı. O basit kağıt ona sanki bir ton ağırlığındaymış gibi gelmişti.

Çok geçmeden bir ses yükseldi:

"Bu, intihar demektir!"

Bir onaylama uğultusundan sonra ses devam etti:

"Bunu yaptığımız anda iflas ettik demektir! Bugün dolanımda dört yüz binden fazla P9 var! Her arabanın kontrolü bize en azından üçyüz dolara mal olur. Varın artık hesaplayın!"

Araştırma servisi başkanı:

"Oysa siz bize, başkanın belli oranda bir riski göze almaya hazır bulunduğunu söylemiştiniz. Burada hepimiz, bilgisayarların verdiği sonuçları gayet iyi biliyoruz!"

Personel müdürü:

"Kendi iflasımızı kendimiz yaratmış olacağız," dedi. "Hiçbir firma gövdesinde böyle bir deliğin açılmasına dayanamaz."

Melwin Bost sürekli saldırı karşısında başını eğmişti. Ama aynı zamanda da çok iyi biliyordu ki karşısındaki adamların bu konuda artık en ufak bir umuda bile kapılmamaları gerekirdi. Çaresiz, ellerini kaldırıp sessizliği sağladı. Sonra da:

"Baylar! Baylar!" diye konuşmaya başladı. "Bundan bir hafta önce başkanla İsviçre'de karşılaştığım vakit, kendisi henüz herhangi bir insan hayatının kaybına yol açmanın vicdan azabı içinde bulunmuyordu. Kendimizi savunmak üzere onu ikna edebilmek için, şöyle bir pazarlık önerisinde bulundum. Üç ay içinde başka hiçbir kaza olmadığı takdirde iş olduğu gibi yürüyecekti..."

"İyi ya işte!" dedi bir ses. "Bu arada herhangi bir kaza mı oldu yani durumu değiştiren?"

"Ne yazık ki, evet! Sekizinci defa olarak P9'un direksiyonu kırıldı..."

"Nerede?"

"Zürih'te üstelik!"

"Ciddi bir kaza mı? Ölü var mı yani?"

"Var, evet. Hem de Homer Kloppe'nin öz kızı."

* * *

"Hepsi birden gelmişler."

"Hepsi?"

Gabelotti bütün kurmay takımıyla birlikte burada..."

"Kimleri gördün?"

"Carmine Crimello ile Angelo Barba, iki Consigliere'nin ikisi de... sotto-capo Thomas Merta ve üç Capiregime'si: Carlo Badaletto, Simeone Ferro ile Frankie Sabatini... Bir de hiç tanımadığım bir üstat. İki şoförle birlikte havalimanında bekliyordu onları... Bilin bakalım, şimdi nerdeler?"

"Bilmecelerden nefret ederim."

"Morgdalar. Koca bir çiçek demetiyle."

"Mersi. Hemen dön buraya."

Moshe Yudelman'la Folco Mori arasında geçen telefon konuşması burada sona ermişti. Moshe hemen New York'a telefon edip Vittorio Pizzu'yu aramaya koyulacaktı.

Çok geçmeden de telefonun öbür ucundaydı adamı:

"Vittorio? Yanına hemen Aldo'yu, Vicente'yi, Joseph'i al ve fırla buraya! İlk uçağa yetiş! Beni nerede bulacağını biliyorsun?"

"Biliyorum," dedi Vittorio.

Telefonu kapadıktan sonra bir genel hesaba oturdu Yudelman.

Pizzu, Amalfi, Bruttore ve Dotto'nun Zürih'e gelişiyle, Volpone "aile"siyle Gabelotti "aile"si arasında denge yeniden kurulmuş olacaktı. Folco'yu dinlerken, bir noktayı hemen kavramıştı Moshe. Gabelotti'nin elinde çiçeklerle morga gelip Genco'nun bacağı önünde saygı duruşuna kalkması, aslında Don Ettore tarafından İtalo'ya verilen bir barış güvencesiydi. Bundan şu sonuç çıkıyordu. Gabelotti'nin bir hiç yerine koyduğu bir adama barış önermesi demek, savaş açacak gücü kendinde henüz görmemesi demekti. Ve gene demekti ki Gabelotti de tıpkı Volpone gibi, şifreli hesap numarasını bilmiyordu. Neden? Cevap artık kesindi. Mortimer O'Broin, Nassau'da yanlış bir numara vererek, Don'una ihanet etmişti. Ve bundan sonra düğümün çözümü bir tek adama bağlıydı. Bankacıya... Ne yazık ki İtalo'nun kendisine uyguladığı "tedavi"lerden sonra Kloppe'nin bu konuda anlayış göstermesi söz konusu olamazdı artık.

Şimdi Moshe'nin hemen yapması gereken bir iş vardı. Ona danışmadan aldığı kararları, kızgın Volpone'ye de aldırmak...

"İtalo," diye başladı. "Çok can sıkıcı bir hikâye öğrendim demin... Mori telefon etti. Gabelotti Zürih'te. Ama yalnız değil. On kadar adamını yanına almış..."

"Vittoria'ya telefon etmek için ne bekliyorsun. Aldo, Vicente ve Joseph'i alıp hemen düşsün buraya!"

"Sence gerekli mi bu?"

"Ona karşı beş mi kalalım istiyorsun yani?"

"Peki, hemen arıyorum."

"Kim varmış Gabelotti'nin yanında?"

"Crimello, Barba, Merta, Badaletto, Sabatini, Ferro. Ayrıca

Folco'nun hiç görmedim dediği iki ya da üç kişi. Ama şu noktayı iyi bil, İtalo: Gabelotti senin desteğini istiyor! Yaptığı ilk iş morga gidip Genco'ya saygı duruşunda bulunmak olmuş."

"Onu o öldürdü!"

"O değil. O'Broin! Şimdi ne olursun bırak devreye ben gireyim ve sana zemin hazırlayayım..."

Gerçekten de Moshe'nin yapması gereken çok nazik bir iş vardı. Zirve toplantısının ayrıntılı programını düzenlemek.

Şöyle ki: İki "aile" reisinden birinin öbürünü ziyarete gitmesi, ortaya kaçınılmaz bir öncelik hakkı sorunu koyacaktı. Dolayısıyla da görüşmenin tarafsız bir çerçeve içinde, ayrıca mümkünse tanıksız ve başbaşa yapılması gerekmekteydi.

"Ne oluyor, Pietro? Canını sıkan bir şey mi var?"

"Benim mi? Hayır, hayır... Hiçbir şey yok..."

Bellinzona, onu Hotel Commodore'a götürmek üzere direksiyona geçtiğinden bu yana ağzını açmamıştı. Moshe öteden beri Pietro'yu tanırdı. Sağlam, amansız, ölümüne sadık... İtalo, Lando ile Bellinzona'nın başından geçen dev zenciler olayını kısaca anlatmıştı ona. Herhalde bu başarısızlık, meslek bilinci bütün Sendika üyeleri arasında bir efsane haline gelmiş olan Pietro'yu derinden sarsmış olsa gerekti. Evet ama gene de şaşırmıştı Yudelman. Pietro Bellinzona'nın düşünme zahmetine katlanmaksızın sadece yiyen, içen ve horlayarak uyuyan, en ufak bir metafizik kaygıdan yoksun, sadece şeflerinden emir aldığında memnunluk duyan ve emirleri eksiksiz yerine getiren bir adam olduğunu çok iyi biliyordu.

Çiçek tarhlarının önünden kıvrılan araba, otelin girişi önünde yavaşça durdu.

"Beni burada bekle," dedi Moshe.

Merdivenlerin ulaştığı sahanlıkta Angelo Barba'yı görmüştü. "Aile"ler arası ilişkilerde de hiyerarşi kuralları yürürlükteydi. Nitekim Yudelman ilerleyip dört basamak tırmandığında Barba da dört basamak inmiş bulunmaktaydı. Böylece her ikisi de aynı sayıda adım atmış ve merdivenin tam ortasında karşılaşmış oldular.

Önce Barba konuştu:

"Sizi bekliyorduk!"

Yudelman başını hafifçe eğerek cevap verdi:

"İşte geldim!"

Otelin holüne doğru ilerlediler. Barba, beklenen bir nezaket gösterisiyle, ilkin Moshe'nin girmesi için hafifçe geriye çekildi.

* * *

Lando, adıyla ve sanıyla korkuyordu şimdi. Düpedüz korkuyordu. Gerçi uykusuzdu ve bunun etkisiyle işleri büyütmüş olabilirdi. Ama hayır! Elinde bir bıçakla arkasında bekleyen Bellinzona'nın hayali gözünün önüne geldikçe, ürpermekteydi.

Onun Moshe Yudelman'la gittiğini görünce içi rahatlamıştı. Şöyle bir derin soluk aldı. O anda Folco göründü. Villadaki bu tehdit yüklü havadan kaçıp evine gitmek ve sıcak bir banyo yaptıktan sonra bir-iki saat kestirmek istiyordu şimdi sadece.

"Folco, gidip arabamı alacağım ve üstümü değişeceğim ben. Patron soracak olursa, evdeyim."

"O.K..." dedi Mori.

Küçük bir duraksamadan sonra, dayanamayıp sordu Lando:

"Folco..."

"Söyle?"

"Bellinzona'yı ne zamandan beri tanırsın?"

Folco'nun gözlerinde sert bir bakış ışıldadı.

"Neden sordun?"

"Hiiç," dedi Lando. "Aklıma esti."

Telefonla bir taksi çağırdı.

"Bellerive Strasse!"

Renata'ya bırakmış olduğu anahtarlardan gayrı bir ikinci anahtar demeti daha vardı cebinde. Kloppeler'in evinin önüne geldiklerinde, arabasının bırakmış oldu yerde bulunmadığını gördü.

"Şu blokun ardından dolaşınız," dedi şoföre.

Bloku dolaşıp başlangıç noktasına geldiler. Beauty Ghost P9 ortadan yok olmuştu.

Lando, evinin adresini verdi.

"Devam ediniz," dedi.

Bu mahallede daha fazla eğlenmek istemiyordu. Bir yandan da düşünmekteydi.

Renata mı alıp bir başka yere götürmüştü acaba arabayı? Yoksa çalmışlar mıydı? Bu ikinci olasılık gülünçtü aslında. Bütün dünya bilirdi ki İsviçre'de küçük hırsız bulunmaz!

Hem sıkkın, hem de yorgunluktan bitkin bir halde şoföre ücretini ödeyip dairesinin bulunduğu binaya daldı.

"Bay Orlando Baretto?"

Holün mermer sütununa dayanmış bekleyen iki adamdan birincisi, gülümseyerek ilerlerken sormuştu bunu. Aynı anda da elindeki polis kimlik kartını Lando'nun gözlerinin önüne uzatıp, sorusunu alabildiğine tatlı bir sesle tekrarlamıştı.

"Bay Baretto sizsiniz herhalde?"

Lando kaşlarını çatarak:

"Evet, benim," dedi.

"Büroya kadar bizimle gelebilir misiniz?"

Orlando afallamıştı. Sordu:

"İyi ama niçin?"

Bu sefer ikinci polis ilerledi ona doğru. Gene aynı kibar ve tatlı sesle açıkladı:

"Arabanız söz konusu da."

Bütün bitkinliğine rağmen, işin içinde bir bityeniği olduğunu kavramıştı Lando. Hemen atıldı:

"Ben de biraz önce arabamın çalınmış olduğunu öğrendim," dedi. "Şikayette bulunmaya hazırlanıyordum."

Hep aynı gülümseyişle:

"İçiniz rahat olsun, Bay Baretto," dedi ikinci polis. "Arabanız çoktan bulundu."

"Ya! Nerede bulundu peki?"

"Havalimanı yolu üzerinde. Gidiyor muyuz?"

Memur çok kibar bir sesle sormuştu. Ama soru sorulurken her ikisi de Lando'yu kuşatmışlardı. Lando, adamların bakışlarından anladı ki bu çağrı, aslında bir emirdir.

Son bir umutla:

"Üzerimi değişecektim," dedi. "Acaba..."

Birinci polis sözünü kesti:

"Bir dakikanızı bile almaz bu iş, Bay Baretto... Basit bir formalite o kadar. Lütfen yürüyünüz, başkomiser Blesh sizi bekliyor."

* * *

Uzun bir hazırlık tartışmasından sonra Yudelman ile Barba, *Padrone*'leri arasındaki görüşmenin Dolder Grand Hotel'in bahçe-

sinde yapılması için anlaşmışlardı. Konuşulacak şeylerin gizli kalması bakımından doğa, daha garantiliydi. Capolar yanlarında sadece ikişer koruma bulundurabileceklerdi; ve korumalar da *Padrone*'lerinden elli metre uzakta nöbet tutacaklardı. Randevu, saat tam onikideydi.

Ve her şey kararlaştırıldığı gibi oldu.

İlkin Gabelotti geldi randevuya. Yanında Thomas Merta ile bahçeye girip yürümeye koyuldu. Çok geçmeden Volpone de görünecekti. Bunun üzerine Merta, Ettore'nin bir baş işaretiyle uzaklaşıp elli metre ötedeki bir çiçek tarhına doğru yürüyecekti. Aynı anda, İtalo'nun yanında yürüyen Folco Mori de *Padrone*'sinden ayrılıp karşı yönde elli metre öteye çekilecekti.

Moshe'nin öğüdüne uyarak, ilkin İtalo yürüdü Gabelotti'ye doğru. Eşit kudretliler arasında, geleneğe göre, ilk adımı gencin atması gerekmekteydi.

İtalo Ettore'ye bir metre kala durdu. Kolları bedeninin iki yanına sarkmıştı. Donuk ve dikkatliydi. Konuştu:

"Benimle görüşmek istemişsiniz, Don Ettore. İşte karşınızdayım."

Gabelotti'nin yumuşak bakışlı babacan yüzünde bir gülümseyiş gezindi. Sonra da:

"Beni kırmayıp geldiğin için sana çok teşekkür ederim," dedi.

Bu koruyucu havalı "sen"li hitabı yadırgamıştı İtalo. Ama kızmasına vakit kalmadı. Don Ettore iki adım atıp kollarını açmış ve kucaklayarak göğsüne bastırmıştı bile.

Hemen, gerçekten acılı bir sesle konuşmuştu:

"İzin ver de ağabeyinin ölümünden duyduğum derin üzüntüyü sana yeniden bildireyim."

Vücudunu çekmişti Don Ettore konuşurken, ama İtalo'yu omuz başlarından tutmakta devam ediyordu. Genç Volpone'nin gözlerinin içine; yıllardır göremediği çok sevgili bir dostuyla birdenbire karşılaşmış insanların sevinç dolu bakışlarıyla baktı.

"Don Genco gerçek dostumdu," dedi. "Kendisine derin saygı duyar ve sınırsız bir hayranlık beslerdim."

İtalo'nun koluna girip hafifçe sürükleyerek yürümeye koyuldu. İtalo da, kolunun hafifçe kasılmasına rağmen kendini toplayıp yürümeye koyulacaktı. Her iki tarafın da ellişer metre ötesinde, Mori ile Bellinzona ve Merta ile Ferro, kayıtsız bekler gibi gözükmelerine rağmen bir kat daha dikkat kesilmişlerdi.

Gene Gabelotti konuştu:

"Bana senden çok söz ettiler, İtalo," dedi. "Ve şimdi seni daha yakından tanıma fırsatını bulduğum için memnunum. Ağabeyini işe yeni başlarken tanımıştım. Senin hakkında bildiklerimi ondan öğrendim hep. Bunların arasında, söylesem senin de şaşacağın şeyler var..."

İlgisiz olmaktan çok soğuk bir sesle sordu Volpone:

"Örneğin?"

Tatlı bir gülüşle güldü Gabelotti:

"Örneğin bakkal Bisciotto babaya oynadığın oyun," dedi. "Gördün mü, bak, nasıl biliyorum! On dört yaşındaymışsın..."

"On üç."

"Ne diyordum! Eveeet... Hayat sana büyük bir şans tanımış, İtalo; ama aynı zamanda da bir o kadar büyük bir şanssızlık. Büyük bir adamın kanatları altında doğmuşsun. Sakın unutma, Don Genco gerçekten büyük bir adamdı: *Un uomo di respetto.* İşlerimizin akışı bizleri zaman zaman karşıt durumlara getirmedi değil; ama daima dürüstlük kuralları içinde mücadele ettik."

Bir an derin bir soluk aldıktan sonra devam etti:

"Belki şu söyleyeceğimi sana söylememem gerekiyor, ama ağabeyine olan saygımı belirtmek için söylemeden edemiyorum. Buraya gelir gelmez yaptığım ilk iş, otele gidip üzerimi bile değiştirmeden, kendisine son bir saygı duruşunda bulunmak için morgu ziyaret etmek oldu."

Anıların akını karşısında perişan bir edayla susmuştu Gabelotti. Hiç konuşmaksızın, kolkola yirmi metre kadar ilerlediler. Arada bir uzanıp çiçek açmış dalları okşayan Don Ettore, bir bankın önüne geldiklerinde İtalo'yu yavaşça durdurdu.

"Oturalım, istersen," dedi. "Daha rahat konuşuruz. Gördüğün gibi, gerek kilo gerekse yaş olarak biraz fazlalığım var. Yürümek beni artık yoruyor..."

Keyifle içini çekerek banka bırakmıştı kendini. İtalo da oturdu. İşler hiç hayal ettiği gibi geçmiyordu. Bütün enerjisini, saldırgan bir vahşi hayvanla dişediş bir mücadele için toplamıştı Bebek. Oysa şimdi bunun yerine, pembe tenli dadılarla dolu bir çocuk bahçesinde, hastalık derecesinde şişman ve üstelik tıknefes bir adamın ağzından yumuşak birtakım sözler dinlemekteydi. Böyle gidecek olursa hazret, çok geçmeden romatizmasından ve sindirim zorluklarından da şika-

yete koyulacaktı herhalde! Öfkelenir gibi oldu birden. Ama Moshe'nin art arda sıralanan ricalarını hatırlayarak kendini tutup bekledi.

Don Ettore devam ediyordu:

"Hemen hiç konuşmadın, İtalo; belki de, sana "sen" diye hitap edişimi yadırgıyorsun. Bil ki bu, benim yönümden bir güven ve dostluk nişanesidir. Eğer bana, benim senin ağabeyine beslediğim kadar saygı besliyorsan, özellikle rica ediyorum, sen de bana "sen" diyerek hitap et... Bir başka ricam daha var. Sözlerimin içtenliğine inanmanı istiyorum. Bana pek güvenmediğini biliyorum çünkü... Yo, yo!.. Bana tersini söyleme, boşuna. İnanmam! İnsanlar birbirlerini, değerlendirmeden önce tanımak ihtiyacındadırlar. Bak, şu önümüzdeki işte eşit ortaklar durumundayız ve çok geçmeden sen "aile"nin Capo'su olacaksın belki de..."

İtalo, Gabelotti'nin sözünü kesti ve sakin bir sesle:

"Capo'suyum," dedi.

Gene o yumuşak gülüşle güldü Gabelotti. Hoşgörü taşan babacan bir gülüşle.

"Ah İtalo!" dedi sonra. "Genco seni bana nasıl da iyi anlatmış, bilsen! Atılgandır, birden parlar, ama aslında çok iyi yüreklidir, derdi hep.. Don'luk kendi kendine verilmez, hak edilir..."

İtalo, sesini yükseltmeksizin:

"Alınır," dedi.

"Tamamıyla haklısın, alınır da. Ben, Volpone "aile"sinin başında sen olduğun takdirde iyi ellerde kalacağından eminim..."

Bir an durduktan sonra da, işin aslına döndü:

"Şimdi ciddi konuşalım... Zürih'e niçin geldiğimi biliyorsun herhalde? Consigliere'm Mortimer O'Broin ortadan yok oldu. Talihsiz ağabeyinse vefat etmiş bulunuyor. Ortak sermayemizin bir bankada çürüyüp gitmesine elbette göz yumamam. Sana karşı olan nezaket borcumu yerine getirmek için, şu ana kadar seni haberli kılmaksızın hiçbir girişimde bulunmak istemedim. Şimdi soruyorum sana. Paramızı Trade Zürich Bank'tan çekip Don Genco'yla birlikte öngörmüş olduğumuz yoldan transfer ettirmemde bir sakınca görüyor musun?"

Volpone, bütün uyanık bekleyişine rağmen, Gabelotti'ye afallamış gözlerle bakmaktan alamadı kendini.

Don Ettore de afallamış gibi gözükerek sordu:

"Şaşırmış bir halin var? Yoksa önerimi kabul etmiyor musun?"

Volpone adeta aceleyle cevap verdi:

"Etmez olur muyum, elbette ediyorum! Bankacıyla konuştunuz mu siz?"

Şakadan tehdit dolu bir hareketle parmağını ona doğru kaldırdı Don Ettore:

"İtalo, İtalo!" dedi. "Beni incittiğinin farkında değilsin... Lütfen "sen"leyerek konuş benimle!"

"Herifle konuştun mu?"

"Öğle tatili biter bitmez gidip konuşacağım ve paranızı çekeceğim."

Ahmakça bir şey yaptığını bile bile, dudaklarını kavuran soruyu yöneltmekten kendini alamadı:

"Hesap numarasını biliyor musunuz yani?"

Tam şaşkına dönmüş gibiydi Gabelotti. Safça bir bakışla:

"Ben bilmeyeceğim de kim bilecek yani, İtalo!" dedi. "Bütün hepimizin çıkarı doğrultusunda senin bankacıya gidip, ağabeyinin tamamlamak fırsatını bulamadığı işi halletmek istediğinden haberliyim. O acılı anın heyecanı içinde yaptığın bu jestin anlamını da gayet iyi kavramaktayım. Bana bir telefon açıp haber versen daha iyi olurdu tabii. Çünkü o zaman, şu an öğrenmiş olduğun şeyi sana ben söylerdim. İsviçre bankaları bizim Fort-Knok hapishanesinden daha sımsıkı kapalıdır. Kaldı ki senin bu masum davranışını yanlış yorumlayıp yersiz birtakım düşüncelere de kapılabilirdim. Açık konuşmak gerekirse, üstüne vazife olmayan bir işe burnunu soktuğun kanısına kapılabilirdim örneğin.. O an duyduğun derin üzüntünün seni gerçekten delice bir şeye sürüklediği sanısına düşebilirdim pekâlâ. Kendini benim yerime koy..."

Sert bir sesle onun sözünü kesti İtalo:

"Sen de kendini benim yerime koy!" dedi. "Ağabeyim öldürülüyor ve aynı anda, acayip bir tesadüf sonucu olarak, senin emrindeki consigliere ortadan yok oluyor!"

"Nerden biliyorsun?"

"Sen kendi ağzınla söyledin bana!"

"Doğru, söyledim evet. Ama bankaya gittiğinde sen bunu bilmiyordun ki!"

Volpone bu sefer kendini tutamadı, kükredi:

"Sen beni avanak yerine koyuyorsun galiba! Bütün Sendika biliyor ki senin o puşt danışmanın hepimizi kazıklayıp tüydü!"

Gabelotti'nin gözleri birdenbire acımasızca ışıldayan iki bıçağa dönüştü. Bir an için, Thomas Merta'ya işaret etmek istedi. O anda bulunduğu yerden bir iskambil kartını bile rahatça delik deşik edebilirdi Thomas. Kendini kontrol etmek için büyük bir çaba harcadı, bir fok gibi soluyarak gözlerini yumdu. Aynı anda Volpone'nin haklı olduğunu, Mortimer O'Broin alçağının ona ihanet etmiş olduğunu geçirmişti aklından. Ama Volpone'nin bunu bilmesini istemiyordu. Hiç değilse şimdilik...

Etmek cüretinde bulunduğu hakareti, bu hıyarın ağzına geri tıkmak zevki böylesine büyük bir işin başarısını tehlikeye atmaya kesinlikle değmezdi. Eğilip tarhtan sarı bir düğün çiçeği kopardı, burnuna götürdü. Kokmuyordu. Kocaman avucunda ezdi çiçeği. Nabzı normale dönmüştü artık. Sakin bir sesle:

"Beni iyi dinle, İtalo," dedi. "Çünkü aynı şeyi iki kere söylemek adetim yoktur. Don Genco'nun yerinde uzun süre kalmak istiyorsan, daima dikkatli konuş. Bu sözlerimi de, ağabeyinin anısına gerçekten saygı duyan bir büyüğünün bir öğüdü şeklinde kabul et. Eğer umduğum gibi davranıp da kabul edecek olursan, "aile"lerimiz arasında bir vakitler ortaya çıkmış olan anlaşmazlıkları yok saymaya hazırım. Makul bir öneride bulunduğumu sanıyorum sana, çünkü aslolan uzun yaşamaktır..."

Keder ve hınç dolu bir sesle cevap verdi Volpone:

"Genco da öyle derdi."

Gabelotti ayağa kalkmıştı:

"Sözlerimi unutma," diye devam etti. "Birazdan bankaya gideceğim. Öğleden sonra sana haber veririm."

Ve dönüp uzaklaştı. Hızlı ve sağlam adımlarla yürüdüğünü farketti İtalo...

İlk görüşmeleri böylece sona ermiş oluyordu.

* * *

Başkomiser Blesh telefonu öfkeyle kapattı. Birkaç saat sonra, başkomiser Kirpatrick'le karşı karşıya gelecekti. Hiç mi hiç haz etmediği bir şeydi bu. Kendi kantonunda olup biten işlere herhangi bir yabancı polisin burnunu sokmasını, katlanılması olanakdışı bir hakaret olarak göregelmişti hep.

Ama Kirpatrick dostça ısrar etmişti:

"Sayın başkomiserim," demişti. "Söylemeye bile gerek yok ama,

ben oraya resmi bir sıfatla değil, tamamıyla kişisel bir ziyaret için geliyorum! Söz konusu kimselerin hepsini tanımaktayım..."

Ve adeta yalvaran bir sesle eklemişti:

"Bir meslektaşınız olarak size sadece yardım etmek isterdim. İşin sizin bilemeyeceğiniz yanlarını, yani tipik şekilde Amerika'ya özgü yanlarını açıklamak istiyorum size."

Sormuştu Blesh:

"Kimdir peki bu adamlar?"

Kirpatrick, uzun bir duraklayıştan sonra baklayı ağzından çıkarmıştı:

"Gabelotti, Sendika "aile"lerinden birinin başındadır."

"Derhal sınır dışı edeceğim onu."

Çığlığı andıran bir ses yükselmişti alıcıdan:

"Ne olur yapmayın bunu! Müthiş bir iş başarabiliriz!"

"...riz mi, dediniz?"

"Başarabilirsiniz, yani! Ben size sadece yardımcı olacağım."

Böylece kapanmıştı konuşma. Demeye kalmadan başkomiserin kapısı çalınacak ve içeri giren görevli, Baretto'nun getirildiğini bildirecekti.

Donuk bir sesle:

"İçeri alın," dedi Blesh.

Karakola gelirken Lando, kendince bir taktik saptamıştı. Polislerin kendisi ile Renata Kloppe arasında hiçbir zaman bir ilişki kurmamaları gerekmekteydi. Çünkü böyle bir ilişki kurulduğu takdirde, kurnaz bir polis memurun Volpone ile Kloppe arasında bir bağlantı kurması, bütün olup bitenlerin meydana çıkmasına yeter de artardı bile! Böyle bir durumsa, her "aile" üyesinin hayatıyla ödeyeceği bir talihsizlikti!

"Buyrun, Bay Baretto... Ben başkomiser Blesh. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Arabamı bulmuş olduğunuzu söylediler memurlarınız."

"Bulduk, evet."

"Ben de arabam çalındı diye size başvurmak üzereydim zaten."

"Yani arabanızın çalındığını mı söylemek istiyorsunuz, Bay Baretto? Ne zaman çalındı?"

Daha bürosuna girer girmez, ta bağrından kopup gelen bir antipati duymuştu bu yakışıklı ama tatsız adama.

"Geceleyin," dedi Lando. "Bu sabah yerinde değildi. Memurlarınızın bana söylediğine göre, havaalanı yolunda bulunmuş?"

"Siz arabanızı nereye park etmiştiniz, Bay Baretto?"

"Oturduğum binanın önüne."

"Ne zaman almıştınız o arabayı?"

"On gün kadar önce... Hemen alabilir miyim?"

"Şu an için olanakdışı, Bay Baretto. Arabanız bir kazaya uğramış bulunuyor."

"Kazaya mı dediniz?"

"Renata Kloppe'yi tanıyor musunuz?"

"Hayır. Kimdir acaba?"

"Renata Kloppe, dedim. Bankacı Kloppe'nin kızı..."

'Hayır' anlamına başını salladı Lando ve:

"Hiç işitmedim," dedi.

Başkomiser Blesh, tatlı bir sesle:

"Mutlaka işitmişsinizdir sanırım," diye karşıladı. "Yurttaş olmasanız da uzun süredir Zürih'te yaşıyorsunuz ve herhalde bizim yerel haberlerimiz sizin de kulağınıza çarpsa gerektir. Renata Kloppe, dün gece sabaha karşı saat üçte evlenmiş olan genç kadındır. Bütün gazeteciler bu düğünü yazdı!"

"Evet, olabilir... Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bir tek ilgisi var, Bay Baretto: Renata Kloppe, birkaç saat önce sizin Beauty Ghost'unuzun direksiyonunda öldü. Nasıl olup da arabanıza bindiğini bana açıklayabilir misiniz?"

Tehlike sezgisi Lando'da yorgunluktan eser bırakmamıştı. Büyük bir ürküntü içinde:

"Ama... ama Sayın Başkomiser... diye kekeledi. Ben bunu nasıl bilebilirim?"

"Kaç para verdiniz ona?"

"Kime?"

"Kime değil, arabaya?"

"Arabama mı?"

Blesh'in kendisi hakkında yaptığı soruşturmanın derecesinden haberi yoktu Lando'nun. Ama büyük yalancı sezgisiyle o anda kavradı ki gerçeği elden geldiğince gizlemesi ve ancak karşısındakinin zaten söylediği şeyleri itiraf etmesi gerekmektedir.

Bir an düşünür gibi yaparak cevap verdi:

"Tam kestiremiyorum şu anda... Onyedi, onsekizbin dolar civarında, sanıyorum..."

"Dolar olarak mı verdiniz?"

"İsviçre frangı olarak."

"Çek halinde mi?"

"Dinleyin Sayın Başkomiser, hiç anlamıyorum bunu..."

"Çek halinde mi, dedim?"

"Çek halinde evet. Ama ben ödemedim o çeki."

Orlando tepeden tırnağa kıstırılmış olduğunu kavramıştı. Polisin zaten bildiği şeyleri gizlemenin anlamı yoktu. Sadece bilmediği şeyleri sezinleyip gizlemek kalıyordu geriye. Yoksa felaket, dönüşü olmayan bir kesinlikle omuzlarına çökmek üzere hazır beklemekteydi.

"Arabayı bana bir çeşit armağan ettiler."

Gülümsedi Blesh ve buz gibi bir sesle:

"Nefis bir armağan doğrusu!" dedi.

"Pek o kadar değil, Sayın Başkomiser. Bir kumar borcu söz konusu. Doğrusunu isterseniz, şöyle oldu: Bir barda bir adamla karşılaştım, hoşlandık biribirimizden ve pokere oturduk. Yirmibin dolara yakın parasını aldım adamın."

"Adı?"

"Adını sormadım. O da söylemedi."

"Hiç meraklı değilsiniz, bakıyorum!"

Lando omuz silkerek konuştu:

"Kumarda beni sadece kartlar ilgilendirir, adlar değil."

"Adı, Volpone. Genco Volpone."

"Olabilir..."

"Daha doğrusu, Genco Volpone idi."

Lando avuçlarının terlediğini hissetti. Ama gene de, canı sıkılmaya başlamış terbiyeli adam görünümünü korumayı başardı. Ama artık biliyordu ki Blesh, Volpone adını geçmiş zamanda söyledikten sonra, onu serbest bırakmayacaktır.

Dişlerini sıkarak, kendisine tutuklandığını bildirecek olan sözleri bekledi. Ama birdenbire başını önüne eğdi Blesh:

"Yardımınız için teşekkür ederim, Bay Baretto," dedi. "Soruşturma biter bitmez arabanız size teslim edilecektir. Yalnız kentten ayrılmamanızı rica ediyorum. Belki başka birtakım noktaların aydınlanması için size ihtiyaç duyabilirim."

Tam bütün umutların söndüğü anda Başkomiserin bu yüzseksen derecelik dönüşüyle afallayan Lando, selâmlayıp kapıya yöneldi.

Blesh'in kendisiyle kedi fare oynar gibi oynadığından ve her an seslenip "tutuklusunuz" diyeceğinden emindi. Ama, hayır. Hiçbir şey olmadı. Alabildiğine özgür, caddedeydi işte. Koşmamak için kendini güçlükle tuttu...

Şimdi ilk iş, hemen Volpone'ye gidip işlerin alt üst olduğunu ve eğer hayatının geri kalan kısmını kodeste geçirmek istemiyorsa İsviçre'yi valizlerini bile almağa vakit ayırmaksızın terketmesi gerektiğini haber vermekti.

O sırada Başkomiser Blesh de, ikinci kattaki bürosunda müthiş bir öfkeyle düşünmekteydi. Bu işe karışan kim varsa, ister polis ister haydut olsun, onu budala yerine koymuştu. Teker teker hepsine ödetecekti bu değerlendirme hatasının faturasını.

İlk olarak da o Amerikan polisine!

* * *

Bir gölge gibi çıkmıştı evden. Ve hayatını doldurmuş olan işlerin boşluğunu düşünerek yürümeğe koyulmuştu. Boşluk, evet: Renata'yla birlikte bütün her şey ölmüştü sanki.

Kendini birdenbire bankasında buldu. Oysa buraya gelmeye karar vermemişti. Marjorie her zamanki yerindeydi, kaskatı kesilmiş bir halde. Sekreterinin yüzündeki acılı ve ürkek ifadeden, dramdan haberli olduğunu anladı. Gazeteler henüz çıkmamıştı, ama kulak gazetesi boş durmamış olsa gerekti.

Marjorie: "Sayın Kloppe," diye başladı.

Gerisini getirmeksizin sustu. Dolu doluydu gözleri.

Homer sekreterine bakmadı. Sadece önünden geçerken omuzunu sıvazlamakla yetindi. Gidip bir robot gibi masasına oturdu ve bütün kudretini büyük bir sabır ve iradeyle kurmuş olduğu bu odayı, tanımaksızın, şaşkınlıkla bir süre seyretti. Sonra bir dosya çıkarıp şöyle bir göz gezdirdi. Hayır artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Marjorie odaya süzüldü.

"Burada mısınız, efendim?"

"Hayır."

Marjorie çıkmak üzereyken, gene bir robot hareketiyle durdurdu onu ve sordu:

"Kimmiş?"

"Özel olarak sizinle görüşmek için Amerika Birleşik Devletleri'nden gelen bir bay. Israr ediyor."

"Adı?"

"Ettore Gabelotti."

Birdenbire bu ad bir başka adı getirdi: Volpone! Bir bomba patlamış gibi oldu kafasının içinde.

Kazadan sonra, Renata'nın cesedinin başında dua ederken, bir an kendi kendine sormuştu: 'Bu kazada da Volpone'nin parmağı olmasın sakın?' Ama hayır, o küçük ahmak gangster değildi kızını öldürmüş olan. Kendisiydi doğrudan doğruya... Bir servet yitirmek korkusuyla, gerekli önlemleri zamanında almamış olan kendisi! Bir servet... Bundan böyle hiçbir işe yaramayacak olan bir servet!..

Gabelotti sekiz gün önce... bir başka hayatta... burada, bu aynı büroda görüşüp anlaştığı Genco Volpone'nin ortağıydı.

Marjorie'nin kapıda cevap beklediğini unutup ağır ağır kalktı masasından, pencereye gidip dışarı baktı. Aşağıda, caddede yürüyen insanlar vardı. İlkbaharın verdiği esneklikle uçar gibi yürüyen...

Gözlerinin önüne serili güzellik, bir adaletsizlik gibi yüreğine çullandı. Güçlükle dönüp yeniden masasına oturdu. Kapının yanında duran sekreterini farketti. Hemen toparlandı:

"Alın içeri," dedi.

Bu karar değişikliği Marjorie'yi şaşırtmıştı. Ama hiçbir yorumda bulunmaksızın çıktı. Bir dakika geçmeden kapı açıldı ve Don Ettore Gabelotti girdi.

İlerleyip karşısında duran heyulaya baktı Homer bir an.

"Bay Kloppe?"

'Kloppe ne kadar şişman ve tatsız bir adam!..' diye içinden geçirdi ve adama, başıyla oturmasını işaret etti.

"Teşekkür ederim," dedi Gabelotti otururken. "Sanırım, adımı biliyorsunuz?"

Bir an bekledi. Cevap gelmeyince devam etti ister istemez:

"Ortak bir dostumuz var: Philip Diego. Avukatım. Size benden söz etmiş olsa gerek?"

Gene bir an cevap bekledi. Bir mezar sessizliği çöktü odaya.

"Çok tatsız bir durumdayım, farkındaysanız," diye sürdürdü konuşmasını. "Bankanıza yatırılmış büyük miktarda bir param var. İki milyar dolar, bildiğiniz gibi..."

Bankacının yüzüne baktı Don Ettore bir teşvik görmek umuduyla. Sadece donuk bakışlı iki mavi göz gördü.

"Bu sermaye, transfer edilmek üzereydi ki ortağım öldü. Kendisiyle tanışmıştınız. Ortağım ve dostum Genco Volpone... Akıl almaz birtakım rastlantılar sonucunda, ortağımla birlikte size parayı yatırmağa gelen tam yetkili temsilcim Mortiner O'Broin ise..."

Bir an gene susup derin bir soluk aldı Gabelotti, sonra öfke dolu bir sesle devam etti:

"... evet!... Mortimer O'Broin ise bana karşı hiç de dürüst olmayan bir şekilde davranmış bulunuyor. Bana sizdeki hesabımızın gerçek numarası yerine, uyduruk bir numara vermiş olduğunu New York'tan size telefon ettiğimde öğrendim. Evet, Sayın Kloppe, yıllardır kendisine kayıtsız şartsız güven beslediğim bir adam tarafından korkunç bir ihanete uğramış bulunmaktayım..."

Homer'de en ufak bir hareket yoktu. Bir demir blokuydu sanki. Bakışlarında bir ışıltı aramak bile boşunaydı. Ne bir merak, ne bir dikkat, ne de sırf kibarlık olsun diye küçücük bir ilgi belirtisi!...

Rahatsızlığı derin bir huzursuzluğa dönüşmeğe başlayan Gabelotti, oturduğu yerde şöyle bir kıpırdandı.

"Ayrıca biliyorum ki, Sayın Kloppe, ortağımın kardeşi İtalo Volpone, bana haber vermeksizin ve onayımı almaksızın, yani böyle bir girişimde bulunmaya ne en basit bir yetkisi ve ne de en ufak bir hakkı olmadığı halde gelip sizi rahatsız etmiş bulunduğu hatanın cezasını bana çektirmemenizi isterim. Çünkü ben, herşeyden önce, namuslu bir insanım. Paramı transfer ettirmek üzere bizzat sizin bankanızı seçmemin nedeni, sizin işini kusursuz gören dürüst bir kimse olarak ün yaptığınızı bilmemdir. Ayrıca hiç şüphem yok ki sağduyu sahibi bir insansınız ve nasıl bir durumda olduğumu görüyorsunuz. Kendi paramın hesap numarasını bilmemekteyim. Ve gene gördüğünüz gibi, açık kart oynamaktayım, Sayın Kloppe. Bu da, size sınırsız ve mutlak bir güven duyduğum içindir. Size yatırılmış olan paranın bana ait olduğunu pekâlâ biliyorsunuz. Dolayısıyla da şimdi ben, bilgeliğinize seslenerek ve tanıksız olarak, erkek erkeğe, sizden açıkça talep ediyorum: Sahibi olduğum parayı, öngörüldüğü şekilde, Panama Chemical'e transfer ettiriniz."

Birkaç saniye için, dinsel bir sessizlik çöktü odaya. Karşı karşıya geldiklerinden beri ilk kez olarak Homer Kloppe, Ettore Gabelotti'yi "görür" gibi oldu. Miyop mavi gözleriyle uzun uzun ziyaretçiye

baktı sonra da görüşmenin bittiğini belirtmek için ayağa kalktı ve sakin, tonsuz bir sesle:

"Çok üzgünüm," dedi. "Ve özür dilerim. Bütün bu sözlerinizden hiçbir şey anlamadım."

20

Elini çabuk tutması gerekiyordu. Birkaç saat sonra maden kapanacak ve askerler tarafından korunmaya başlanacaktı.

Galerinin dibine son bir göz atma bahanesiyle ekibini yola çıkarmış ve içerde tek başına kalmıştı. Sonuna geldiği dar ve basık tünel, putrellerle payandalanmıştı. Mühendisler mümkün olduğu kadar uzun bir galeri kazdırmıştı. Ama tünellerin dibinde, henüz hiçbir maden araştırması yapılmamış olan yerlerde toprak kaymaları olmuş ve adamlar ölmüştü. Uzun galeri kesimleri, çaprazlamasına çatılmış tahtalardan kurulu ilkel barikatlarla kapatılmıştı. Sonradan, kayaların damarlarına beton döküldüğünde, başkaları gelecek ve kazmalarla duvarları delmeğe koyulacaklardı. Ve... ve belki de bulacaklardı...

İçgüdüsel bir davranışla önce arkasına göz attı, sonra da lambasını mutlak karanlığın bağrına dikti. Kesinlikle yalnızdı artık. Hayır, ona eşlik eden bir şey vardı gene de: Yerdeki birikintiye belirli aralıklarla damlayan bir su sızıntısı.

Oraya kadar gelebilmek için, yasak bölgeye açılan iki kapıyı –yüreği korku ve heyecanla çarparak– aşmıştı. Çekicinin ucuyla, barikatı oluşturan tahtaların çivilerini çabucak söktü. Açtığı delik, yeterince genişleyince yavaşça içeriye süzüldü. Yirmi metre ötede sona eren galeriyi oradaki kayaları lambasıyla aydınlattı: Ali Baba mağarası orada başlamaktaydı.

Daha henüz hiçbir el oradaki kayalara dokunmamış ve hiçbir alet tırmalamamıştı. Oysa her santimetre karelik toprak parçasının arkasında dünyanın en güzel elması, fatihini bekliyor olabilirdi pekâlâ!

Julio; "Yasak ve dokunulmaz olan"ın karşısında, soluğu kesilerek bir süre oturdu ve ancak Kristof Kolomb'un Amerika'ya çıktığı ya da ilk astronotun Ay yüzeyine indiği an duyabilecekleri bir şehvetle ürperdi. Duyduğu bu dipsiz zevki, bu mutlak coşkuyu karşılaştırabileceği... ölçüsüne vurabileceği bir başka şey aradı bir süre. Bula-

madı. Manuella'yla sevişirken ulaştığı orgazmlar bile yavan kalıyordu bunun yanında!..

Kararsız birkaç adım attı, duvarı bir kadının göğsünü okşar gibi okşadı. Sonra da parmaklarının hafifçe ucuyla kazıdı. İnce bir şerit halinde tozlar ayaklarının ucuna döküldü: Tehlike var, demekti bu!..

Julio büyük bir ihtiyatla davranmak zorundaydı. Yoksa duvar üzerine çökebilirdi.

Ama bilmek istiyordu. Bunun için de kazması, biraz daha.. biraz daha kazması gerekliydi.

Gözlerini iğneleyen ter damlacıklarını yeniyle sildi ve çekicini yeniden çalıştırmağa koyuldu. Küçük bir toz yağmuru daha geldi. Bir an hareketsiz kaldı Julio. Korkudan ürpermişti derin derin. Ama son fırsattı bu, bir daha ele geçmesi olanakdışı bir fırsat...

Gerçekten de ertesi günü Wassenaar's Consolidated kapılarını kapayacaktı. Ve belki de bir daha hiç kimse, Julio'nun şu anda varlığını sezdiği hazineyi ele geçiremeyecekti artık. Sabırla ve hafif vuruşlarla kazmağa devam etti... Duvarı otuz santim kadar delmişti ki, çekici birdenbire boşlukla karşılaştı. Açılan deliği eliyle genişletti, lambasını sokup öteyi görebilecek kadar... Ve işte o zaman aldanmamış olduğunu anladı. Volkanik kökenli bir patlama sonucunda meydana gelmiş bir çeşit şömineydi bu; çeperleri kimberlitle kaplı bir şömine. Zengin bir maden damarının oluşması için bundan daha ideal jeolojik koşullar bütünü düşünülemezdi!

Julio'nun içini birdenbire bir sabırsızlık bürüdü. Heyecandan titreyerek çekici bırakıp, kazmasına sarıldı...

Çok mu hızlı vurmuştu, duvar mı çok yufkaydı? Düşünmesine vakit kalmadı. Kararsız denge halindeki binlerce ton kayanın baskısı altında birer kibrit çöpü gibi çıtırdayarak payanda kalasları kırıldı. Ve koca galeri boydan boya boğuk bir uğultu içinde çöktü.

Bir anda toprağa gömülü duruma düşen Julio, bilincini yitirmeden önce, toprak dolu ağzıyla inledi:

"Manuella..."

* * *

Gümrük memuru, karşısındaki adamlara şöyle bir baktı ve özel bir dikkat göstermeksizin pasaportlarını inceledi.

Dört adamın dördü de son derece şık siyah kostümler giyinmişlerdi. Dördünün de elinde, birer siyah çanta vardı.

Kontrolden geçer geçmez kalabalığa karışan dört adam, çok geçmeden havaalanının önünde bekleyen taksilerden birine atlayacaklardı.

Tıpkı Capiregime'leri gibi kendisi de bir tek kelime Almanca bilmeyen Vittorio Pizzu, üzerinde gidecekleri yerin adresi yazılı olan kâğıdı şoföre uzattı:

SONNENBERG — AURORASTRASSE

"Ja!" dedi şoför.

Ve gaza bastı. Araba hareket ederken, gümrük bürosundaki görevli, yerini bir arkadaşına bırakarak telefona sarılmaktaydı:

"Başkomiser Blesh?"

"Kim konuşacak?"

"Havaalanı gümrüğünden çavuş Glucke."

"Başkomiser yerinde yok, Çavuş. Ama bana da söyleyebilirsiniz. Durumdan haberliyim. Yeni gelenler mi var?"

"Dört kişi."

"Bir dakika, kalemimi alayım. Tamam, sizi dinliyorum..."

"Dördü de New York'tan geliyor. Vicente Bruttore..."

"İki "T" ile mi yazılıyor?"

"Evet. Devam ediyorum: Aldo Amalfi... Joseph Dotto. Bu da iki "T" ile... Vittorio Pizzu."

"Oldu, azizim. Bizimkilere haber verdiniz mi?"

"Çoktan. Peşlerine düştüler bile."

"Sağolun!"

"Selam!"

"Selam."

* * *

İki başkomiser arasında, daha el sıkışırken, tiksinmeye varan bir antipati doğmuştu. Bunun bellibaşlı nedenlerinden biri, Blesh'in kızıl saçlıları sevmemesiydi. Hele bir de, yalnız kendileri gelmekle yetinmeyip yanlarında yedek kuvvet getirirlerse!"

"Yardımcım komiser Herbie Finnegan," dedi Kirpatrick.

Blesh, elini uzatmaya tenezzül etmeksizin soğuk bir eğilmeyle selamladı, o kadar... Kirpatrick devam etti:

"Bay Scott Dempsey."

Blesh karşısındaki kısa boylu güleç yüzlü adamı sert bakışlarla tepeden tırnağa süzdü. Alabildiğine keyifli görünen ufak tefek adamın sırtında nerdeyse sokak dilencilerine özgü yıpranmış bir tüvit ceket vardı; bir de paçavrayı andıran bumburuşuk bir lacivert kravat...

Blesh güvensiz bir bakışla sordu.

"Polisten misiniz?"

Dempsey'in yerine Kirpatrick cevap verecekti hemen:

"Sayılmaz!"

Blesh'in bir kat daha soğuklaşan bakışları karşısında genzini temizleyip açıklayacaktı:

"Dostum Scott Dempsey, Securities and Exchange Commission'de görevlidir."

Blesh kaşlarını çattı:

"Doğrusu şaşırmış durumdayım, Sayın Başkomiser," dedi. "Sizin tek başınıza geleceğinizi sadece kişisel ziyaret için geleceğinizi sanıyordum!"

Kirpatrick, bu buz gibi sözlere, sözümona dostça bir kahkahayla cevap verdi ilkin. Blesh'in kızıl saçlıları sevmemesine karşılık, o da İsviçre'ye ilişkin ne varsa tümünden nefret ediyordu: Özellikle Sendika dosyasını çözüme ulaştıracak bütün yollar gelip en sonunda bir İsviçre bankasında düğümlenmekteydi.

"Durum tamamıyla söylediğim gibidir, Sayın Başkomiserim."

"Öyleyse, Amerikan vergi servislerinde görevli bir kimsenin burada ne işi var?"

Scott Dempsey gülmeye başlamıştı. Hem de nasıl gülmek. Kıkır kıkır! Söz konusu olan kendisi değilmiş gibi.

İyice güç durumda kalan Kirpatrick, gene de kendini toparlayarak savunmaya geçti:

"Bay Dempsey'in ziyareti de özel bir ziyarettir ve dostçadır," dedi.

Blesh amansızdı:

"Size üzülerek de olsa bildirmek zorundayım ki, Sayın Başkomiser dostunuzun ziyaretinin belirttiğiniz çerçeve içinde kalmasına ben de özellikle yardım edeceğim. Biz, yabancı görevlilerin ülkemiz-

de olup bitenlere karışmasından pek fazla haz etmeyiz. Söz konusu görevliler, dost bir ülkenin yurttaşları olsa bile."

Dost bir ülke! Az kaldı boğulacaktı Kirpatrick!. Ülkeye bakın: Bir cep mendiline koyup da Amerika'ya taşısanız, yüzölçümü New York'taki Çin mahallesini bile kaplamaz!..

Finnegan yetişti amirinin imdadına:

"Bütün bunları bilmekteyiz, Başkomiserim," dedi tatlı bir gülümseyişle. "Ülkenizde küçük parmağımızı dahi kaldırmamız söz konusu olamaz. Meslekdaşlarınız olduğumuzu lütfen unutunuz ve bizleri sadece yardımcılarınız... sizin adınıza iş görmeye hazır gönüllü yardımcılarınız olarak kabul ediniz."

Blesh Scott Dempsey'i bir kez daha tepeden tırnağa süzdü. Sonra da, gene buz gibi bir sesle sordu:

"Bu ziyaretinizin hangi kesin nedene dayandığını öğrenebilir miyim, Sayın Dempsey?"

Kirpatrick yeniden atıldı:

"Gelmesini kendisinden ben rica ettim!"

"Hangi nedenle?"

Dempsey gene kıkırdadı dayanamayıp. Kirpatrick, ona çivi gibi bir bakış attıktan sonra:

"Basit bir nedenle, Sayın Başkomiser," dedi. "Üzerinde durduğumuz iş, benim yetki alanımı aştığı için, ve..."

Blesh, sözünü kesti hemen:

"Beni şaşırtıyorsunuz! Bir önceki konuşmamızda, söz konusu işin salt cinayet masasını ilgilendiren bir iş olduğunu söyleyen sizdiniz?"

"Bendim, evet."

Blesh, çenesiyle Dempsey'i göstererek sordu:

"Peki, öyleyse?"

Cevap vermekten çok soru sormağa alışmış olan Kirpatrick, bir an durduğu yerde kıvrandı. Giriştiği soruşturmanın gerçek nedenlerini bu sonuncu sınıf polise açıklayacak herhalde değildi! Bir İsviçreli, Sendika'nın varlığının Birleşik Amerika için ne gibi hayati problemler doğurduğunu nasıl anlayabilirdi?

Bir süre beklediği halde cevap alamamış olan Blesh, buz gibi bir sesle konuştu yeniden:

"Hiç de *fair* davranmıyorsunuz, Başkomiser!"

"Pardon!"

"Kullandığınız tarzdan kesinlikle haz etmediğimi de belirteyim size ayrıca."

Kirpatrick'in yüzü de saçlarının rengine büründü birdenbire. Yanlış işitip işitmediğini anlamak için Finnegan'la Dempsey'e baktı. Ama Finnegan başını önüne eğmişti, Dempsey ise kıkırdıyordu gene.

Blesh, sinirli bir el hareketiyle konuşmaya başladı:

"Sizi müfettiş Mahonney'in ölümünden haberli kılmak üzere telefonla aradığımdan bu yana, beni hep bir budala yerine koydunuz. Bana yardımcı olmaktan dem vuruyorsunuz: Yalan bu! Bende ne varsa almak, buna karşılık hiçbir şey vermemek istediniz! Meslektaşlar arası dayanışma dediğiniz şey, bu olmasa gerek!"

Kirpatrick en son azarı işiteli aşağı yukarı yirmi yıl olmuştu. Mesleğin henüz ilk aşamalarında yükselmeğe çabalarken. Yani çoktan yitirmişti o alışkanlığı. Afallamış bir halde, nasıl davranması gerektiğini bir türlü kestiremeyerek sustu. Alabildiğine mutsuzdu.

Blesh tiz ve sert bir sesle konuşmaya devam ediyordu:

"Üzerindeyiz dediğiniz iş hakkında en az sizin kadar şey biliyorum, belki de sizden fazla! Sizin o özene bezene gizlediğiniz herşeyden haberim var, herşeyden! Volpone, Yudelman, Pizzu, Bellinzona, Mori, Dotto, Btuttore, Amalfi, bütün hepsi bu kentin duvarları içinde! Ayrıca Gabelotti ile adamları da: Grimello, Barba, Badaletto, Merta, Sabatini ve Ferro!"

Masanın üzerine koymuş olduğu elini açtı, başıyla avucunu işaret ettikten sonra ani bir hareketle elini kapatarak:

"Hepsi burada!" dedi. "Başkaları da: Rico Gatto'yu tanıyor musunuz? Hayır! Peki ya Orlando Baretto'yu? Ne gezer! Öğrenmeniz gereken daha birçok şey var Başkomiser!"

Kirpatrick, ister istemez sineye çekmek zorunda duydu kendini. Finnegan sıkıntıyla başını çevirdi. Scott Dempsey bile artık gülmüyor gibi geldi Kirpatrick'e.

"Şimdi size apaçık bir önerim var, kabul ya da reddedersiniz. Tartışma istemiyorum. Ya elimizdeki bilgileri karşılıklı olarak, dürüstçe ve eksiksiz bir biçimde birbirimize aktarırız ve o zaman bana en ufak bir oyun oynamağa kalktığınız takdirde hemen anlaşmayı bozarım! Ya da susmayı, bilgilerinizi kendinize saklamayı tercih edersiniz; o takdirde de Baylar, benim için, sizlere derhal iyi günler dilemekten başka yapacak bir şey kalmıyor."

Kirpatrick dudaklarını ısırdı. Yüzü artık kırmızı değildi, sarıya çalıyordu. "Ne dersiniz?" gibilerden, sırayla Dempsey ve Finnegan'a çevirdi bakışlarını.

Konuşan Finnegan olacaktı:

"Öyle sanıyorum ki Başkomiser Blesh haklı, Başkomiserim."

Devam edecekti, ama Blesh sözünü kesti:

"Bir saniye! Eklemem gereken bir nokta var: İsviçre'de hiçbir yetkiniz ve hiçbir hakkınız yoktur. Ne polis yetkiniz, ne de Konfederasyon'un banka etkinliğine göz atma hakkınız!"

Kirpatrick güçlükle yutkunarak sordu:

"Bize ne kalıyor peki?"

"Hiç! Bana bazı ipuçları vermenize karşılık ben de yapacağım koğuşturmayı izlemenize izin vereceğim. Koğuşturmanın sonuçlarını ülkenize döndüğünüz zaman istediğiniz gibi kullanabilirsiniz."

"Peki ama birtakım tutuklamalar yapacak olursanız?"

Alaycı bir gülümseyiş dolaştı yüzünde Blesh'in:

"Küçük bir ayrıntıyı unutuyorsunuz, Başkomiser," dedi. "Şu ana dek ve tersi ispatlanıncaya kadar, İsviçre topraklarında hiçbir suç işlenmemiştir! Bu durumda kimi tutuklamamı istiyorsunuz? Ve hangi suçtan dolayı tutuklamamı?"

Blesh öç almaktan duyduğu memnunluğu gizlemek için suratını asıp odasında dolaşmaya koyulmuştu. Bir süre böyle volta attıktan sonra birdenbire Kirpatrick'in önünde durdu:

"Neye karar veriyorsunuz, Sayın Başkomiser?" diye sordu. "Evet mi, hayır mı?"

Kirpatrick, kızıl saçlarının arasına elini daldırdı. Bir an düşündükten sonra Scott Dempsey'le Herbie Finnegan'a baktı. Her ikisi de başlarıyla birer "evet" işareti yaptılar. Kirpatrick omuz silkerek ve konuşmadan çok küfrü andıran bir tonla:

"Evet," dedi.

Blesh hafifçe gülümsedi ve bir düğmeye bastı. Bir polis memurunun kafası açılan kapının aralığında göründü.

"Bize üç bardak, buz ve viski getirin!"

Woldemar Blesh ziyaretçilerine döndü:

"Söz aramızda aslında ben sizin şu yurttaşlarınızın Zürih'te oluşlarından hiç de hoşnut değilim. Bütün istediğim de bir an önce tümünden birden kurtulmak! Eğer İsviçre ile Chicago'yu biribirine

karıştıracak kadar çılgın oldukları meydana çıkacak olursa, hiç düşünmeksizin hepsini hemen o saat size teslim ederim!"

Açık avucunu Amerikalılara uzattıktan sonra birdenbire kapayarak:

"Hem de böyle!" dedi.

Sustuktan sonra da Kirpatrick'e döndü:

"Şimdi sizi dinliyorum, Başkomiserim..."

* * *

Ne holde ve ne de aşağı kattaki odalarda hiç kimse yoktu. Lando, bütün yorgunluğunu unutmuştu, koşar adım merdivene yöneldi. Şimdi bir tek kaygısı vardı. İsviçre polisinin peşlerinde olduğunu Volpone'ye bildirmek ve hemen buradan gitmesini istemek!

Birinci katta Folco Mori'yle karşılaştı. Sordu:

"Padrone! Nerede?"

"Rahatsız edilemez."

"Onunla hemen konuşmalıyım, Folco!"

"Capiregimeleriyle birlikte Pizzu demin geldi. İtalo ile Yudelman, neler yapmaları gerektiğini onlara anlatıyorlar. İster istemez bekleyeceksin."

"Tuh! Tuh! Tuh! Uzun sürer mi dersin?"

"Hiç bilmem."

Hiyerarşi gözettiği için, Mori'ye ortalığın kayganlaştığını söylememişti:

Haberin, herkesten önce İtalo Volpone'ye ulaştırılması gerekmekteydi.

Umutsuzluk içinde geriye döndü, bir güçlendirici içip toparlanmak üzere mutfağa doğruldu. Başkomiser Blesh'le yaptığı konuşma, gerçekten perişan etmişti onu.

Önce Bellinzona'nın geniş omuzunu gördü. Küçük bir tabureye oturmuş, bir çizgi-roman kitabını okumaktaydı. Beş-altı tane boş bira şişesi önünde duruyordu.

Lando masadaki votka şişesine uzandı; bardağını doldurup bir dikişte yuvarladı. Başkomiser Blesh'in karşısında kapıldığı dehşet, Bellinzona karşısında duyduğu dehşeti bir an için ona unutturmuştu.

Sordu:

"Pietro, yukarıdakilerin işi uzun sürer mi dersin?"

"Belli olmaz," dedi Pietro. "Kimi aradığına bağlı."

"Volpone'yle görüşmem gerek."

"Bir saat oldu kapanalı."

Lando bu yeniliği birdenbire fark etti: Bellinzona lûtuf buyurup onunla konuşmuştu! 'Uykusuzluktan bütün her şeyi yanlış anlamışım' dedi kendi kendine. Ve dostça sordu:

"İyisin ya? Biraz daha iyisin ya?"

"Ne demek o?"

"Canın iyice sıkkındı dünden beri! Biraz düzelmişsindir, umarım."

Cesaret edebilse, her şeyi unuttuğunu söyleyecekti ona. İsteği dışında tanıklık ettiği o korkunç sahneyi unuttuğunu ve hiç kimseye bildirmesinin söz konusu olmadığını söyleyecekti.

"Düzeldim biraz," dedi Pietro. "Fena sayılmam..."

Bellinzona böyle diyerek ayağa kalkmıştı. Buzdolabına yürüyüp ikinci bir bira şişesi çıkardı. Şişeyi açtı, yarısına kadar ağzına dikip içti. Sonra da düşünceli bir edayla kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kilitledi miskin bir jestle. Mutfakta yalnızdılar!

Lando şaşkınlık içinde sordu:

"Ne yapıyorsun yahu?"

Bellinzona cevap yerine anahtarı cebine atmıştı ve elini cebinden çıkardığında, avucunda Lando'ya dikili bir tabanca vardı.

Lando boğulur gibi bir sesle:

"Delirdin mi sen?" dedi.

Bellinzona onu susmasını işaret etmek için, parmağını dudaklarına götürdü.

"Gürültü yapma, arkadaş," dedi. "Çalışanları rahatsız etme..."

"Peki ama," diye kekeledi Orlando... "Niye dikiyorsun bana o tabancayı öyle?"

"Seni öldüreceğim Lando."

Bir buz kitlesi içinde hapis kalmış gibiydi Baretto. Kendini tutmaya çalışarak sordu:

"Ben sana ne yaptım ki?"

Bellinzona sıkıntıyla başını kaşıdı:

"Hiçbir şey yapmadın doğru," dedi. "Yemin ederim ki sana en ufak bir düşmanlığım yok!"

Orlando son bir çabayla sesinin tonunu kontrol ederek sordu:

"Yani arkadaşın değil miyim artık?"

"Elbette arkadaşımsın," dedi Bellinzona. "Ama ben gene de seni öldürmek zorundayım."

Lando birden her türlü kontrolü yitirdi:

"Yoksa dünkü hikâye için mi?" dedi titreyen bir sesle. "Delisin sen! Ben hiçbir şey görmedim ki dün! Bakmıyordum bile! Sonra... sonra aynı şey benim de başıma gelebilirdi pekâlâ!"

Boğuk bir sesle:

"Evet ama benim başıma geldi," dedi Bellinzona. "Ve sen yaşamaya devam ettikçe ben yaşayamam."

Lando'nun artık yalvarmaktan başka çaresi kalmamıştı:

"Pietro!" dedi. "Yapamazsın bunu! Beni öldüremezsin! Düşün ki işitirler seni! İtalo bunu senin yanına bırakır mı sanıyorsun? Sana erkek sözü: Ben hiçbir şey görmedim!"

Bellinzona acımasız bir sesle konuştu:

"Bakma bana!" dedi. "Tiksiniyorum gözlerinden!"

Sonra da kesin bir sesle emretti:

"Arkanı dön!"

"Pietro!"

"Arkanı dön, dedim!"

Bacakları çözülerek sırtını döndü Lando. Yürüdüğünü işitmedi Bellinzona'nın, ama soluğunu ensesinde duydu birdenbire. Sonra da buzlu bir rüzgar gibi sesini:

"Bağışla beni arkadaş... Başka çarem yok."

Son bir çırpınışla haykırdı Lando:

"Pietro!"

Geriye dönmek istedi. Aynı anda Bellinzona elinin sırtını olanca gücüyle onun tam ense köküne indirdi. Lando yere devrildi.

Pietro hemen kapıya seğitti. Kulağını dayayıp dinledi. Bununla da yetinmeyip kapıyı açtı, başını uzatıp hole baktı, dinledi. Görünürde hiç kimse yoktu, hiçbir gürültü de işitilmiyordu. Demek ki öbürleri gene birinci kattaydılar.

Yeniden kapıyı kilitledi. Gelip büyük buzdolabından on beş kilo ağırlığında bir buz çubuk çıkardı ve çubuğu dolabın üst kenarına kararsız denge halinde yerleştirdi sonra döndü, bilinçsiz bir halde yığılmış duran Lando'nun vücudunu ayağının ucuyla sırtüstü getirdi. Buzu kaldırdı hemen ardından, havalandırdı ve bir lobut gibi Lando'nun alnına indirdi. Bulantı verici bir gürültüyle, kana bulanmış buz parçaları doldurmuştu bir anda mutfağı.

Bellinzona, eğilip Lando'ya iyice baktı. Alnı delinmişti evet. Hemen bir süpürgeyle, yere yayılmış buz parçalarını bir küreğe doldurdu. Ayaklarının ucunda yükselerek, büfenin üzerindeki gömme dolabı açtı. Lando gelmeden önce oraya dilimlenmiş bir ekmek yerleştirmişti. Hemen büfenin yanına sessizce yatık bir tabure koydu. Buz çubuğu alıp bulaşık teknesine koydu ve sıcak su musluğunu açtı. Buz yavaş yavaş erimeye koyuldu.

Daha sonra, Lando'nun cesedini gömme dolabın alt kısmına çekti. Taburenin hemen yanına. Ama bu sefer yüzükoyun yatırdı. Yatırmadan önce de alnındaki yarayı bir güzel ovalamayı unutmamıştı. Böylece yerde küçük bir kan gölü oluşmuştu. Ve Pietro, sınırsız bir soğukkanlılıkla, Lando'nun başını o kan gölcüğünün ortasına yerleştirdi.

Mizansenin kusursuz olması için, son bir ayrıntıyı da düzenlemesi gerekiyordu. Büfeden bir yığın tabak alıp, gömme dolabın üst rafına, ekmek dilimlerinin hemen yanıbaşına koydu. Aynı zamanda buzdolabından bir peynir tepsisi de çıkarmıştı ve bulaşık masasının üzerine bırakmıştı. Teknede eriyen buzdan bir parça koparıp tabak yığınını dengede tutacak şekilde dolaba yerleştirdi. İki dakika geçmeden buz eriyecek; ve tabaklar, yerde paramparça olacaktı.

Bu arada teknedeki buz çubuğu, sıcak suda tamamıyle erimiş gibiydi. Bellinzona yapıtına son bir kez göz attı. Gerçekten de inandırıcı bir tabloydu bu. Lando, gömme dolaptaki ekmeği almak için tabureye tırmanırken devrilip düşmüş ve kafasını kırmıştı! Kaza işte.

Mutfağın kapısını yeniden açtı. Bütün bu iş için ona üç dakika yetmişti. Ve ortalık gene sessizdi. Hızlı adımlarla yürüdü. Yerdeki kalın halı, adımlarının gürültüsünü rahatça boğmaktaydı. İtalo Volpone'nin oda kapısının önünde nöbet tutan Folco, onu görmüyordu. Holün mutfaktan en uzağa düşen köşesindeki koltuğa kendini bıraktı. Sonra da bir gazete açıp Mori'ye seslendi:

"Hey Folco!"

Folco başını onun tarafına doğru uzattı:

"Söyle?"

"Bu hıyarlık doğru mu dersin?"

"Neymiş o?"

Elindeki gazeteyi salladı Pietro:

"İki bin yaşındaki tohumları yeniden filizlendirdiklerini yazıyor yahu!"

"Ne tohumuymuş?"

Koltuğa iyice gömülmüş olan Bellinzona tam cevap verecekti ki, mutfaktan doğru korkunç bir gürültü yükseldi. Pietro hemen ayağa fırladı.

Aynı anda Folco da silahını çekmişti.

"Ne bu? Ne oluyor?"

"Sen burada bekle," dedi Pietro. "Ben bir göz atayım!"

Elinde tabancasıyla holü geçip mutfağa ulaştı. Folco, arkadaşının oradan gelen sesini işitti:

"Hadi be! Olmaz böyle şey!"

Hemen merdiveni inip mutfağın kapısına koştu.

Orlando Baretto, yüzükoyun yerde yatıyordu kan içinde yüzen başı, binlerce parçaya ayrılmış tabak kıymıklarının arasında güçlükle seçilmekteydi. Folco ilerledi, Lando'nun cesedini tersyüz etti. Sonra eğilip göğsünü dinledi? Pietro'ya derin bir üzüntülye bakarak:

"Tuh Allah kahretsin!" dedi. "Ölmüş."

* * *

Mortocular tam tabutun kapağını çivileyecekleri sırada, belediye görevlisi, küçük bir el işaretiyle onları durdurdu ve Chimene'e yaklaşıp fısıldayarak sordu:

"Kızınızı son bir kez görmek ister miydiniz, Hanımefendi?"

Chimene yeniden hıçkırmaya başladı ve kendini Homer'in kollarına attı. Kloppe sımsıkı karısına sarıldı, saçlarını yavaşça okşadı.

Sonra da cenaze görevlisine başıyla bir işaret çaktı. Bunun üzerine çivilerin üzerine inen çekiçlerin amansız çatırtısı ortalığı kapladı. Uzun çırpınışlarla hıçkıran ve dipsiz bir çaresizlik içinde kocasına sarılan Chimene, kanatıncaya dek ellerini ısırmaktaydı. Homer, zorlu bir mücadele sonunda odaya çekmeyi başardı karısını, yatağının kenarına oturttu ve konuştu:

"Lütfen metin ol!"

Karısının önünde, ayaktaydı. Onun da gözleri yaş doluydu. Umutsuzca bir hareketle kocasının kalçasına sarıldı Chimene:

"Yalan bu de bana, ne olur! Yalan bu, yalan!"

Homer Kloppe, kendini tutmak için son enerji kırıntılarını da harcayarak tekrarladı.

"Metin ol! Tanrı bizi terk etmeyecektir..."

İnleyen bir sesle:

"Ama terk etti bizi!" diye cevap verdi Chimene. "Ortada bıraktı, bak işte!"

Homer, buğulanmış gözlüklerini çıkarıp ceketinin koluyla sildi. Aşağıda, caddede, çelenk yüklü arabalar onları beklemekteydi.

"Hadi," dedi Kloppe. "Bizim acımız bu, sonuna kadar katlanmamız gerekiyor."

Karısının doğrulmasına yardım etti. Chimene yüzünü gömmüştü, öylece yürümeye çabalamaktaydı. Homer birdenbire durdu. Siyahlar giyinmiş dört adam, Renata'nın tabutunu aşağıya indiriyorlardı koridorda. Duvara yaslanmış bir kadın, tepeden tırnağa karalara bürünmüş bir kadın hıçkırarak ağlamaktaydı: Manuella'ydı bu. Kendiliğinden fırlayıp geldi, Chimene'i kolundan tuttu. Chimene Kloppe, kocasıyle Manuella'nın kolları arasında indi merdivenleri. Cenaze görevlilerinin, vakit ve araç yetersizliğinden yükleyemeyip bıraktıkları çelenklerle doluydu her yer.

Kapıya vardıklarında Grossmünster'in çanları boğuk ve hüzünlü seslerle çalmaya başlayacaktı.

Chimene'in öteden beri en iyi dostu olan Helena Marcoullis, hıçkırarak arkadaşının kollarına atıldı. Homer, karısının kolunu bıraktı. Aynı anda da, başkomiser Blesh'i gördü.

"Çok üzgünüm efendim," dedi Blesh. "Size ve sayın Bayan Kloppe'ye başsağlığı diliyorum..."

Başıyle bir teşekkür işareti yapıp geçmek istedi Kloppe. Blesh'in sesiyle durakladı:

"Sayın Kloppe..."

Bomboş gözlerle baktı polise Homer.

Blesh, alçak ve boğuk bir sesle konuştu: "Sayın Kloppe, şu anda hiç vakti değil, biliyorum... İnanınız ki durum çok acil olmasa sizi asla rahatsız etmezdim..."

Homer "Hiç vakti değil," diye mırıldandı.

Başkomiser ısrar etti:

"Biliyorum, evet... Ama gene de size sormam gerekiyor: Tehdit edildiniz mi, Sayın Kloppe?"

Görevliler, tabutu cenaze arabasına yerleştirmekteydi. İçgüdüsel bir davranışla damadı Kurt Heinz'ı aradı Homer, göremedi. Sordu:

"Ne tehdidi?"

"Zürih'te garip birtakım olaylar geçiyor, Sayın Kloppe... Sanırım bu olaylar, talihsiz Renata'nın ölümüne de bağlı... Ben sadece görevimi yerine getirmekteyim... Bunun bir gereği olarak size soruyorum: Hiç tehdit edildiniz mi?"

Homer Kloppe, Başkomiser Blesh'in gözlerinin içine baktı ve boğuk bir sesle:

"Neden söz ettiğinizi anlayamadım," dedi.

Sonra da karısının yanına gidip siyah arabaya bindi.

* * *

Öğleden sonra saat dörtte, tıpkı öğle vakti uygulanan törensel programla Ettore Gabelotti ve İtalo Volpone, Dolder Grand Hotel'in bahçesinde yeniden buluştular. Consiglieri Angelo Barba ve Carmine Crimello'nun ısrarlı itirazlarına rağmen, durumun özelliğini göz önüne alan Don Ettore, O'Broin'un kendisine ihanet ettiğini Volpone'ye açıklamaya karar vermişti. Gerçeğe âşık olduğu ya da İtalo'ya sonsuz güven duyduğu için yapmıyordu bunu pek tabii! İşine geldiği için böyle davranıyordu. Bir de, özellikle, mali danışmanının öbür dünyaya göçüşünden Bebek Volpone'nin sadece haberli değil, aynı zamanda sorumlu da bulunduğunu sezer gibi olduğundan...

Ama Gabelotti'nin kafasında bir nokta kesindi. İşkence bile etmiş olsa, O'Broin'dan hesap numarasını sökememişti Volpone; çünkü hâlâ burada otlamaktaydı!

İtalo'ya gelince, o da şaşkınlık içinde bir Mafya üyesinin bir tabureden düşerek ölebileceğini öğrenmiş bulunmaktaydı. Orlando Baretto'nun cesedini, daha uygun bir gömüt buluncaya dek, geçici olarak villanın mahzenine kaldırmışlardı.

Kazanın Folco Mori ve Pietro Bellinzona gibi iki tane güvenilir tanığı olmamış olsa, böyle bir şeye kesinlikle ihtimal vermezdi İtalo Bebek Volpone. Lando'nun solup gitmiş yüzüne son bir kez bakıyordu ki telefon çalmaya koyuldu. Yudelman açtı:

"Angelo Barba," dedi. "Gabelotti sana aynı yerde saat dörtte yeni bir buluşma öneriyor, evet mi?"

İtalo'nun cevabını beklemeksizin konuştu telefona:

"Don Volpone kabul ediyor."

"Aile"nin yüksek sorumluları, Lando'nun ayaklarının ucunda uzatılmış duran cansız vücudunu bir an için unutup şöyle bir bakıştı-

lar. Yudelman, ilk kez olarak ağzından çıkardığı bu "Don" sıfatıyle İtalo Bebek Volpone'nin, ağabeyi Zu Genco Volpone'nin meşru varisi sıfatıyle büyük Capo olduğunu kabul ve ilan ediyordu. Kendi "aile"sinin üyelerine olduğu gibi bir "aile"nin üyelerine ve dolayısıyle, bütün Sendika'ya karşı... Bundan böyle hiçbir tereddüt söz konusu olamazdı artık: 'Kral öldü, yaşasın kral!' durumundaydılar.

İtalo; hiçbir şey söylememişti ama içinden, bundan böyle Yudelman'ı sınırsız bir güvenle ödüllendireceğine ant içmişti. Bu çapta bir beyinle "aile" için daha çok mutlu gün vardı yaşanacak!

Hava öğle vaktinden bile daha sıcaktı. İki "Don" birbirlerini görür görmez, korumaları Thomas Merta ile Folco Mori sessizce uzaklaştılar. Simeone Ferro ile Pietro Bellinzona ise ellişer metre ötede hareketsiz bekliyorlardı.

Bu kez ilk yaklaşan Gabelotti oldu:

"İtalo, senden özür dilerim," diye söze girdi.

Bir yandan da, tıpkı sabahleyin yaptığı gibi Volpone'yi kolundan tutup ilk görüşmede oturdukları banka sürüklemişti.

"Haklıymışsın. O'Broin bana ihanet etmiş. Bankacıya gittim biraz önce ve anladım ki O'Broin'un bana verdiği hesap numarası, gerçek numara değil!"

Kaslarını hafifçe gevşetti İtalo.

Don Ettore başını sallayarak devam etti.

"Buna bir türlü inanamıyorum. Beni asıl kara kara düşündüren şey, Consiglierem denilen o pisliğin paramızı bankadan çekip çekmediği... anlıyor musun?"

İtalo, biraz ilerde bir ekmek parçasını bir türlü paylaşamayan iki karatavuğa gözlerini dikmişti.

"Bana hiçbir şey söylemedi bankacı. Hiçbir şey! Bu durumda paramızın hâlâ bankada mı bulunduğunu, yoksa O'Broin'un cebine mi girdiğini dahi bilemeyiz..."

Soran bakışlarını İtalo'nun yüzüne dikmişti. Volpone, karatavukları işaret ederek sordu:

"Hangisine iddiaya girersin? Sağdakine mi, soldakine mi?"

"Oysa ikimizin de bunu bilmemiz şart. Eğer Mortimer parayı alıp tüydü ise, bankayı yıkmanın anlamı kalmaz çünkü... Bu noktada ufacık bir kesin bilgimiz olmuş olsa, ortak eylemimizi ne yana yönelteceğimizi kestirebilirdik hiç değilse... Sen Zürih'e benden önce geldin, hiçbir şey öğrenemedin mi?"

Volpone, "hayır" anlamına başını sallamıştı.

"Gerçekten çok şaşkın bir durumdayım, İtalo ve sana samimi olarak soruyorum. Bir fikrin var mı? Ne öneriyorsun? Ne yapalım, diyorsun?"

"Başlamış olduğum işi tamamlamayı öneriyorum," dedi İtalo.

"Yani?"

"Kloppe'nin biraz hatırını sormayı."

"Görünüşe bakılırsa sözünü ettiğin yöntem şu ana kadar olumlu bir sonuç vermedi."

"Biz herife karşı çok kibar davrandık da ondan."

"Biz" sözcüğünü memnunlukla kaydeden Gabelotti:

"Gayet iyi biliyorsun adamın hayatı bizim için çok değerli," dedi. "Bunu o da biliyor. Hayatının tehlikede olmadığından emin bulunduğu için, bizi istediği kadar oyalayabilir. Kaldı ki polise de başvurabilir aklına eserse. *Non siamo a casa nostra*, İtalo. O durumda umabileceğimiz en iyi şey de, İsviçre'den işte böyle atılmak olur."

'Atılmak' derken parmaklarını şaklatmıştı.

Bebek bir an düşündü. Yudelman'la konuşurken iki olasılığı göz önünde tutmuşlardı: Gabelotti hesap numarasını ya biliyordu, ya bilmiyordu. Bilmediği ortaya çıkmıştı şimdi. Moshe'nin bu duruma göre ne yapılması gerektiği konusundaki sözlerini hatırlayarak, sakin bir sesle:

"Eğer kabul edecek olursan, sana bir önerim var," dedi.

Ettore İtalo'ya dikkatle baktı. Kurduğu bütün tuzaklara rağmen, O'Broin hakkında ne düşündüğünü kesinlikle söylememişti küçük Volpone. Ve Consigliere'nin parayı bankadan çekebileceğine ihtimal verdiğini gösteren en basit bir söz bile etmemişti. Bu tavırdan çıkarılacak bir tek sonuç vardı Gabelotti için: İtalo, Mortimer'in hesabını görmüş; ama hesap numarasını söyletmeyi başaramamıştı.

"Seni dinliyorum, İtalo," dedi. "Konuş..."

"Eğer Kloppe'yi birkaç gün elimizin altında tutacak olursak, numarayı kusturabileceğimize inanıyor musun?"

"Elbette, İtalo. Ama ne yazık ki bu tasarıyı gerçekleştirme olanağımız yok!"

"Yaa? Neden yok?"

"Biliyorsun ki İsviçre'yi yeterince dalgalandırdık. Şimdi bir de Kloppe ortadan kaybolacak olursa, bütün polisler ensemizdedir. Çünkü herifin yokluğu derhal ortaya çıkacaktır."

İtalo ilk olarak gülümsedi:

"Hiç sanmam, Ettore," dedi.

Sonra da cebinden çıkardığı bir zarfı Gabelotti'ye uzattı:

"Şuna bir göz atar mısın lütfen?"

Merakını gizlemeye çabalayarak zarfı açtı Gabelotti. İçinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdın içinde bir de fotoğraf vardı. Hayranlık verici şekilde güzel ve uzun boylu bir zenci dilberinin fotoğrafıydı bu. Sadece bir külot vardı üzerinde kadının. Göğüsleri dimdikti havada, kollarını kaldırmış, zafer işareti yapıyordu.

"Kim bu?" diye sordu Don Ettore.

"Kloppe'nin metresi. İnes adında bir orospu. Anlattığına göre, bankanın zırhlı mahzeninde para desteleri üzerinde iş tutuyorlarmış. Zarfın üzerindeki adrese baktın mı?"

Okunaklı iri harflerle şunlar yazılıydı zarfın üzerinde:

BAYAN CHİMENE KLOPPE - 9 - BELLERİVE STRASSE - ZURİCH.

Gabelotti afallamıştı:

"Yani bu, Kloppe'nin metresi tarafından Kloppe'nin karısına yazılmış bir mektup mu?"

"Benim emrimle. Okusana..."

Okudu Ettore:

Sayın Bayan,

Homer cesaret edemediğine göre, size gerçeği ben söyleyeceğim. Kocanızla Sardunya'da sekiz günlük bir tatile çıkıyoruz. Tatil yerini belki ayrıntılardan hoşlanırsınız diye açıklıyorum. Öyle sanıyorum ki otuz yıllık bir evlilikten sonra bu küçücük teneffüsü fazlasıyla hak etmiş bulunuyor. Hiç merak etmeyiz. Size kendisini teslim aldığım gibi geri getireceğim. Belki biraz yorgun, ama memnun ve sıhhatli olarak... Selamlarımı kabul edip etmemekte tamamıyla özgürsünüz.

Prenses Kibondo.

Gabelotti: "Soldakine iddiaya giriyorum," dedi.

İtalo yeniden gülümsedi:

"Kaybettin," dedi. "Bak!"

Sağdaki karatavuk, gagasında ekmek parçası, havalanmıştı bile...

Gabelotti sordu:

"Prenses mi sahiden?"

"Orasını bilemem, ama zenci olduğundan eminim. Aslına bakarsan, bütün herkes kendi evinde prensestir... Şimdi işimize bakalım. Kloppe'nin karısı bu mektubu alınca, gidip polislere övünmeyecektir her halde! Tam tersine, durumun fark edilmemesi için elinden geleni yapacaktır. Hangi kadın aldatıldığının bilinmesini ister?"

"Devam et," dedi Gabelotti.

"Kloppe'yi kaçırıyoruz."

"Sonra?"

"Ben bu arada İtalya'dan adam getirtiyorum ve bankayı yerle bir ediyoruz!"

"Bütün kasaları açacağını sanmıyorsun her halde?"

"Kasayla kim uğraşır! Bizim paramız kasada değil ki, Kloppe kendi hesabına kullanmaktadır onu."

"Peki bu neye yarayacak?"

"Dükkânını ve özel hayatını öylesine perişan edeceğiz ki Zürih'te yaşayamaz duruma gelecek! Silinecek, sıfıra inecek! Ve yelkenleri suya indirmek zorunda kalacak. Onun kasalarını biz boşaltmayacağız, skandal boşaltacak. Bütün müşterileri, hemen daha sakin bankalara yönelecekler!"

"Nesine girmiştik?"

"Anlamadım?"

Gabelotti zoraki bir gülümseyişle:

"Nesine iddiaya girmiştik?" diye sordu yeniden. "İddiayı kaybettim ya!"

"İş bitince bana bir İsviçre saati alırsın."

"Ne zaman kaçırıyoruz hazreti?"

"Bu akşamüstü."

"Peki bankayı?"

"Bu gece... Tabii kabul edersen?"

Gabelotti dudaklarını büzdü:

"Çabuk davranmaya varım," dedi. "Ama çabuk davranacağız diye iki ayağımızı bir pabuca sokmayalım..."

"Bu gece on kişilik bir komando takımı Zürih'e gelecek. Milano'dan getirtiyorum."

"Sınırı nasıl geçiyorlar?"

"Çoktan ayarladım!"

Küçük bir kahkaha savurdu Gabelotti:

"Genç kurtlar yaşlı kurtlar için çalışıyor, desene?"

"Hayır, Ettore. Bütün kurtlar elele çalışıyor!"

Sınırsız bir kudret duygusuyle gerilmişti birdenbire. Işıl ışıl yanan siyah gözlerini Don Ettore'nin gözlerine dikerek sordu:

"Bana güveniyor musun?"

Sımsıkı İtalo'nun koluna sarıldı Gabelotti:

"Güvenmez olur muyum, İtalo!" dedi. "Tamamıyla güveniyorum. Biraz da işin ayrıntılarını anlat şimdi bana?"

"Anlatacağım, evet."

"Çünkü ben seyirci kalmayı severim ama, İtalo ikimilyar dolar söz konusu olduğu zaman değil, anlıyor musun?"

* * *

Sanki bütün kent mezarlıkta randevulaşmıştı. Tabut toprağa verilir verilmez Kurt, ailedenmiş gibi yanaşıp Chimene'nin sağında yer almıştı hemen ve başsağlığı dileklerini Renata'nın ana babasıyla birlikte o da kabul etmeye koyulmuştu. Chimene kocasına doğru eğilip, siyah tüllerinin arasından bir kat daha hafif gelen titrek bir sesle:

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

Homer kolunu tuttu karısının:

"Seni eve götüreyim."

"Hayır," dedi Chimene.

Sonra ekledi:

"Her şey önümde dönüyor."

Helena Marcoulis fısıldayarak sordu:

"Rahatsız mısınız yoksa?"

Yardımına ihtiyaçları olacağını sezinlemiş gibi hemen arkalarında yer almıştı.

"Hadi gidelim," dedi Homer.

Chimene itiraz etti.

"Hayır, Homer! Renatamıza bu son saygı duruşundan asla vazgeçemeyiz..."

"Helena, karıma yardım eder misiniz?"

"Elbette," dedi Helena.

Ve Chimene'i hemen belinden tutarak destek oldu. O arada iki adım geride duran, ama bütün olup bitenleri sessiz bir dikkatle izleyen Manuella'ya da gözlerinin ucuyla bakmıştı. Küçük bir baş işaretiyle yardıma hazır olduğunu bildirdi Manuella.

Bu arada çiçek ve insan akını devam ediyordu. Alabildiğine yoğun bir kalabalık. Acıma dolu nemli gözler... Homer "Daha en azından yarım saat sürer bu," diye içinden geçirdi.

Tam o sırada Kurt bir adım gerileyerek Kloppe'ye doğru eğildi ve yavaşça sordu:

"Ben bir şey yapabilir miyim acaba?"

Homer Kloppe, August ve İngrid Stroh'ün kendisini kucaklamalarından yararlanarak ona cevap vermedi.

Helena ile Manuella artık gücünün sınırına gelmiş olan Chimene'i adeta havada uçurarak götürürlerken, Homer ve Kurt da el sıkma ritmini aksatmamaya çalışıyorlardı. Her başsağlığı dileğine mekanik bir şekilde başını eğerek karşılık veriyordu Kloppe. Zihni bomboştu. Kendisine doğru uzanan acılı yüzlere görmeksizin bakıyordu hep.

İki saat sonra dar yol boşalmış bulunuyordu. Ama öbek öbek birikmiş insanlar hâlâ vardı. Kloppe'nin çevresi ise yakın dostları ve iş arkadaşlarıyla sarılıydı. Evet işte Renata son uykusuna dalmıştı. Dinsel inançları hiçbir zaman sarsılmamış olan Homer Kloppe, kızının ruhunun ebediyen yaşayacağından bir an bile şüphe etmemişti. Tanrı kendisine çağırmıştı Renata'yı ve günün birinde ergeç o da, Chimene de, kızlarına yeniden kavuşacaklardı. Ayrıca bir şeyi daha bildiğine inanıyordu Homer: Tanrı onu böyle bir felakete uğratmakla, ahlâk planındaki zaaf ve tutarsızlıklarından ötürü cezalandırmış oluyordu ve bu ceza, Kloppe'nin gözünde hak edilmiş bir cezaydı.

Kurt'un sesi kulağını tırmaladı yeniden:

"Arabam hemen kapının önünde duruyor. İsterseniz sizi evinize bırakabilirim?"

Bakışlarını öbür yana çevirmekle yetindi Kloppe. Tam o sırada, sanki onu bu azaptan kurtarmak için, üniformalı bir şoför yanına yaklaştı ve fısıldadı:

"Sizi almak üzere bekliyorum, Sayın Kloppe..."

Bankacı, çevresinin de işitebileceği bir sesle:

"Evet, gidelim," dedi.

Kalabalığı yararak ona yol açan şoförün arkasından yürüdü.

Mezarlığın kapısını da geçip alt yola çıktılar. Koyu renk camlı, siyah bir Mercedes 600 orada bekliyordu. Şoför büyük bir saygıyla arabanın kapısını açtı. Kloppe girip yerleşti. Ve kapı yavaşça kapandı.

Homer ancak o zaman yalnız olmadığını fark etti. İkisini tanımıyordu. Ama öbür ikisiyle şu durumda karşılaşmamak için dünyada her şeyi vermeye hazırdı: İtalo Volpone ile Ettore Gabelotti.

Gabelotti acılı bir sesle:

"İnanınız ki," dedi, "başınıza gelen felâketten dolayı, kendi başıma gelmiş gibi üzüntü duydum."

Volpone ise:

"Size en içten başsağlığı dileklerimi sunarım," demekle yetindi.

Bankacı, dudakları sımsıkı gerili, kapının tokmağını açmayı denedi ilkin. Kapı kilitlenmişti.

Mercedes, yavaşça kalktı, Zürih'e doğru gittikçe hızlanarak yola koyuldu.

Tuzağa düşmüştü, evet. Ama bu haydutlara da ürktüğünü görmek zevkini tattırmamaya kesin karar vermişti. Nitekim sırtını arkaya yaslamaksızın, elleri dizlerinde, dimdik ve hiçbir harekette bulunmadan kayıtsızlık içinde önüne bakmaya koyuldu. Yol boyunca ağzını açıp bir tek soru bile sormadı.

Asla korkmuyordu. İçinde sadece, genellikle insanlar tarafından yapılan işlerin boşunalığı ve özellikle de şu adam kaçırma olayının ahmakça yararsızlığı karşısında duyduğu birazcık öfke ve sınırsız bir sıkıntı vardı.

"Böyle davranmak zorunda kaldığımız için gerçekten çok üzgünüm, sayın Bay Kloppe," dedi Gabelotti. "Ve sanırım ki bizi bu sefer çok dikkatle dinlemeniz gerekecek."

21

Ottavio Giacomassi altmış beş yaşındaydı. Bir vakitler Lucky Luciano'nun emrinde çalışmıştı. Luciano 1936 yılında New York eyalet valisi Thomas Dewey'in girişimleri sonucu adalet karşısına çıkmış ve Dewey, "en aşağılık canilerden biri" demişti Luciano için. Otuz yıl hapse mahkum edilince, henüz çıraklık çağını yaşayan minik haydut Ottavio kendini öksüz kalmış gibi hissetmişti.

Ama Padrone'sinin içeri alınışından hemen bir gün sonra bir Caporegime, Ottavio'ya, durumunda en ufak bir değişiklik olmayacağını bildirmişti. Ücreti belirli ölçülerde artarak devam edecekti gene ve tabii hizmetleri de! Luciano, imparatorluğunu geçici bir süre için hücreden yönetiyordu.

Üç yıl sonra savaş çıkmıştı ve Avrupa'yı kasıp kavurmaktaydı. Ama Giacomassi'nin umurunda bile değildi. Onun için Paris, Berlin, Londra, harita üzerinde birtakım adlardan ibaretti.

Ama Birleşik Devletler savaşa katılmaya karar verdiği andan itibaren onun meslek hayatı da büyük bir değişikliğe uğrayacaktı. Şimdi İtalya'ya çıkarma yapacak olan Amerikan birliklerine zemin hazırlamak gerekiyordu. İtalya, faşizmin baskısı altındaydı. Bu durumda en şaşırtıcı şey gerçekleşti. Beyaz Saray'ın özel servislerinde çalışan uzmanlar, hücredeki adama baş vurmak ihtiyacını duydular!

"En aşağılık canilerden biri", birdenbire, Başkanlık askeri danışmanı durumuna yükseliyordu. Hem de, beş yıldızlı on generalin toplam yetkilerini çok aşan yetkilerle!

Gerçekten de şimdi o "aşağılık cani"den tüm bilgilerini, ilişkilerini, adamlarını ve örgütünü ulusun hizmetine vermesi istenmekteydi. Buna karşılık da kendisine bir erken af vaad ediliyordu. Nitekim Luciano'nun cezası 2 Şubat 1946 günü, otuz yıldan dokuz buçuk yıla indirilecek ve aynı gün Luciano, cezasını tamamlamış olarak özgürlüğüne kavuşacaktı.

Ottavio Giacomassi bizzat Lucky tarafından, Müttefiklerin Sicilya'ya çıkışını örgütlemek üzere görevlendirilenlerden biri olarak seçilme şerefine ermişti. Birleşik Devletler'den sınırdışı edilen Luciano, Palermo rıhtımına indiğinde, onu heyecanla bekleyenler arasında Giacomassi de vardı.

Lucky'nin yeniden örgütlenmesine de yardımcı olmuştu. On yıl sonra da, kudretli ve gizli "Commissione"nin en nüfuzlu üyelerinden biri sayılan Lucky Luciano, Giacomassi'yi güvendiği ve sevdiği adamlardan birinin yanına verecekti. Bu genç ve tutkulu kurdun adı, Zu Genco Volpone idi.

İşte o günden beri Ottavio Glacomassi, Volpone "aile"sinin Kuzey İtalya'daki baş danışmanı ve iş sorumlusuydu.

Bebek Volpone ona son olayları kısaca anlattığında, gerçekten çok üzülmüştü Ottavio. Don Genco, Lucky'den sonra, onun gözünde saygı değer tek adamdı ve işte o da gitmişti.

Ağabeyinin yerine "aile"nin başına geçtiği anlaşılan İtalo'nun da, Ottavio'nun gördüğü kadarıyla, uyumaya hiç niyeti yoktu. Daha o gün telefonda, hemen o akşam için on kişilik bir komando takımı istemişti Giacomassi'den. Hem de Zürih'in ünlü Trade Zurich Bank'ını ateşe vermek üzere!..

Milano'daki bürosunda İtalo ile konuşur konuşmaz Ottavio kolları sıvadı. Savaştan bu yana her türlü yasadışı etkinlikteki engin tecrübesi ve geniş ilişkileri, ona hemen istenildiği kadar adam kiralama olanağını rahatça sağlıyordu. Ayrıca, Bebek'in cesaretine doğrusu hayran olmuştu.

Ottavio adamlarını, kara sınırından geçirmeksizin İsviçre'ye nasıl sokacağını gayet iyi biliyordu. Bir tek nokta vardı kafasının takıldığı: İtalo, "punk"leri iş bittikten sonra Milano'ya nasıl geri yollamayı tasarladığını belirtmemişti. Gençlik işte! Baba Ottavio elbet onun da bir çaresini bulacaktı...

* * *

Helena Marcoulis, çay bardağını uzatarak:

"Şunu iç, Chimene!" dedi. "İyi gelir."

Chimene umutsuzluk içinde, başını salladı ve yeniden hıçkırarak ağlamaya koyuldu. Güçlükle konuşabilecekti.

"Ne olur, bana gücenme Helena...Ama...ama yalnız kalmak istiyorum... Yapayalnız!"

Helena anlayışlı bir dost olarak hemen evden ayrılmıştı. Ama çıkmadan önce, en ufak bir tatsızlık olduğu takdirde hemen kendisine telefon açmasını tembih etmeyi de unutmamıştı Manuella'ya.

Oysa Manuella'nın şimdi başka bir derdi vardı. Chimene'ye önemli bir şey söylemek istiyordu ama söyleyemiyordu bir türlü. Neresinden başlayacağını kestiremiyordu. Chimene'nin giyinik olarak uzanmış, sessiz sessiz ağladığı yatağın önünde öylece durup kalmıştı.

Nihayet yavaşça konuştu:

"Soyunmanıza yardım etmemi ister miydiniz efendim?"

"Teşekkür ederim, hayır... Homer zaten neredeyse gelir..."

"Şey...Hanımefendi...Bütün bunlar beni öylesine perişan etti ki, bilemezsiniz..."

"Biliyorum, Manuella, biliyorum... Sizi çok severdi..."

"Ben de, hanımefendi, ben de onu çok severdim..."

"Biliyorum..."

"Size...bir şey söylemek isterdim, efendim... Hele şimdi bunu söylemek çok zor... ama artık yapamayacağım!"

Chimene burnunu çekerek sordu:

"Neyi yapamayacaksınız artık?"

"Gitmek istiyorum, hanımefendi... Portekiz'e dönmek istiyorum..." Chimene ona inanmayan gözlerle baktı, sonra gene sessizce ağlamaya koyuldu. Müthiş bir huzursuzluk içindeydi Manuela, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Beni anlayın hanımefendi lütfen," dedi. "Bu evde....durmadan onu düşüneceğim..."

Dudaklarını ısırdı, ama boşunaydı bu. Hıçkırıklarla ağlamaya koyuldu. Bir yandan hep aynı sözler dökülüyordu ağzından:

"Yapamayacağım hayır... Yapamayacağım!"

Chimene de hıçkırmaya başlamıştı yeniden. Ancak işitilebilen bir sesle konuştu:

"Oh, Manuella...Manuella!"

Portekizli kızın ellerini almış; avuçlarında sıkıyor, sıkıyordu. Bir çeşit cankurtaran simidiydi sanki bu küçücük kadın.

"Ben de yapamayacağım, Manuella! Ben de yapamayacağım! Bundan böyle yaşamayı nasıl başarabileceğimi dahi kestiremiyorum... Tanrı adaletsizmiş! Haklısınız bizden ayrılmak istemekte! Çünkü bu evde artık hep ölüm dolaşacak! Sizi anlıyorum, Manuella! Hem de çok iyi anlıyorum!"

"Hanımefendi...hanımefendiciğim..."

"Size yardım edeceğim! Benim yanımda daima kendi evinizdesiniz... Ondan bir yadigârsınız siz bana... Hele çocuğunuz, Manuella... hele çocuğunuz!"

İplik gibi yaş akıyordu gene gözlerinden. Başka hiçbir şey söyleyemedi Manuella, biraz önce getirilen bir mektubu Chimene'in eline sıkıştırıp odadan çıktı.

Yalnız kalınca biraz sakinleşmişti. Yüzünü çarşafla sildi. Yeniden ağlamamak için bir süre kendi kendisiyle mücadele etti. Belki bir avuntu bulurum umuduyla, mektubu açtı. Zarfın içinden bir fotoğraf düşmüştü yere. Parmaklarının ucuyla gözlerini ovalayarak resme baktı ve... kocasının cebinde daha önce de fotoğraflarını görmüş olduğu o dev yapılı zenci kadını hemen tanıdı.

Mektubu okurken yüreği bir mengeneyle sıkıştırılır gibiydi. Hele o üç cümle, üç burgu gibi beynini deliyordu.

...Öyle sanıyorum ki otuz yıllık bir evlilikten sonra bu küçücük teneffüsü fazlasıyla hak etmiş bulunuyor. Hiç merak etmeyin. Size kendisini teslim aldığım gibi geri getireceğim. Belki biraz yorgun, ama memnun ve sıhhatli olarak...

Kafasında çılgınca düşünceler yanıp sönmeye koyuldu. Bir zafer işareti halinde kollarını kaldırmış çıplak göğüslü kadının fotoğrafını yeniden seyretti ve birdenbire bir karara vardı. Tehlikedeydi Homer. Yoksa asla bırakıp gidemezdi onu. Hele böyle bir durumda!

Chimene elektriklenmiş gibi telefona sarıldı. İlkin Kurt'u aradı ve Homer'in aşağı yukarı bir saat kadar önce mezarlıktan ayrılmış olduğunu öğrendi. Teşekkür edip bu sefer bankayı açtı. Marjorie, patronunu dünden beri görmemiş olduğunu söylüyordu.

Bunun üzerine kantonal polis merkez bürosuna telefon etti Chimene; ama karşıdan "alo" sesi geldiğinde, gülünç olduğu duygusuna kapıldı birdenbire ve telefonu kapattı.

Harekete geçmek için iki saat süre tanımıştı kendine. Homer bu süre içinde de dönmeyecek olursa, başkomiser Woldemar Blesh'i arayıp durumu anlatacaktı.

* * *

Minik uçak, Milano havalimanı yetkililerinin taksi-uçaklara ve iki havacılık kulübüne ayırdıkları kesimdeki ikincil pistin bir ucunda

duruyordu. Taşıtın gövdesine, her iki yanına da iri kırmızı harflerle "OKUL-UÇAK" terimi yazılmıştı.

Fransız ordusu tarafından ıskartaya çıkarılmış ve bir açık attırmalı satışta kelepir olarak alınmış bir MD 315'ti bu. Önce uçağın deposuna bir sandık yerleştirildi. Sonra da on komando, birbirinin ardı sıra birkaç basamaklık merdiveni tırmanıp kapının kenarlarındaki pas lekelerine işkille bakarak uçağa girdiler. Taşıtın içinde, değil koltuk, oturacak bir sıra bile yoktu. Güvenlik kemerleri doğrudan doğruya iç yanlara tutturulmuştu.

Pilotu tanıyan "punk"lardan biri, öbürlerini ürkütmemek için alçak sesle sordu:

"Şişşt Morobbia! Bunun uçtuğundan emin misin?"

Amedeo Morobbia hiç de güven verici olmayan bir omuz silkmeyle cevap verdi:

"Pek belli olmaz. Havaya, rüzgâra, biraz da Meryem Ana'ya bağlı... Git geçir kemerini, havalanıyoruz!"

Sırtını dönüp kabine doğruldu. Radyo-mekanikçisi Giancarlo Ferrero onu beklemekteydi.

"Tamam mıyız?"

"Çoktan!"

Amedeo kontağı açtı. İki motor şöyle bir duraksadı önce, sonra hıçkırığı ve tükürüğü andıran sesler çıkarmaya başladı. Ses yalıtımı olmayan aracın içi tam bir cehennem uğultusuyla titremekteydi şimdi.

Amedeo mikrofona eğildi:

"Okul-Uçak MD 315, 9 numaralı pisti istiyor," dedi.

"MD 315, pist sizin," diye cevap verdi kontrol kulesi. "Havalanabilirsiniz."

"Teşekkürler. Hemen kalkıyorum..."

Morobbia gaz verdi. Üç yüz metre boyunca adeta sıçrayarak ilerledi uçak, ancak revizyon hangarlarının üzerinde güçlükle yükselebildi. Milano ile inecekleri yer arasında kuş uçuşu yüz elli kilometre vardı; MD, yüklü olduğu zaman saatte iki yüz elli kilometreyi güçlükle yapabiliyordu. Kabataslak bir hesapla, Zürih'e varabilmek için en azından üç çeyrek gerekeceğini düşündü.

* * *

Gri giysisi, beyaz gömleği, siyah kravatı, orta boyu, ne yakışıklı ne de çirkin olmayan orta halli görünüşü, mat teniyle Cesare Piombino, orta adam denilen şeyin kusursuz bir örneği sayılırdı. Hani şu, sokakta on kez üstüste karşılaşılsa, hiçbir yanıyla dikkati çekmediği için farkına varılmayan insan tipi...

Piombino bankanın kapanmasından üç çeyrek önce Trade Zurich Bank'a giriyordu. Holdeki görevliye her zamanki terbiyeli sesiyle kasalar servisinin nerede bulunduğunu sordu, istediği bilgiyi edinince teşekkür etti ve asansöre binip üçüncü kata çıktı. Kolunun altında siyah çantasıyla bir koridordan geçti, büyükçe bir camlı salona vardı. Salonda üç sekreter hanım her zamanki gibi gevezelik yapıyorlardı.

"Bay Rungghe'yi rica edecektim, efendim," dedi Piombino.

"Kendisi şu anda burada yok. Randevu almış mıydınız?"

"Evet."

"Onun yerine bakan kimseyle görüşmek ister miydiniz?"

"Hayır. Tamamıyla kişisel bir görüşme yapacaktım. Bay Rungghe ne zaman döner acaba?"

"Yarın sabah burada olur."

"Çok teşekkür ederim. Ben kendisini yeniden arayacağım."

O kadar sıradan, o kadar silik bir adamdı ki sekreterlerin hiçbiri ona adını sormayı bile aklından geçirmedi. Servis şeflerinin çoğu gibi Rungghe de Renata Kloppe'nin gömülme törenine gitmişti.

Cesare Piombino koridorun ucunda kaybolduğunda, sekreterler onu çoktan unutmuşlardı. Oysa bu hemen unutulmaya mahkum sıradan adamın, taa savaş döneminde edindiği bir uzmanlığı vardı. İşgal orduları tarafından kullanılan trenleri havaya uçurmak ve suları zehirlemek!..

Giacomassi tarafından verilen görev, otuz yıl önce kusursuz yerine getirdiği görevler kadar nazik ve güç bir işti aslında. Şöyle ki: Önce herkes çıkarken bankanın içinde kalmayı başaracaktı. Sonra içerde işini gene kusursuz görecek ve... ortalık birbirine girerken sağsalim oradan sıvışmayı başaracaktı.

Ottavio tarafından vaad edilmiş olan onbin doları ancak bu koşulları yerine getirdiği takdirde kazanabilirdi.

Şimdilik en önemli olan şey, banka kapanıncaya kadar gizlenecek emin bir yer bulmaktı. Asansör boşluğunun dibinde gördüğü bir kapıyı dikkatlice açtı Piombino. Kendini bir servis merdiveninde bul-

du. Dinamit ve Bickford kordonlarıyla tıkabasa dolu olan siyah deri çantayı sımsıkı göğsüne bastırarak, merdiveni tırmanmaya koyuldu.

* * *

Manuella duştan çıkınca, gelişigüzel soyunurken yere bırakmış olduğu yas giysilerini –biraz da farkında olmaksızın– çiğneyerek ilerledi. Önce bir havluyla silindi; sonra da gebelik durumuna yeniden göz atmak için aynanın karşısına geçti. Julio'nun eli kulağında gelmek üzere olduğunu düşündü bir kez daha ve tam o sırada aynadan, yatağının üzerine bırakılmış dört köşe bir mavi zarf gördü.

Bir telgraftı bu. O mezarlıktayken gelmişti herhalde ve herhalde metrdotel, ayrılırken, yatağının üzerine bırakmıştı unutulmasın diye. Şaşkınlıkla zarfı açtı. Yoksa Julio, bir süre kalacağını mı bildirmek için çekmişti bunu?

Okudu. Anlayamadı ilkin. Bir daha, bir daha okudu. Yatağa iliştı. Beyni zonkluyordu. Bir pas tadı kaplamıştı ağzını. Boğulacakmış gibi oldu uzun bir süre.

Doğrudan doğruya onun adresine gönderilmiş telgrafın metnindeki her sözcük, genç kadının yüreğine saplanan bir kurşundan farksızdı:

JULİO ALMEİDA'NIN ELİM BİR KAZA SONUCU ÖLMÜŞ BULUNDUĞUNU DERİN ÜZÜNTÜYLE BİLDİRMEK ZORUNDAYIM - NAAŞININ YOLLANMASINI İSTİYORSANIZ BİZE ACELE TALİMAT VERİNİZ - ERİC MORTAELD - WASSENAAR'S CONSOLİDATED FİRMA DİREKTÖRÜ - CHUKUDU - BOTSWANA.

Manuella'nın zihninde belirginleşen ilk tutarlı düşünce, çocuğunun babasız doğacağı ve babasız büyüyeceği oldu.

* * *

İsviçre'deki binlerce servis istasyonundan biriydi bu. Pompaların sağından beton bir tünelle zemin kattaki otuz arabalık bir otoparka geçilmekteydi. Otoparkın dip tarafı tepeleme eski lastiklerle doluydu. Lastiklerin önüne de, herhalde devrilmesinler diye, gene eski bir marangoz tezgâhı yerleştirmişlerdi. Orlando Baretto'nun, Mortimer O'Broin'u Kloppe'nin bankasına girmekten alıkoyarak metresi

Zaza Fine'yle birlikte ilk getirmek istediği yer, işte burasıydı. Burası, yani otoparkın dibindeki lastik yığınının arkasında gizli duran demir kapıdan girildiğinde işletmecinin "dost odası" adını verdiği yer.

İşletmeci Enzo Priano, tam anlamıyla Sendika'nın adamı olmamakla birlikte, istendiğinde yardımını esirgemeyen ve buna karşılık aldığı ücretleri de hiçbir zaman tartışmayan "olgun" bir adamdı. Hizmetleri bellibaşlı iki şekle bürünmekteydi. Birtakım kimseler tarafından getirilen bazı çanta, paket ya da zarfları, birtakım kimselere aktarmak ve kendisine emanet edilen bazı kimseleri "dost odası"nda gizlemek ya da bir süre hapis tutmak.

"Dost odası", üç metreye dört metre boyunda beton bir boşluktu aslında. İçerde bir karyola vardı. Köşede sadece soğuk su veren bir musluk, musluğun hemen yanında zeminde "Alaturka helâ" denilen bir delik, tavanda da çıplak bir ampul şereflendirmekteydi bakışlarınızı. Ayrıca bu dekora iki tabure ile üzerinde bir düzine kadar resimli dergiyle birkaç sıradan kitap taşıyan bir tahta masa ekleniyordu. "Dost odası"nda pencere diye bir şey yoktu. Havalandırma, otoparka açılan küçük bir delik aracılığıyla sağlanmaktaydı.

Daha on dakika öne otoparka simsiyah bir Mercedes 600 girmişti. Enzo Priano arabadan üç adamın çıktığını görmüştü. İçlerinden en kısa boylu olanının gözleri siyah bir bezle bağlıydı. İkincisi dev gibi bir yaratıktı. Üçüncüsü ise soluk yüzlü, amansız bakışlı, uzun boylu bir adam. Enzo, "dost odası"nın anahtarını ona vermişti. Otoparka döndüğünde de Mercedes'in ortadan kaybolduğunu fark etmişti.

Volpone göz bağını çektiğinde ilkin gözlerini kırptı Kloppe ve getirilmiş olduğu yere tiksinerek baktı. Sonra da:

"Gözlüklerimi verin," dedi.

Ettore Gabelotti gözlüklerini uzattı. Kloppe, miyop nedeniyle göremediği detayları o zaman farketti. Çıplak duvarları, beton zemini, demir karyolayı ve tek musluklu lavaboyu...

Gabelotti "Oturabilirsiniz," dedi.

Homer ayakta kaldı. Zürih'te olduğunu biliyordu. Bir otoparkın dibinde olduğunu da biliyordu. Arabadan indikleri vakit, genzini kavuran benzin kokusundan bunu anlamıştı.

Ama hangi semtte olduğunu bilmiyordu elbette. O üniformalı şoför mezarlıkta yanına yaklaşıp da onu almaya geldiğini söylediğinde, adamı Helena Marcoulis'in yolladığını sanmıştı ve en ufak bir şüpheye düşmeksizin izlemişti.

Gabelotti dokunaklı bir sesle söze girdi:

"Bakınız Sayın Kloppe," dedi. "Bu tatsız yerden bir an önce çıkmak... yani canlı olarak çıkmak... sadece size bağlı. Dürüstlüğe sığmayan inatçılığınız, size karşı kullanmaya hazırlandığımız yöntemleri önceden haklı çıkarmakta, yasal kılmaktadır. Bugün elinizde size ait olmayan, bize ait olan ikimilyar dolar var. Size son kez soruyorum: Bu parayı, dostum ve ortağım Genco Volpone'nin talimatına uygun şekilde transfer edecek misiniz, etmeyecek misiniz?"

Kloppe yatağın kenarına ilişti. Bundan böyle artık hiçbir şey umurunda değildi. İşkence düşüncesi onu ürkütmüyordu, ölüm kavramının da bir etkisi yoktu artık üzerinde. Renata gömüldükten sonra, bütün değerler ona geçersiz geliyordu. Bir tanesi hariç. Ülkesinin gücünü ve ününü sağlamış olan bankacı dürüstlüğü! Naziler gelip de savaş başlangıcında Yahudilerin hesap numaralarını öğrenmek üzere türlü marifetlere başladıklarında, en basit banka memurları bile konuşmamıştı. O da susardı elbette, canı ve malı bakımından bunun sonuçları ne olursa olsun susardı.

Bir süre Ettore Gabelotti ile İtalo Volpone'ye baktı. İnce dudaklarında tiksinti saçan bir gülümseyiş dolaşır gibi oldu.

İtalo, tonsuz bir sesle:

"İplemiyor bile bizi!" dedi.

Birdenbire korkunç bir öfkeye kapılan Gabelotti gürledi:

"Bir soru sormuştum size!"

Son derece sakin bir sesle cevap verdi Homer Kloppe:

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum!"

Dipsiz bir hınçla dikildi Bebek Volpone, ceketinin yakalarından tutup bankacıyı sarstı, suratına bir balgam attı adamın. Sonra da:

"Beni iyi dinle, *stronzo!*"(*) dedi. "Çok iyi bilmen gereken bir şeyi yakında öğreneceksin. Senin, bankanın ve karının başına gelecek olanları!"

* * *

Kirpatrick'in çenesini kapadığını görür görmez, başkomiser Blesh'in saldırganlığı da hemen hafiflemişti. Yaklaşık bir saat boyunca bir alay bilgi sızdırmıştı Amerikalı meslektaşlarından. Ama o da,

(*) Stronzo: Argo'da, "hıyar ağası."

kendisine yöneltilen sorulara iyi niyetle cevap vermekten geri kalmamıştı. Ve bilmece, yavaş yavaş çözülmekteydi artık...

Blesh, Kloppe'nin konağına gitmek üzere toplantıya ara vermişti. Bu arada Dempsey, Kirpatrick ve Finnegan da otellerine gitmişlerdi. Birer banyo alıp yeniden Blesh'in bürosunda buluşmuşlardı. Konu, Patrick Mahonney'in nasıl ve niçin ortadan yok olduğuydu.

İlkin Blesh konuştu:

"Bende bir varsayım var," dedi. "Ama, aslını ararsanız, pek sağlam verilere dayanmıyor..."

Teşvik taşan bir sesle:

"Gene de söyleyin lütfen," dedi Kirpatrick.

"Söz konusu memurunuz, sandığınız gibi... daha doğrusu, sandığınızı sandığım gibi... öbür dünyaya yolcu edildiyse, bu işin nasıl gerçekleştirildiğini galiba bilir gibiyim... Üç gün önce Hotel Commodore'un mahzenlerinde silahlı bir arbede oldu."

"Kimle kim arasında?"

"Onu bilmiyorum. Hiç kimse hiçbir şey görmüş ve işitmiş değil. Makine dairesinden kocaman bulutlar halinde buğu fışkırdığını gören görevliler telaşa düşmüş. Ben gittiğimde ana kazana bağlı sıcak su boruları kurşunlarla delik deşik bir haldeydi. Ayrıca boş kovanlar buldum ve... kan izlerine rastladım. Aşağı yukarı emin olarak söyleyebilirim ki orada bir insan cesedi sürüklenmiş ve bu ceset otelin sıcak su kazanına atılmış.

Kirpatrick şaşkınlık içinde sordu:

"İncelemeyi derinleştirdiniz mi peki?"

Blesh ona kızgın gözlerle baktı:

"Hayır, başkomiser," dedi. "Olanakdışı bir şey o sizin söylediğiniz. Commodore'un altı yüz odasını besleyen merkez sıcak su kazanı, içinde iki yüz metre küp alev halinde mazot bulunduran bir devdir; ayrıca otelin çöplerini de orada yakarlar. Bu kazana atılan bütün her şey, en fazla on dakika sonra en ufak bir iz bırakmadan yok olur. Buna karşılık kazanı soğutmak için tam üç gün beklemek gerekir. Anlatabiliyorum değil mi başkomiser? Tam bir cehennem!"

"Peki ama bu durumda neye dayanarak inanıyorsunuz ki... bizim Mahonney?"

"Şu son günlerde Zürih'te iki adam kayboldu. Sizin Mahonney ile Rico Gatto adında biri. Batı kıyısından bir 'punk'."

"O Gatto'nun kaybolduğunu nereden biliyorsunuz?"

Blesh buz gibi bir sesle cevap verdi:

"İsviçre'ye gelmiş, İsviçre'den çıkmamış. Üstelik otel hesabını da ödememiş. Bence Commodore Hotel'in kurbanı ya Rico Gatto ya da Patrick Mahonney'dir. İki cesetten biri bulunup gerçekleme yapılmadıkça kimin öldüğünü bilme olanağım yok."

Finnegan sordu:

"Peki her ikisi de bulunmayacak olursa?"

Blesh 'Elimden bir şey gelmez' anlamına bir işaret yaptı. Sonra da Kirpatrick'e dönerek:

"Bir nokta daha var, başkomiser," dedi. "Gerçi işin bu yanı sizi hiçbir şekilde ilgilendirmez. Ama gene de biliniz ki ardına düştüğünüz adamlarla Trade Zurich Bank arasında bir sermaye alışverişi olmuştur. Ve banka sahibinin kızı olan Renata Kloppe, bundan iki gün önce ve evlendikten hemen on beş dakika sonra bir araba kazasında ölmüştü. Şu anda gömülmekte kızcağız... Renata Kloppe'nin kaza yaptığı araba ise, Orlando Baretto adında Sicilya kökenli bir adama ait. Bu arabayı söz konusu Baretto'ya kim armağan etmiş, bilir misiniz?"

Karşısındakilerin merakını kamçılamak amacıyla sustu bir an. Sonra da karşısındakileri dikkatli öğrenciler gibi kendisini izler görmekten memnun bir edayla bombasını patlattı:

"Genco Volpone."

Kirpatrick dişlerini gıcırdatarak sordu:

"Nerde şimdi o Baretto?"

"Nerede olacak, Zürih'te."

"Serbest?"

"Elbette serbest."

"Nasıl! Deliğe tıkmadınız demek?"

"Bana arabasının çalındığını bidirmeye gelen bütün herkesi deliğe tıkacak olsam..."

Finnegan söze girdi:

"Sayın başkomiserim, şu anda elinizde müthiş bir darbe indirme olanağı var. Gerçekten müthiş ve dünya çapında bir darbe! Ve bu fırsat bir daha hiçbir zaman ele geçmez... Niçin tümünü birden herhangi bir gerekçe ileri sürüp tutuklama yoluna gitmiyorsunuz?"

Blesh gerçekten şaşırmıştı:

"Ne gerekçesi?" diye sordu. "Zürih'te asayiş bozulmuş değil. Bana aktarılmış olan herhangi bir şikâyet de yok. Şu halde?"

Kirpatrick'le Finnegan çileden çıkmamak için bakışlarıyla birbirlerine destek olmaya çalışıyorlardı.

Bu sefer de Dempsey şansını denedi:

"Bir soruya izin var mı?" diye girdi söze, her zamanki dalga geçer tavrıyla. "Bay Kloppe tehdit edildiğini söyledi mi acaba size?"

Woldemar Blesh'in suratı asılmıştı:

"Bakınız Bay Dempsey," diye açıkladı. "Bizde banka, devlet içinde devlettir. Bütün finans kuruluşları tamamıyla özerktirler bizde. Kendi korumaları, kendi anketçileri, kendi uzmanları ve kendi polisleriyle çalışırlar. Hiç mümkün mü ki büyük bir bankacı, para işlerine resmi polis örgütünü karıştıracak kadar çocukça davransın!"

Kirpatrick sabredemedi:

"Kimlerle karşı karşıya olduğunu bilmiyor Kloppe!" dedi sırıtarak. "Oysa Sendika bütün İsviçre'yi dize getirebilecek kadar güçlüdür."

Blesh onu acıyan bakışlarla süzdü:

"O söylediğiniz işi bugüne kadar hiç kimse başaramadı başkomiser. Niçin başaramadı bilir misiniz? Çünkü burada, bizim ülkemizde, hiçbir yurttaşı satın almak mümkün değildir."

Blesh sözün ağırlığını fark etmişti. Siz Amerikalılar toptan satılıksınız, anlamına geliyordu cümlesi. Ama iş işten geçmişti artık. Yüzü de saçlarının rengine bürünen Kirpatrick'in cevap vermesine fırsat bırakmadan atıldı hemen:

"Volpone ya da Gabelotti'nin Zürih'in göbeğindeki bir bankaya saldıracak kadar çılgın olabileceklerine gerçekten inanıyor musunuz, sayın başkomiser?"

Kirpatrick tükürür gibi cevap verdi:

"Niçin olmasınlar yani? Hele bir de kendilerini haklı sanıyorlarsa!"

Scott Dempsey gene kıkırdamıştı. Blesh homurdandı:

"Keşke bir deneseler de tanışsak!"

Kirpatrick, isyan taşan bir sesle sordu:

"Eğer yanılmıyorsam, işe el koymak için bu haydutların bütün Zürih'i kana bulamalarını bekliyorsunuz?"

Devam edecekti, ama Blesh soğuk bir el hareketiyle kesti sözünü:

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedi.

Dempsey özlem dolu bir sesle ve içini çekerek:

"Ah başkomiserim, ah!" dedi. "Sendika'yı bir anda tepeleyebileceğinizi düşünüyorum da!... Parmağınızı bile oynatmanız gerekmez... Bir hesap numarası yeterdi bana, küçücük bir numara. Birleşik Devletler'den yasadışı çıkan sermayenin sizin bankalarınızdaki hesap numarası! Yani Sayın Bay Kloppe'nin dudakları arasından dökülecek bir tek rakam, anlıyor musunuz, bütün dünyayı bir anda rahatlatacak bir tek küçücük rakam!"

Blesh'in yüzünde birdenbire beliren kızgın ifade üzerine, edep duvarını aşmış olduğunu anlayıp sustu Dempsey. Gözlerini uslu bir çocuk gibi tavana dikti.

Kirpatrick söze girdi:

"Bakınız başkomiserim! Yanlış anlamamanızı rica ediyorum. Size öğüt vermek haddime düşmez... Ama diyorum ki, şu durumda belki bir telefon dinleme aygıtı kullanabilirdiniz?"

Amerikan polisinin adeta yalvaran sesine rağmen, kükredi Blesh:

"Sayın başkomiser, Watergate'i Washington'a bırakalım lütfen! Şu anda Zürih'tesiniz! Ve gene lütfen biliniz ki söz ettiğiniz yöntemler bize sadece tiksinti verir!"

Kirpatrick yumruklarını sıktı, bu hakareti de yalayıp yuttu.

Ama bir türlü kendine yediremiyordu. Üstelik anlayamıyordu da. Bu ukalâ ve budalanın budalası küçük komiser, Sendika'nın iki en kudretli "aile"sinin Capolarını, nerdeyse avucunun içine girmişken, kaçırtacaktı ona.

Dişlerini öylesine sıkmıştı ki öfkeden, yüzü patlıcan rengine bürünmüştü. Dudaklarını ısırdı.

Blesh bunu görmüştü. Sözünün sertliğini biraz yumuşatmak istedi. İlerleyip Kirpatrick'in önüne dikildi ve tatlı bir sesle:

"Kaygılanmanıza gerek yok, başkomiser," dedi. Şu anda bankanın önünde nöbet tutan iki adamım var!"

* * *

"Dostum İtalo Volpone ile ben, tam bir uzlaşma içinde belirli birtakım kararlar almış bulunuyoruz. Sizleri, işte bu kararları açıklamak için buraya topladık."

Ettore Gabelotti bunları söylerken, babacan bakışlarını dinleyicilerinin dikkat dolu yüzlerinde gezdirmişti. Volpone tarafından kiralanmış olan villanın çalışma odasında toplanmışlardı. Ama gene de iki büyük "aile"nin önde gelen üyeleri içiçe oturmaktaydılar. İki takım, ayrı ayrı, siyah meşin kaplı dikdörtgen masanın iki tarafında karşılıklı toplanmıştı.

Gabelotti, üzgün bir sesle devam etti:

"Ne Bebek Volpone ve ne de ben, şiddet kullanılmasından yana değiliz. Ama gayet kolay anlarsınız ki, bizim kişisel çıkarlarımızın ardında tüm Sendika'nın prestiji söz konusu haline gelmiş bulunuyor. Küçücük bir zavallı bankacının koca Örgüt'e meydan okuyabileceğini ve buna göz yumabileceğini aklınız alıyor mu? Nitekim işte dostum ve ortağım İtalo Volpone ile ben, bu hakareti yalayıp yutmamak kararındayız."

Elini İtalo'ya doğru uzatarak konuşmasını kapattı:

"İtalo, lütfen, kendilerinden ne beklediğimizi anlat dostlarımıza..."

Don Ettore koltuğuna oturmuş ve alnını kurulamıştı. Bu arada İtalo ayağa kalkıyordu. Büyük masanın çevresinde toplanmış olanlara teker teker baktıktan sonra konuşmaya başladı:

"İki amacımız var: Hem paramızı geri alacağız, hem de misilleme yapacağız. Bizi paramıza kavuşturacak olan bağı kesip atma tehlikesini göze almaksızın, bankacıyı ortadan yok etmek olanak dışı. Buna karşılık, dozu gittikçe artan bir baskı sistemiyle, bankacıyı yelkenleri suya indirmek zorunda bırakabiliriz. Homer Kloppe şu anda elimizde bulunuyor. Ne var ki bizler de Zürih'te gereğinden fazla kalmış bulunuyoruz! Yani artık elimizi çabuk tutmak, bir an önce vurup almak ve ortadan yok olmak gerekiyor! Bu akşam Kloppe'nin bankasını başına yıkacağız. Hazret, zaten hakkımız olan şeyi bize geri vermediği takdirde, sonuna dek gitmeye kararlı olduğumuzu artık anlamalı! Adamın bize yaptığına "meşru hırsızlık" derler. Ama bu, bize sökmez! Sendika'yı yağmalamak hiç kimsenin haddine düşmemiştir."

Devam edecekti. Ama Carlo Badaletto, alışılmış küstahlığıyla onun sözünü kesti:

"Sen uzun lâfa boş verip de bu işi nasıl halledeceğiz, onu söylesen bizlere?"

Volpone'nin masanın kenarını tutan elleri belli belirsiz büzüldü. Başını hafifçe eğdi ve sesini yükseltmeksizin konuştu:

"Çeneni kıs! Ben konuşuyorum."

Moshe Yudelman, İtalo'nun tonundan hemen anlamıştı ki bunca zahmetle kurmuş olduğu barış, henüz meyvesini bile vermeden sona ermek üzeredir. Öte yanda Don Ettore de sezmişti havanın değiştiğini. Volpone ile gerçekleştirmiş olduğu saldırmazlık paktını belirli bir süre yürütebilmek için yeterince zahmet çekmiş, yeterinden fazla ödün vermişti zaten. Hiç kimsenin bunca çabanın ürününü bir anda yıkmaya hakkı yoktu! Gözleri öfkeyle ışıldayarak Caporegimesine döndü:

"Ya sen kıs çeneni, ya da ben!"

Carlo iki "aile" arasındaki ilişkilerde bir şeylerin değişmiş olduğunu böylece anlayacaktı.

İtalo hiçbir şey olmamış gibi devam ederken, Moshe de ona gösterdiği soğukkanlılık için bakışlarıyla candan kutlamalar yollamaktaydı.

"İtalya'dan on kişi getirttim. Bu adamları emriniz altına alacak ve o bankayı yerle bir edeceksiniz."

Thomas Merta terbiyeli bir şekilde parmağını kaldırarak söz istedi:

"Ben bugün gidip bankayı gördüm..." dedi. "Beş katlı bir taş yapı. Damına iki tonluk bir bomba sallamadıkça biz o binayı ancak pek sınırlı şekilde hasara uğratabiliriz."

Volpone kesin bir sesle cevap verecekti:

"Evet ama işe benim şimdi açıklayacağım şekilde girişecek olursan durum değişir. Bu girişimin bütün başarısı ve etkisi, yürütümündeki hıza bağlı. Eğer dört dakikada işi halledebilirseniz, banka parçalanacaktır ve biz amacımıza ulaşmış olacağız! Gerek Don Ettore gerekse ben her iki "aile"nin Capiregimelerinin bu işe doğrudan doğruya katılmalarını uygun gördük. Demek ki operasyonu Vittorio ve Thomas el ele yürüteceklerdir. Aldo, Vicente, Joseph, Badaletto, Frankie ve Simeone ise İtalya'dan gelen adamlarımıza kumanda edecekler. Sözün kısası, tam on sekiz kişi olarak bankaya dalacaksınız. Her kata üç kişi, üç kişi de giriş holüne. Önünüze düşen her şeyi havaya uçurup ateşe vereceksiniz! Bu amaçla, elinizde Amerikan ordusuna ait yangın bombaları ve alev saçan tüfekler olacak."

Pizzu itiraz etti:

"Padrone, kasa dairesinin zırhlı kapısını el bombasıyla zorlayamayız ki!"

Cevabı tatlı bir sesle Gabelotti verdi:

"Bizim hedefimiz kasa dairesi falan değil. Unutma ki gizli değil, açık davranacağız. Gürültü ayyuka çıkacak. Amacımız, çekilmeden önce mümkün olduğu kadar yakıp yıkmaktır. Yani dört dakika dolmadan bütün dosyaların yanması gerekli. Para istemiyoruz biz, rezalet çıksın istiyoruz. Ortalık pisliğe boğulsun, istiyoruz!"

Thomas Merta, İtalo Volpone'ye döndü:

"Bankaya on sekiz kişi olarak gireceğimizi belirttiniz biraz önce. Nereden ve nasıl gireceğiz?"

"Gayet basit bir şekilde: Kapıdan."

"Elinizde anahtar var mı?"

Katı bir gülümseyiş belirdi İtalo'nun yüzünde, anlatacağı şeyi önceden yaşayarak keyiflenmek ister gibiydi.

"Tam gece yarısı, büyük kapı paramparça olarak havaya uçacak. Adamlarımdan biri, elinde yeterli dinamitle bankada gizlenmiş durumda."

Vicente Bruttore söze girdi:

"Polisler konusundaki emriniz ne?"

"Polislerin yüzünü bile görmeyeceksin!" diye cevap verdi Volpone. "Alarm zillerinin çalışıyla polislerin oraya gelişi arasında sekiz dakikalık bir zaman var. Onlar geldiğinde siz çok uzaklarda olacaksınız!"

Frankie Sabatini sordu:

"Uzaklarda, nerede? Böyle bir şenlikten dört dakika sonra bu ülkeden nasıl çıkılır? Doğrusu, merak ediyorum!"

"Hiç merak etme!" diye cevap verdi İtalo. "Yarın sabah İtalya'da kahvaltı edeceksin."

Volpone biraz önce konuşurken, 'Gerek Don Ettore gerekse ben iki "aile"nin Capiregimelerinin bu işe doğrudan doğruya katılmalarını uygun gördük...' demişti. Oysa böyle bir şeyi uygun görmüşlüğü yoktu Don Ettore'nin. İtalo konuşurken renk vermemişti gerçi, ama hızla düşünmekten de geri kalmamıştı. Volpone'nin işin heyecanı içinde kendi adamlarını operasyona sürüp kurban etmesine bir diyeceği yoktu; ama bu düpedüz intihar bölüğüne tutup onun adamlarını da katmasını ancak sağlam garanti varsa kabul edebilirdi... İtalo'ya dönüp tatlı bir sesle:

"İsviçre'den nasıl çıkacaklarını anlat şu çocuklara," dedi. "O konuda biraz tedirgin gibiler..."

Herkesin önünde yeni bir avantaj kazanmak için bu çıkışı bekliyordu Volpone. Gabelotti'ye kibarca gülümseyerek:

"Hepsini düşündüm, Don Ettore," dedi. "Hepsini düşündüm..."

Çözümün bulunmasına katılma şerefini Gabelotti'den almak amacıyla, mahsus "ben" diye konuşmuştu. Aslında çözümü bulan, Ottavio Giacomassi idi; Milano'daki bürosundan o düzenlemişti bütün her şeyi. Ama İtalo işin bu yanını açıklamak zorunda değildi ki!...

"Bankanın yıkıntılarından çıktığınızda altı araba sizleri bekleyecek. Bu arabalar, polis arabalarıyla karşılaşmamak için, değişik yönlere doğru hareket edecekler."

Carmine Crimello sordu:

"Arabaları kim kullanacak?"

"Yabancı değil. Kenti avuçlarının içi gibi bilen dostlarımız. Değişik yollardan Zürih yakınlarında bulunan bir yere geleceksiniz."

Thomas Merta atıldı:

"Patlamadan on beş dakika sonra bütün yollar tutulmuş olacaktır. Bu durumda ne yapacağız biz? İsviçre'de mi gizlenip kalacağız?"

Kınayan gözlerle baktı ona İtalo:

"Yarın sabah kahvaltınızı İtalya'da yapacağınızı söylemiştim, yanılmıyorsam!"

"Peki ama sınırı nasıl geçeceğiz?"

İtalo sakin bir sesle:

"Süt içinde," dedi.

Ve onları bir an merakla kıvrandırdıktan sonra tenezzül edip düşündüğünü açıkladı:

"Ağabeyim Genco, Zürih'te bir süt fabrikasına sermaye yatırmıştı. Dolayısıyla her akşam bizim fabrikaya binlerce varil süt gelir. Haftada üç kere de ağabeyimin on dört tane sarnıçlı kamyonu, İtalyan bebekleri taze İsviçre sütü içsin diye Milano'ya yollanır. Her sarnıç elli bin litre süt alır. Herhalde sizi de alır."

Gülüşmeler oldu. Hava yatışmıştı. İtalo açıklamasına devam etti:

"Altı yıldır bu kamyonların geçtiğini görür gümrükçüler. Ağabeyim bunlardan sekizinin sarnıçları içine, gizli birer oda ayarlatmıştı. Üç hatta dört kişiyi rahatça alıyor bu odalar. Beş saatte sizi Milano'ya atarlar. Orada adamlarım sizi bekleyecek. Anlaşıldı mı?"

Angelo Barba, toplantının başından beri dudaklarını yakıp kavuran soruyu dayanamayıp yöneltti nihayet:

"Peki ya biz? İşler kötü giderse, biz ne olacağız?"

Şaşırmış gözükme yolunu seçti İtalo:

"Niçin kötü gitsin ki işler? Hem söyler misin bana: Birkaç günlüğüne iş için Zürih'e gelmiş senin gibi dürüst bir Amerikan tüccarı ile sadece keyif için ve içeriden tek kuruş almaksızın bir bankayı yakıp yıkan anarşistler arasında ne gibi bir bağlantı olabilir?"

"Gene de varsay ki böyle bir bağlantı kuruldu," diye karşıladı Barba. "İsviçre'den nasıl çıkarız?"

Hoşgörülü ama sitem dolu taşan bir sesle cevap verdi Volpone:

"Bunu düşünmemiş olabileceğimi nasıl olur da aklından geçirebilirsin, Angelo?"

22

Stampfenbachstrasse'de bir ileri bir geri volta atmaktan Hans Bregenz'in anası gevremişti ve gittikçe serinleşen rüzgâr, onu ürpertiyordu. Pardösüsünün yakasını kaldırdıktan sonra saatine baktı: 22.00 Hızlı adımlarla caddenin karşı yakasına geçti, bir pasaja girdi, birkaç basamak merdiven çıktı ve sabaha kadar açık galerilerden birine daldı. Paul onu orada beklemekteydi.

"Bıktım usandım be Paul! Kaçta alıyorlar nöbeti bizden?"

"Gece yarısı," dedi Romanshorn.

"Ben bir kadeh atarım doğrusu..."

"Dışarda değişiklik var mı?"

"Nasıl bir değişiklik olsun istiyorsun ki! O bok bankanın önünde pusuya yatmamızın nedenini bile söylemedi bize Blesh!"

Romanshorn omuz silkti. Tıpkı Tanrı'nınkiler gibi, Başkomiser Blesh'in tasarılarına akıl sır erdirmek olanak dışıydı! Disiplin der başka bir şey demezdi Blesh...

Nitekim, iki kafadarı nöbete yollarken de:

"Banka dolaylarında şüpheli ya da alışılmadık bir şeyler görürseniz hemen bana bildirin," demekle yetinmişti.

Bregenz Romanshorn'un elindeki talkie-walkie'yi aldı:

"Git biraz da sen dolan," dedi.

"Oldu. Hoşçakal!"

Vitrinleri doğrudan doğruya bankaya bakan galeriyi geçip caddede yavaş yavaş yürümeye koyuldu.

Tek tük arabalar geçiyordu. Ama hiç yaya yoktu. Zürih'te öteden beri çok erken yatılır ve çok erken kalkılır. Niçin o anda orada bulunduğunu düşündü Romanshorn. Bir bankayı beklemek? Hadi canım efendim! Bankalar kutsaldır bir kere... Ve bildiği kadarıyla bugüne dek İsviçre'de herhangi bir bankaya saldırma cüretini gösteren bir tek kişi bile ortaya çıkmamıştır!

Romanshorn nöbetin bitmesine daha iki saate yakın zaman olduğunu düşünerek ilerlerken, galeride Bregenz talkie-walkie'sinin düğmesini çevirmekteydi ve merkez komiserliğiyle hemen temasa geçecekti.

O gece merkez nöbetini tutan çavuş Dorner'in sesini hemen tanıdı:

"Yenilik var mı?" diye sordu çavuş.

"Var babacağım," diye cevap verdi Bregenz. "Benimkiler soğuktan donmak üzere ve sokacak bir delik bulamıyorum!"

* * *

Homer Kloppe yavaşça ilerleyip duran lastik tekerleklerin sesini hemen tanımıştı. Çok geçmeden de bir anahtarın kilitte döndüğünü işitti.

İlkin Gabelotti içeri girdi; onu İtalo Volpone izledi. Kapıyı kapadıktan sonra anahtarı cebine koymuştu Volpone. Homer en ufak bir harekette bulunmadı. Yatağın üzerinde kaskatı oturuyordu. Her zamanki gibi susmaya kesin kararlıydı.

Gabelotti konuştu:

"Dinleyiniz Bay Kloppe," dedi. "Geri döndürülmez ve çirkin bir olaylar dizisini başlatmak zorunda kalmadan önce, size son bir ziyarette bulunmak istedik. Bir karar verebilmenize yardımcı olmak üzere, şu ana kadarki tutumunuzda direndiğiniz takdirde, olup bitecek olayları size açıkça söylemeyi bir görev biliyoruz."

Bu arada Volpone, bir tabureye oturmuş ve gözlerini duvara dikmişti. Yüzü alabildiğine soluktu. Vücudu hareketsizdi; ama sağ ayağını gittikçe sıklaşan bir ritmle yere vurmaya koyulmuştu.

Gabelotti "Şu anda saat gecenin tam 11'i, Sayın Kloppe," diye devam etti. "Ve tam bir saat sonra Trade Zurich Bank havaya uçacak. Bu amaçla özel bir komando takımı getirttik. Bütün her şeyi yakıp yıkacaklar. Öyle ki, o güzelim kurumunuzdan geriye hiçbir şey kalmayacak. Hiçbir şey! Bunun da sizi yıldırmaya yetmeyeceğini hesaba katarak yarın sabah karınızı kaçırtacağız. Sayın Bayan Kloppe'nin ölerek huzura kavuşmadan önce neler çekeceğini size burada ayrıntılarıyla aktaracak kadar zevksiz değilim. Sadece şu kadarını belirtmek istiyorum, Bay Kloppe. Karınızın başına gelecekleri gördüğünüz vakit, bu tür bir canavarlığa yol açtığınız için bütün ömrü-

nüz boyunca kendi kendinize lânet okuyacaksınız... Kaldı ki biz bununla da yetinmeyeceğiz. Evinizi kundaklayacağız hemen ardından. Sonra da sizi, bu işler için özel olarak el altında tuttuğumuz iki canavara teslim edeceğiz. Ve yemin ederek söylüyorum: Konuşturacaklar sizi! Bakın Sayın Kloppe, makul bir adamsınız siz, bir Hristiyansınız... Dolayısıyla da blöf yapmadığımızı bilmeniz gerekir. Sizden rica ediyorum. Çabuk düşününüz... İş işten geçmeden düşününüz! Sizden istediğimiz, zaten bize ait olan bir şeyi bize vermenizdir. Söz: Sizi hemen serbest bırakacağız. Artık söylemeye bile gerek yok, bizim kim olduğumuzu yeterince öğrenmiş bulunuyorsunuz. Gene öğrendiniz ki bizler, "sonuna kadarcı"yızdır. Başladık mı durmayız! Şu ana dek göstermiş olduğunuz cesaretten dolayı sizi gerçekten kutlarım. Ama kabul edin ki her şeyin bir sınırı vardır. Gene düşünün ki sizin inadınız bizi düpedüz cinayete sürüklüyor. Söz konusu olan sadece siz değilsiniz üstelik. Karınızın hayatı da söz konusu."

Gabelotti bir an için sustu. Beton zemin üzerinde Volpone'nin gittikçe hızlanan ayak vuruşları işitiliyordu şimdi. Don Ettore son bir çabayla gülümseyerek devam etti:

"Ortak bir yanımız var, Sayın Kloppe. Herhalde "omerta" terimini işitmişsinizdir ve bilirsiniz, susma yasasıdır bu. Biz de tıpkı sizin gibi ölümüne gözetiriz o yasayı. Bir farkla: Bizim gerekçemiz, soylu bir gerekçedir; çünkü doğrudan doğruya onurumuzu ilgilendirir. Oysa sizin için söz konusu olan onur değil, Sayın Kloppe. Sadece para. Üstelik de, çok iyi bildiğiniz gibi, size ait olmayan bir para. Son olarak soruyorum: Bütün bu inat, bütün bu direniş neye yarar? Ve rica ediyorum: Bizim paramızı, bize ait olduğunu kesinlikle bildiğiniz o ikimilyar Amerikan dolarını, lütfen, ortağım ve dostum Genco Volpone'nin talimatına uygun şekilde transfer ettiriniz."

Volpone'nin ayak vuruşları da durmuştu şimdi. Odaya kesin bir sessizlik çökmüştü. Homer Kloppe başını çevirip Ettore Gabelotti'ye baktı bir süre. Kısacık bir süre...

Gabelotti bir an için, kazandığı sanısına kapıldı. Konuşmak üzereydi bankacı, evet. Ama konuşmuş olsa bile ne söyleyeceğini hiç kimse hiçbir zaman bilemeyecekti.

Çünkü tam o anda İtalo, sabrı tükenerek fırlamış ve Kloppe'nin üzerine atılmıştı.

"Konuşacaksın, dinine ettiğimin puştu! Konuşacaksın!"

Kloppe, kendini savunmak için en ufak bir harekette bulunmadı. Sırtüstü yatağa devrildi. Volpone, olanca gücüyle boğazını sıkıyordu. Ölmeyi umdu bir an, can ve gönülden umdu.

Ama hayır. Gabelotti sımsıkı yakalamıştı İtalo'yu belinden ve koparıp ayırmıştı.

"İtalo, kendine gel! İtalo!..."

Kükreyen bir sesle:

"Kes ulan!" dedi İtalo.

Aynı zamanda da bir vahşi kedi çevikliğiyle Gabelotti'nin kollarından kurtulup silahını çekmiş ve doğrudan doğruya Ettore'nin üzerine dikmişti. Don Ettore, İtalo'ya aldırmaksızın sıkıntılı bakışlarla baktı Kloppe'ye:

"İnanınız ki şu tavrınızın doğuracağı sonuçlardan ötürü son derece üzgünüm, Sayın Kloppe" dedi. "Ama bunu siz istediniz. Şu anda siz tam bir hırsız durumundasınız. Yalnız iyi biliniz ki bir şeyi çalmayı başaramamış olacaksınız... Hak edeceğiniz bir tek şey var, evet. Üzerinize çökecek olan felaket."

Tabancası ona dikili bekleyen İtalo'ya döndü sonra, silaha aldırmaksızın dostça koluna girdi onun:

"Boşver, İtalo," dedi. "Yürü gidelim!... *Andiamo...*"

Silahını cebine sokup yürüdü Volpone. Kapıyı açtı. Ve kapı Kloppe'nin üzerine kapandığında Don Ettore, şöyle bir hatırlamaya çalıştı. Kendisini tehdit etme cüretini göstermiş olanlardan bugün yaşayan bir tek kimse var mıydı? Kalmış mıydı?...

Hayır. Tek kimse yoktu.

* * *

Başkomiser Blesh Mozart dinliyordu. Telefon pis pis çaldı. İstemeyerek aygıtı açtı:

"Evet?"

"Ben Çavuş Dorner, başkomiserim!"

"Bir şey mi var?"

"Biraz önce Bregenz ve Romanshorn telefon ettiler. Trade Zurich Bank'ın önünde altı otomobil durmuş. Arabalardan hiç kimse inmemiş. Durdukları yerde, öyle bekliyorlarmış..."

Müziğin etkisinden henüz sıyrılmamış olan başkomiser, tam kavrayamamıştı işittiklerini:

"Peki, ne var yani bunda?" diye haykırdı.

"Bir şey yok başkomiserim," diye cevap verdi çavuş. "Bağışlayın... Hani siz emretmiştiniz de aramamı..."

Blesh birden toparlandı:

"Hay Allah kahretsin!" dedi. "Hemen iki araba adam sevkedin oraya! Caddenin iki ağzını da ayrıca tıkayın. Hiç kimse geçmeyecek, anlaşıldı mı? Ben de hemen geliyorum."

Telefonu kapamayı bile unutmuştu fırlarken. Hemen bir balıkçı yakalı kazak çekti üzerine. Ayakkabılarını, çoraplarını giymeden ayağına geçirdi. Tabancasını pardösüsünün cebine son anda attı. Dörder dörder merdivenleri inmeye koyuldu.

* * *

Ramonshorn ve Bregenz gözlerine inanamıyorlardı. Mucizeydi bu! Ama son derece ürkütücü bir mucize... Gerçekten de daha bir an önce bomboş olan cadde, üç saniye içinde, küçük gruplar halinde ve hiç ses çıkarmaksızın Trade Zurich Bank'a doğru, ilerleyen bir sürü insanla dolmuştu.

Bregenz, boğuk bir sesle:

"Hay allah kahretsin! Tam on yedi kişiler!" dedi.

"On sekiz," diye fısıldadı Romanshorn.

"Ne yapıyoruz, Paul?"

"Çocukları beklemekten başka çaremiz yok..."

Her ikisinin de elinde kanton polisine verilen yasal silahlar vardı: Colt Cobra 38 Özel.

Bregenz birdenbire artık üşümediğini fark etti. Tam tersine, elini boğazına götürdüğünde, terlemiş olduğunu görerek şaşıracaktı.

Romanshorn heyecanla:

"Şuraya bak!" demişti bu arada.

Karşıda bankanın kapısında, on beş metrelik bir yarıçap içinde, sırtlarını duvara dayayıp durmuştu adamlar. Ne yapmak istediklerini anlamaya vakit kalmadan, yaslanmış bulunduğu vitrinin parçalanmasıyla birlikte havada uçar buldu kendini. Romanshorn'un sesini işitmemişti. Güçlükle dizüstü kalktı. Tabancasını aradı kısa bir süre. Devrildiği yerden iki metre ötede buldu. Uzanıp aldı ve arkadaşına doğru emekleyerek yürüdü.

Bankada kapı diye bir şey kalmamıştı artık karşılarında. Kocaman

bir boşluk vardı. Ve o boşluktan fırlayan bir adam. Buna karşılık da, o fırlayan adama aldırış etmeksizin içeri dolan adamlar.

Ne olup bittiğini anlamayı bir yana bırakıp ateş etmeye koyuldu Romanshorn. Adamlardan biri yere devrilmişti. Arkadaşları tutup hemen kaldırdılar. Bankanın girişindeki boşlukta bir an sallanır gibi oldu adamlar. Demeye kalmadan binanın holünden doğru kırmızı bir alev yükseldi. Art arda patlamaya koyulan el bombalarının sağır edici çatırtısı izledi bu alevi.

Bregenz'le Romanshorn kendilerini karşıdaki duvarın kıyısına atmışlardı. Bir çeşit siperdeydiler ve üzerlerine doğru kurşun yağıyordu.

Romanshorn, arkadaşına:

"Ateş et, ne duruyorsun?" diye bağırdı. Aynı anda, olay yerine doğru hızla ilerleyen polis arabalarının canavar düdükleri de yükselmekteydi.

* * *

Daha patlamanın saçıntıları devam ederken iki rakip "aile"nin sotto-capo'ları, Vittorio Pizzu ile Thomas Merta bankanın içine dalmış bulunuyorlardı. Her ikisi de yıllardan beri birbirlerine karşı bir ölüm kalım savaşı içindeydiler ve karşılıklı olarak, birbirlerinin bir alay adamını öldürtmüşlerdi. Geçici bir süre için el ele vermek zorunda bırakıldıkları şu anda, tam bir yarışma havası içindeydiler.

Nitekim Vittorio içeri girer girmez holün dip tarafına doğru iki el bombası savururken Merta da elindeki alev saçan tüfekle karşı raflardaki klasörleri yakmaya koyulmuştu. Aynı anda, Gabelotti ile Volpone'nin Capiregimeleri'nin emri altındaki bir düzine asker, bankanın çeşitli katlarına yayılmaktaydılar. Ama Aldo Amalfi'nin sesiyle, oldukları yerde çivilenip birdenbire kaldılar:

"Polisler geliyor! Hepiniz dışarı fırlayın!"

Askerlere bankanın üst katını işaret etti Merta:

"Yukarı!" dedi.

"Delirme!" diye haykırdı Amalfi. "Herifler karşıdan sürekli ateş açıyor üzerimize! Adamlarımızdan biri vuruldu! Sokağın iki ucu da polis arabalarıyla tıkanmış durumda!"

Vittorio Pizzu'nun yanında boyun eğmeyi gururuna yediremedi Thomas Merta:

"Hepiniz yukarı!" diye emretti yeniden. "Ne varsa yakın!"

Aldo kükredi:

"Vittorio! Engel ol şu hıyara!"

Tüfeğini o saat Aldo'nun üzerine dikti Merta:

"Erkeksen bir daha söyle!" dedi.

Aynı anda Vittorio da silahını Merta'ya çevirmişti:

"Kımıldama!"

Bir an, sadece bir an bakıştılar. En ufak bir hareketin karşılıklı olarak ölüm saçmaya yeteceği uçurumun kıyısında bulunuyorlardı.

Dışarda yükselen kurşun sesleri imdatlarına yetişti. Ottavio Giacomassi'nin adamlarında biri:

"Herkes dışarı!" diye gürledi. "Ortalık polis kaynıyor!"

Aynı anda Vicente Bruttore'nin sesi yükselmişti:

"Aptallığı bırakın artık! Geri çekiliyoruz!"

Çevrelerine kurşun yağdırıp bomba saçarak sokağa fırladılar. Vittorio Pizzu:

"Hemen arabalara!" diye haykırdı.

* * *

Başkomiser Blesh daha ilk bakışta felaketin korkunçluğunu fark etmişti. Sokağın ucunda bir polis arabası alevler içindeydi. Üniformalı polisler, hortumla su sıkıyorlardı yangını söndürmek için. Üç ayrı polis memuru da, yere devrilmiş olan iki kişinin üzerine eğilmiş, yardım etmeye çalışmaktaydılar.

Yanan arabanın önünde frene basıp fırladı Opel'inden:

"Bana bakın!" dedi gürleyerek.

Polislerden biri döndü.

"Ben, Başkomiser Blesh! Ne olup bittiğini anlatın çabuk!"

"İki ağır yaralımız var, başkomiserim! El bombalarıyla saldırdılar üzerimize!"

Blesh tepinmeye başladı:

"Geç bunları! O hergeleler nereye gitti, onu söyle bana!"

Haydutların bindiği en son arabanın uzaklaşmakta olduğu yönü gösterdi görevli:

"Bakın işte kaçıyorlar!"

Blesh bir an bile duraksamadı:

"Benimle gelin!" dedi.

"Ama, başkomiserim..."

"Binin şu arabaya, dedim."

Koluyla Opel'e doğru savurmuştu polisi. Bir saniye sonra da kendisi direksiyona geçmiş bulunmaktaydı. Son hızla hareket ederken sordu:

"Adınız?"

Olayların etkisi altında şaşkına dönmüş olan polis, kekeleyerek cevap verdi:

"Schindler, komutanım... şey... başkomiserim!"

"Radyoyu hemen açın. Bütün polis arabalarına çağrı! Ayrıca Emniyet Müdürlüğü'ne çağrı!"

Schindler emirleri tekrarladı mikrofona.

"Ben Başkomiser Blesh," dedi Blesh.

"Sizi dinliyoruz, başkomiser!" diye cevap verdi uykulu bir ses.

Blesh, yanındaki memura öfkeyle haykırdı:

"Ağzımın önünde tutun şu mikrofonu!"

Schindler, emri hemen yerine getirdi. Blesh haykırdı:

"Trade Zurich Bank'a saldırı var... Benimle sürekli temas halinde kalın ve size bildireceğim güzergâha derhal takviye gönderin!"

"Tamam başkomiserim..."

Blesh Schindler'e döndü:

"Kaç arabayla kaçtılar?"

"Tam fark edemedim, başkomiserim. Epeyce araba vardı!"

"Sersem! Kaç kişiydiler?"

"Belki on... belki yirmi, başkomiserim."

"Sersem!"

Mikrofondan yükselen ses:

"Anlayamadım, başkomiserim!" dedi.

"Size söylemedim!" diye kükredi Blesh mikrofona. "Şimdi beni dikkatle dinleyin! Ve mikrofonun başından kesinlikle ayrılmayın! Önümde bir araba var! Dinleyin: Museumstrasse'deyim şu anda... Hauptbahnhof'un önünden geçiyorum..."

Schindler: "Ellerinde alev saçan tüfekler var," dedi.

Blesh: onu öfkeli bir bakışla susturup devam etti:

"Limmat Strasse'den geçiyorum şimdi! Önümde siyah bir B.M.W. var, onu izliyorum..."

Mikrofondaki ses:

"Takviye yola çıktı, başkomiserim," dedi.

Blesh Schindler'e sordu.

"Kaç arabaydılar, Schindler? Üç? Beş? Yirmi? Otuz? Uyanın biraz! Kaç arabaydılar, diyorum?"

"Beş ya da altı, başkomiserim!"

"Tamam! Bu B.M.W. götürür bizi öbürlerinin de gittiği yere..."

Bunu söylerken farlarını söndürmüş ve önündeki arabadan fark edilmemek için hafifçe yavaşlamıştı.

"Üzerinizde, silah var mı, Schindler?"

"Var."

"Var, başkomiserim!" diye gürledi Blesh.

Hemen toparlandı Schindler ve tekrarladı:

"Var, başkomiserim!"

"Mermi durumunuz nedir?"

"Tam bir düzine, başkomiserim!"

Bu arada B.M.W. Limmat Platz'ı geçip sağa kıvrılmıştı. Başkomiser Woldemar Blesh:

"Bana mikrofonu uzatın, Schindler!" diye haykırdı. "İzlediğim araba şu anda Kornhaus Strasse'ye saptı..."

Schindler'e yeniden seslendi:

"Demek el bombaları da vardı?"

"Evet, başkomiserim... Bir de alev saçan tüfekleri vardı..."

"Reziller! Maskaralar! Mikrofonu tutun bana. Schhauffhauser Strasse'ye giriyorum..."

Mikrofonun öbür ucundaki ses:

"Dört araba yola çıktı, başkomiserim," dedi. "Emrinizde yirmi görevli var..."

"Silah durumları?"

"Mausser tüfek ve Sten makineli..."

"Hirschwiesen'e sapıyorum..."

"Hemen bildiriyorum, başkomiserim..."

"Schindler olup biteni anlatın!"

Schindler anlatmaya koyuldu. Beş dakika sonra B.M.W. Basserdorf yoluna sapacaktı. Blesh önündeki arabayı bir an gözden yitirir gibi oldu, sonra yeniden gördü: Yüksek duvarlarla çevrili bir binalar yığınına doğru dalmış ve duvarların arasında adeta kaybolmuştu araba. Başkomiser Blesh hemen fren yaptı ve sağdaki korunun altında durdu.

"Sıkıysa şimdi kaçsınlar!" dedi.

Ve sordu hemen:

"Ne bu, Schindler? Ne fabrikası bu?"

"Süt ve tereyağı, başkomiserim... Peynir de yapıyorlar. Baldızım burada çalışmıştı eskiden."

"Mikrofonu uzatın! Bütün polis arabalarına kesin emirdir: Basserdorf yolu üzerindeki süt ve tereyağı fabrikasını kuşatacaksınız!"

"Oldu başkomserim! Hemen aktarıyorum emrinizi..."

Arabadan dışarı fırlarken:

Blesh: "Schindler, benimle gelin!" dedi.

Schindler hemen silahını çekip başkomiserin ardından koştu. Bir dakika sonra duvarın önündeydiler. Ve... hareket eden büyük kamyonların sesini o anda işittiler. Blesh büyük kapıya doğru koştu: Kapalıydı. Schindler'e iki büklüm olmasını işaret ederek:

"Yardım edin bana!" dedi.

Sonra eğilen adamın sırtına sıçradı başını ihtiyatla uzatıp içeri baktı. Gördüğü manzara karşısında donakaldı...

* * *

Yudelman'ın önerisi üzerine, iki "aile"nin Capolarıyla korumaları –operasyonu yönetmek üzere– İnes'in dairesine yerleşmişlerdi. Telefon çaldığında Barba açtı. Pizzu idi arayan.

Barba, saygılı bir sesle:

"Don Volpone'yi veriyorum," dedi.

Rakip "aile"nin Consigliere'si tarafından sunulan bu "Don" sıfatı iyice gururlandırdı Vittorio'yu: Artık İtalo, Genco demekti!

"Vittorio?"

"Durum kötü, *Padrone!* Polisler oradaydı! İyice dalaşmak zorunda kaldık!"

"Nerdesin şimdi?"

"İş yerinin yakınında."

"İşi ne yaptınız?"

"Kısmen halledebildik ancak... Şu andan itibaren bütün kent taranacaktır, hiç şüpheniz olmasın! Dolayısıyle de burada artık bir dakika bile kalmayın, *Padrone:* Hava rüzgârlı!"

* * *

Yokuşu tırmandığında Don Ettore'nin başı dönmeye başlamıştı. Ortalık zifiri karanlıktı. Bir tepeye tırmandıklarını biliyordu, o kadar. Ne önünde, ne arkasında hiçbir şey görmüyordu. Angelo Barba'nın koluna yapışarak bayırı tırmanmıştı. Arkalarında Bebek Volpone'nin o buz gibi tavırlı adamı vardı: Folco Mori. Hatta bir ara, İtalo'nun onu düpedüz temizlemek amacıyla buraya çektiğini düşünmüş ve elini cebine atıp sımsıkı kavramıştı tabancasını.

Tam o sırada İtalo'nun sesini işitti:

"Moshe, ne bekliyorsun?"

Bir elektrik lambasından fışkıran ışık demeti geceyi yardı. Ve iki yüz metre kadar ileriden bir başka elektrik lambasının ışığı parladı: Anlaşmışlardı.

"Andiamo!" dedi Volpone.

Yürüdü. Onu Don Ettore, Moshe Yudelman, Folco Mori, Pietro Bellinzona, Carmine Crimello ve Angelo Barba izlediler... Moshe, engebeli arazide yuvarlanmamak için sık sık yakıp söndürmekteydi feneri.

Vittorio Pizzu'nun telefonundan sonra Volpone ile Gabelotti kısacık bir görüşme yapmışlardı. Son derece soğuk bir görüşme! Son iki gün boyunca onları birbirlerine umut yaklaştırmıştı. Ama ortaklaşa giriştikleri çabanın başarısızlığı, iki "aile"nin Capo'sunu şimdi yeniden ve artık kesinlikle ayırmaktaydı.

"Eğer istersen benimle gelebilirsin," demişti Volpone. "Ama hemen yola çıkmak koşuluyle!"

Gabelotti ilkin duraksamıştı. O sırada Moshe Yudelman girmişti devreye ve Don Ettore'nin iki Consigliere'sini, yani Barba ile Crimello'yu bu durumda yapılabilecek en iyi işin, hiç değilse bir süre için ortadan kaybolmak olduğuna inandırmıştı. Gabelotti çaresiz onlara uymuştu ve hepsi o kocaman Mercedes 600'e dolup yola koyulmuşlardı.

Hareket etmeden hemen önce Enzo Priano'ya telefon açmıştı Volpone ve Homer Kloppe'yi yeni bir emre kadar "dost odası"nda barındırmaya devam etmesini söylemişti.

Boğuk bir ses yükseldi karanlıkta:

"Moshe?"

"Evet!" dedi Yudelman.

Morobbia sordu:

"Kaç kişisiniz?"

"Yedi."

"Tamam, gelin!"

Morobbia elektrik feneriyle uçağın kapısını aydınlattı. Don Ettore, kapı çerçevesindeki pas lekelerini görünce ürperdi. Hele bir de taşıtın gövdesine yazılı "OKUL-UÇAK" terimini okuyunca kaskatı kesilecekti.

Volpone, Yudelman, Barba ve Mori hemen uçağa girmişlerdi. Gabelotti'nin tam bir dram yaşamakta olduğunu sezen Crimello, ürkerek itti *Padrone*'sini.

Don Ettore, korku taşan bir sesle:

"Pist nerede?" diye sordu.

Carmine saygılı bir sesle:

"Uçak burada, *Padrone,*" dedi. "Buyrun, girin."

Pietro Bellinzone merdivenin başında karar vermelerini beklemekteydi. Gabelotti:

"Doktor Mellon'u unuttuk," dedi. "Dönüp ona haber vermemiz gerekli..."

Crimello gene saygıyla:

"Vaktimiz yok, Don Ettore," dedi fısıldayarak.

Aynı anda uçağın kapısında Giancarlo Ferrore belirmişti:

"Lütfen acele edin! Hemen havalanmak zorundayız!"

Farkettirmeden Bellinzona'nın omuzuna dokundu Carmine. Pietro anlamıştı. Hafifçe ama dev yapısının olanca gücüyle Gabelotti'yi itti. Durumu izlemekte olan Ferrero da Don Ettore'nin eline yapışmış ve onu minik uçağın içine sürüklemişti.

Gabelotti'yi yere oturttuktan sonra, güvenlik kemerini beline dolayıp bağlarken:

"747'lerin birinci mevki koltukları yok tabii bizim fakirhanede!" dedi gülerek. "Kusura bakmayın lütfen."

Kayışı bağlar bağlamaz da ekledi:

"Sakın kaygılanmayın... Uçağımız uçar! Bir saate varmaz, Milano'dayız. Orada sizi, özel olarak kiralanmış bir Boeing bekliyor..."

Ferrero dönüp kapıyı sürgüledi. Sonra pilot kabinine seslendi:

"Amedeo! *Andiamo!*"

Motorun gürültüsü ortalığı kapladı. Gabelotti, kapıldığı dehşeti uluyarak dışa vurmamak için köşesinde iki büklüm oldu. Delice bir

korkuyla tırnaklarını avucuna sapladı. Bu arada uçak, baştan ayağa sarsılarak harekete geçmişti. Koyu karanlık içinde gittikçe hızlanırken hiç kimse konuşmaya cesaret edemedi. Ve birden havalanıp güney-güneybatı yönüne doğru süzüldü.

23

Saat sabahın yedisiydi. Woldemar Blesh belki de ömründe ilk kez tıraş olmayı ihmal etmişti. Sorumlu olduğu kenti birdenbire bir kasap dükkanına döndüren olayların gerçek anlamını çözmeye çabalıyordu ki, Amerikalıları karşısında buldu.

Kirpatrick ders vermeye gelmişti:

"Dün ben size söylemiştim, başkomiser?"

Hiç cevap vermedi Blesh. Kapıyı gösterdi sadece ve iyi yolculuklar diledi.

Bütün kent olup biteni öğrenmişti. İsviçre'nin atasözlerine geçmiş olan o anlı şanlı tarafsızlığından eser kalmamıştı! Demek ki İsviçre de kana bulanabiliyordu.

Başkomiser Blesh, saat sekizde hınç ve yorgunluktan bitkin bir halde evine gitmek üzere pardösüsünü sırtına geçirdiği sırada geldi haber: Chimene Kloppe onunla görüşmek istiyordu. Üstelik de, görevlinin belirttiğine göre, hemen görüşmek istiyordu.

İçin için lânet yağdırarak ama aynı zamanda da mesleğinin gereği olan sınırsız bir merakla tutuşarak Bellerive Strasse'nin yolunu tutmuştu başkomiser.

"Kocamı kaçırdılar, başkomiser. Bundan eminim."

İnes'in mektubunu gösterdi Chimene, Blesh'e.

"Bunu dün aldım," dedi. "Size haber vermeden önce beklemek yolunu seçtim. Homer'in her an döneceği umudum vardı."

"Bu gece olup bitenlerden haberiniz var mı, hanımefendi?"

"Ne oldu ki başkomiser?"

"Hiçbir şey işitmediniz mi?"

"Hayır!"

"Saldırı?"

"Ne saldırısı? Kime karşı?"

"Gece yarısına doğru, silahlı kişiler Trade Zürich Bank'a saldırdı, hanımefendi."

Chimene'in habere tepkisi afallatacaktı Blesh'i:

"Bankasını da mı elinden aldılar?"

'Oyuncağını elinden aldılar!' gibi söylemişti bu sözü.

"Bana yardım etmelisiniz, hanımefendi. Alanlar, kim?"

"Bunu öğrenip bana da bildirmek size düşer, başkomiser! Ben nereden ve nasıl bileyim kim olduklarını!"

"Şu son zamanlarda kocanızı biraz tasalı ve... biraz yorgun... umutsuz gördüğünüz oldu mu hiç, hanımefendi?"

Chimene, sitem dolu gözlerle baktı ona. Ama olan olmuş, ağzından çıkmıştı bir kere bu soru başkomiserin. Nasıl yapabilirdi bunu! Renata Kloppe'nin daha dün gömülmüş olduğunu nasıl unutabilirdi?

İster istemez özür diledi:

"Bağışlayınız, hanımefendi," dedi. "Lütfen beni bağışlayınız: Alabildiğine sinirli ve yorgunum..."

"Ben de, başkomiser."

"Siz belki bana bir ipucu verebilirsiniz... Şu biraz önce okuduğum mektup, hiç şüphe yok ki, bana durumu hemen haber vermenizi önlemek amacıyla yazılmış... ya da yazdırtılmış bir şey..."

"Sorunuz! Neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

"Kocanız işlerinden söz eder miydi size? Yani... banka işlerinden demek istiyorum?"

Chinemene'in afallamış bakışlarından ikinci bir gaf yapmış olduğunu fark etti Blesh. Ama devam etti:

"Herhangi bir şekilde tehdit edildiniz mi? Ya da örneğin herhangi bir fidye istendi mi sizden?"

"Tehdit? Fidye? Ne fidyesi? Ne için?"

"Sadece sordum, hanımefendi... Belirli bir olasılığı saptamak üzere sordum, o kadar... Sizden bir ricada bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"Size garip, alışılmadık gözüken herhangi bir şey... herhangi bir durum ortaya çıktığında bana lütfen derhal bildirebilir misiniz? Sayın Kloppe'ye gelince: Kesinlikle endişelenmeyiniz! Hemen harekete geçiyorum. Şu andan itibaren bütün adamlarım kenti baştanbaşa taramaya koyulacaklardır... Ayrıca sizi de sürekli olarak haberli tutacağım..."

Eğilip selamladı:

"Hoşça kalın, efendim."

"Başkomiser..." dedi Chimene.

"Buyurun hanımefendi?"

"Benim kocam, iyi... çok iyi bir insandır... Niye saldırıyorlar kocama? Ne istiyorlar ondan?"

* * *

"Commisione'nin neden bazı açıklamalar istemiş olduğunu size, üzülerek de olsa, bildirmek zorundayım," dedi Gabelotti.

Buz gibiydi bakışları. Bir an sustu. Hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Don Ettore hiç kimseye bakmaksızın konuştu yeniden:

"Commisione bana, birtakım kişisel girişimler sonucunda bütün "aile"lerin ortak güvenliğinin ciddi şekilde tehlikeye atılmasına göz yummayacağını bildirmiş bulunuyor."

İtalo'nun ağzını açmak üzere olduğunu fark eden Moshe Yudelman hemen atıldı:

"Commissione'ye nasıl bir cevap verdiniz, Don Ettore?"

O ana dek özel olarak hiç kimseye hitap etmez gözükmüş olan Gabelotti, kınamadan öte tehdit dolu bakışlarını Consigliere'ye çevirdi:

"Gerçeği söyledim Moshe," dedi. "Gerçeğin ta kendisini. Yani bana ait olmayan birtakım beceriksizliklerin sonuçlarını onarmak üzere İsviçre'ye gitmek zorunda kaldığımı kendilerine anlattım."

Volpone soğuk ve heyecansız bir sesle sordu:

"Söz konusu beceriksizliklerin kime ait olduğunu sana sorabilir miyim?"

Gabelotti işitmemiş gibi Yudelman'a bakmaya devam ederek konuştu:

"Commissione hafiflikle suçladı beni, Moshe. Ve suçlu olduğumu kabul ettim, kabul etmek zorunda kaldım ben de."

Yüreği gittikçe biraz daha hızlı çarpmaya başlayan Moshe, terbiyeli bir sesle sordu:

"Sizi ne ile suçladılar ki, Don Ettore?"

Son derece yumuşak bir sesle cevap verdi Gabelotti:

"Bir sorumsuzun işe el atmasına izin vermekle."

İtalo derhal ayağa fırladı:

"Stronzo!" diye haykırdı. "Asıl sorumsuz sensin!"

Gabelotti, Volpone'nin varlığını ilk kez fark ediyormuş gibiydi:

"İnsan uzun yaşamak istiyorsa, bazı sözleri asla ağzına almaması gerekir," dedi.

İtalo hınç taşan bir sesle, tükürür gibi cevap verdi:

"İlk ölecek olan, en uzun yaşamış olandır! Arada bir hatırlarsan bunu, iyi edersin!"

O andan itibaren artık bütün bağlar kopmuştu. İşler artık onarılamazdı. Her şey birdenbire akıl almaz bir hızla gelişmişti. Carmine Crimello ile Angelo Barba, donup kalmış bir halde, soluk almaya bile cesaret edemiyorlardı.

Yudelman telaşla gene araya girdi:

"Baylar! Baylar! Çok rica ediyorum! Lütfen! Kişisel anlaşmazlıkları bir yana bırakalım! Karşımızda çok önemli bir durum var: Bizden çalınmış olan tam ikimilyar doları geri almak zorundayız! Bunu lütfen unutmayalım!"

Gelgelelim Yudelman'ın sesini duyurabilmesi söz konusu değildi artık. Ettore Gabelotti ayağa fırlamıştı. Bembeyazdı öfkeyle gerilmiş yüzü. Parmağını Volpone'ye doğru dikerek:

"Sen bir hiçsin!" dedi. "Bir hiç! Hıyarlık üzerine hıyarlık yaptın! Don Genco'nun gücünü de zorbalıkla gasbettin! Bu işe bundan böyle burnunu sokma! İşi ben halledeceğim! O zaman senin varislerine paylarını öderim, anlıyor musun?"

İtalo tepeden tırnağa gergin ve öfkeden nerdeyse çıldırmış bir halde masayı yumrukladı:

"Ağabeyime yaptıklarından sonra şimdi bir de beni tehdide cüret ediyorsun ha!"

Gabelotti de yumruğunu masaya indirmişti:

"Senin ağabeyine ben hiçbir şey yapmadım!" dedi uluyan bir sesle. "Zavallı dangalak! Daha bunu bile sezemeyecek durumdasın! Oysa sen... O'Broin'u sen öldürttün!"

"Hayır!" diye gürledi Volpone. "Öldürtmedim onu ben! Kendi elimle öldürdüm."

"Cornuto!" dedi Don Ettore, uluyarak, "Hayatta kalmış olsa, numarayı ondan sökerdik. Bunu da ödeyeceksin!"

Moshe can havliyle yeniden söze girdi:

"Baylar! Baylar! Birliğimizi koruduğumuz takdirde hiçbir şeyi yitirmiş sayılmayız! Unutmayınız ki bankacı Homer Kloppe henüz elimizdedir!"

Moshe Yudelman çeşitli nedenlerle son derece tedirgindi. Zürih'ten alelacele kaçışlarından beri Vittorio Pizzu ile Capiregimeleri Aldo Amalfi, Vicente Bruttore ve Joseph Dotto'dan hiçbir haber ala-

mamıştı. Öte yandan Zürih'teki süt fabrikasının kanton polisleri tarafından basılması, New York'a da yansıyacak sonuçlar doğurmaktan elbette geri kalmayacaktı. Ve Commissione, kurulu düzeni bulandıran hiçbir şeyi hoş karşılamamaktaydı. Sendika işlerini, mümkün olduğu kadar sessizce halletmek adetindeydi. Oysa Zürih'te olup bitenler, aslında, iki devlet arasında bir savaşa yol açabilecek nitelikteydi. Üstelik bir de o ikimilyar doların gittikçe kararan kaderi vardı ortada.

Moshe birdenbire elini alnına vurdu ve yıldırım çarpmış gibi kekeleyen bir sesle haykırdı:

"Tuh canına sıçtığım!"

O güne dek hiç kimse işitmemişti Moshe'nin küfrettiğini. Bu bir yana, öyle bir tonla konuşmuştu ki, hazır bulunanlar ister istemez ona döndüler. O zaman Moshe Yudelman, alışılmış sesine hiç de benzemeyen bir sesle konuştu:

"Hesap numarasını bilen birini tanıyorum!"

* * *

Axel Green viskisinin son damlasını da yudumladı. Masasının üstündeki kâğıtları çekmeceye yerleştirdi ve saatine baktı. İşgünü bitmişti, evet. Kravatını düzeltip ceketini giydi ve pencereden dışarıya bir göz attı.

Halis bir İngilizdi Axel Green. Ama gene de ayrılamıyordu buradan. Anayurt onun için çekiciliğini çoktan yitirmişti. Tam on yedi yıl önce Bahamian Credit Bank'ta sadece üç aylık bir staj için gelmişti Nassau'ya. Ve işte hâlâ buradaydı. Burada bir Amerikalı kızla evlenmiş ve üç oğul sahibi olmuştu. En büyük oğlu John -John bu yıl koleji bitirecekti.

Caddeye çıkıp turistlerin arasına karıştı. Plaja uzanmadan önce eve uğrayıp uğramama konusunda karar verememişti bir türlü.

"Sayın Axel Green?"

"Evet?"

İri kıyım bir adam vardı karşısında ve hemen yanıbaşında motoru çalışmakta olan firuze renkli bir arabayı gösteriyordu:

"Lütfen biner misiniz?"

"Anlayamadım?"

İri yarı bir başka adam, aynı anda arabanın arka kapısını açmış ve Axel Green'i ne olup bittiğini henüz kavrayamadan içeri itmişti.

Direksiyondaki üçüncü adam hemen harekete geçirdi arabayı. Korkmaya bile vakit bulamamıştı Axel Green.

Biraz da şaşkınlık içinde:

"Plaja gidecektim," dedi.

"Daha sonra gidersiniz, efendim."

Adam, gülümseyerek ekledi:

"Yolumuz uzun değil. İşimiz de çok kısa sürecek."

"Yaa? İşimiz?"

"Beach Hotel'de küçük bir görüşme."

"Yaa? Kiminle, öğrenebilir miyim?"

"Sizinle tanışmak isteyen bazı kimselerle efendim."

"Hangi konuda acaba?"

"Kendileri söyleyecektir her halde, Sayın Green."

Otele varıncaya kadar bir tek kelime daha konuşulmayacaktı. Araba durduğu vakit, açıklama gereğini duydu:

"Size bir arkadaşımla birlikte ben eşlik edeceğim, Sayın Green."

Hemen aynı anda cebinden çıkardığı tabancayı göstererek ekledi:

"Sorun çıkarmazsınız, umarım?"

"Çıkarmam," dedi Green.

"Şu halde gidebiliriz," dedi adam.

Kısa bir süre sonra otelin en üst katındaki gerçekten alabildiğine lüks bir daireye giriyordu Axel Green. Daha doğrusu, girmiyor, içeri sokuluyordu. Soluk kesecek kadar güzel olan manzara, içerdeki hiç tanımadığı beş kişiyi hiç ama hiç ilgilendirmiyordu.

Kapı kapanır kapanmaz, beş adamın beşi de ayağa kalkmıştı. İçlerinden biri yaklaştı:

"Buu... aceleci çağrıdan dolayı üzüntü duyduğumu özellikle belirtmek isterim. Ne yazık ki durum, böylesini gerektiriyordu..."

Adam elini uzattı:

"İlkin kendimi tanıtayım size: Ben, Moshe Yudelman."

Axel Green'in kafasında bir kıvılcım yanıp söndü. Yudelman'ın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Yudelman tanıştırmaya devam etti:

"Sayın Ettore Gabelotti."

Çenesiyle selam verdi Don Ettore.

"Sayın İtalo Volpone."

İtalo hafif bir baş hareketiyle yetindi.

"Sayın Gabelotti'nin mali danışmanları olan Sayın Angelo Barba ve Sayın Carmine Crimello..."

Gerçekten afallamıştı Green; Sendika'nın "Capo"ları hiçbir zaman böyle açıktan açığa iş görmezlerdi.

"Küçük bir içki alır mıydınız, Sayın Green?"

Vallahi memnun olurum," dedi Green.

Bir kadehe viski doldururken sordu Barba:

"Sek mi, yoksa biraz buzla mı?"

"Bir parça buz rica edeyim."

"Buyrun oturun, Sayın Green. Oturun lütfen."

Green oturdu. Yudelman ile Barba dışında hiç kimse henüz ağzını açmamıştı.

Yudelman kadehini kaldırarak:

"Sağlığınıza, Sayın Green!" dedi. "Ve ortak işimizin başarısına!"

İngilizlere özgü kibarlıkla sordu Green:

"Ortak bir işimiz de mi var?"

"Elbette," dedi Yudelman. "Özellikle sizin bakımınızdan yararlı bir iş: Zengin olacaksınız, Sayın Green."

Green: "Doğrusu isterim," dedi.

Yudelman ciddileşti:

"Bu sizin elinizde. İkiyüzbin dolar, az para sayılmaz. Öyle değil mi?"

Green bir yudum viski içti ve sordu:

"Söz konusu ikiyüzbin doları kazanmak için ne yapmam gerekiyor, Sayın Yudelman?"

"Pek az bir şey. Bize, zaten elimizde olan, ama son anda ne yazık ki yitirdiğimiz bir bilgiyi lütfen aktaracaksınız, o kadar. Sayın Genco Volpone adlı müşterimizin emri üzerine İsviçre'ye aktardığınız bir hesabın numarası söz konusu, Sayın Green. 22 Nisan günü Zürih'te Trade Zurich Bank'a transfer ettiğiniz ve bankanın yönetmeni Homer Kloppe'nin de size almış olduğunu bildirdiği ikimilyar dolar. İşte sizden bu paranın yatırıldığı hesabın numarasını rica ediyoruz, Sayın Green."

"Yerine getirilmesi çok zor bir rica bu, Sayın Yudelman..."

Gene yumuşak bir sesle sordu Moshe:

"Bizim kim olduğumuzu biliyorsunuz değil mi?"

"Elbette," diye cevap verdi Axel Green.

Kollarını havaya kaldırdı Yudelman:

"Sanırım seçeneğiniz yok, Sayın Green," dedi. "Ben size gene de bu konudaki haklı kuşkularınızı gidermek bakımından, zaten bildiğiniz ama belki de bizim bilmediğimizi sandığınız bazı şeyleri söyleyeceğim. Doğrudan doğruya bizim talimatımız üzerine Zürih'e transfer etmiş olduğunuz para, bizim paramızdır. Sanırım, bu noktada en ufak bir şüpheniz yoktur. Ve bu paranın anahtarını elinde bulunduran iki kişinin ikisi de, şu anda burada hazır bulunan Sayın İtalo Volpone'nin ağabeyi ve hepimizin pek değerli önderi, dostu Genco Volpone ile gene şu anda burada hazır bulunan Sayın Ettore Gabelotti'nin tam yetkili temsilcisi Sayın O'Broin, bizlere söz konusu numarayı aktarma fırsatını bulamaksızın çok trajik bir şekilde ölmüş durumdalar. Demek istiyorum ki siz, bu numarayı bize vermekle dürüstlük yasaları dışına çıkmış olmayacaksınız. Tam tersine, hem adilce bir davranışta bulunmuş olacaksınız, hem de bizlere hiçbir zaman unutmayacağımız bir hizmette bulunmuş olacaksınız.

Green, hafifçe öksürdü ve sordu:

"Ya reddedersem?"

Yudelman gülümsedi:

"Size verdiğim şu son bilgilerin ışığında, bizi çaresiz bırakacağınızı hiç sanmıyorum."

Bir an düşündükten sonra başını sallayarak:

"Evet," dedi Green. "Haklısınız!"

"Yani size bir dostluk gösterisi ve bir gönül borcu olarak sunduğumuz ikiyüzbin doları lütfen kabul ediniz!"

Yudelman cevabı beklemeksizin hemen ekledi:

"İnanınız ki karşımızda sizin gibi makul ve sempatik bir insan bulmamış olsak, çok daha başka türlü davranırdık."

"Onun farkındayım," dedi Green. "Teşekkür ederim."

"Bu durumda size, izninize sığınarak soruyorum. İstediğimiz hesap numarası nedir?"

İçini çekti Green:

"828384," dedi. "Ya da, bir başka deyişle, 82-83-84."

Herkes ayağa kalkmıştı. Yudelman:

"Size bütün burada bulunanlar adına teşekkür ediyorum, Sayın Green. Aklı başında bir adam olduğunuzu ispatladınız. Söz konusu ikiyüzbin dolar akşamüstü nakit olarak evinize bırakılacaktır."

* * *

Kilidin içinde bir anahtar döndü. Homer hemen yatağın kenarına ilişti ve ellerini sakalının üzerinde gezdirdi. Tanrı, tıraşlı ve pis ölmesini uygun görmüştü.

Öldürülmek üzere olduğuna inanıyordu Kloppe, ama yanılmaktaydı.

İçeri giren yabancı, siyah bir şerit attı yatağın üzerine:

"Gözlerinizi bağlayın şununla," dedi.

Bir baş hareketiyle reddetti Kloppe. Ölmekse ölmek, diye düşündü. Ama görerek ve bilerek ölmek!

"Ne bekliyorsun be? Kımıldan biraz, hadi! Serbest bırakıyoruz seni işte, daha ne istiyorsun?"

Kloppe'nin gene de kımıldamadığını gören adam, dolanıp elindeki kumaş parçasını kendisi doladı bankacının gözlerine.

"Şu andan itibaren bu şeridi kaldırırsanız, kafanıza kurşunu yersiniz," dedi sonra. "Şimdi ayağa!"

Otostop yaparak evine döndüğünde, Chimene'i salonda buldu. Elindeki çay tasını yere düşürdü eşi ve ağlayarak kollarına atıldı onun.

"Homer! O kadar korktum ki Homer! Sana kötülük edilmedi ya, iyisin ya?"

Belirsiz bir noktaya bakarak:

"Hayır, hayır," dedi Homer. "Her şey yolunda... sadece bir banyo yapmaya ihtiyacım var."

"Çok şükür!" dedi Chimene. "Çok şükür!"

Üzerinde geceliği vardı. Misk gibi kokuyordu. Başını kocasının omuzuna gömerek:

"Bilmen gereken bir şey var Homer," dedi sınırsız kederli bir sesle. "Bankanı kundakladılar..."

* * *

Axel Green'in açıklaması, ne Gabelotti'nin ne de Volpone'nin gerginliğini ortadan kaldıramamıştı. Her ikisi de son iki günden beri Consigliereler'i aracılığıyle konuşmaktaydılar. Hele birkaç saat önce New York'ta yaşanılan bol hareketli ve tehditli sahne, ancak ikisinden birinin ölümüyle kapanabilecek bir uçurum açmıştı aralarında. Green gittikten sonra Moshe, umutsuzca bir uzlaştırma denemesine girmişti:

"Baylar! Baylar!" demişti. "Amacımıza ulaşmak üzereyiz! Paramızı yeniden elde etmemize artık hiçbir şey engel olamaz!"

Don Ettore bunun üzerine telefona sarılmıştı. Ve hemen bir amplifikatöre bağlamıştı telefonu. Söyleyeceklerini bütün herkes işitecekti. Nitekim çok geçmeden, salonda bulunanlar İsviçreli avukat Philip Diego'nun sesini içlerinden birisinin sesi kadar yakından dinlemekteydiler.

"Söz konusu hesap numarasını bulduk," dedi Gabelotti. "Not eder misiniz?"

"Derhal. Ayrılışınızdan sonra çok tatsız şeyler geçti Zürih'te. En ünlü bankacılarımızdan biri olan Homer Kloppe ortadan kayboldu."

"Yaa, vah vah!" diye karşılık verdi Don Ettore.

Crimello, Barba ve Yudelman gözlerini ona dikmişlerdi. Sadece Volpone, konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi, manzarayı seyreder gözüküyordu.

Avukat açıklamasına devam etti:

"Olup bitenleri hiç anlayamadık. Homer Kloppe'nin bankası hiç beklenmedik bir şekilde saldırıya uğradı. Bütün kanton polisi teyakkuz halinde. Üstelik üç kişi de bu arada ölmüş bulunuyor..."

Gabelotti, sabırsız bir edayla avukatın sözünü kesti:

"Bütün bunların bizim işimizle ne ilgisi var yani! Siz şimdi numarayı yazın lütfen ve paranın transferi için gerekli girişime başlayın hemen."

O anda Volpone, Yudelman'a döndü:

"Bankaya sadece o herif gidemez!" dedi. "Bizim temsilcimizle birlikte gidebilir ancak! Derhal Karl Deutsch'a haber ver!"

Aslında kendisine yönelen bu söz üzerine kaşlarını çattı Gabelotti. Bu arada Philip Diego'nun sesi yeniden yükseldi.

"Derdimi anlatamadım galiba. Bankacı ortadan kaybolduğu için bütün işlemler durmuş bulunuyor!"

Gürleyen bir sesle cevap verdi Gabelotti:

"Gayet iyi anladım dediğinizi! Söz konusu bankacı her an ortaya çıkabilir! Bu takdirde de sizin işlemi tamamlamanıza hiçbir engel kalmaz, öyle değil mi?"

"Elbette öyle... Tabii hesap numarası ile şifreyi biliyorsak..."

Bir anda donup kalmıştı hepsi. Don Ettore kükredi:

"Neyi? Neyi biliyorsak?"

"Hesap numarasının yanı sıra, şifreyi. Çünkü İsviçre bankalarına yatırılan paralara hem bir hesap numarası verilir, hem de bir şifre sözcüğü."

"Numara var ya elimizde, yeter!"

"Korkarım yetmez," dedi Diego. "Bankacı ortaya çıktığı takdirde, kendisiyle aramızda geçen anlaşmazlık onu böyle bir girişimi kolaylaştırmaya hiç sanmam ki, zorlasın. Tam tersine, bütün formalitelerin harfi harfine yerine getirilmesini şart koşma olasılığı var."

Alıcıyı elinde parçalayacak gibiydi Gabelotti:

"Ne diyorsunuz siz?" diye haykırdı:

Müthiş aptalca bir durum vardı ortada. Tam ulaşıldığı sanılan amaç, birden uzaklaşıyordu.

Moshe, Don Ettore'ye küçük bir işarette bulundu:

"Bay Diego'ya kendisini biraz sonra yeniden arayacağınızı söyleyin isterseniz."

"Yerinizden ayrılmayın!" dedi Gabelotti avukata. "Sizi biraz sonra yeniden arayacağım."

Telefonu kapadı. Hiç kimse hiç kimseye bakmaya cesaret edemedi bir süre.

Ortalığa çöken gergin sessizliği Angelo Barba bozdu:

"Moshe... Sizce bir sakınca yoksa, on beş dakika her iki taraf kendi arasında bir danışma toplantısında bulunsun?"

"Ben de size bunu önerecektim," dedi Yudelman.

Gabelotti arkasında iki Consigliere'siyle salonu terkedip kendi dairesine doğru uzaklaştı.

Moshe ile Volpone baş başa kaldıklarında, son derece sıkıntılı bir sesle:

"Korkarım, bu iş böylece yattı İtalo," dedi Yudelman. "Sadece Genco ile O'Broin biliyorlardı şifreyi ve ikisi de artık hayatta değil! Yapabileceğimiz bir şey yok..."

Volpone masaya hıçla bir yumruk savurdu:

"Puşt O'Broin!" dedi. "Yeterince işkence etmedim ona! Testerenin altındaydı kafası! Ama konuşacak, bana şifreyi verecek yerde: 'Mamma! *Mamma!*" diye anasını imdada çağırmaktaydı korkudan."

Birden bir elektrik akımına tutulmuş gibi sarsıldı Yudelman:

"Ne dedin, ne dedin? Tekrar et lütfen!"

İtalo, dikkatle süzdü onu: "Ne oluyor sana Moshe?" Neyin var?"

"Ne diyordu dedin O'Broin testerenin altında?"

"Mamma, diyordu. Ama, bunda ne var? Korkudan altına edecekti nerdeyse puşt! Adı gibi biliyordu gebermek üzere olduğunu. Ve bana cevap verecek yerde orospu anasını çağırmaktaydı!"

Dudakları titremeye koyulmuştu Moshe'nin. Tonsuz bir sesle konuştu:

"O'Broin bir İrlandalıydı İtalo, bir İrlandalı! Bu ne demektir, anlamıyor musun?"

Volpone ona 'Acaba delirdi mi?' gibilerden bakıyordu.

"Ne oluyor sana?" diye sordu yeniden. "Ne diyorsun?"

Yudelman bir solukta cevabı verdi:

"O'Broin istediğin cevabı vermiş sana, İtalo! Ölmek üzere olan bir adam kendi anadilinde konuşur. Bir İrlandalı, anasını İtalyanca çağırmaz imdada; İngilizce çağırır! Aradığımız şifre sözü, *"Mamma!"*

* * *

Marjorie yerinde hiçbir şey olmamış gibi beklemekteydi:

"Sizi birçok kimse aradı, efendim," dedi. "Hepsini sırasıyla not ettim. Hemen öğrenmek ister miydiniz?"

"Biraz sonra, dedi Kloppe.

"Şu andan itibaren gelecek telefonlar için emriniz?"

"Size önemli gözükenleri bağlayın."

Tam Waterman şişesini çekmişti ki çekmeceden, diafonda Marjorie'nin sesi yükseldi:

"Bay Schmeelbling arıyor efendim. Görüşecek misiniz?"

"Evet, verin."

Homer kendine iki yudum viski koydu. Aynı anda Schmeelbling'in sesini işitti:

"Homer! Aziz dostum! Çatlıyordum meraktan! Ne oldu kuzum, anlatsanıza?"

"Koğuşturma devam ediyor."

"Ne oluyoruz, Allahaşkına? Ne istiyorlar bizden! Hiçbir şeye saygı kalmadı artık!"

"Evet, öyle," diye içini çekti Homer. "Gerçekten haklısınız, dostum..." Sekiz gün önce Eugene Schmeelbling'e yatırmıştı iki milyar doları. Bir an için rakamlar kafasında dansetmeye koyuldu. Bu para için Schmeelbling'den alacağı faizle paranın şifreli hesap numarası-

nı ona getirecek olana ödeyeceği faiz arasında, günde 109.588 dolardan tastaman 876.704 dolar tutarında bir fark vardı. Fark: Yani, kâr! Bankasına eskisinden daha da güzel ve görkemli bir cephe yaptırmak için bu para yeter de artardı bile. Kaldı ki o iş için cebinden para çıkarmasına hiç gerek yoktu. Sigortaya boşuna mı prim ödemişti bugüne kadar!

"Homer, dostum... Bana emanet etmiş olduğunuz meblağı hatırlıyorsunuz elbette?"

"Elbette."

"Ne yapıyorum azizim?"

"Devam ediyorsunuz, Eugene... Yeni bir talimata kadar devam ediyorsunuz..."

"Öyleyse mesele yok, aziz dostum. Sadece öğrenmek istemiştim bir daha. Sayın eşinize iyi dileklerimi sunmayı lütfen unutmayınız."

"Teşekkür ederim, Eugene. Gene görüşmek üzere..."

"Görüşmek üzere dostum!"

Telefonu kapar kapamaz Marjorie girdi içeri:

"Başkomiser Blesh sizinle görüşmek istiyor, efendim. Bu, belki de on beşinci gelişi."

"İçeri alın."

Viski şişesini yeniden çekmecesine yerleştirdi ve Blesh'i karşılamak üzere ayağa kalktı.

"Ah, Sayın Kloppe! Sizi böyle sağsalim gördüğüm için nasıl mutlu olduğumu bilemezsiniz!"

"Teşekkür ederim, başkomiser. Çok teşekkür ederim..."

"Karınız bana dönüşünüzü bildirdi ve hemen araştırmayı durdurdum."

"İnanınız ki size bu derece zahmet vermiş olmaktan dolayı son derece üzgünüm. Önceden haber vermem gerekirdi..."

Blesh suratını birden astı:

"Anlayamadım, Sayın Kloppe," dedi.

"Gayet basit, başkomiser. Öylesine perişan bir haldeydim ki, hiç kimseye haber vermeden gittim. Kendi kendimle baş başa kalmak, bir süre düşünmek istiyordum..."

"Nereye gittiğinizi öğrenebilir miyim, Sayın Kloppe?"

Kloppe hafif bir şaşkınlık belirtisiyle tepeden tırnağa polisi süzdü.

"Bunun, sizin bilmenizi gerektirecek kadar önemli bir şey olduğunu hiç sanmıyorum," dedi.

"Yanılıyorsunuz, efendim. Benim iki adamım öldü. Dört adamım da ağır yaralı. Sizi ve mallarınızı korumak için iki saatlik bir savaş verdik!"

"Konfederasyon yurttaşları polis örgütünü bunun için besliyor, başkomiser! Görevinizi yapmışsınız. Bundan daha doğal ne olabilir ki?

"Beni şaşırtan, sizin cevabınız efendim. Çünkü karınız, bana, kaçırılmış olduğunuzu söyledi."

Kloppe kederli bir sesle açıkladı:

"Şu günlerde başımıza gelenlerden sonra karımın sinirlerine egemen olamaması pek de şaşırtıcı bir durum değil. Ama size düşen, kolları sıvamadan önce karımın söylediklerinin doğru olup olmadığını araştırmaktı, sanırım!"

Blesh güçlükle yutkundu:

"İtalo Volpone ve Ettore Gabelotti'yi tanıyor musunuz?"

Homer Kloppe iyice surat astı:

"Hayır."

"Adlarını bile işitmediniz mi, Sayın Kloppe."

"İşittim. Şimdi, sizden işittim."

"Kızınız, Orlando Baretto adında bir kimseye ait olan bir arabanın içinde öldü, Sayın Kloppe. Söz konusu Baretto, kızınızın arkadaşı mıydı?"

"Buna ancak Renata cevap verebilirdi, başkomiser. O da, bildiğiniz gibi, burada değil artık. Ayrıca izin verirseniz, sizi buraya bir dost olarak kabul ettiğimi belirteyim. Sorguya çekileceğimi hiç beklemiyordum."

"Ben koğuşturma yapıyorum, Sayın Kloppe. Gerçeği bilmek istiyorum!"

"Ben de, başkomiser! Ve beni bağışlamanızı diliyorum, çok işim var."

Blesh içinden taşmaya hazır öfkeyi zorlukla bastırdı. Alabildiğine kudretli bir adamdı Kloppe. Susmaya karar vermişse, hiç kimse onu konuşmaya zorlayamazdı.

"Davranışım size biraz saldırgan gözüktüyse özür dilerim," dedi.

Şimdilik geri çekilmeye karar vermişti.

"Buna memnun oldum, başkomiser. Anlayacağınızı umarım ki kurban olduğum halde suçlu muamelesi görmeye katlanamam."

Ve konuşmanın sona erdiğini belirtmek üzere ayağa kalktı. Blesh de kalkmıştı.

"En küçük bir bilgi dahi benim için paha biçilmez bir değer taşıyor, Sayın Kloppe," dedi. "Sizce bankanıza saldıranlar kimlerdir?"

Uzun uzun süzdü başkomiseri Kloppe. Sonra cevap verdi:

"Onu ben de bilmek isterdim, başkomiser."

Yürüyüp kapıya açtı ve bekledi.

"Koğuşturmanız gerektirdiği takdirde gelip beni görmekten sakınmayınız lütfen" dedi. "Daima size yardımcı olmaya hazırım."

Blesh başıyla bir selâm verdi ve çıktı. Bekleme salonunda oturan iki adamı hemen tanıdı Kloppe. Kentin en ünlü iki avukatı olan Philip Diego ile Karl Deutsch'tu bunlar.

Marjorie açıkladı:

"Randevuları yok, ama gene de ısrar ediyorlar. Görüşecek misiniz?"

"Evet," diyerek masasına döndü Homer.

İlkin Philip Diego girdi:

"Rezaleti öğrendik ve perişan olduk!" dedi.

Karl Deutsch: "Akıl almaz bir şey bu!" diyerek arkadan yetişti.

Homer Kloppe kaskatı ve hareketsiz, elleri masasının üzerinde bir an onları dikkatle seyretti. Sonra da buz gibi bir sesle konuştu:

"Özür dilerim baylar. Çok işim var. Ziyaretinizin nedenini öğrenebilir miyim?"

"Anlatayım," dedi Philip Diego. "Ben ve meslektaşım Karl Deutsch, sizin bankanızda numaralı bir hesabı bulunan bir müşterinizin hukuki temsilcileriyiz. Söz konusu müşteri, söz konusu hesapta yatırılı meblağın hemen bugün Panama'daki Chemical Inter Trust'e transfer edilmesi için bize talimat vermiş bulunuyor."

"Hesabı hangi ad altında açtırmış müşteriniz?"

"Mamma!"

"Hesabın numarası?"

"828384."

"Meblağın miktarı?"

"İkimilyar Amerikan doları."

Telefona uzandı Kloppe:

"Marjorie! Garnheim'dan *Mamma* dosyasını bana yollamasını isteyiniz lütfen."

Beş dakika kadar bir süre boyunca üç adam en ufak bir hareket-te bulunmadılar ve tek kelime dahi konuşmadılar. Odaya mutlak bir sessizlik çöktü.

Sonra Marjorie'nin ayak sesleri duyuldu ve masanın üzerine bırakılan dosyanın hışırtısı. Homer dosyayı hemen açtı, kısa bir süre karıştırdıktan sonra bir belge çıkardı ve Diego'ya uzattı:

"Sağ alt tarafa imzanızı atınız lütfen," dedi.

İmzaladı Diego. Kloppe, Deutsch'a uzattı kâğıdı:

"Siz de lütfen."

Karl Deutsch da imzalamıştı. Hemen ayağa kalktı Kloppe. Philip Diego tokalaşmak üzere elini uzatacak gibi oldu. Ama Homer, bunu görmezden geldi. Gene buz gibi bir sesle:

"Müşterinizin talimatı bugün yerine getirilmiş olacaktır," dedi.

Avukatlar çıktıktan sonra pencereye ilerledi, başını cama yasladı. Dışarda bahar, olanca görkemiyle saltanat sürmeye başlamıştı Homer Kloppe döndü, masasına oturdu, küçük çekmeceyi yavaşça açtı ve Waterman şişesine uzandı.

Sondeyiş

Lausanne'la Morges arasında tam iki kilometrelik bir tünel vardır. Ve bu tünelin Batı çıkışında, yamaçları büyük çam ağaçlarıyla donanmış sarp bir vadi uzanır. Vadinin dibinde de buzlu bir çavlan.

Hummler ailesi işte bu çavlanın kıyısına pikniğe gelmişlerdi. Ailenin babası Franz Hummler, cumartesi tatilini fırsat bilerek karısıyle iki oğlunu gezdirmek istemişti. Jean-Francois on bir yaşındaydı, Michel ise dokuzunu yeni bitirmişti.

"Anne," dedi Michel. "Biraz oynayalım mı?"

"Nerede oynayacaksınız?" diye sordu babaları.

"Tepeye tırmanmak istiyoruz?"

"Pastanı bitir önce."

"Canım istemiyor."

Tam bir temizlik hastası olan Birghitt, pastanın artığını bir kâğıda sarıp plastik yemek çantasına yerleştirirken:

"Fazla uzaklaşmayın," dedi. "Jean-François, kardeşine göz kulak ol"

Küçümseyen bir bakışla omuz silkti Michel.

"Ben de onun kadar büyüğüm!"

Birghitt son talimatını verdi:

"Üstünüzü sakın kirletmeyin."

Ve çocuklar, Kızılderili çığlıkları atarak uzaklaştılar.

Franz yeni aldığı Volvo'suna doğru ilerledi. Arabayı okşadı. Birghitt kıkırdadı.

"Niye gülüyorsun?"

"Çocuk gibisin!"

"Okşanacak kadar güzel değil mi arabamız?"

"Harika..."

"Hadi atla da biraz dolaştırayım seni."

"Evet ama önce çocuklara bir göz atalım."

Kocasını elinden tutup yamaca doğru sürükledi. Çam yapraklarının üzerinde zaman zaman kayarak tırmanmaya koyuldular.

"Bizim canavarlar görünürde yok!"

Franz elini gözlerine siper ederek arandı. Demiryolunun hemen yakınında iki leke seçti, kırmızı ve yeşil. Çocuklarının giysileriydi bunlar. Öylece hareketsiz duruyorlardı.

Franz "Jean-Francois! Michel!" diye bağırdı.

Çocuklar kollarını sallayarak hemen gelmelerini işaret etti onlara. Altında durdukları çamın üzerinde –ve garip bir şekilde, sadece o çamın üzerinde– bir karga sürüsünün dönüp durduğunu o zaman fark etti Franz. Karısını elinden tutup:

"Gel!" dedi.

Tırmanmaya devam ettiler. Çocuklar şimdi bağırmaya başlamışlardı:

"Baba! Anne Gelin bakın... Şu kuşlara bakın!"

Yanlarına geldiklerinde Birghitt sert bir sesle konuştu:

"Size uzaklaşmamanızı söylememiş miydim ben?"

"Baba," diye atıldı Michel. "Jean-François bunların karga olduğunu söylüyor!"

"Karga tabii! Öyle değil mi baba?"

Soluk soluğa kalmış olan Franz başını kaldırdı. Kargalar orada bir şeyleri bölüşmek için yarışır gibiydiler.

Michel: "Ne yapıyorlar baba?" diye sordu.

Mekanik bir sesle cevap verdi Franz:

"Yemek yiyorlar!"

"Ne yiyorlar peki? Ağacı mı yiyorlar?"

Birkaç metre daha ilerledi Franz. Tünel çıkışının tam altındaydı şimdi ve çamın üst dalları demiryolunu yalıyordu. İyice dikkatli baktı bu sefer. İki dal arasında yüzü güneşe dönük bir insan cesedi gördü. Kargalar adamın yüzünü gagalamaktaydılar.

Bir an sonra kusacak bir adamın sesiyle:

"Hemen arabaya dönün!" dedi Franz.

Büyük oğlu da ona doğru yaklaşıyordu.

"Ne görüyorsun baba?"

Öfkeyle haykırdı:

"Arabaya dedim size! Hemen!"

Karısına eliyle işaret etti:

"Birghitt götür bunları!"

Kocasının sesinden, korkunç bir şey gördüğünü anlamıştı Birghitt. Çocukları sımsıkı bileklerinden tuttu:

"Hadi bakalım!" dedi. "Yarışa geçiyoruz."

Koşarak inmeye koyuldular yamacı.

Adamın, daha doğrusu adamdan arta kalan kısmın üzerinde alabildiğine zarif koyu renk bir elbise vardı. Saatinin bileziği ortalığa altın ışıltılar saçıyordu. Sol ayağındaki ayakkabının çok pahalı bir deriden yapılmış olduğu beş metre uzaktan bile rahatça seçilmekteydi. Ve adamın sağ bacağı yoktu. Kalçasında, bacağın kesilmiş olduğu yerde, pıhtılaşmış kandan oluşma kalın bir kabuk görülüyordu sadece. Simsiyah bir kabuk.

Ürperdi Franz ve aşağıya doğru koşmaya koyuldu.



'Şimdiye kadar okuduğum en iyi bestseller'

ERDAL ERKUT

. İki milyar dolarlık Mafia parası ...
. Kara parayı aklamak için gerçekleştirilen operasyonlar ...
. Amerikalı ve İsviçreli polisler arasındaki çekişme ...
. Mafia parası çalınabilir mi ?
. Cinayetler, cinayetler, cinayetler ...
. İsviçre banka baronları dize getirilebilir mi ?
. Afrika elmas madenleri ...
. Otomotiv endüstrisindeki hatalar ...
. Mafia babaları arasında savaşlar ...
. 1.85 boyunda olağanüstü bir zenci güzel .

ISBN 975-00297-1-2
9 789750 029714
yenisayfa on-line alışveriş .com.tr
ErKO YAYINCILIK
14 YTL